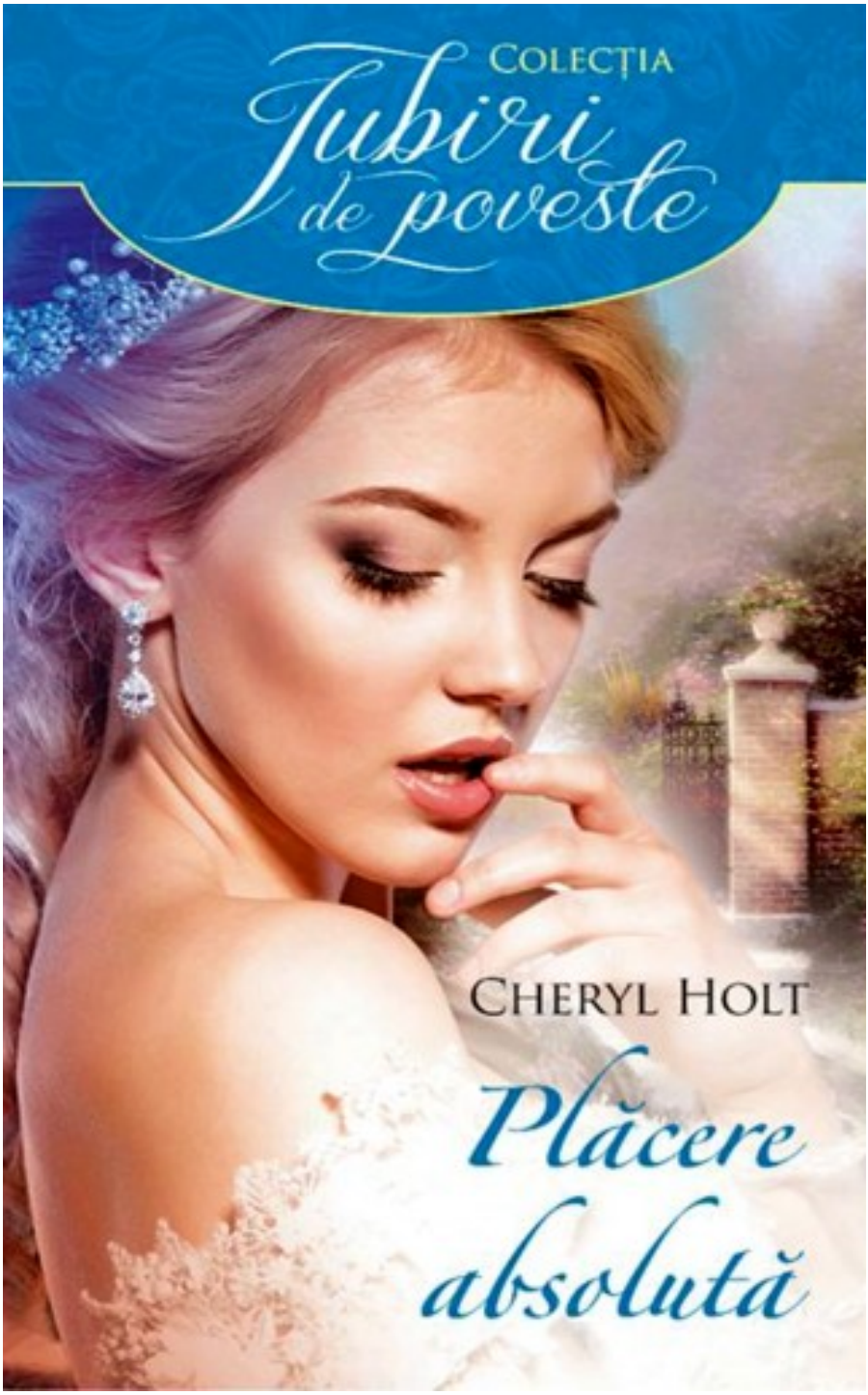
COLECȚIA
Iubiri de poveste
CHERYL HOLT
Plăcere absolută

CHERYL HOLT
PLĂCERE ABSOLUTĂ

***Absolute Pleasure* by Cheryl Holt**

Copyright © 2003 Cheryl Holt
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Bianca Mateescu/Graal Soft

Capitolul 1

Londra, Anglia, 1812

— Superbă. Absolut superbă…

Elizabeth se opri şi înclină capul într-o parte, ascultând cu atenţie. Adularea şoptită a bărbatului fusese murmurată din apropiere şi pronunţată cu drag… ca şi când ar fi curtat o doamnă chiar acolo, în mijlocul foaierului aglomerat al teatrului. Dicţia lui era neobişnuită şi marcată de un accent exotic. Poate că era italian sau francez.

— Splendidă. Încântătoare.

Vocea masculină răsună din nou, dar mai aproape de data asta, şi – dacă nu ar fi ştiut mai bine – ar fi zis că se auzea direct din spatele ei. Ardea de nerăbdare să se întoarcă şi să cerceteze mulţimea de chipuri, ca să descopere care pereche de porumbei îndrăgostiţi avea îndrăzneala de a se comporta atât de afectuos într-un loc public.

— Pielea dumitale e ca mătasea. Atât de netedă şi de moale.

Ridică din sprâncene, uimită. Nu exista nicio îndoială, bărbatul care vorbea se afla chiar în stânga ei. Îi simţea respiraţia caldă alunecându-i pe ceafă! Rochia ei era croită cu stil – foarte decupată pe spate şi în zona decolteului –, dezvăluind mult din umăr, braţ şi piept, iar suflul arzător al respiraţiei lui pâlpâia peste clavicula ei şi-i aluneca în jos în decolteu, cuibărindu-i-se pe sâni într-un mod tulburător şi ruşinos.

Se cutremură, în ciuda faptului că intrarea înghesuită i se părea sufocantă, iar aerul – cald şi închis, din cauza multitudinii de trupuri care se îndreptau spre scări şi spre locurile de la balcon.

Cine era bărbatul acela? Şi cine era femeia de care era atât de îndrăgostit încât risca o expunere verbală atât de inadecvată într-un loc unde îl putea auzi oricine?

Se uită într-acolo, prudentă, fără să se întoarcă deloc,

ci mutându-şi numai privirea, nerăbdătoare să distingă ceva grăitor. Când… iată-l! Era chiar acolo! Un străin înalt şi misterios, cu trunchiul lung şi subţire, îmbrăcat într-un costum negru formal. Era a doua săptămână din februarie, şi totuşi bărbatul acela era bronzat de parcă ar fi stat prea mult la soare.

Îşi întoarse forţat privirea înapoi la şirul de oameni din faţa ei şi se concentră să pună un picior în faţa celuilalt. Dar el o văzuse privindu-l pe furiş! Începu să râdă – era un chicot seducător care se revărsa peste terminaţiile ei nervoase şi-i făcea stomacul să freamăte şi să se umple de fluturaşi. Jenată că fusese prinsă făcând asta, privi cu stoicism spre scările care în acel moment i se păreau la kilometri întregi distanţă şi aproape de neatins. O îmbujorare nedorită îi asaltă obrajii.

— Frumuseţea mea glorioasă… Picioarele lui se frecară de fustele ei!… Spune-mi, te rog, numele dumitale, ca să pot muri un om fericit, dacă va fi să mor pe dată.

Ritmul acela străin şi vioi al vocii lui şi flerul fantezist al pronunţiei sale îi trimiseră fiori pe şira spinării. Oare vorbea cu ea?

Cercetă înnebunită zona din imediata ei apropiere – căutând-o în zadar pe însoţitoarea lui –, dar nu zări pe nimeni. Prin foaierul agitat erau împrăştiate zeci de femei, dar, în clipa aceea, ea se trezi înconjurată numai de bărbaţi. Făcu ochii mari de uimire când înţelese cu stupoare că ea era singura femeie căreia bărbatul cel chipeş i s-ar fi putut adresa.

Bădăranul! Ce punea la cale, acostând-o aşa? Se uită în jur, căutând un chip familiar – tatăl ei sau poate un cunoscut –, cineva, oricine, care să o poată salva de avansurile nepotrivite ale intrusului… Dar nu exista niciun prieten prin apropiere.

Sperând că nu avea să o observe nimeni stând de vorbă cu el, se întoarse totuşi ca să-l înfrunte… ca să-l sperie cu o privire aprigă sau, dacă era nevoie, chiar să-l mustre serios şi să-l facă să înceteze şi să plece. Cu toate acestea, spre uimirea ei, odată ce făcu acea mişcare, nu

mai putu scoate nici măcar un singur cuvânt de mustrare.

Era extrem de frumos – dacă un astfel de termen putea fi folosit pentru a descrie un bărbat. Părul lui strălucea în lumina sclipitoare a lumânărilor. Era pieptănat astfel încât să i se dezvăluie fruntea puternică şi nasul aristocratic... buzele cărnoase şi pielea bronzată, imaculată. Era absolut splendid! Trăsăturile lui erau perfecte, şi avea genul acela de înfăţişare pe care un artist ar picta-o pe tavanul unei catedrale sau ar sculpta-o într-un bloc de marmură.

Oamenii treceau pe lângă ei, înghesuindu-i, până când el se lovi de ea, şi, dintr-un motiv prostesc şi necunoscut, inima ei tresăltă. Ochii lui minunaţi, albaştri şi ageri, erau aţintiţi asupra gurii ei, evaluând fiecare nuanţă în detaliu. Îi examină pe îndelete buzele strânse, apoi, încet şi metodic, privirea lui calculată se ridică spre a ei.

— Doamne, până şi îmbujorarea din obraji ţi se potriveşte.

Ea roşi chiar mai tare, dar apoi comentariul acela necuviincios îi oferi puterea necesară pentru a-i răspunde:

— Vorbeşti cu mine, domnule?

— Assolutamente, recunoscu el fără niciun dram de căinţă. Cum aş putea rezista?

Elizabeth se încruntă şi se îndepărtă în grabă, încercând să înţeleagă cumva comportamentul impertinent al ticălosului aceluia. Poziţia ei prestigioasă – de unică fiică a contelui de Norwich – o ţinea protejată de astfel de întâlniri nepotrivite. De fapt, cu excepţia unui servitor proaspăt angajat, nu-şi amintea când vorbise ultima dată cu o persoană căreia să nu îi fi fost prezentată.

Derbedeul de lângă ea era îmbrăcat impecabil pentru acel eveniment – hainele lui erau extrem de elegante: avea cămaşa apretată şi orbitor de albă, iar eşarfa – legată într-un nod complicat. Părea nici mai mult, nici mai puţin decât un domn bine, care ieşise în oraş pentru a se bucura de o seară de divertisment, însă comportamentul său era dincolo de orice limite ale bunului-simţ şi nici nu părea a pricepe că se purta de-a dreptul necivilizat.

Chiar şi numai din ţinuta ei ar fi trebuit să-şi dea seama că era inaccesibilă. De la materialul scump al rochiei pe care o purta până la părul ei castaniu strâns într-o coafură elaborată şi la colierul nepreţuit de smaralde pe care-l purta la gât, femeia aceea era imaginea vie a unei doamne englezoaice bogate şi, implicit, guvernate de standardele stricte ale societăţii cu privire la interacţiunile cu persoane de sex opus.

Totuşi, din cuvintele pe care alesese să le folosească şi din inflexiunea uşoară a vocii lui, era mai mult decât evident că era străin – iar adevărul era că poate omul nu înţelegea, de fapt, greşeala gravă pe care o comitea. Întrucât avusese mult prea puţine ocazii de a discuta cu bărbaţi necunoscuţi, nu era foarte sigură cum să înceapă să-l educe şi cum să-i explice de ce comportamentul său era nepotrivit. Aşa că decise să nici nu încerce. Cea mai bună soluţie era să ajungă mai repede la scări şi, în cele din urmă, în siguranţa lojei tatălui ei.

— Nu te încrunta aşa, milady, se grăbi el să-i spună încet. O învăluia cu vorbele lui cu accent străin. Nu vreau să-ţi fac niciun rău. Sunt doar fermecat de cât eşti de frumoasă.

Erau prinşi acolo, cu toţi ceilalţi iubitori de teatru prezenţi la eveniment, şi era sigură că fiecare dintre mărturisirile lui era declarată în linişte… ca nu cumva să-l audă şi altcineva. Un alt trecător îl împinse apoi… şi, chiar şi prin straturile ei groase de lenjerie, jupoane şi fuste, tot îi putu simţi silueta lipindu-se de spatele ei.

Corpul ei nu mai fusese niciodată lipit aşa de al unui bărbat, iar atingerea lui stârni în ea un amestec de senzaţii noi: un sentiment de dor, dar şi o urmă ciudată de dorinţă fizică. Trupul ei era acordat la al lui, ca şi cum s-ar fi extins în afară, dorindu-şi să se unească mai strâns.

Poziţionarea lor ciudată avea ceva informal care sugera o legătură între ei şi o apropiere total disproporţionată având în vedere circumstanţele în care se aflau în acel moment. O nedumerea exaltarea pe care i-o produsese apropierea lui, aşa că se îndepărtă cât putu.

El îi răspunse prin a-şi odihni degetele pe talia ei. Gestul acela era straniu şi pe deplin indecent... dar, cu toate acestea, ea nu-l îndepărtă. Era o senzaţie plăcută. În mod uimitor, ea nu-şi putea aminti când anume o ţinuse de mână sau o îmbrăţişase o altă persoană. Mediul în care trăia era unul searbăd şi plicticos, plin de discursuri politicoase şi de discuţii insipide, şi nimeni nu era câtuşi de puţin interesat de un contact fizic palpabil.

Dar când se întâmplase asta? Când devenise atât de deconectată de ceilalţi încât să simtă că simpla mângâiere a mâinii unui bărbat o ardea prin rochie, prin corset şi prin furou?

— Te rog să pleci, decretă ea, printre dinţii încleştaţi.

— Te-am urmărit, zise el... Din clipa în care te-ai dat jos din trăsură.

O urmărise? Oare era nebun?

Curiozitatea o făcu să se întoarcă din nou cu faţa spre el... şi să stea de vorbă cu el, în ciuda faptului că mai degrabă ar fi preferat să-şi muşte limba.

— Cu ce scop? nu se putu abţine să întrebe.

— Ca să aflu cine eşti, îi răspunse el nestingherit. Trebuia să aflu.

Buzele lui divine erau la trei centimetri distanţă de ale ei, şi o analiza, memorând fiecare trăsătură, fără a pierde nici cel mai mic detaliu. Ochii lui azurii se fixară în ai ei, apoi coborâră, încă o dată, spre gura sa... Elizabeth nu putea scăpa de senzaţia că bărbatul ardea de dorinţa de a o săruta, ceea ce era absurd.

Nu fusese niciodată sărutată şi nici privită de vreun bărbat cu ceva care să aducă a ardoare... aşa că nu putea înţelege de ce o astfel de perspectivă uluitoare nu i se părea imaginabilă. Cu toate acestea, o parte feminină din interiorul ei – ascunsă şi izolată – distingea mult prea bine intenţia lui masculină: voia să o sărute. Şi, în mod ciudat, şi ea se întreba cum ar fi fost.

Ce s-ar întâmpla dacă el ar astupa acel gol care-i despărţea? Era de-a dreptul uimitor cum acea scurtă fantezie îi schimbă anatomia în feluri uimitoare. Inima

începu să-i bată mai tare, simţea mâncărimi în palme, iar sânii ei… Se umflaseră şi se măriseră. Inclusiv sfârcurile i se întăriseră şi ieşeau în relief. Se frecau de graniţele restrictive ale corsetului său, şi i se părea că panglicile lui erau strânse prea tare – abia dacă mai putea respira.

Cu o mişcare scurtă şi exersată a încheieturii mâinii, deschise evantaiul şi începu să-l fluture, răcorindu-şi suprafeţele expuse şi dând ceva de făcut mâinilor ei indisciplinate – care, dintr-odată, păreau predispuse, periculos, să mângâie catifeaua sacoului său elegant de seară sau să se odihnească pe pieptul lui.

Acea slăbiciune inexplicabilă i se părea îngrozitoare, şi nu se putu abţine să nu icnească alarmată. Ea nu era o persoană spontană. Nu era genul de femeie care să-şi dorească sau să viseze cu ochii deschişi la un dandy chipeş… Nici măcar atunci când fusese adolescentă şi căsătoria şi familia încă reprezentau o opţiune neclară şi adesea studiată. Poftele trupeşti, care îi ademeniseră pe alţii să se arunce în episoade absurde de seducţie, nu o chinuiseră niciodată.

Avea o judecată mult prea sănătoasă şi era mult prea analitică şi raţională ca să se lase influenţată de un aspect plăcut sau de un fizic masculin. Dar, cu toate acestea, în doar câteva secunde, era aproape amorezată de un ticălos atrăgător, care abia dacă făcuse mai mult decât să o salute.

Deşi nu voia să admită, complimentele lui şoptite fuseseră excesiv de plăcute – ca o mângâiere dulce şi încântătoare. Trecuse mult timp de când nu o mai studiase cineva aşa… de când recunoscuse cineva femeia care se ascundea sub exteriorul ei prudent şi echilibrat.

Petrecuse ani de zile în umbra tatălui ei văduv – fiindu-i gazdă, însoţitoare şi secretară grijulie –, aşa că devenise maestră în a se amesteca în mulţime şi a nu atrage niciodată atenţia asupra ei. Se înjosise atât de mult în a-i face pe plac tatălui ei, în a ceda dorinţelor, nevoilor şi poruncilor lui, încât ajunsese să nu fie nimic altceva decât o extensie a sinelui lui ilustru. Nu era pe deplin femeie, ci

doar fiica destul de simplă, necăsătorită şi plictisitoare, dar eficientă a contelui.

I se părea minunat faptul că acel dandy excentric zărea şi o altă latură a ei – că o vedea ca fiind o femeie mai bună şi maiestuoasă, în secret, se simţea flatată, chiar dacă bărbatul era mult prea îndrăzneţ. Nu avea de ce să-l încurajeze.

— Eşti supărată pe mine, şopti el, chiar în clipa în care Elizabeth voia să plece.

Era într-adevăr enervată, dar oare cum de îşi dăduse el seama?

— Din moment ce nu te cunosc, domnule, se simţi obligată să menţioneze, cum aş putea să fiu supărată sau să simt orice altceva pentru dumneata? Şi acum, te rog să mă scuzi…

— Gabriel, o întrerupse el.

Bunele lui maniere erau de-a dreptul îngrozitoare. Oare chiar nu avea niciun dram de discreţie? Pur şi simplu îşi prezentase identitatea, ca un huligan de rând.

— Poftim?

— Numele meu este Gabriel Cristofore.

Italian. Normal.

Numele care i se rostogolise de pe limbă evoca imagini ale dealurilor scăldate de soare şi ale oceanelor turcoaz… Zile leneşe cu temperaturi moderate şi vin roşu… Muzică în surdină şi cine romantice.

Visase dintotdeauna să viziteze Italia, dar ratase singura ocazie pe care o avusese de a vizita acea ţară fermecătoare. La scurt timp după ce îşi terminase studiile – la vârsta de şaisprezece ani –, profesorul ei preferat şi alţi câţiva colegi plănuiseră un tur educaţional, dar ea refuzase să meargă, la insistenţele tatălui ei, care îi spusese că nu se putea descurca fără ea timp de şase luni, cât ar fi trebuit să fie plecată. Încă o durea faptul că nu putuse pleca în acea călătorie. Existaseră multe oportunităţi pe care le pierduse din cauza uneltirilor şi a constrângerilor tatălui ei. În multe feluri, acesta semăna cu un copil răsfăţat şi dificil, care voia ca ea să fie mereu la cheremul lui şi ca toate

energia ei să fie dedicată exclusiv fericirii lui.

La porunca lui, renunţase la numeroase aventuri şi rămăsese acasă pentru a supraveghea îndeplinirile banale ale treburilor de zi cu zi ale tatălui ei, până când ajunsese să i se pară că nu făcea altceva decât să-şi adune şi să-şi numere regretele.

În vreme ce stătea acolo, în foaierul acela încălzit – ca o fată bătrână de 27 de ani care nu avea nimic cu care să se mândrească pe lume, cu excepţia unui deceniu în care fusese o combinaţie între o bonă şi o guvernantă pentru un tată tiran, răsfăţat şi arogant –, se simţi copleşită de o nemulţumire crescândă, pe care nu o mai simţise până atunci. O rodeau toate restricţiile şi constrângerile.

Ar fi dat orice ca să arunce lanţurile acelea care o încătuşau, să trăiască aşa cum îşi dorea, să fie eliberată de povara reprezentată de tatăl ei şi de toate poruncile pe care i le impunea.

O uimea acea nesupunere care clocotea în ea, gata să iasă la suprafaţă. Oare de unde izvorau acele resentimente? Şi cum se făcea că nu le mai observase până atunci? Şi de ce cereau dintr-odată să fie recunoscute?

Da, iritarea i se accentuase în ultima vreme. Totul se schimbase în clipa în care tatăl ei se avântase într-o căsătorie pripită cu mireasa lui – o copilă de şaptesprezece ani, Charlotte. Fata aceea îngrozitoare şi imatură se infiltrase în casa lor, cândva liniştită. Transformările acelea ar fi înfuriat pe oricine. Dar, aparent, supărarea lui Elizabeth era mult mai dureroasă decât şi-ar fi imaginat şi îi influenţa starea sufletească din acel moment mai mult decât ar fi crezut că e vreodată posibil.

— Bine, atunci, zise ea, încercând să se adune. Îndepărtă nemulţumirea aceea ciudată care pusese stăpânire pe ea – nu era deloc ceva potrivit şi, în plus, nu putea rezolva nimic – şi se strădui să se ocupe de sarcina pe care o avea în acel moment: să scape de acea pacoste spilcuită. La revedere, domnule Cristofore.

— Eşti supărată că te-am abordat.

Nefiind deloc pus la punct de asprimea ei, bărbatul

afişă un zâmbet care lumina întreaga încăpere şi o făcea să uite că mai erau şi alţi oameni prezenţi în jurul lor. Nu o mai privise nimeni niciodată în felul acela – ca şi când ar fi fost o femeie atrăgătoare, care să stârnească dorinţe.

În ciuda oricărei voinţe sau judecăţi sănătoase, se desfăta cu zâmbetul lui din acel moment. Strălucirea lui îi făcea genunchii să se înmoaie şi trupul să se încline spre al lui, dintr-o năzuinţă impulsivă de a fi mai aproape de el. Se adună imediat, dar nu înainte de-a medita asupra motivului pentru care era aşa dornică să se lase atât de imprudent în braţele lui. Bărbatul din faţa ei emana o vrajă îngrozitoare, care o făcea să cadă în mrejele lui.

Ori asta, ori începuse să înnebunească.

— Ai dreptate. Nu sunt de acord cu asta. Cuvintele acelea o făceau să pară o snoabă arogantă. Comportamentul dumitale este de-a dreptul scandalos, şi nu pot să înţeleg de ce eşti atât de hotărât să mă hărţuieşti.

— Chiar nu poţi să înţelegi? El o privi cu ochii mari, ca şi când s-ar fi aşteptat ca ea să-i priceapă cu uşurinţă motivele. Părul dumitale este atât de des, iar culoarea atât de luxuriantă. Iar chipul dumitale… este perfect. Silueta… atât de rotundă şi de voluptuoasă… de feminină. Cu fiecare descriere indiscretă, îşi flutura mâna prin faţa trupului ei, indicând cu exactitate fiecare trăsătură despre care vorbea. Elizabeth era sigură că, dacă ar fi fost singuri, nu ar fi ezitat să o şi atingă pe fiecare dintre părţile corpului pe care le menţiona. Aluzia aceea o făcea să nu se simtă în largul ei.

Oare cum ar fi fost să fie atinsă intim de el? Până atunci nu se mai gândise niciodată la o astfel de întâmplare drastică, iar asta îi produse o exaltare carnală incontrolabilă.

Îmbujorarea din obrajii ei căpătă o nuanţă extrem de aprinsă, şi-şi făcu frenetic vânt cu evantaiul. Se chinui să-şi păstreze calmul şi încercă să ignore acele afirmaţii obraznice, dar, oricât de mult s-ar fi străduit, nu putea să nu se mai gândească la descrierea aceea pe care i-o făcea – şi care, în opinia ei, nu i se potrivea deloc.

Se considera o femeie obişnuită, ba chiar cu o siluetă prea rotundă şi cu părul prea închis la culoare. Într-o societate care lăuda domnişoarele blonde şi micuţe, ea rămânea tot timpul pe din afară. Silueta înzestrată începuse să i se contureze de la vârsta de treisprezece ani şi se simţise întotdeauna stângace şi nepotrivită. Nu-i dispăruse niciodată acea sensibilitate cu privire la silueta ei. Când ajunsese o tânără în stadiile iniţiale ale curtării, băieţii nerozi din înalta societate fuseseră mereu răutăcioşi şi cruzi cu ea – şi îndurase multe insulte şi grosolănii. Tatăl ei fusese primul care sugerase că, având acea înfăţişare mediocră, ar fi fost mai bine să evite de tot orice căsătorie. Iar ea profitase imediat de ocazie, în clipa în care părintele ei o încurajase să renunţe la ideea căsătoriei şi la familia pe care ar fi putut să o aibă.

În puţinele momente în care îşi exprimase îndoielile cu privire la decizia luată, tatăl ei susţinuse vehement că era cel mai bun lucru pentru ea, aşa că Elizabeth fusese de acord, fără să se gândească de două ori. Se agăţase de singurătatea şi de rutina pe i le oferea condiţia ei de celibatară.

În monotonia banală a vieţii ei, Elizabeth nu pusese niciodată la îndoială convingerea tatălui său cum că era doar o fată obişnuită. Era ciudat de reconfortant să cunoască şi un alt punct de vedere – chiar dacă i se părea că opinia bărbatului acestuia cu privire la trăsăturile ei era pur şi simplu ridicolă. Oare era orb?

— De fiecare dată când deschizi gura, zise ea, remarcile dumitale devin din ce în ce mai scandaloase.

— Nu pot să nu mă simt atras de sufletele fermecătoare care îmi ies în cale, afirmă el, sigur pe sine. Sunt artist.

— Artist? întrebă ea, pe un ton batjocoritor.

— Da. Portretele mele sunt excepţionale. Poate nu cumva ai auzit de mine?

— Nu, îmi pare rău. Ea clătină din cap, dar totuşi el nu se lăsă descurajat de incapacitatea ei de a-i confirma faima.

— Lasă-mă să te pictez! Cu aceste mâini talentate – zise el şi le ridică – am putea scoate la iveală zeiţa care se ascunde în interiorul dumitale.

— Sincer, şuieră ea, înăbuşind un hohot de râs, spui numai prostii.

— E ceva ce mi-ar aduce o mare bucurie.

Se uită în ochii lui albaştri magnifici, îi străluceau în timp ce el îi studia silueta – ceva ce părea să fie o afecţiune reală, iar în clipa aceea îşi dădu seama că nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-l facă fericit.

Oare ce era în neregulă cu ea?

Nu mai era ea însăşi în prezenţa lui, căci era ceva la ticălosul acela, la comportamentul său greu de definit, care o atrăgea şi o făcea să se delecteze cu compania lui. Şi dacă îl putea face fericit pozând pentru un portret, avea să se conformeze cu bucurie.

„E o nebunie!” se mustră în sinea ei. Poate că problemele domestice pe care le întâmpina cu tatăl ei şi cu Charlotte îi cauzau mai mult stres decât îşi închipuise – şi poate asta o destabiliza din ce în ce mai tare.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, domnule Cristofore, dar nu aş putea să…

Se opri apoi în mijlocul refuzului, când îşi dădu seama că, de fapt, el nu era concentrat asupra ei, ci privea într-un punct din celălalt capăt al încăperii. Spre consternarea ei, ura faptul că atenţia îi putea fi distrasă atât de uşor de la ea. Dorindu-şi să descopere ce anume îl ţinea atât de ocupat, se uită şi ea într-acolo, însă nu zări nimic, cu excepţia unor mantii. Era cu un cap mai înalt decât ea, aşa că ţinta privirii lui avea să rămână un mister pentru ea.

— Trebuie să plec.

Era cu adevărat distras.

Elizabeth simţi un junghi ridicol de supărare. Sosirea lui acolo reprezentase o escapadă foarte palpitantă, şi abia dacă se putu abţine să nu scâncească: „Aşa repede?”

Cu destul de mult efort, bărbatul îşi reîndreptă pe deplin atenţia către ea.

— Trebuie să te mai văd. Lasă-mă să te pictez, repetă

el grăbit. Spune da!

Şovăia, chinuindu-se să găsească un mod politicos de a-l refuza, dar bărbatul îi strecură iute un bileţel în mână şi-i strânse degetele în jurul lui.

— Arrivederci, a presto![1]

Apoi, într-o clipită, se făcu nevăzut în mulţime. Lui Elizabeth nu-i venea să creadă că se putea simţi aşa dezamăgită. Era ca şi când i-ar fi umplut pentru scurt timp lumea de culori vii, pe care le luase apoi cu el în clipa în care plecase, lăsând-o înconjurată de nuanţe obositoare de gri şi maro.

Disperată să-l mai zărească măcar o clipită, încercă să se strecoare după el, însă mulţimea din spatele ei o împinse înainte, până când ajunse la scări şi începu să le urce. Se gândi să se uite după el de pe scări, pentru că poziţia aceea îi permitea să aibă o vedere de ansamblu, dar îşi continuă drumul, târşâindu-şi picioarele, refuzând să încurajeze şi mai mult acel avânt al imaginaţiei pe care el îl iniţiase.

După alţi câţiva paşi, ajunse la loja tatălui ei şi se strecură înăuntru, unde se trezi interogată de Charlotte, care manipulase adunarea cu mai multă fineţe. Era nerăbdătoare şi considera că se cuvenea ca Elizabeth să se ocupe de toate nevoile şi dorinţele ei.

— Era şi timpul, mormăi Charlotte, capricioasă ca întotdeauna. Aştept de o veşnicie. Unde ai fost?

Charlotte o privi cu un aer regal, de parcă ar fi fost blocată ore întregi în vreun loc uitat de Dumnezeu – când, în realitate, stătuse în mijlocul celei mai luxoase loje din balcon, înconjurată de vreo douăsprezece tinere aşezate de-o parte şi de alta a ei. Elizabeth ştia foarte bine că lui Charlotte nu-i păsa cu adevărat de întârzierea ei, ci doar îi plăcea să se plângă.

— A, bun venit înapoi în realitate, murmură în şoaptă Elizabeth, ascunzându-şi cu grijă aversiunea faţă de acea scorpie îngrozitoare. Pe de altă parte, era totuşi destul de uşurată de faptul că toate acele prietene ale lui Charlotte

[1] În limba italiană, în original, „La revedere, pe curând!” (n.tr.)

se asiguraseră că ea avea să stea pe ultimul rând, mai degrabă decât lângă mama ei vitregă nesuferită.

— Ce-ai spus? întrebă Charlotte, suspicioasă.

— Mi-a fost greu să urc scările, răspunse Elizabeth senină. A fost îngrozitor de aglomerat.

Măcar de data aceea, mama ei vitregă gâlcevitoare şi limitată nu avea chef de ceartă. Pur şi simplu trecu cu vederea explicaţia dată, iar Elizabeth fu recunoscătoare pentru asta. De obicei, îi era imposibil să petreacă chiar şi cinci minute în compania fetei fără să se pornească un scandal.

Făcu tot posibilul să nu o ia în seamă pe Charlotte, aşa că îşi aranjă fustele şi se aşeză pe scaunul ei, încercând din răsputeri să nu se mai gândească la frumuseţea aceea minionă, care în acel moment vorbea numai prostii cu colegele ei imature.

Când tatăl ei în vârstă de cincizeci de ani se hotărâse să se căsătorească cu Charlotte, Elizabeth fusese convinsă că suferea de o criză acută de nebunie temporară. Într-o zi îşi vedeau de viaţă în modul calm şi fără pic de haz cu care erau obişnuiţi, iar a doua zi părintele ei urla în gura mare cum că el nu dăduse naştere nici unui moştenitor şi că era mânat de o dorinţă urgentă şi frenetică de a se recăsători.

Cum, fără îndoială, avea nevoie de un fiu, Elizabeth nu se opusese hotărârii sau motivelor lui de a se căsători. Dar nici măcar în cele mai cumplite coşmaruri ale sale nu-şi închipuise că tatăl ei avea să dorească să ia de nevastă pe cineva ca Charlotte. Negreşit, scorpia aceea răsfăţată se plângea sau făcea crize de furie. Parcă înflorea când îi chinuia pe slujitori – la un moment dat, chiar îi şi dăduse o palmă majordomului! — şi întorcea casa lor liniştită cu susul în jos prin cererile ei nesăbuite şi prin istericale.

Era o mare pacoste, însă poziţia ei de contesă era foarte bine consolidată şi toată lumea o trata ca pe o regină – iar asta însemna că, din păcate, Elizabeth era cea care trebuia să plătească preţul pentru decizia impulsivă a tatălui ei. Şi astfel, se chinuia zi de zi să menţină pacea în casă.

Fiind foarte ocupat la clubul său, cu afacerile sau cu obligaţiile din Parlament, contele era rareori prezent să asiste la ravagiile pe care le provoca fata. Şi, bineînţeles, Charlotte se comporta exemplar ori de câte ori contele binevoia să le onoreze cu prezenţa sa solemnă. Şi, în ciuda faptului că Elizabeth îi vorbise de multe ori despre discordia neîncetată, contele refuza să intervină în vreun fel.

„Probleme muiereşti”, bombănea mereu contele. „Chiar nu poţi să faci un efort să te înţelegi bine cu ea? De ce ar trebui să mă comport eu ca un arbitru?”

Aşa că Elizabeth încetase să-l mai implore să o ajute şi persevera aşa cum putea. Cu toate acestea, era foarte enervant ca Charlotte să joace rolul de gazdă şi de supraveghetoare a casei şi să-şi asume toate sarcinile de care Elizabeth se ocupase cândva extrem de bine – mai ales pentru că le şi îndeplinea prost. Elizabeth era peste măsură de plictisită şi detesta faptul că o nou-venită – care de fapt habar nu avea ce presupunea administrarea unei case – îi uzurpase toate responsabilităţile.

Chiar şi aşa, nu îşi dorea să fie considerată meschină sau geloasă pe Charlotte. Doar că se săturase să nu aibă nimic de făcut. Îşi dorea din ce în ce mai mult să se întâmple ceva – orice – care să o scoată din situaţia aceea dificilă în care o aruncase acţiunea pripită a tatălui ei.

Plasatorii se grăbiră pe coridoare şi începură să stingă abil lumânările, folosind beţele lor lungi. Zgomotul din public se stinse de tot când orchestra începu uvertura. Cortina fu trasă, iar Elizabeth se instală în scaunul ei, sperând să uite de toate în timpul spectacolului de teatru de operetă. Din păcate, în doar câteva minute, îşi pierdu interesul pentru ceea ce se întâmpla pe scenă. Actorii erau îngrozitor de slabi, iar cântatul era chiar mai rău. Dorind să-şi distragă atenţia, se uită în jos la biletul pe care i-l dăduse domnul Cristofore şi pe care încă îl ţinea încleştat în pumn. Îl înclină în lumină şi studie scrisul preţios. Era o carte de vizită.

Artista Straordinario.

— Artist extraordinar, murmură ea, apoi îşi drese

glasul.

Acel titlu încrezut era scris chiar sub numele lui. Elizabeth dădu ochii peste cap, gândindu-se la firea lui obraznică. „Ticălosul a fost foarte plin de el!” cugetă ea.

Iritată, vru să arunce mesajul jignitor pe podea, dar apoi se răzgândi, se opri şi strecură biletul în poşetă. De ce să-l arunce? Chiar dacă nu avea să iasă nimic mai mult, avea să rămână totuşi o amintire amuzantă a întâlnirii lor. Uşor, uşor, atenţia ei se mută de la scenă spre celelalte loji, apoi spre locul unde stătea orchestra – după care ridică la ochi binoclul de spectacol şi începu să cerceteze deopotrivă nobilii şi oamenii obişnuiţi, căutând orice fleac ce ar fi putut să o ţină ocupată până la pauză.

Chiar vizavi se afla o lojă goală, parţial acoperită de o perdea. Din spatele ei se întrezărea licărirea slabă a unei lumânări, şi atunci se opri, întrebându-se curioasă dacă se afla cineva în camera aceea retrasă. Se uită, apoi se mai uită o dată şi în cele din urmă constată că un bărbat şi o femeie erau îngrămădiţi unul în altul la adăpostul umbrelor şi… — se înclină nerăbdătoare spre marginea scaunului – se sărutau de mama focului! Se uită apoi pe furiş la cei din jurul ei, întrebându-se dacă erau şi alţi oameni din public care se uitau la cei doi. Şi totuşi, nimeni altcineva nu părea să fi observat cuplul înflăcărat. Aparent, Elizabeth era singura care stătea într-un unghi ce-i permitea să tragă cu ochiul prin fanta îngustă a perdelei.

Îi studie, plină de uimire. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva! Oamenii din lumea ei pur şi simplu nu se sărutau. Sau, cel puţin, nu aşa! Sărutările rare pe care le văzuse nu erau nimic altceva decât nişte pupături politicoase – o atingere scurtă a unor buze uscate de alte buze uscate. Şi nu presupuneau niciodată folosirea mâinilor sau a corpului. Asta era altceva… era… de nedescris! În plus, cu siguranţă nu era genul de comportament la care şi-ar fi imaginat vreodată că s-ar deda doi adulţi.

Trunchiurile celor doi se contopiseră, iar mâinile bărbatului erau – Elizabeth se concentră, chinuindu-se că vadă unde anume – pe fundul femeii! Îi masa fesele şi îi

trăgea pelvisul spre al lui, mişcându-se într-un ritm domol.

Se arcuiau şi se întindeau – şi, cu cât se uita mai mult, cu atât se simţea mai atrasă de ceea ce se întâmpla acolo. Nu le putea distinge feţele, aşa că urmărea un episod anonim de pasiune clandestină. Cu siguranţă, eticheta cuviincioasă dicta ca măcar să lase deoparte binoclul… însă activitatea celor doi era atât de fascinantă şi de interesantă, încât pur şi simplu nu se putea abţine.

Mâna bărbatului părăsi fundul femeii, rătăcind într-un ritm lent şi apatic în sus, pe şoldul ei, ca să-i mângâie pieptul, sânul şi gâtul… Lui Elizabeth i se tăie răsuflarea din cauza acelei fascinaţii înfricoşătoare. Cu fiecare zonă a corpului pe care o atingea mâna bărbatului, se năştea în ea o exaltare care o înfiora, într-un mod tulburător şi inexplicabil.

Bărbatul îşi trecu tandru vârful degetelor peste obrazul femeii, apoi întrerupse sărutul şi-i şopti la ureche ceva ca o făcu să încuviinţeze din cap cu vehemenţă. Omul se îndepărtă, iar lumina lumânărilor care-i protejase înainte identitatea se revărsă peste chipul lui, conturându-i clar trăsăturile.

Gabriel Cristofore!

Elizabeth icni atât de tare, încât Charlotte se întoarse şi se încruntă peste umăr.

— Te superi? zise ea, pe un ton ascuţit. Încerc să mă uit la spectacol.

— Îmi cer scuze!

Elizabeth era atât de tulburată în acel moment, încât îşi aruncă intenţionat geanta pe mochetă, încercând să-şi ascundă uimirea. Prefăcându-se a căuta ceva pe podea, se aplecă, încercând să se liniştească şi să se adune, în timp ce gândurile ei se amestecau tumultuos.

Oare cine era acel crai italian? Era suficient de obraznic încât să îi facă avansuri unei femei nevinovate în foaierul teatrului, pentru ca, doar câteva minute mai târziu, să facă dragoste pasional cu o alta… aproape în văzul întregului public!

Îşi reluă apoi poziţia verticală, îndreptându-se în

scaun şi cercetând să vadă dacă mai observase cineva cuplul pasional. Dar erau ascunşi de privirile tuturor, mai puţin de a ei. Ca un voaior, ea ridică din nou binoclul la ochi.

Domnul Cristofore o săruta iarăşi pe femeie. Elizabeth examină atent unghiul şi intensitatea, intrigată de felul în care devora gura femeii, coborând apoi pasional pe bărbie, pe gât, pe piept şi cuibărindu-se între sânii ei. Corsajul rochiei ei avea un decolteu foarte adânc, şi se vedea o bună parte din sâni – iar el îşi freca nasul de umflăturile acelea albe de carne. Femeia îi cuprinse ceafa, zorindu-l să continue. El cedă rugăminţilor ei mute şi trase de decolteul rochiei, împingând materialul. Înainte ca Elizabeth să-şi dea seama la ce să se aştepte, sânul femeii era dezgolit.

Hipnotizată, Elizabeth studia fiecare detaliu al movilei de carne, profilul său rotunjit, sfârcul întărit… Domnul Cristofore se uita adorator la globul dezgolit, frământând şi ciupind. Iar apoi o şocă pe Elizabeth până-n măduva oaselor în clipa în care se aplecă şi îl linse cu limba.

Vădit extaziată, femeia îşi împinse pieptul în faţă, oferindu-se şi mai mult gesturilor lui îndrăzneţe. El se supunea bucuros şi iute, atingându-i sfârcul şi apoi sugându-l.

— O, Doamne!

Afirmaţia ei exagerată atrase după sine încă o încruntare dinspre Charlotte.

— Fă linişte!

— Da… da…

Elizabeth îşi înfipse apoi dinţii în încheietura unui deget şi muşcă tare, înăbuşind eficient încă o gafă verbală. Îi contemplă un interval de timp nemăsurabil. Domnul Cristofore îşi sugea amanta, la fel cum ar fi făcut un prunc flămând. Smulgea şi trăgea, tachina şi se juca. Incapabilă să îşi ferească privirea, Elizabeth diseca fiecare aspect al acelei scene înflăcărate. Când domnul Cristofore întrerupse contactul, era atât de înnebunită, că nu era sigură că va reuşi să-şi păstreze locul pe scaun – însă spectacolul nu ajunsese nici măcar la jumătate.

Uimită şi descătuşată, avea senzaţia că îi putea privi aşa toată noaptea.

Domnul Cristofore îi şopti însă doamnei un rămas-bun, îi fură un sărut fugar şi apoi părăsi loja. Femeia mai aşteptă câteva minute, apoi plecă şi ea.

Privirea lui Elizabeth rămase aţintită spre scaunul ei mult timp după plecarea lor. Se uita ţintă la locul în care stătuseră cei doi.

Capitolul 2

Gabriel Cristofore Preston se strecură în conacul din oraş pe care îl împărţea cu tatăl său, John. Dată fiind ora târzie, servitorii se culcaseră deja – dar nu îl deranja deloc absenţa lor. La programul pe care îl avea – unul care implica să alerge după femeile singuratice de origine aristocrată –, nu avea nici cea mai vagă idee când urma să ajungă acasă, aşa că nu se putea aştepta nici ca servitorii săi să stea mereu treji, aşteptând momentul în care stăpânul lor binevoia să se întoarcă.

Uneori, dacă se ivea ocazia potrivită, putea sta plecat zile întregi.

Aprinse lumânarea care-i fusese lăsată convenabil lângă uşă, îşi agăţă haina în cuier, apoi urcă scările spre bibliotecă, unde se putea bucura în linişte de un pahar de băutură, înainte de culcare.

Era o noapte rece de februarie. Tremură pe coridorul întunecat, apoi, când păşi în încăperea confortabilă, fu bucuros să vadă că încă străluceau în şemineu rămăşiţele unui foc care arsese mai devreme. Închise uşa ca să păstreze căldura, mai adăugă în cămin o mână de cărbuni, apoi se duse la bufet, unde îşi turnă un pahar din whisky-ul său scoţian preferat.

Când se întoarse spre şemineu, lumina focului făcu să strălucească inelul pe care Helen i-l strecurase pe deget la teatru.

„Să-ţi aminteşti mereu de mine”, îl implorase ea.

„Îmi voi aminti”, o minţise el.

Inelul era o amintire de o strălucire orbitoare a modului în care îşi petrecuse seara aceea – şi în care îşi petrecea, de altfel, multe seri. Refuzând să-şi lase conştiinţa să apese prea mult sau prea tare pe raţiunea sa, îşi trase un scaun şi încercă să se relaxeze, dar nici prezenţa pregnantă a inelului de aur, nici piatra preţioasă de culoare roşie care era încrustată pe el nu-i ofereau linişte.

Se juca cu acea bijuterie frumos încrustată, rotind-o, scoţând-o şi ţinând-o în lumina lumânării, cercetând flacăra din spatele său pe ca un decor minunat. Continuă apoi prin a-i evalua autenticitatea şi puritatea… aruncă inelul în sus şi apoi îl prinse în palmă, cântărindu-i greutatea şi întrebându-se dacă să scoată piatra de la locul ei, dacă poate rubinul în sine ar valora mai mult sau dacă nu cumva ar fi mai bine să vândă mizilicul acela ca un întreg.

Indiferent şi fără să fie pe deplin pregătit să se gândească serios la asta, îl aruncă într-un vas de pe o masă din apropiere. Chiar în clipa aceea, podeaua de pe coridor scârţâi, şi tatăl său îşi făcu apariţia în încăpere. Părul său grizonant era ciufulit, iar halatul – legat strâmb. Purta nişte şosete de lână care-i atârnau neglijent pe picioare.

— M-am dat bătut în privinţa ta şi m-am dus la culcare, zise el ursuz şi intră.

Avea vocea răguşită de somn şi ochii mici. Se scărpină pe piept, apoi se duse la bufet ca să-şi toarne şi el un pahar. Gabriel înăbuşi un chicot. Pe timpul zilei, tatăl său era un dandy desăvârşit – nici măcar un fir de păr nu era nelalocul lui şi nu avea niciodată vreo cută pe haină sau vreun fir care să atârne răzleţ. Deşi era înstrăinat de familia lui de aproape trei decenii, acesta se născuse ca al patrulea fiu al unui conte şi nu renunţase niciodată la fundamentele ce reprezentau temelia caracterului său îndrăzneţ şi elegant. Era un om cu gusturi scumpe şi rafinate şi cu înclinaţii extravagante şi culte.

Fiind foarte pretenţios în privinţa trăsurii şi a

comportamentului său, cei cu care interacţiona de obicei ar fi fost de-a dreptul şocaţi să-i vadă acea latură familiară – care era, de altfel, rezervată exclusiv pentru unicul şi dragul său fiu.

— Scuze pentru întârziere.

Mai trase un scaun.

— Cum de nu eşti cuibărit în nişte aşternuturi de mătase cu contesa ta încântătoare?

— A trebuit să rupă relaţia. Gabriel îşi lipi dosul palmei de frunte, imitând reacţia supărată de mai devreme a femeii. Nu a putut îndura să-şi ia adio, dar nu exista vreo alternativă realistă.

— Ei bine, ştiai că se va întâmpla asta.

— Nu m-a mirat deloc, aprobă Gabriel.

— Când trebuie să se întoarcă soţul ei în Londra?

— Mâine, răspunse el, extrem de uşurat.

— Sincronizare perfectă.

— *Si.*

În timp ce tatăl său îşi contempla paharul, Gabriel sorbi pe furiş din al lui. John îşi ţinea gândurile pentru el – probabil elaborând o listă mentală a motivelor pentru care era atât de liniştit că ultima aventură a lui Gabriel se terminase, din fericire, fără nicio suferinţă. Ţinând cont de trecutul său amoros şi de diversele sale slăbiciuni amoroase, John nu se afla deloc în postura de a-i ţine morală lui Gabriel – şi amândoi ştiau asta. În plus, conflictul lor referitor la felul în care Gabriel câştiga traiul amândurora fusese aplanat cu mult timp în urmă. John nu avea niciun fel de înclinaţie pentru muncă – şi, în ciuda faptului că avea un talent recunoscut pentru afaceri, tot nu s-ar fi coborât niciodată la nivelul de a lucra în comerţ. În mod uimitor, fusese de acord să acţioneze în calitate de secretar al lui Gabriel – dar nu vedea funcţia sa ca pe o slujbă. Considera mai degrabă că susţinea un artist – iar ăsta era un hobby considerat acceptabil pentru un om de statutul său.

Era un suflet elegant şi curtenitor, care se desfăta cu lucrurile cele mai bune în viaţă, însă nu avea nici cea mai

vagă idee cum putea obţine fondurile necesare pentru a plăti pentru ele. John avea în jur de douăzeci de ani când fusese dezmoştenit, dar reuşise să se descurce în viaţă datorită farmecului şi aspectului său – împrumutase bani de la prieteni sau trăise pe spinarea concubinelor lui, care nu putuseră să-i refuze nimic.

Încă de tânăr, Gabriel dedusese că John nu avea să fie niciodată în stare să îi întreţină pe amândoi în mod constant – habar nu avea cum să se ocupe de nimic altceva în afară de preocupările masculine acceptabile din punct de vedere social, precum jocul de cărţi sau aruncatul zarurilor aşa că înţelesese şi că nu aveau să obţină niciodată alţi bani cu excepţia celor pe care-i producea chiar el. Gabriel îl iubea foarte mult pe tatăl său flamboaiant şi extravagant şi era dispus să adopte orice metode era nevoie pentru a-l întreţine.

După mulţi ani în care îşi cizelase talentele, ajunsese să exceleze la pictură şi la seducţie, aşa că – spre dezamăgirea neîncetată a lui John – se folosea de un amestec al abilităţilor sale ca să asigure amândurora confortul financiar.

Priceperea sa ca artist îl ajuta să atragă iniţial clientele într-o relaţie de afaceri inofensivă, iar patronajul lor suplimenta remuneraţia insuficientă pe care o primea din realizarea portretelor. Dar ceea ce se întâmpla după ce începeau sesiunile de pictură era de fapt activitatea care-i aducea cea mai mare parte a veniturilor. Picta femei care erau singure, care se aflau în căutarea iubirii şi a respectului, şi se întâmpla ca acestea să fie generoase nu doar cu afecţiunea lor, ci şi cu buzunarele.

Pentru Gabriel, seducţia era un joc care oferea perspective substanţiale de îmbogăţire financiară, precum şi o multitudine de ocazii de escapade pasionale.

John nu îl putea condamna pe Gabriel pentru înclinaţiile sale lascive – mai ales pentru că, atunci când era tânăr, fusese şi el un ticălos afemeiat. Vârsta şi înţelepciunea îi domoliseră cu mult natura înclinată spre poftele carnale, dar Gabriel crescuse observând şi învăţând

de la un maestru.

Aşa tată, aşa fiu.

John chiar îi oferise lui Gabriel prima sa iubită. Şi pe a doua. Şi pe a treia. El fusese cel care lăudase continuu bucuriile trăite alături de femei, misterele care aşteptau să fie dezvăluite, fericirea de a fi cuprins de braţele lor. Folosindu-se de propriile lui concubine, tatăl îl iniţiase pe fiul său în privilegiile extazului erotic. Şi, fiind un copil ascultător, Gabriel muncise cu înverşunare pentru a dobândi acele competenţe pe care tatăl său se chinuise să i le împărtăşească. Iar astfel dezvoltase o afinitate pentru sexul frumos care o egala – sau poate chiar o depăşea – pe cea a tatălui său.

Călcând pe urmele lui John, Gabriel iubea femeile… de toate felurile, toate stilurile şi de toate originile. Îi plăceau indiferent dacă erau înalte sau scunde, slabe sau rotunjoare, frumoase sau simple, bogate sau sărace – deşi în momentele sale de slăbiciune ar fi putut fi convins să recunoască faptul că, în mod sigur, le prefera pe cele frumoase şi bogate.

Încă de timpuriu fusese amorezat şi încântat de personalitatea, de ciudăţeniile şi de constituţiile lor. Femeile erau o enigmă şi o fascinaţie perpetuă. Infatuarea lui ajunsese să fie aproape o obsesie – aşa că le observa, le schiţa şi le picta. Era foarte uşor fermecat de o întindere de piele moale sau de adierea unui parfum diafan, de o întoarcere de cap, de ritmul vioi al unei voci sau chiar de un mers legănat. Adora să le ispitească şi să alerge după ele, adora tentaţia şi abandonul, capturarea prăzii şi căderea finală din paradis.

Nimic nu îi oferea satisfacţii mai mari decât să dea peste o femeie bogată, atrăgătoare şi însingurată care avea nevoie disperată de o creştere a stimei de sine sau de o lovitură energizantă în mândria ei lipsită de vitalitate. Nimic nu aducea înapoi încrederea şi demnitatea unei femei mai rapid decât o repriză scurtă şi profundă de amore, după care pleca simţindu-se apreciată şi preţuită.

Femeile cu care cocheta erau nefericite, părăsite şi

folosite în mod necorespunzător de soţii lor sau de alţi bărbaţi, victime ale căsătoriilor aranjate şi ale mediilor înconjurătoare sufocante, fiinţe care nu înţeleseseră şi nici nu exploataseră vreodată pe deplin poftele primordiale, iar asta însemna că puteau fi convinse cu uşurinţă să se abată de la calea cuviincioasă. Erau femei care suferiseră ani de zile în tăcere, din poziţia de mame ascultătoare, în timp ce soţii lor treceau de la o amantă la alta. Erau nemulţumite, confuze şi nefericite cu stilul lor de viaţă şi cu rolul pe care-l jucau ele în propriile vieţi.

Din păcate, toate căutau o ardoare reciprocă, o tandreţe şi un devotament pe care nu le primeau niciodată. În circumstanţele sumbre în care trăiau, se ofileau încet, tânjind în secret după un pic de atenţie, dar şi după recunoaşterea faptului că erau femei mature cu cereri, nevoi şi dorinţe neîmplinite. Iar Gabriel le copleşea, cu mare bucurie, cu tot ceea ce îşi doreau şi încă mult mai mult. Se dădea peste cap ca să le facă să se simtă speciale, venerate, feminine şi unice, iar pasiunea lui nu era niciodată disimulată. Înflorea învăţându-le să aibă încredere în înclinaţiile lor lascive, să-şi dezvăluie natura desfrânată – până atunci reprimată – şi să se bucure de propriile impulsuri senzuale.

Şi, în schimb, el primea mari satisfacţii – şi nu doar de natură fizică. Recompensele băneşti puteau fi destul de semnificative, dar se împărţeau mereu. Îşi aminti de asta în clipa în care John se întinse spre masă şi luă inelul pe care Gabriel îl aruncase acolo mai devreme.

— Ce oribilitate de prost gust, zise el. Darul ei de despărţire?

— A insistat să primesc ceva care să-mi aducă aminte de ea. Întrebă apoi mărinimos, în mod sarcastic: Cine sunt eu să o privez de un gest care în mod vădit i-a adus o bucurie imensă?

— Într-adevăr, „bucurie”! pufni John, iritat de atitudinea lui Gabriel. Examină apoi inelul în lumina lumânării – cam la fel cum făcuse şi fiul său după ce ajunsese acasă. Calitatea e minunată, mormăi el. Ne va

aduce ceva bani buni. Valorează destul.

John i-l aruncă înapoi lui Gabriel, care îl prinse şi-l ascunse în buzunar. Avea să-l vândă în curând – dar nu înainte de a crea un duplicat, cu o imitaţie de piatră şi din aur fals, în caz că avea să se mai întâlnească vreodată cu minunata Helen. Pentru că voia să-i arate acesteia că purta cu îndârjire pe mână bijuteria oferită de ea.

— Nu pot să cred că, după ce ai petrecut atât de mult timp cu ea, femeia asta a presupus că ai purta un asemenea mizilic ostentativ.

— Dar, în fond, nu m-a cunoscut niciodată cu adevărat, nu-i aşa?

Era expert în a deduce ce calităţi tânjeau concubinele sale să găsească la un bărbat, iar apoi se putea transforma în oricine aveau ele nevoie să fie. Putea să fie bun, plin de compasiune, altruist, ferm, aprig, convingător sau cu sânge clocotitor – capacitatea sa de a adopta diferite atitudini ca fiind ale lui era atât de eficientă, încât ar fi putut urma cu succes o carieră pe scenă, dacă nu ar fi fost atât de priceput în a stropi pânze cu vopsea.

Rezultatul era că femeile ajungeau să se ataşeze de bărbatul pe care îl vedeau în el. Atunci când aventurile lor erotice luau sfârşit – lucru de care se chinuia să se asigure încă de la început acestea plecau pe drumul lor, considerând că el fusese un vis devenit realitate, când, de fapt, era cu mult diferit de persoana pe care şi-o creionaseră în minte.

Dar Gabriel nu avea de ce să se plângă. El le aducea veselie şi exaltare, iar, în schimb, ele îi ofereau lucruri de care se despărţeau bucuroase: obiecte de valoare, oggetti d’arte, bani, pietre preţioase. Şi nu le refuza niciodată, pentru că el considera generozitatea lor doar încheierea unei tranzacţii simple: bunuri oferite pentru servicii prestate.

— Mai este interesată să termini portretul pe care l-ai început? întrebă John, în felul său caracteristic – mereu pragmatic.

— Absolut.

Gabriel nu mai adăugă şi faptul că femeia jurase să agaţe tabloul undeva unde să-l poată privi în mod constant, amintindu-şi de el. Dacă ar fi aflat despre profunzimea deplasată a simpatiei contesei pentru el, tatăl său ar fi scos fum pe nas şi pe urechi de mânie – dar, pe de altă parte, dată fiind conjunctura, ar fi fost şi mai entuziasmat de vestea că era extaziată de produsul final. John spera cu loialitate să mărească clientela lui Gabriel prin referinţe de la cumpărătoare prospere cum era Helen.

În puţinele ocazii când se certaseră monstruos pe acel subiect, John susţinuse că recompensele financiare primite de Gabriel ar fi trebuit să vină exclusiv din sumele neînsemnate câştigate ca urmare a contractelor pe care i le negocia el. Dar atunci n-ar mai fi fost la fel de distractiv.

Gabriel se săturase repede să picteze fiii prost-crescuţi şi fiicele răsfăţate ale nobilimii. Era mult mai interesant să picteze soţii, îi plăcea să ajungă să fie implicat intim cu o femeie şi să descopere astfel temerile şi inhibiţiile, presiunile şi poverile care o guvernau. Însă cu mult înainte ca pensula să atingă vreodată pânza, petrecea nenumărate ore vorbind cu ele şi făcând schiţe, stabilind o relaţie de cunoaştere şi încercând astfel să captureze însăşi esenţa femeii. Dădea toate straturile la o parte, meticulos, căutând persoana care se ascundea sub rochia elegantă, parfumul scump şi coafura elaborată. Şi, bineînţeles, pe măsură ce întorcea încetişor mantia emoţională, le dezbrăca şi de haine.

Cum s-ar fi aşteptat cineva să poată rezista unei asemenea tentaţii? La urma urmei, era un simplu muritor şi era întotdeauna dispus să accepte ceea ce i se oferea cu generozitate şi de bunăvoie.

El adora femeile goale, felul în care li se curbau şoldurile, cum li se împreunau coapsele, cum li se mişcau sânii. Ideea lui despre rai era să-şi petreacă veşnicia cu un caiet pentru schiţe în mână, având în faţa sa un model care să-i pozeze nud, în timp ce el se chinuia să reproducă cu foarte mare exactitate o ocheadă trecătoare, o privire subtilă sau o stare de spirit neaşteptată.

Mereu realistul John îl trezi din reverie.

— Aşadar, eşti gata să începi din nou. Ai avut ocazia să te uiţi peste lista de nume pe care ţi-am pregătit-o?

El şi John trăiseră pe continent aproape toată viaţa lui Gabriel – adică aproape 27 de ani – şi se întorseseră la Londra în urmă cu doar doi ani. Petrecuseră cea mai mare parte a timpului în sudul Italiei, cu scurte şederi la Paris, Viena, Madrid şi alte oraşe exotice. Gabriel considera că Italia era casa lui, dar, în ciuda problemelor care îl făcuseră iniţial pe John să fugă în exil, nu-l lăsase niciodată inima să rupă legăturile puternice care îl legau de Anglia.

În fiinţa lui încă sălăşluia un interes intens şi de neînţeles pentru afacerile aristocraţiei britanice, şi tocmai de aceea le urmărise cu grijă toate intrigile. Manifesta aceeaşi dedicare ca a unei mame care-şi ghida cu grijă fiica pe piaţa căsătoriilor – dar era, de fapt, pe deplin conştient de poziţia curentă a fiecărui membru al înaltei societăţi.

— Da.

— Te-ai hotărât la următoarea ţintă?

— Ţintă e un cuvânt foarte dur, nu eşti de acord, tată? Mi-aş dori să nu-l mai foloseşti.

În fond, el primea doar ceea ce o femeie îi oferea de bunăvoie şi nu accepta niciodată mai mult decât îşi putea permite să dăruiască.

— Ei bine, doar n-aş fi destul de nesăbuit încât să o numesc clientă.

— Da, bănuiesc că nici ăsta n-ar fi un termen potrivit.

— Ia spune-mi, cine-i norocoasa?

Gabriel învârti licoarea din pahar, amintindu-şi de bruneta fabuloasă pe care o acostase în foaierul teatrului.

— Am să-ţi urmez recomandarea. Lady Elizabeth Harcourt.

— Fiica lui Norwich, afirmă John gânditor – simpla rostire a acelui nume stârnea în el un vârtej de amintiri vagi. Înclină apoi băutura într-un toast batjocoritor. O alegere excelentă.

— Cum să aleg pe altcineva dacă asta a fost sugestia ta principală?

— Dacă seamănă vreun pic cu mama ei, o să ai parte de o experienţă minunată.

— Aşa îmi imaginez.

John şi contele de Norwich aveau o istorie sordidă, pe care el nu binevoise niciodată să o povestească. Gabriel nu ştia detaliile sângeroase, dar cu siguranţă că, la fel ca majoritatea păcatelor tatălui său, vrajba lor avea ceva de-a face cu prima soţie a contelui, care era moartă de mult. Cel mai probabil, cei doi avuseseră o aventură scurtă, pe care contele o descoperise… Totuşi, în felul său ciudat, John avea anumite standarde. S-ar fi implicat într-o astfel de relaţie numai din ceea ce considera el ca fiind motive nobile – mai exact, din cauza nefericirii îngrozitoare a femeii.

În ciuda tuturor laudelor sale – despre cum, tânăr fiind, îşi abandonase poziţia familială de elită –, în miezul fiinţei lui, John rămăsese un domn desăvârşit. Nu ar fi putut arăta nici cel mai mic dispreţ – iar asta îl împingea, în mod repetat, în tot felul de situaţii dificile şi destul de neplăcute. El ţinea cu adevărat la femei şi nu putea suporta să le vadă nefericite şi chinuite. Iar John probabil intervenise imediat dacă se întâmplase ca Norwich să abuzeze de soţia sa – şi, chiar dacă trecuseră trei decenii de atunci, tot s-ar fi bucurat să-şi pună în practică un soi de răzbunare meschină.

— Ai văzut-o? John era mult mai curios decât ar fi trebuit să fie.

— *Si.* Şi am şi vorbit cu ea, în cele din urmă.

— E frumoasă?

— Splendidă.

Gabriel îşi aminti cum îi şoptise la ureche acea observaţie – şi cât de serios fusese în remarca sa.

Era o femeie desăvârşită, cu chipul în formă de inimă, o bărbie mică şi drăgălaşă, pometi înalţi, sprâncene curbate şi un năsuc obraznic, cu vârful uşor ridicat. Buzele ei cărnoase şi uşor bosumflate erau cea mai frumoasă trăsătură a ei. Avea o gură care ducea un bărbat cu gândul la mai mult decât nişte sărutări pasionale – îi amintea de motivul pentru care plătea pentru amante costisitoare şi de

ce vizita târfe de lux. Gura ei era una care n-ar fi trebuit să fie irosită pentru vorbit… nu când existau atât de multe îndeletniciri delicioase cu care ar fi putut fi ţinută ocupată.

Şi părul ei era cu adevărat minunat. Acele şuviţe castanii luxuriante fuseseră prinse sus într-un coc modern, dar buclele care-i atârnau pe umăr oferiseră dovezi suficiente că era extrem de des şi că îmbina mai multe nuanţe. Să fi spus că era brunetă era o afirmaţie inexactă – pentru că părul ei castaniu era presărat din loc în loc cu şuviţe cu accente de roşcat şi auriu.

Femeile englezoaice pe care le sedusese până atunci erau plictisitoare, obişnuite, cu părul deschis la culoare şi palide. Trăsăturile lor spălăcite erau rezultatul a generaţii întregi de reproducere imaculată, iar asta le făcea să fie prea puţin unice. O, era grozav să dea peste un exemplar original cu adevărat minunat! Abia aştepta să înceapă… cu pictatul – şi nu numai!

Trupul ei incredibil era extrem de bine conturat şi generos – exact cum îi plăcea lui cel mai mult. Materialul rochiei pe care o purta îi ascunsese mult din forme, dar el avea o imaginaţie foarte bogată şi deja putea vizualiza cu ochii minţii picioare lungi şi sexy, coapse curbate şi sâni perfect dezvoltaţi.

Panglicile corsetului ei răspunseseră la întrebarea dacă fusese sau nu înzestrată cu generozitate. Nu fuseseră adăugate umpluturi sau greutăţi false care să mărească dimensiunea vizibilă. Cele două movile spectaculoase erau ridicate ferm, oferindu-i o privelişte nerestricţionată asupra voluptăţii lor şi nelăsând să existe nicio îndoială cu privire la contururile siluetei ei femeieşti.

Era nerăbdător să o vadă în toată splendoarea ei, să o vadă goală. Urma să fie o adevărată desfătare pentru ochi – şi spera că şi pentru mâini şi buze.

Stând aşa şi contemplându-i farmecele delicioase, simţi că îl năpădea acea grabă ameţitoare care-l copleşea ori de câte ori se pregătea pentru o nouă cucerire. Nu exista pe lume nicio plăcere mai mare decât exaltarea pe care o îndura în acele zile fantastice de la începutul oricărei

aventuri înfloritoare – da, nici măcar pictatul nu o putea egala.

— Ai spus că are douăzeci şi şapte de ani, menţionă el.

— După calculele mele, da, aşa e.

— De ce crezi că n-a măritat-o niciodată tatăl ei?

— Pentru că e un idiot.

Pentru John, explicaţia aceea era suficientă, însă Gabriel se interesă mai departe:

— Ai vrea să-mi explici un pic?

— Nu, dar, după ce o vei cunoaşte, vei înţelege la ce mă refer. John se ridică şi se deplasă spre bufet, unde lăsă paharul murdar, ca să-l ia servitoarea a doua zi dimineaţă. Când prezici că va apărea pe aici ca să se intereseze pentru o întrevedere?

Gabriel îşi aminti de îmbujorarea din obrajii ei, de prudenţa ei iniţială, apoi de curiozitatea crescândă care pusese stăpânire pe ea. Femeia îi studiase fiecare mişcare cu bucurie şi candoare, până când ajunsese la concluzia că între ei se crease un soi de afinitate… o legătură. Când o zărise pe Helen în mulţime şi plecase de lângă Lady Elizabeth, simţise că ar fi putut-o săruta fără să se confrunte cu o împotrivire prea vehementă din partea ei.

Fusese vulnerabilă – aproape lipsită de apărare – şi foarte melancolică. Era extrem de pregătită pentru o schimbare!

— Îmi imaginez că va apărea pe aici în două sau trei zile.

— Aşa repede?

— Fără îndoială, răspunse Gabriel încrezător – şi adevărul era că nu prea se înşela niciodată când venea vorba despre femei.

*

Elizabeth stătea în faţa oglinzii de la măsuţa ei de toaletă, studiindu-şi cu atenţie reflexia. Nu ştia cu exactitate câtă vreme zăbovise acolo, cercetându-şi

trăsăturile, verificându-şi atuurile şi defectele… şi descoperind că acelea din urmă erau în număr mult mai mare. Oftă resemnată şi clătină din cap la vederea propria-i ciudăţenii – minunându-se în acelaşi timp de interesul pe care-l manifesta în acel moment pentru aspectul ei fizic. Nu mai încercase să-şi judece în mod nepărtinitor trăsăturile – chipul atractiv, pielea curată, ochii strălucitori – de pe vremea când era adolescentă, perioadă în care astfel de lucruri frivole contau foarte mult. Părul ei era prea închis la culoare – iar asta era o ciudăţenie pe care o urâse încă de când era tânără, când se chinuia din răsputeri să nu iasă în evidenţă, în ciuda faptului că se simţea sufocată printre toate acele fete blonde.

Deşi de obicei era meticuloasă în privinţa aspectului ei de zi cu zi, nu îşi bătuse niciodată capul să se ocupe de trăsăturile fizice. Cu toate astea, de când îl întâlnise pe Gabriel Cristofore, dezvoltase un interes sporit pentru acel detaliu. Oare ce anume văzuse la ea care-l zorise să se apropie şi să rostească acele cuvinte de linguşire şi adulare?

O străbătu un fior secret. Potopul de complimente cu care o asediase îi produsese o plăcere nespusă. Doar avea şi ea voie să fie un pic vanitoasă, nu-i aşa? Nu fusese niciodată curtată de un bărbat şi rareori era observată de reprezentanţii sexului opus, aşa că era ceva absurd şi fenomenal în faptul că fusese remarcată de un bărbat atât de frumos.

Abordarea lui uluitoare o tulburase în mai multe feluri decât voia să recunoască. Cearceafurile răsucite de pe patul ei erau dovezi semnificative ale faptului că se zvârcolise în pat toată noaptea, revizuind fiecare afirmaţie pe care o făcuse el şi fiecare răspuns pe care-l rostise ea.

Firește, nu se putuse opri din a se gândi şi la femeia cu care făcuse el dragoste. Deşi fusese foarte nepotrivit din partea ei să privească, nu-i părea rău că o făcuse. Iar acea indiscreţie îi deschidea o lume complet nouă. Se simţea de parcă trăsese cu ochiul în spatele unei cortine şi, de fapt, chiar asta şi făcuse – şi, ca urmare a acţiunii ei, nu avea să

mai fie niciodată aceeaşi.

Nu se putea abţine să nu se gândească la domnul Cristofore şi la cum ar fi fost să fie chiar ea obiectul atenţiei sale erotice. Până atunci nu-şi pierduse niciodată timpul cugetând la relaţiile mai intime dintre o femeie şi un bărbat, dar în acel moment – după ce fusese cufundată în plinătatea acelei scene erotice – nu se mai putea gândi la nimic altceva.

În mod evident, personalitatea ei avea şi o latură desfrânată, pentru că devenise complet absorbită de acele gânduri indecente.

În timp ce mintea ei era ocupată cu o asemenea indecenţă, corpul o durea şi se simţea agitată. Continua să retrăiască – iar şi iar, şi iar! — acel moment în care domnul Cristofore se ghemuise la pieptul iubitei lui şi îi supsese sânul.

Amintirea aceea făcea ca un val de căldură să-i traverseze pieptul. I se întăreau sfârcurile, respiraţia i se accelera şi zăbovea acolo – singură, în camera ei – făcându-şi vânt cu evantaiul şi încercând să se răcorească în urma acelei creşteri bruşte a temperaturii corpului ei.

Cum ar fi fost să fie ea femeia care era cu domnul Cristofore? După ce asistase la comportamentul său libertin, o obseda gândul de a afla mai multe şi visa cu ochii deschişi la numeroasele posibilităţi… şi nu îşi putea opri acele contemplaţii.

„Ai putea să-l vizitezi şi să stabileşti o întâlnire să discutaţi despre un portret”, o zorea o voce mică din capul ei, iar acea simplă idee primejdioasă o făcu să roşească. Cartea de vizită pe care i-o oferise stătea lipită de oglindă, iar Elizabeth o studia cu mare atenţie, căutând orice indiciu pe care i-l putea oferi cu privire la acel bărbat şi la motivele lui.

Din păcate, nu reuşea să descifreze niciun indiciu, şi, cu cât se gândea mai mult la el, cu atât înţelegea mai mult că un astfel de om libertin şi impertinent nu era de nasul ei. Nu ar fi avut niciodată curajul să-i viziteze atelierul. Darămite să îi mai şi solicite să îi facă un portret!… Acea

simplă idee i se părea absurdă. O conduită atât de îndrăzneaţă ar fi însemnat, de fapt, ilustrarea unui comportament moral nepermis.

Cu toate acestea, era amuzant să facă presupuneri şi să viseze. Nu era nimeni rănit de meditaţia ei năbădăioasă, şi îi plăcea foarte mult să viseze cu ochii deschişi cum că ar putea fi aventuroasă şi îndrăzneaţă. În existenţa ei liniştită, orice diversiune era bine-venită – chiar şi o reverie romantică deplasată.

Se auzi un ceas undeva pe hol, făcând-o să constate că deja se făcuse după-amiază, iar ea încă trândăvea în camera ei. Era trează de ore întregi şi încă nu reuşise să se convingă să coboare. O letargie ciudată pusese recent stăpânire pe ea şi nu i se mai părea nimic important, cu atât mai puţin programul ei cotidian.

În mod normal, s-ar fi trezit odată cu servitorii, s-ar fi îmbrăcat şi ar fi fost gata pentru o zi ocupată în clipa când tatăl ei apărea la masă să ia micul dejun. De obicei, dimineţile lor începeau printr-o discuţie lungă, în care confirmau planuri şi îşi comparau angajamentele şi programele pe care le aveau, înainte să plece contele, dar, în acel moment, nu se putea convinge să dea ochii cu el şi, de fapt, nici nu avea niciun motiv s-o facă. Nu mai avea îndatoriri pe care să le discute cu el şi, oricum, nu putea să nu recunoască faptul că tatăl ei nici nu era cea mai plăcută companie la masă.

De când se căsătorise cu Charlotte, era mereu posac şi arţăgos, iar micul dejun era de obicei un dezastru, din cauza istericalelor lui Charlotte, care o punea în mod constant să concedieze personalul de la bucătărie. Avuseseră atât de mulţi angajaţi în ultima vreme, încât Elizabeth abia dacă mai ştia numele multora dintre servitori, dar, în fond – după cum îi tot reamintea Charlotte, componenţa personalului nu mai era problema ei.

Se săturase să inventeze scuze – legate de faptul că mâncarea era îngrozitoare şi servirea proastă – pe care să i le prezinte contelui, aşa că încetase să se mai chinuiască s-o facă. Oricum refuza mereu s-o asculte, dat fiind

dezinteresul său obişnuit pentru treburile casnice, aşa că orice justificări nu ar fi fost altceva decât o risipă de energie.

Auzi gălăgie de pe hol şi ezită o clipă, încercând să localizeze direcţia din care venea. Ţipetele lui Charlotte erau foarte evidente, dar interlocutorul îi răspundea încet, aşa că Elizabeth nu putea distinge cine anume era persoana care suferea sub biciul limbii ascuţite a mamei ei vitrege. Un platou se prăbuşi la podea cu un zgomot puternic, aşa că Elizabeth se ridică greoi, blestemând faptul că singura ei îndeletnicire era aceea de a juca rol de arbitru între mama ei vitregă enervantă şi angajaţii care fuseseră suficient de loiali încât să rămână în ciuda haosului.

O a doua explozie tumultuoasă o făcu să se îndrepte în grabă spre locul de unde se auzea cearta. Ajunse la uşa camerei lui Charlotte chiar în clipa în care zbură o lingură – aceasta se lovi de peretele opus şi apoi căzu pe covor. Se opri, trase cu urechea şi evaluă situaţia, în timp ce mama ei vitregă certa pe cineva.

— Ţi-am spus de o sută de ori cum îmi place să îmi fie pregătite ouăle!

— Da, aşa e, milady, răspunse sec Mary Smith – slujitoarea principală şi o bună prietenă a lui Elizabeth –, dar am ajuns la al treilea bucătar în câteva luni şi…

— Taci din gură! strigă Charlotte. Te-am avertizat de suficient de multe ori. Eşti concediată!

Înştiinţarea aceea se auzea atât de des şi atât de clar, încât Elizabeth începuse să suspecteze că fata aceea îngrozitoare stătea şi exersa în faţa oglinzii.

— Cum doriţi.

Inflexiunea vocii lui Mary nu arăta niciun fel de emoţie faţă de faptul că tocmai fusese concediată dintr-un post pe care îl deţinea de douăzeci de ani, aşa că Elizabeth dădu buzna în cameră, vânătă de furie.

— Ba nu e concediată!

— Nu te băga, Elizabeth! o avertiză Charlotte.

— Ba mă bag! Elizabeth contracară la fel de aspru în timp ce înainta spre patul în care lâncezea Charlotte pe o

grămadă de perne umflate, precum o regină răsfăţată. Ai mers prea departe!

Înveşmântată într-un halat scump, Charlotte tremura de nervi din cauza acelei insulte, în timp ce părul ei, înfăşurat în bigudiuri, flutura amuzant dintr-o parte în alta. Tava care îi fusese aşezată în poală zăcea pe podea, iar toate tacâmurile, farfuriile şi paharele erau împrăştiate peste tot. Mâncarea vărsată uda şi murdărea covorul nepreţuit.

Într-un colţ se ascundeau ghemuite mai multe servitoare, în timp ce Mary stătea în faţa acelei mici tirane, cu umerii drepţi şi mândria intactă. Privirea indignată a lui Elizabeth rămase aţintită asupra lui Charlotte. Nu se uită nicio clipă în direcţia lui Mary când zise:

— Poţi pleca, Mary.

— Eu nu-i dau voie să plece înainte să…

— Du-te, Mary, îi porunci Elizabeth. Şi voi, celelalte, puteţi pleca şi voi.

Uşurarea lui Mary şi a celorlalte servitoare era aproape palpabilă în clipa în care părăsiră încăperea. Elizabeth şi Charlotte rămaseră uitându-se urât una la alta. Nu spuseră nimic şi nici nu mişcară vreun muşchi până în momentul în care se închise uşa. Pentru că, după aceea, Charlotte sări de sub păturile de pe pat.

— Cum îndrăzneşti să-mi subminezi autoritatea în faţa servitorilor? şuieră ea.

— Cum îndrăzneşti tu să te porţi atât de urât cu Mary de faţă cu ele?!

Fata întinse un deget în direcţia pieptului lui Elizabeth.

— Am prevenit-o de nenumărate ori pe femeia aia în privinţa eşecurilor ei. Nu va continua să lucreze pentru mine.

— Vom vedea asta, nu-i aşa?

— Intenţionez să vorbesc cu contele despre asta. Va fi concediată uite-aşa, zise Charlotte şi pocni dramatic din degete.

— Să nu uiţi să-mi spui cum a mers.

Ameninţările tinerei femei erau obositoare, mai cu

seamă că erau amândouă conştiente de faptul că nu putea discuta cu contele despre acel incident. Chiar şi dacă ar fi avut curajul să încerce – deşi nu era cazul –, acesta nu i-ar face niciodată pe plac, ba, mai mult, nici măcar nu i-ar fi păsat... Aşa că nu s-ar fi întâmplat altceva decât ca ea să pară incompetentă în rezolvarea unei sarcini casnice care lui oricum i se părea neînsemnată.

— După ce o s-o fac, o să-ţi pară rău, izbucni Charlotte.

— Abia aştept să aflu care-mi va fi soarta, zise Elizabeth sarcastică, apoi se întoarse ca să plece, refuzând să se înjosească şi să se certe cu femeia aceea. Lui Charlotte îi priau haosul şi cearta, aşa că, într-adevăr, cea mai bună armă pe care o avea la dispoziţie era să se retragă. Între timp, dacă te aştepţi ca micul dejun să fie pregătit aşa cum îţi place, poţi să-ţi ridici fundul acela leneş din pat şi să mănânci înainte să se facă ora unu după-amiaza.

— Nu mă vei discredita aşa în propria mea casă! urlă Charlotte.

— Adună-te, o mustră Elizabeth. Te faci de râs! Probabil chiar în clipa asta servitorii răspândesc ultimele bârfe despre crizele tale incontrolabile de furie. Într-o oră o să vorbească tot cartierul despre tine.

— N-ar îndrăzni!

— Oare?

Afirmaţia aceea nu era rea ca remarcă de plecare. Aparenţele contau extrem de mult pentru Charlotte. Ideea că poate servitorii nu erau discreţi – că ar fi bârfit şi ar fi spus vrute şi nevrute despre cearta care avea loc în sânul familiei – era una dintre puţinele metode care funcţionau cu ea, după cum constatase Elizabeth. De obicei, Charlotte se mai potolea când era pusă faţă în faţă cu perspectiva unei dezvăluiri publice.

Ieşi pe coridor, închise uşa ferm, apoi se grăbi pe scările care duceau la camera lui Mary – pentru că acolo trebuia să oprească un alt dezastru. Cine putea şti ce s-ar fi întâmplat dacă Mary chiar se săturase să îndure atâtea şi

pleca? Până în acel moment, influenţa stabilizatoare a lui Mary fusese singurul lucru datorită căruia nu se întâmplase o catastrofă adevărată.

După dezastrul care tocmai avusese loc, Elizabeth nu o putea învinovăţi dacă demisiona – după cum sugerase că avea să facă. Comportamentul odios pe care îl avusese Charlotte în acel moment fusese doar unul singur dintr-un şir nesfârşit de astfel de momente, care izbucniseră şi persistaseră în ultimele şase luni conflictuale, de când aceasta se căsătorise cu contele. Mary îndurase cu stoicism fiecare episod blestemat, deviind furia lui Charlotte şi intervenind cât putea sau asumându-şi responsabilitatea pentru multe greşeli care nu erau de fapt vina ei.

Elizabeth trase cu ochiul înăuntru. Aşa cum bănuise, Mary stătea ţeapănă, cocoţată pe marginea patului, preocupată de cusut. Acele răsunau într-un ritm rapid, care indica nivelul ei de agitaţie. Deşi la exterior părea rece şi calmă, bărbia îi trăda tensiunea, privirea sa era plină de furie şi se simţea din comportamentul ei că voia să-şi dea demisia.

— Mary, pot să intru?

Mary se încruntă fără să spună nimic, aşa că Elizabeth intră şi închise uşa în urma ei. Se rezemă de uşă, cercetându-şi prietena şi întrebându-se cum ar fi putut îndrepta lucrurile.

O cunoştea de-o viaţă pe Mary. Femeia aceea fusese pentru ea o combinaţie între mamă, soră şi însoţitoare. Sfaturile ei înţelepte o ghidaseră pe Elizabeth încă de pe vremea când era la grădiniţă. Mama lui Elizabeth murise pe când ea avea doar trei ani, aşa că Mary devenise un fel de mamă-surogat pentru ea – dar, chiar şi aşa, nu-şi asumase niciodată mai mult decât îndatoririle unei servitoare.

De-a lungul timpului, poziţia de servitoare-şefă fusese moştenită sistematic de către femeile din familia lui Mary, la fel cum titlul de conte era moştenit de bărbaţii din familia lui Elizabeth. Practic, Mary se născuse pe funcţia aceea şi nu putuse refuza acel post moştenit, aşa cum nici tatăl ei nu putuse refuza să fie numit conte de Norwich, după ce

împlinise vârsta de şaisprezece ani.

La vârsta de patruzeci şi cinci de ani, părul blond al femeii se stinsese într-o nuanţă de argintiu, avea riduri în jurul gurii şi se mai rotunjise niţel, însă nu mai era fericită. Ochii ei albaştri nu mai sclipeau de bucurie sau de uimire, iar râsul ei nu mai răsuna pe coridoare. Elizabeth ura schimbările acelea pe care le produsese căsătoria tatălui ei.

— Nu o poţi lăsa să te enerveze, zise Elizabeth uşor.

— Prea târziu, draga mea Beth.

Chiar dacă Mary era o englezoaică în toată deplinătatea fiinţei sale, din când în când îi mai scăpa acea pronunţie irlandeză pe care o dobândise de la tatăl ei, care fusese grăjdarul-şef de la conacul Norwich. Accentul acela slab ieşea la iveală numai atunci când era foarte supărată… şi în acel moment sublinia mai mult ca oricând dimensiunea necazului ei.

— Ştii cât de încăpăţânată e Charlotte.

— Asta n-a fost doar o criză de nervi. A fost ceva personal. După o scurtă pauză care o tulbura vădit, adăugă: Poate că bănuieşte.

Elizabeth continuă să o bată la cap:

— Ce să bănuiască?

— Nimic. Femeia oftă greoi. Absolut nimic. Lăsă apoi deoparte ghergheful şi se ridică. M-am hotărât să-mi dau demisia. Diseară îi voi cere permisiunea tatălui tău.

— Nu fi ridicolă! Pe Elizabeth o speria gândul că Mary chiar ar fi putut demisiona. Nu ne-am putea descurca fără tine. Mai ales când ea se poartă aşa îngrozitor.

— Nu mai suport tensiunea şi revolta asta continue.

— O să vorbesc cu tata.

— Ai mai încercat asta şi înainte. Nu ajută. Începu să râdă fără tragere de inimă. Cum şi-a aşternut aşa doarme, după cum se spune. Şi acum nu poate să facă nimic altceva decât să doarmă aşa.

— Trebuie să existe o soluţie mai bună decât să-ţi dai demisia.

— Nu-mi vine în minte niciuna.

— Dar unde te-ai duce? Cum te-ai întreţine? Mary nu

locuise niciodată nicăieri altundeva decât la conacul familiei Harcourt şi nici nu avusese vreun alt loc de muncă. Ideea ca ea să plece era complet nebunească. Elizabeth puse braţul în jurul ei. Eşti supărată, aşa că spui prostii.

— Păi, sunt supărată, dar ştiu ce am de făcut.

Răsună apoi încă o bubuitură de jos, şi, chiar şi din locul acela retras de la etajul patru, tot puteau auzi cum se pornea încă o ceartă. În mod evident, era din nou nevoie să joace rolul de arbitru, aşa că Mary porni spre uşă, însă Elizabeth o opri.

— Ai trecut prin destule pentru o singură după-amiază. Rămâi aici. Mă ocup eu de ea.

Mary păru uşurată când Elizabeth se grăbi să iasă din cameră. Coborî rapid şi descoperi că Charlotte o mustra aspru pe o slujnică în foaier. După ce mai toleră o repriză de conflict usturător, Elizabeth calmă spiritele – trimise servitoarea speriată la treaba ei, apoi o ameninţă din nou pe Charlotte.

Morocănoasă şi descurajată, se îndreptă apoi greoi spre dormitorul ei, cugetând cât de multe conflicte mai putea suporta. Neavând fonduri proprii şi nici vreo posibilitate de a-şi câştiga singură existenţa, era la mila contelui la fel de mult ca Mary. Viitorul apropiat i se părea foarte sumbru! Dacă şi-ar fi putut schimba viaţa! Dar alegerile erau limitate, iar oportunităţile acceptabile – întunecate şi prea puţine.

Oare cât timp mai putea continua să trăiască în asemenea condiţii îngrozitoare? Măcar de ar fi existat o modalitate de a crea iluzia unei raze de soare în existenţa sa altfel mohorâtă!

Se aşeză din nou la măsuţa de toaletă. În faţa ei se afla cartea de vizită pe care o primise de la Gabriel Cristofore. Deznădăjduită peste măsură, luă cartea de vizită şi-şi trecu degetul mare de-a lungul cernelii negre.

Capitolul 3

Gabriel păşi în linişte spre uşa salonului său, care era uşor întredeschisă. Trase cu ochiul prin crăpătura uşii şi nu putu să nu se umfle în pene. Era sigur că avea să vină! Şi încă foarte repede. Îi plăcea la nebunie să savureze o victorie – chiar şi una măruntă!

Lady Elizabeth Harcourt stătea aşezată pe una dintre canapele şi era însoţită de o femeie remarcabilă, cu părul argintat, care părea să aibă în jur de patruzeci de ani. După comportamentul ei şi rochia conservatoare pe care o purta, deduse că era foarte probabil ca femeia aceea să fie camerista sau însoţitoarea ei.

Tatăl lui era şi el acolo şi purta o discuţie amiabilă cu cele două femei. După expresia exaltată de pe chipul lui Lady Elizabeth, se gândi că John se întrecuse pe sine – era un bărbat de cincizeci de ani dichisit şi aranjat la patru ace. Costumul său fusese periat cu mare atenţie, eşarfa lui era apretată şi albă ca zăpada, iar pantofii-i erau foarte bine lustruiţi şi străluceau imaculat.

Purta mai multe inele elegante şi avea unghiile frumos manichiurate. Degetele lui expresive părură cu atât mai seducătoare când făcu un semn spre tava de ceai. Gesticula aprins în timp ce vorbea, iar cele două doamne nu se puteau opri din a-i admira mişcările graţioase.

Gabriel îşi moştenise talentul artistic de la mama sa italiană de mult decedată – avea aceeaşi pricepere abilă pentru colorit, substanţă şi formă –, însă era absolut convins că graţia mâinilor tatălui său contribuiseră în foarte mare măsură la talentul său remarcabil. Era minunat să privească flerul tatălui său.

Atenţia lui Lady Elizabeth trecu de la John la împrejurimi, ceea ce îl făcu pe Gabriel să se concentreze asupra ei. Doamnele singure care veneau pentru o sesiune de portrete erau mereu receptive – şi cu siguranţă nici Lady Elizabeth nu făcea excepţie de la acea regulă. Ea cerceta pe furiş decorul încăperii, parcă încercând să-şi dea seama dacă propunerea lui Gabriel de a o picta nu făcea cumva

parte din vreun plan depravat.

Fără îndoială exista şi o latură imorală a planurilor sale, aşa că era înţeleaptă să fie precaută – doar că el trecuse de zeci de ori prin acel exerciţiu incipient. Dacă o manipula cu abilitatea sa obişnuită, în momentul în care urma să-şi dea seama că fusese ademenită acolo pentru ceva mai mult decât un contract pentru un portret, nici nu avea să mai fie preocupată de motivele ascunse pe care le-ar fi putut avea el încă de la bun început.

Păşi în cameră cu un mers vioi. În acelaşi timp, cele două femei dădură să se ridice pentru a-l primi cum se cuvenea, dar el le făcu semn să se aşeze şi se deplasă prin cameră, venind în faţa lui Lady Elizabeth.

În toată verva aceea, uitase cât de frumoasă era… Şi, în mod surprinzător, în momentul acela rămase fără glas – se afla în imposibilitatea de a face orice altceva decât să se holbeze la ea ca un flăcău amorezat şi uimit.

— A, interveni tatăl său, iată-l şi pe Cristofore.

El şi John nu se prezentau niciodată ca fiind tată şi fiu. În onoarea mamei sale, Gabriel preluase numele de familie italian al acesteia. Şi amândoi erau de acord că acest lucru îi sporea alura de mister şi fascinaţie pe care o exercita asupra doamnelor. Un alt beneficiu suplimentar al faptului că John se prezenta în calitate de secretar al lui Gabriel era acela că astfel se excludea de la bun început posibilitatea de a stârni întrebări cu privire la trecutul sau obârşia lui nobilă.

În plus, John era absolut sigur că şansele lui Gabriel de a reuşi în Anglia ar fi fost ruinate dacă cineva din trecutul său ar fi aflat că el se întorsese acasă târând după el un fiu adult – care mai era şi nelegitim. Afirmaţia aceea – cum că reputaţia sa încă era vânată şi după treizeci de ani – era de-a dreptul amuzantă, dar şi adevărată. Fusese un diavol împieliţat la vremea sa.

— Lady Elizabeth, zise John, rezolvând oarecum acel moment ciudat, dumneata l-ai cunoscut pe domnul Cristofore seara trecută.

— Da, aşa e, răspunse ea, şi o îmbujorare

strălucitoare îi înroşi obrajii fardaţi. Mă bucur să te revăd, domnule.

— Plăcerea e de partea mea.

Aparent, ea nu era deloc conştientă de efectul aproape cutremurător pe care îl avea asupra lui doar simpla ei prezenţă. Când se afla la mai puţin de trei metri de ea, corpul lui era asaltat de un sentiment profund de zel. Îi creştea pulsul, i se înfierbânta pielea şi i se ascuţeau toate simţurile. Putea auzi chiar şi cel mai mic zgomot şi putea simţi şi cel mai slab miros. După-amiaza aceea i se părea mai luminoasă şi aerul mai proaspăt doar pentru că se afla în compania ei.

Îi luă mâna într-a lui, dar se dovedi că era o greşeală să o atingă. În ciuda faptului că purta mănuşă, acea conexiune îl zgudui până-n măduva oaselor – senzaţia porni din vârful degetelor şi i se extinse în sus pe braţe şi în piept, ca să se instaleze apoi undeva în imediata apropiere a vintrei lui, făcându-l să îi fie cald şi să se simtă inconfortabil. Dintr-odată, pantalonii îi erau prea strâmţi.

Zăbovi o clipă când îi sărută mâna, inhalând parfumul ei unic. Aroma aceea era foarte specială, fascinantă şi fără seamăn. Ar fi putut s-o depisteze după parfumul ei distinctiv chiar şi dacă ar fi fost legat la ochi şi s-ar fi aflat într-o încăpere aglomerată, îi stârnea dorinţa şi îi consolida certitudinea că erau într-un acord absolut – şi că erau meniţi să fie împreună fizic.

Când se îndreptă, se sperie pentru o clipă descoperind că Lady Elizabeth îl evalua cu mare atenţie. În mod evident, fusese şi ea marcată de impactul acela trecător din clipa în care li se atinseseră mâinile – cu toate acestea, privirea ei ascundea ceva mai mult, ceva provocator şi curios, ca şi cum ar fi ştiut mai multe despre el decât ar fi fost cuviincios să ştie. Îl traversă un fior de recunoaştere, urmat de o zvâcnire neobişnuită a conştiinţei. Ca şi când ea ar fi ştiut foarte bine ce fel de ticălos era, dar venise totuşi să-l viziteze.

Putea să fie adevărat? Era posibil să fi auzit zvonuri sau, ferească Dumnezeu, să fi vorbit cu vreuna dintre

amantele sale din trecut? Îndepărtă cu asprime acel gând de coşmar. Femeile cu care cochetase fuseseră selectate cu atenţie, cu precădere din considerentul că nu puteau povesti nimănui despre aventurile lor. Cât despre el… el era mereu extrem de discret. Nu exista nimeni care să o fi putut informa cu privire la firea lui imorală. Şi totuşi…

John îşi drese glasul, aducându-l brusc înapoi la realitate. Continua să o ţină de mână şi să se holbeze la ea ca un prostănac fermecat, aşa că se îndepărtă, lăsând între ei o distanţă politicoasă – apoi începu să o studieze pe femeia care o însoţea.

Majoritatea clientelor sale aduceau cu ele o colegă la prima întâlnire – uneori poate şi la doua –, şi, de obicei, era bine să o liniştească şi pe însoţitoarea doamnei în cauză. Cu cât colega se simţea mai confortabil şi în siguranţă în împrejurarea aceea, cu atât mai repede începea şi clienta să se simtă mai în largul ei şi cu atât mai repede se hotăra să participe singură la şedinţele de pictură.

Cu un zâmbet amabil, întipărit ferm pe chip, Gabriel îşi mută atenţia la cea de-a doua femeie.

— Şi cine este prietena dumitale încântătoare?

— Domnişoara Mary Smith, îl informă Lady Elizabeth.

— Încântat, domnişoară Smith. Se înclină apoi într-o plecăciune impresionantă, la fel cum făcuse şi în cazul lui Lady Elizabeth, doar că de data aceasta se retrase decent. Te voi picta şi pe dumneata?

— O, Doamne, nu! Femeia roşi. Sunt aici doar ca să o însoţesc pe Lady Elizabeth.

— Atunci, cu siguranţă e o mare pierdere pentru mine.

Şi chiar vorbea serios. Femeia avea un chip frumos şi fascinant, pe care trecerea anilor era imprimată în mod nemilos. Domnişoara Smith se întoarse atunci către John şi zise:

— Ai menţionat dumneata că este extrem de priceput la portrete, dar nu ne-ai spus că este şi un linguşitor desăvârşit.

— Italianul din el este de vină pentru asta, afirmă John

amabil, şi ambele femei începură să râdă.

— Voi doi sunteţi rude?

— Nicidecum. Era rândul lui John să înceapă să se simtă ameninţat. Ce te face să întrebi asta?

— Semănaţi foarte mult. Doar am presupus că... Se opri brusc jenată de acea mică anchetă personală pe care o pornise. Scuzele mele.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, se grăbi John, ezitant. În cei doi ani de când se întorseseră pe pământ britanic, vicleana domnişoară Smith era prima care observa acea asemănare – una pe care se chinuiseră din răsputeri să o ascundă –, iar perspicacitatea ei era de-a dreptul tulburătoare. Sunt doar secretarul domnului, insistă John şi se uită apoi aprig spre Gabriel. De fapt, tocmai discutam despre contracte şi explicam preţurile pe care le ceri pentru...

După cum exersaseră, Gabriel interveni şi îl întrerupse.

— Ştii bine că urăsc să fiu împovărat de asemenea aspecte ale acestui aranjament. Toată atenţia lui de expert se mută apoi spre Lady Elizabeth. Mai ales când există atât de multe alte subiecte interesante de discutat.

Cu o abilitate exersată, John încercă din nou.

— Dar chiar trebuie să ne decidem asupra...

— Nu, nu. Sunt sigur că oricât consimte Lady Elizabeth să plătească va fi mai mult decât corect.

— Păi, atunci, ce-aş putea să mai spun? John ridică din umeri, prefăcându-se învins. Are sufletul unui artist. Nu l-au interesat niciodată banii.

— Sunt norocos că te am pe tine să veghezi asupra mea.

— Da, aşa e, aprobă John. Apoi, de parcă ar fi împărtăşit un secret preţios, se aplecă uşor spre doamne şi zise: Pictura este pasiunea sa. În unele zile este atât de cufundat în munca lui, încât trebuie să-i amintesc eu să mănânce şi să doarmă.

Femeile chicotiră imediat – exact după cum anticipase Gabriel. Începu apoi să o studieze pe Lady Elizabeth ca şi

când ar fi fost de-a dreptul fermecat de ea – ceea ce nu era foarte departe de adevăr.

— Nu există nimic pe lume care să-mi ofere o satisfacţie mai mare decât crearea unei opere de artă grandioase.

Lady Elizabeth îi susţinu obraznică acea privire îndrăzneaţă, iar Gabriel se simţi încă o dată copleşit de senzaţia aceea inconfortabilă că ea ştia exact ce punea la cale şi că era pregătită să-l învingă la propriul său joc.

— Am fost de multe ori informată că… îşi trecu apoi vârful rozaliu al limbii aceleia delicioase peste buza cărnoasă de jos, umezind-o delicat şi făcând-o să strălucească. Că o dăruire intensă este esenţială pentru a putea câştiga reputaţia de artist emerit.

— Exact.

Gabriel se întrebă imediat dacă nu cumva acea umezire a buzei nu fusese un gest calculat, menit să-i incite sensibilităţile masculine. Acţiunea aceea aparent nevinovată era un gest demn de o curtezană instruită… şi îi atrase iremediabil atenţia spre gura ei. Nu se mai putea concentra la nimic altceva.

Avea o gură perfectă. Făcea aluzie la desfrânare şi ademenea un bărbat spre ruinare carnală. Cu o voluptate extraordinară, deja o putea vizualiza stând în genunchi în faţa lui, desfăcându-i pantalonii şi dezgolindu-l. Iar dacă ar fi băgat mâna în interior, ar fi descoperit că era erect şi gata. Degetele ei l-ar fi mângâiat tandru, iar apoi limba ei adorabilă s-ar fi putut juca pe coroana bărbăţiei lui. S-ar fi cutremurat şi ar fi gemut în clipa în care ea ar fi supt şi…

Gabriel se îndreptă imediat, îndepărtând cu asprime acea reverie libidinoasă. Era descumpănit de efectul puternic pe care-l avea asupra lui. Nu-şi putea aminti să fi mai fost vreodată atât de excitat doar de simplul fapt de a se afla în prezenţa unei femei. Doamne, Dumnezeule, se aventurase la mai mult decât putea duce… şi nici măcar nu avusese ocazia de a fi singur cu ea! Oare în ce stare urma să fie după câteva ore? Dar după câteva zile?

Nici nu îndrăznea să se gândească!

Se adună şi se forţă să respecte planul pe care-l stabilise împreună cu John. Ar fi fost mult mai simplu dacă ar fi citit dintr-un scenariu.

— Vei fi un model impresionant, doamna mea. Sunt extrem de nerăbdător să începem. Îşi duse obraznic un deget la bărbia ei şi îi ridică faţa ca să o poată examina mai bine. Aplicând o presiune foarte uşoară, îi roti capul într-o parte şi-n alta, căutând parcă să-i descopere unicitatea. Ea nici măcar nu tresări. Vom crea un portret minunat! Ce piele perfectă… ce ochi superbi… ce structură osoasă minunată…

— Sincer, domnule Cristofore, ai tendinţa să vorbeşti multe prostii, îl mustră ea.

— Ai o frumuseţe aparte, şi asta va străluci şi se va transmite şi dincolo de pânză. Cu asemenea trăsături magnifice, perfecţiunea e singurul rezultat posibil.

Ea se uită în sus la el, sorbindu-l din priviri cu acei ochi verzi uimitori, şi gândurile ei păreau să se armonizeze cu ale lui. În mod ciudat, pentru o clipă, reuşi să privească în acel ascunziş al fiinţei ei, unde sălăşluiau în linişte singurătatea şi disperarea.

Solitudinea ei îl chema, cerând parcă recunoaştere şi empatie din partea inimii lui negre, corupte şi mârşave, iar lucrul acesta îl enerva. Reuşise să construiască o cochilie în jurul noţiunilor sale răstălmăcite de bine şi rău. Era unica metodă prin care putea să treacă cu bine peste acele momente în care conştiinţa sa zguduită de focurile luptei reuşea să-şi facă loc şi să iasă la suprafaţă.

Nu trebuia să o lase să-l tulbure. Dacă nu era precaut, ar fi putut să înceapă să-i pară rău pentru ea şi ar fi putut ajunge să se comporte cu ea ca un cavaler… Să o picteze pur şi simplu din bucuria de a picta, în loc să o facă pentru marea bogăţie pe care i-ar fi oferit-o, în mod inevitabil.

Absolut ridicol! Era o femeie cu care abia dacă schimbase câteva cuvinte, şi totuşi reuşea să facă să-i înflorească toate instinctele protectoare. Dar nu putea permite ca problemele ei personale să afecteze comportamentul lui!

În mod evident, ea îşi dorea ca toate complimentele lui să fie sincere – mai ales pentru că le auzise mult prea rar în viaţa ei, în ciuda faptului că pe unele le merita din plin. Iar asta îl făcu să se simtă ca ticălosul desăvârşit care era cu adevărat. Femeia aceea avea nevoie disperată de o prietenie autentică, şi ar fi fost greşit să profite de ea, însă tiparul acela de viclenie şi înşelăciune era atât de adânc înrădăcinat în fiinţa lui, încât nu-şi închipuia că ar fi putut proceda şi altfel.

Degetele lui erau încă pe bărbia ei, dar ea se îndepărtă, întrerupând astfel contactul fragil. Legătura lor intensă dispăru imediat şi el începu să facă speculaţii în privinţa motivului pentru care fusese suficient de nesăbuit să presupună că existase cu adevărat.

Elizabeth îşi înăbuşi brusc toate acele emoţii şi se uită spre John.

— Sunt de acord cu Mary! E un linguşitor incurabil.

— Asta aşa e, aprobă John.

Gabriel se chinui să-şi recapete echilibrul interior ca să poată continua şiretlicul.

— Poate v-ar plăcea să vedeţi câteva mostre din munca mea, doamnelor?

— De fapt, sunt foarte curioasă să văd atelierul dumitale şi speram să putem începe proiectul chiar astăzi, zise Lady Elizabeth şi se ridică.

Afirmaţia ei îl consternă. Clientele lui nu voiau niciodată să înceapă imediat! De obicei, era esenţial să le curteze mult mai mult ca să înceapă să se simtă mai relaxate. O bună parte a energiei lui iniţiale era alocată tocmai spre a le domoli îndoielile.

— Astăzi? întrebă el nedumerit.

— Da. Îl orbi imediat cu un zâmbet înfricoşător, care-l făcu să-şi revizuiască rapid motivele pentru care crezuse că trebuia să se aventureze într-o legătură cu ea. Mă rog, asta dacă vă permite programul. Nu aş vrea să deranjez.

— N-ai putea să deranjezi niciodată.

El clătină din cap, consternat. Lucrurile nu mergeau deloc conform planului. Ea ar fi trebuit să fie temătoare,

nesigură şi nehotărâtă. Reticenţa ei ar fi trebuit să-l determine să fie păcătos de convingător şi credibil de irezistibil, slăbindu-i astfel uşor-uşor autocontrolul şi învingându-i toate inhibiţiile.

— De ce să mai aşteptăm? întrebă ea.

— Într-adevăr, de ce? Gabriel se încruntă spre tatăl său, dar John doar ridică dintr-o sprânceană, de parcă nerăbdarea femeii de a începe l-ar fi nedumerit şi pe el în aceeaşi măsură. Pe de altă parte, exista oare vreun bărbat care să păşească pe teren sigur, atunci când era vorba despre femei? Cum e programul meu în după-amiaza asta, John?

— E lejer.

— Minunat! Gabriel nu intenţionase să aibă vreun oaspete în acea zi, dar totuşi se prefăcu entuziasmat. Nu era deloc bine pregătit, aşa că se vedea nevoit să improvizeze. Atelierul meu este într-o căsuţă din curtea din spate, pentru că lumina e mai bună acolo. Să mergem afară?

— Mi-ar plăcea asta. Ea se îndreptă spre el cu îndrăzneală şi-şi strecură braţul pe după al lui. Cât o să dureze?

— O să încep cu nişte schiţe detaliate. Poate două sau trei ore?

— Trei ore ar fi minunat. Se uită urât spre domnişoara Smith, care se ridicase şi ea. Mary, ce-ar fi să-ţi termini restul treburilor şi să ne întâlnim înapoi aici la ora patru?

Domnişoara Smith ezită, dorindu-şi în mod evident să se opună sau să se plângă de faptul că Lady Elizabeth ar fi rămas nesupravegheată şi la cheremul lui, dar avu loc o comunicare vizuală între ele, iar apoi aceasta renunţă fără niciun comentariu – evident, cedând în faţa rangului mai înalt al tinerei femei.

— Dacă eşti sigură, aprobă ea suspicioasă.

— Voi fi bine. Nu-ţi face griji! Simţind dorinţa însoţitoarei ei de a fi convinsă mai mult de atât, Lady Elizabeth se întoarse către Gabriel. Sunt pe mâini bune, nu-i aşa?

— Cele mai bune, zise el, neputând face altceva decât să o aprobe.

— Uite, vezi?

Îi mai aruncă apoi domnişoarei Smith o privire pătrunzătoare – care era mai degrabă rugătoare decât altfel.

— O să mă întorc la patru, zise Mary Smith în cele din urmă.

Gabriel primi cu braţele deschise acea victorie neprevăzută şi o conduse din cameră pe Lady Elizabeth, înainte să apuce să se răzgândească.

În spatele său, vocea lui John devenea imperceptibilă în timp ce o conducea eficient pe domnişoara Smith spre o plecare rapidă, încercând în acelaşi timp să îi alunge neliniştile. În doar câteva secunde, tatăl lui avea să o ajute să-şi ia mantia şi să o urce în siguranţă în trăsura Norwich.

Gabriel o conduse repede pe Lady Elizabeth pe uşa din spate a casei. Nerăbdarea îl făcea să se grăbească, aşa că aproape zbură în jos pe cele trei trepte şi drept pe aleea din grădină, până când observă că Lady Elizabeth aproape alerga în încercarea de a ţine pasul cu mersul său alert.

— Unde îmi sunt manierele? murmură el sfios şi se opri, ca să-i dea timp să-şi tragă sufletul. Nu am vrut să te grăbesc.

— Nu-i nimic! Îi întâlni cu încredere privirea pătrunzătoare. Descopăr că şi eu sunt oarecum grăbită.

Zăboviră acolo, faţă în faţă, căutând sensuri ascunse sau nuanţe ale cuvintelor. La naiba cu tot, dar observa din nou ceva ce i se păruse şi în seara aceea la teatru – avea senzaţia clară că femeia înţelegea despre el mai mult decât ar fi trebuit. Exista o afinitate neobişnuită între ei, care-i făcea să fie mai apropiaţi decât ar fi dictat circumstanţele, şi era ceva care-i permitea să înţeleagă scopul şi obiectivele ei.

Aştepta cu aceeaşi nerăbdare ca el întâlnirea care urma, iar înţelegerea acelui fapt îl făcu să se oprească şi să ezite.

„Oare procedez corect?” se surprinse el gândind.

Îndepărtă acel gând la fel de rapid pe cât i se născuse în minte. Sigur că iniţierea unei relaţii clandestine cu ea era ceea ce trebuia făcut! Seducţia era modul în care îşi câştiga existenţa şi prin care îi asigura tatălui său stabilitatea financiară. Ea nu avea să fie rănită. Ba, mai mult, probabil avea să primească mult mai mult decât el din legătura aceea ilicită.

Cu toate acestea, îl tulbura… şi îl făcea să se îndoiască de înclinaţiile sale pentru subterfugii. Sinceritatea nu ocupase niciodată un loc fruntaş pe lista trăsăturilor sale admirabile şi până atunci nu suferise niciodată nicio mustrare de conştiinţă pentru faptul că răstălmăcea adevărul sau că născocea o minciună – atât timp cât servea unui scop –, dar, chiar şi aşa, ideea de a unelti intrigi împotriva ei sau de a conspira ca să-i câştige afecţiunea îi lăsa un gust amar.

Fără nici cea mai mică prudenţă, ea se grăbi să i se alăture în acel labirint al păcatului şi al decadenţei, ca să se poată lăsa de bunăvoie pradă uneltirilor sale indecente, iar asta îi produse un fior neobişnuit de vinovăţie, care îl luă complet prin surprindere.

Femeia aceea îi inspira sentimente extrem de ciudate şi de nefireşti! Efectul pe care îl avea asupra lui era derutant, dar totuşi incitant, şi nu făcea altceva decât să-i întărească convingerea că procedase corect atunci când îşi pusese în minte să o cucerească. Aventura lor avea să fie una de o pasiune ieşită din comun, care să-l stârnească şi să-l mistuie dincolo de cele mai sălbatice închipuiri ale sale, aşa că urma să lase totul să decurgă conform planului, să se bucure de legătură atât cât dura. Pentru prima dată, nu era sigur de cum avea să se termine treaba asta pentru el.

Capitolul 4

Domnul Cristofore se uita la ea foarte hotărât, încercând să-i înţeleagă motivele sau să-i ghicească

intenţiile. Nu exista nicio îndoială asupra faptului că îl şocase cu comportamentul ei îndrăzneţ. Şi o şocase şi pe Mary. Probabil biata femeie fusese îngrozită şi uimită de cerinţa lui Elizabeth de-a o lăsa singură cu el.

Până atunci, Elizabeth n-ar fi îndrăznit niciodată să petreacă timp cu un domn în apartamentul său privat – indiferent dacă era sau nu amenajat pentru muncă. Mary era singura persoană faţă de care ar fi putut risca să aibă un asemenea comportament scandalos; pentru că lui Mary îi putea încredinţa liniştită secretele.

Elizabeth fusese crescută cu formalitate şi după eticheta corespunzătoare, şi totuşi, dintr-odată, se săturase de stricteţea vieţii în care trăise în mod constant. Râvnea să guste libertatea din afara oricărei convenţii, tânjea după o mostră de independenţă, în douăzeci şi şapte de ani, nu se purtase niciodată extravagant şi nu încălcase nicio regulă sau vreun principiu din numeroasele şi stupidele coduri care reglementau lumea în care trăia.

Nu mai putea suporta faptul că fusese mereu virtuoasă, ascultătoare şi maleabilă. Era pentru prima dată când îşi dorea să fie un pic neastâmpărată, să savureze şi ea însufleţirea şi veselia pe care alte femei mai puţin reţinute le trăiau în fiecare zi.

Ultimele două zile fuseseră un chin pentru ea – pentru că nu făcuse altceva decât să se zvârcolească şi să se perpelească, gândindu-se la domnul Cristofore. Nu se mai putuse gândi la nimic altceva. Nu mâncase deloc şi abia dacă putuse dormi.

Cu o explozie aproape nebunească de bucurie, scrisese biletul prin care solicita o audienţă. Iar când răspunsul venise atât de prompt, recomandând o întâlnire imediată, aproape că leşinase de uşurare. Simţise că nu ar fi făcut prea bine faţă dacă el s-ar fi răzgândit să o picteze sau dacă s-ar fi văzut nevoit să amâne din cauza unor angajamente anterioare.

Pentru o lungă perioadă de timp, viaţa ei fusese searbădă, iar zilele îi erau mult prea anoste ca să mai poată suporta să le trăiască aşa. Era posibil să înnebunească dacă

nu apăreau schimbări semnificative! În mod neaşteptat, era în căutarea unor moduri de a alunga monotonia şi avea cumva slaba nădejde că domnul Cristofore putea fi leacul pentru ceea ce o îmbolnăvea.

Nu avusese niciodată o imaginaţie prea activă, dar, în ciuda faptului că trăise toată viaţa ei ghidată de reguli stricte şi de rutină, nu-i fusese deloc greu să aibă fantezii cu domnul Cristofore. Chiar dacă nu se putea imagina suficient de obraznică încât să-şi etaleze anumite părţi ale corpului pentru aprecierea lui, îi era totuşi uşor să se vizualizeze fiind sărutată de el. Ideea aceea era scandaloasă, dar, pentru că ea nu fusese niciodată sărutată, devenea de-a dreptul chinuitoare. Noaptea târziu, când stătea întinsă în patul ei rece şi singuratic, se holba la tavan, analizând subtilităţile implicate. Era ceva foarte exaltant şi extrem şi… şi… necivilizat.

Amintirile acelea nocturne stârneau în fiinţa ei o dorinţă care o făcea să sară din pat şi să înceapă să se plimbe de colo-colo prin dormitorul ei. Se simţea copleşită de explozii ciudate de energie, înfierbântată şi tulburată, sensibilă şi excitată, iar inima îi bătea puternic – aparent, fără să aibă vreun motiv real.

Sfârcurile i se transformau în nişte bobiţe mici şi tari, care se frecau constant de cămaşa ei de noapte. Simţea dureri şi pulsaţii în numeroase zone ale corpului care cereau o atenţie imediată, dar una pe care ea nu o înţelegea, iar asta o făcea să-şi dorească lucruri pe care nu ştia cum se le definească.

Cu siguranţă domnul Cristofore avea să înţeleagă ce anume o chinuia în asemenea măsură şi să găsească şi un remediu – de aceea era şi atât de dornică să aibă şansa de a se bucura de compania lui neîntreruptă. Totuşi, nu credea că urma să se întâmple cu adevărat ceva între ei. Şi nici că avea să accepte dacă el avea să iniţieze cu imprudenţă vreun soi de comportament prea familiar.

În ciuda faptului că bărbatul acela se comporta de parcă ar fi fost amorezat de ea, Elizabeth era pe deplin convinsă că interesul lui era unul prefăcut. La urma urmei,

doar îl văzuse în acţiune şi înţelegea foarte bine latura îndoielnică a caracterului său. Îşi cunoştea propriile limite şi nu se simţea jignită de realitatea dură: ea nu era genul de femeie care să atragă un bărbat precum domnul Cristofore, la fel cum nici el nu era genul de bărbat căruia i-ar fi cedat o femeie ca ea, care era atât de stoică din fire. Erau ca uleiul şi apa.

Cu toate acestea, putea să viseze, nu-i aşa? La sărutări pasionale şi capricioase… Ce era rău în a-şi face iluzii de distracţie şi veselie? Şi, dacă apăreau şi un sărut sau două, atunci cu atât mai bine! Poate că toată acea dorinţă infernală ar fi dispărut dacă s-ar fi lăsat învăluită de personalitatea sa masculină afabilă. Şi poate şi-ar fi putut relua viaţa obişnuită după ce aveau să se încheie sesiunile de pictură şi portretul acela blestemat urma să fie gata.

Fu şocată să constate că zăbovea la baza scărilor, strângându-l de braţ şi privindu-l ca o fată îndrăgostită. Începură dintr-odată să cadă stropii unei ploi reci de iarnă, care le uda părul şi umerii. Plecaseră atât de repede din casă, încât uitaseră să-şi ia pelerinele, iar hainele lor se umezeau rapid.

Probabil o considera o prostănacă lipsită de experienţă! Se întoarse dinspre el jenată şi încercă să pară cât mai liniştită cu putinţă. Zări apoi curtea împrejmuită de ziduri, pe care conacul lui impunător cu trei etaje o proteja de zgomotul şi de curiozitatea străzii, şi îşi înăbuşi un oftat de încântare. În mijlocul curţii se afla o căsuţă tihnită, construită din piatră cenuşie, cu obloane albe şi căptuşeală de scânduri. Partea din faţă a casei avea ferestre mari – care probabil că îl costaseră o avere. Înăuntru focul ardea în şemineu şi fumul ieşea pe horn, unduindu-se ademenitor. Suprafaţa era împodobită cu viţă-de-vie şi cu arbori. Frunzele lipseau cu desăvârşire, şi ramurile erau uscate din cauza anotimpului. Dar tulpinile acelea goale erau dovezi de necontestat ale abundenţei de culoare care lua cu asalt împrejurimile de îndată ce venea primăvara.

Locul acela era de poveste – genul de căsuţă care ar fi fost mai degrabă ascunsă într-o poiană rurală, într-o după-

amiază de vară.

— Casa este absolut minunată, şopti ea. Un adăpost fermecător de frunze.

— Aşa mi-am imaginat şi eu, mereu.

— Şi cum a ajuns aici, în mijlocul Londrei?

— Fostul proprietar al casei a construit-o pentru soacra sa. Ridică apoi din umeri. M-am îndrăgostit de ea, de cum am văzut-o. Şi pur şi simplu a trebuit să o am.

— Cu siguranţă pot să înţeleg de ce. „Doamne, ce minunat trebuie să fie să deţii un asemenea sanctuar”, gândi ea. „Să ai parte de linişte şi de tihnă, fără să trebuiască să te confrunţi cu tensiuni şi conflicte”. Era inexplicabil de invidioasă. Aici lucrezi dumneata?

— Da. Timp de multe ore lungi, în fiecare zi. Studie apoi şi el casa, de parcă tocmai atunci înţelegea ce anume făcea acel loc unul aparte. Interiorul e şi mai frumos. Intrăm?

— Da!

Abia aştepta să vadă şi restul. Ajunseră pe verandă. Se simţea udă şi înfrigurată. Temperatura era foarte scăzută şi ploaia cădea tot mai hotărâtă. Se întrebă cât timp zăboviseră acolo, pe scări. Când era cu domnul Cristofore, îi dispăreau complet discreţia şi prudenţa.

„Hai, fă-ţi curaj!” se îndemnă ea. „Înainte să calci peste prag şi uşa să se închidă în spatele tău.

Chiar dacă plănuia să savureze acele întâlniri cu el, nu era pregătită să facă vreo prostie. În ciuda faptului că o făcea să se simtă ca o copilă îndrăgostită, pe cale să leşine, era totuşi o femeie adultă, care fusese deja martoră la puterea lui de seducţie. Nu voia să fie încă o cucerire în viaţa lui, care, bănuia ea, era marcată de un şir destul de lung de întâlniri amoroase.

Cu toate acestea, când uşa se deschise, nu se putu abţine să nu-şi muşte limba de spaimă. Salonul principal era un adevărat paradis al păcatului, un sanctuar al nelegiuirii, o desfătare generoasă pentru ochi, nas şi piele. Da, fără îndoială era atelierul unui artist. Şevalete şi rafturi erau acoperite la întâmplare cu colecţii de vopseluri,

pensule şi alte instrumente de pictură. În mod evident, avea izbucniri frenetice de inspiraţie, pe care nu şi le putea stăpâni, pentru că peste tot prin colţuri erau îngrămădite picturi în ulei pe jumătate terminate – portrete, animale, peisaje pastorale, străzi aglomerate. Toate erau pictate în nuanţe vibrante, pline de detalii şi de emoţie, şi ofereau o confirmare exuberantă a talentului său.

Cu toate acestea, şi încăperea în sine era o desfătare vizuală – menită să învioreze deopotrivă pe cel care picta şi pe cea care servea ca model. Ghivece cu plante – majoritatea flori ornamentale – atârnau de tavan sau erau aşezate pe podea. Draperii şi covoare, în diverse nuanţe de albastru şi verde, erau împrăştiate peste tot. Pe ferestre intra o lumină splendidă, care făcea să-i fie dificil oricui să-şi amintească de vremea îngrozitoare de afară. Elizabeth se simţea de parcă fusese transportată într-un portic italian.

Existau acolo şi un şemineu de marmură construit în stil vechi şi o sobă. În ambele străluceau focuri vesele. Acele două modalităţi de încălzire confereau salonului o atmosferă umedă şi tropicală. Tânjea să-şi dea jos hainele acelea groase pe care le purta, să se tolănească acolo şi să pretindă că se afla pe o insulă exotică retrasă.

În mijlocul camerei era aşezată o canapea de pluş cu spătarul înalt. Era acoperită cu perne pufoase, care se revărsau pe podea, într-o dezordine relaxată. Materialul era moale şi îmbietor – aproape că o implora să se ducă să se aşeze acolo, să se întindă şi să se facă mai confortabilă decât ar fi trebuit.

Cum ar fi putut să-şi păstreze judecata sănătoasă într-un mediu atât de indecent? Şi de ce şi-ar mai dori acest lucru?

Mâna domnului Cristofore stătea pe talia ei, îndemnând-o parcă să intre. În ciuda faptului că orice femeie sănătoasă la cap ar fi fugit în direcţia opusă, ea era entuziasmată, fascinată de ceea ce vedea şi gata pentru orice s-ar fi putut întâmpla în atmosfera aceea primejdioasă. Venise acolo tânjind după amuzament şi, aparent, găsise asta din plin.

— Ce părere ai? întrebă el, din spatele ei.

Vocea lui era joasă şi intimă şi aluneca peste nervii ei, făcând-o să se înfioare şi să se cutremure. În mod nebunesc, era înclinată să accepte pătimaş orice faptă nefirească pe care ar fi sugerat-o el.

Gabriel veni mai aproape de ea. Picioarele lui se apropiară atât de mult de rochia ei, încât vârfurile cizmelor lui i se ascunseră sub tivul fustei. Elizabeth inhală profund, bucurându-se de mirosul şi de căldura lui.

— Este extraordinar! Se uită apoi peste umăr. Partea laterală a braţului ei se atingea de pieptul lui, iar şoldul ei era cuibărit în leagănul şoldurilor lui. Eşti extrem de norocos.

— Sunt de acord.

Privirile li se întâlniră, şi rămaseră aşa, uitându-se unul la altul. Elizabeth era uimită de răspunsul puternic pe care-l stârnea în ea apropierea lui. Se instală între ei o energie aproape palpabilă, care dădea naştere unui câmp invizibil de însufleţire. Nu mai experimentase niciodată ceva asemănător. Se simţea stimulată şi revigorată – i se ridicase părul de pe braţe şi de pe ceafă. Aerul aproape că trosnea între ei, cu o intensitate aparte – cam la fel cum se întâmpla atunci când se apropia o furtună cu fulgere. Dacă ar fi întins mâna spre el, nu ar fi fost mirată să vadă că îi săreau scântei din vârful degetelor.

Şi el simţea la fel. Anatomia ei era complet acordată la a lui, trunchiul său se întindea uşor, căutând parcă o conexiune pe care Elizabeth nu ştia cum să o definească. Dar, chiar şi în naivitatea ei, înţelegea că aceea era o legătură care-i atrăgea pe amanţi unul spre celălalt.

Cercetarea lui înfocată se mută languros spre gura ei, iar acea studiere îi aprinse un foc de dorinţă în vintre. Buzele lui se aflau la doar câţiva centimetri distanţă de ale ei. Pe nesimţite, el se apropie şi mai mult şi apoi stărui acolo. Pentru o secundă foarte scurtă, Elizabeth crezu sincer că era pe cale să o sărute – ce idee absurdă! Ea se îndepărtă brusc, şi inima ei literalmente sări peste o bătaie. Reacţia ei uimită îl opri din a continua cu ceea ce-şi

propusese.

Domnul Cristofore mări apoi distanţa dintre ei, iar fruntea i se încreţi de îngrijorare – de parcă ar fi cerut o explicaţie pentru reacţiile acelea neobişnuite ale trupurilor lor. Îi lăsa impresia clară că nu era deloc fericit, ba, mai mult, era încurcat şi uimit… şi era foarte convinsă că era şi un pic enervat.

Aproape că îi venea să râdă de consternarea care era întipărită atât de clar pe chipul lui, dar, în schimb, decise că-i era milă de el. În ciuda faptului că nu el plănuise să se întâmple nimic, se bucurau de o afinitate uimitoare, importantă şi reciprocă… Şi nu era deloc mulţumit de asta.

Era minunat să scoată din minţi un dandy atât de sofisticat şi de charismatic ca el!

Cu toate acestea, nu putea uita că era un ticălos de prima mână. Cu siguranţă avea nişte motive necinstite, care îl îndemnaseră să invite la o sesiune de pictură. Mai mult ca sigur pusese la cale un plan care implica un scenariu în care ea ar fi tânjit şi s-ar fi perpelit neîncetat după el şi o relaţie cu el. Nu reuşea să înţeleagă care era obiectivul unui asemenea complot. Dar incapacitatea ei de a înţelege care erau cu exactitate scopurile lui nu făcea uneltirile acestuia mai puţin reale.

Chiar dacă o astfel de uneltire ar fi avut probabil sorţi de izbândă cu o femeie mai puţin ascuţită la minte, lui Elizabeth nu se spusese degeaba toată viaţa că avea o judecată sănătoasă. Avea o minte limpede şi toată intenţia de a se folosi de ea. Nu era el singurul care putea juca acel joc al îndrăgostirii fictive – deşi, cel puţin din partea ei, atracţia era autentică. Poate că domnul Cristofore îşi găsise în sfârşit naşa!

— S-a întâmplat ceva, domnule Cristofore? Pari dintr-odată… îndurerat.

— Eu?

— E totul în regulă?

— *Si.*

Starea meditativă care pusese stăpânire pe el dispăru imediat. Nedumerirea şi iritarea care fuseseră atât de

transparente erau dintr-odată mascate… şi înlocuite de un zâmbet strălucitor. Concentrarea şi ardoarea cu care făcu acest lucru o şocă.

Era absolut minunat să se bucure de toată atenţia lui! Începu să-i crească încrederea feminină în forţele proprii. După ce avea să stea câteva ore în compania lui, urma să fie o femeie cu totul nouă!

— Mă uitam doar, explică el, ca să pot cataloga trăsăturile dumitale faciale. Fac asta adesea. Te deranjează?

De parcă ar fi putut să o deranjeze să fie studiată de Gabriel Cristofore!

— Nu, nu mă deranjează. E doar ceva diferit. Nu sunt obişnuită cu o astfel de evaluare detaliată.

— Nimeni nu e.

— E oarecum tulburător.

— Nu-ţi face griji, te vei obişnui cu asta.

— Sunt sigură că aşa e.

— Ai vrea să iei loc?

Îi făcu apoi un semn spre canapeaua decadentă şi primitoare.

— Desigur.

„Dacă ai intrat în horă, acum trebuie să joci”, îşi spuse ea.

Se îndreptă apoi cu încredere spre canapea, hotărâtă să se aşeze chiar pe margine – aşa cum era cuviincios să facă o doamnă ca ea. Luă loc, cu spatele drept şi cu mâinile împreunate în poală. Dar, imediat ce fundul ei atinse canapeaua, nu reuşi să-şi găsească locul.

Forma canapelei încuraja pe oricine lua loc să se tolănească acolo şi o convinse şi pe ea să se ghemuiască, ca nu cumva să alunece şi să cadă pe podea. Şi, desigur, de îndată ce se afundă cu totul în pluşul canapelei, fu învăluită de opulenţă şi mângâiată de ţesătura somptuoasă, aşa că nu mai găsi niciun motiv să se îndrepte. Se abandonă imprudentă luxului şi renunţă la orice încercare de a-şi păstra calmul. Se aplecă într-o parte şi îşi echilibra cotul pe una dintre perne. Comportamentul acela depravat părea să

îi vină în mod natural. Încă vreo câteva minute, şi avea să-şi desfacă părul!

— Aş putea să-ţi ofer un pahar de vin?

I se părea extrem de romantic să fie sechestrată acolo cu el şi să savureze băuturi ameţitoare în mijlocul după-amiezii! Da, cu siguranţă era nevoie să fie prudentă.

— O să bei şi dumneata?

— Nu. Îmi amorţeşte simţurile, iar eu am nevoie ca ele să fie ascuţite la maximum.

— Atunci, cred că nici eu nu vreau.

— Eşti sigură?

— Absolut.

Privirea lui rămase încă o dată aţintită asupra ei, apoi alunecă în jos – peste pieptul, pelvisul şi picioarele ei. După ce ajunse la picioare, începu să urce din nou cu acea examinare atentă şi sinuoasă, zăbovind din loc în loc – era ceva aproape palpabil şi îi dădea senzaţia că o atingea cu adevărat.

Privirea lui zăbovi mai mult pe şoldurile ei, apoi începu să urce, în mod voit. Rămase apoi aţintită, obraznic, spre pieptul ei – evaluându-i sânii şi decolteul. Elizabeth era hotărâtă să nu se arate timidă sau ruşinoasă, aşa că îi îndura curajoasă cercetarea tăcută, refuzând să tresară sau să-şi ascundă corpul. Nu avea decât să se uite după pofta inimii, ea nu avea să obiecteze în vreun fel.

Îi studia forma şi mărimea sânilor cu o familiaritate pretenţioasă – în mod evident, cântărindu-le greutatea şi circumferinţa, de parcă i-ar fi evaluat pentru o mânuire ulterioară. Simţi o agitaţie în vintre şi începu să se zvârcolească pe canapea, încercând să mai domolească un pic neliniştea profundă care se instala în corpul ei.

— Te deranjează când te studiez cu aşa mare atenţie? Analiza lui pătimaşă se îndepărtă de la sâni şi se mută înapoi asupra chipului ei.

— Nu. Refuza să-l lase să o vadă ca fiind slabă de înger, aşa că începu şi ea să-l studieze cu atenţie. Era foarte sigură că avea să o compare cu celelalte iubite, mai experimentate, şi era convinsă şi că fuseseră multe – dar şi

că urma să o perceapă ca fiind matură şi cu experienţă.

— Ai un corp fabulos, zise el, în mod necuviincios.

— Mulţumesc, îi răspunse relaxată, mimând indiferenţa, ca şi cum ar fi fost ceva normal pentru ea să primească astfel de complimente.

— O să fii splendidă pe pânză.

— Mă bucur că crezi asta.

— Ştiu asta.

Încuviinţă din cap ca răspuns la reacţia lui vehementă.

— Mă înclin în faţa părerii dumitale artistice superioare.

El chicoti – sunetul acela era fermecător şi captivant şi o făcu să se cuibărească şi mai mult în canapeaua comodă. Elizabeth hotărî că ar fi putut sta acolo pentru totdeauna, privindu-l şi ascultându-i râsul.

— Vom începe prin a te desena. Fu invadat de o energie puternică, aşa că luă un scaun şi îl aşeză chiar în faţa ei. De sus până jos.

Din cap până-n picioare. Faţă, spate, laterale. Trebuie să surprind fiecare aspect care te face unică.

Fără să-i dea şansa de a obiecta sau de a cugeta asupra cuvintelor lui, se grăbi spre un raft, cotrobăi prin instrumente şi scoase o mapă plină cu foi albe şi un cărbune gros. Reveni apoi pe scaun şi-l trase mai aproape de marginea canapelei, mutându-se astfel încât picioarele lui să fie intercalate cu ale ei şi să li se atingă labele picioarelor.

Avea un comportament complet neruşinat şi cutezător – dar, pe de altă parte, se purtase neobişnuit încă de la prima lor întâlnire, iar ea începea să se obişnuiască de-acum cu purtarea sa obraznică. Nu semăna cu nicio altă persoană pe care o cunoscuse vreodată şi era oarecum fermecată de îndrăzneala lui.

Cu toate acestea, cu toate că îi acceptase apropierea bruscă cu mult mai multă uşurinţă decât şi-ar fi imaginat vreodată, din punct de vedere mental nu era pregătită ca lucrurile să evolueze şi mai mult.

Având toate materialele gata, el puse vârful negru al cărbunelui pe foaia albă, şi ea deveni neliniştită. Deşi visase să fie singură cu el şi îşi imaginase cum era să-l privească desenând, pictând şi lucrând, în acel moment, când erau pe punctul de a porni în aventura aceea misterioasă, Elizabeth simţi că începea să îi dispară curajul.

Nu îi punea la îndoială talentul sau capacitatea de a reproduce fără greş fiecare trăsătură, fiecare caracteristică şi fiecare defect. Bărbatul acesta avea un ochi critic – nu scăpa nimic de cercetarea lui acerbă. Dar oare cum urma să apară în portret? Oare chiar voia să ştie asta?

Îi dispăru deodată zâmbetul, şi el observă imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, minţi ea.

— Nu-i adevărat, milady.

Îi putea înţelege stările emoţionale mai bine decât reuşise cineva vreodată. Iar în clipa aceea o studia amănunţit, de parcă ar fi putut deduce care era problema, doar privind-o.

Din păcate, faptul că se afla în prezenţa lui, trezea în ea sentimente pe care până atunci nu le conştientizase şi nici nu le băgase în seamă. De când îl întâlnise întâmplător la teatru în seara aceea, în ea explodase un talmeş-balmeş spontan de dor şi regret – şi nu reuşea să mai îngroape acele sentimente, pe care, de obicei, se chinuia din răsputeri să le reprime.

El se aplecă spre ea, oferind întregii scene un aer familiar, pe care Elizabeth nu îl putu ignora. Avea un comportament amabil, iar afectarea lui părea sinceră şi empatică. Inspira încredere, iar sinceritatea lui trezea în ea o nerăbdare de a se descărca şi de a-şi spune necazurile.

— Poţi să ai încredere în mine, zise el. N-am să spun nimic nimănui. Îţi jur!

— E foarte dificil.

Se simţi scârbită de sine când observă că se bâlbâia şi că se înroşise la faţă, ca şi când ar fi fost din nou o adolescentă nesigură pe care o nedumerea silueta ei matură. Toată încrederea în sine îi dispăru într-o clipită, şi

îşi lăsă privirea în poală. El se aplecă spre ea şi-şi aşeză liniştitor o mână peste a ei.

— Ţi-e teamă de cum te voi portretiza?

— Da. Ura faptul că îi înţelegea atât de uşor dilema. Nu prea mi-a plăcut niciodată felul cum arăt.

Făcu acea mărturisire, apoi ridică ochii şi îl surprinse privind-o cu ceva ce părea să fie înţelegere adevărată şi afecţiune autentică.

„Oh, da, clar se pricepe”, gândi ea nemulţumită. „E chiar foarte, foarte priceput.”

Dar, în ciuda faptului că suspecta că expresia de pe chipul lui era una exersată, începu să-i tresară inima, gândindu-se la perspectiva îmbucurătoare de a-i câştiga consideraţia – chiar şi uşor prefăcută. Dacă nu era atentă, putea deveni o ţintă foarte uşoară!

— Vreau să ţii minte ceva, zise el.

Tonul vocii lui era liniştitor şi mieros, iar ea era disperată să creadă orice afirmaţie scandaloasă pe care ar fi putut-o rosti.

— O să încerc.

— Timpul pe care îl vom petrece împreună va crea o legătură specială între noi. Vom fi prieteni. Mai mult decât prieteni. Vom fi confidenţi şi tovarăşi... Aşa se întâmplă în timpul acestor întâlniri. Între noi se va naşte şi va înflori un ataşament personal. Şi nu există niciun motiv să te împotriveşti acestui lucru. Îi strânse apoi încet mâna... Vulnerabilitatea pe care o afişa el încuraja confesiunile. De ce te temi? Nu ţi-am zis – iar şi iar! – că eşti foarte frumoasă?

„Ba da, dar nu te cred!” gândi ea. Dar, de vreme ce nu îşi prea putea exprima opinia, recunoscu:

— Problema e că totul este atât de diferit. Să fiu singură cu dumneata. Să-ţi pozez. Sunt puţin neliniştită...

— Asta e ceva normal, dar spune-mi adevărul: Te îndoieşti de talentul meu?

— Nu.

Faptul că era genial era singurul lucru de care nu se îndoia. Nu trebuia decât să privească prin cameră ca să

vadă o multitudine de dovezi în acest sens.

— Atunci, te poţi baza pe mine că te voi portretiza aşa cum eşti. Vom depăşi acest moment, şi îţi promit că vei fi absolut încântată de rezultat. Întoarse mâna astfel încât a ei să stea deasupra mâinii sale. Albul curat şi cast al mănuşii ei contrasta cu pielea lui negricioasă. Dă-mi voie să-ţi arăt cu ce o să începem. Te vei simţi mult mai în largul tău după aceea.

Degetul lui mare trasă încet cerculeţe în palma ei. În ciuda faptului că pielea lui nu o atingea direct pe a ei, ţesătura mănuşii îi oferea doar o protecţie minimă, iar căldura generată de trupul său începu să i se propage uşor prin braţ. Mănuşa era ţinută închisă la margine de un rând mic de năsturei. El îi stabiliză încheietura şi îl desfăcu pe primul.

— Îmi dai voie? Trecu apoi la următorul nasture, înainte ca ea să poată formula un răspuns, şi în doar câteva secunde mănuşa dispăru.

Nu-şi amintea când se întâmplase ultima dată ca un bărbat să îi vadă mâna dezgolită. Expunerea mâinii era o interdicţie socială pe care Elizabeth o considera absolut ridicolă, dar căreia i se supunea totuşi în mod constant. I se părea foarte palpitant ca el să-i dezgolească o parte a corpului interzisă! Mai mult, era un gest extrem de exaltant!

El îi studie meticulos extremitatea, trasând cu degetul forma structurii osoase, liniile, umflăturile şi buricele degetelor.

Continuă să o mângâie şi să îi frece carnea până când îşi simţi mâna sensibilizată şi fierbinte. Şi asta doar de la atingerea lui! Restul braţului ei era acoperit de mâneca rochiei. Oare cum ar fi fost să aibă şi mai multă piele expusă? Cum ar fi putut îndura acea surescitare? El apucă apoi o pernă şi i-o aşeză în poală, îi odihni pumnul pe ea. După aceea îşi adună instrumentele şi îi desenă mâna, cu câteva mişcări largi şi precise – şi atât de rapide, încât Elizabeth abia dacă îi putu urmări acţiunea. Îi schimbă poziţia pumnului, după care mai făcu o schiţă. Apoi încă

una. Continuă aşa, până când paginile goale erau inundate de variaţiuni pe aceeaşi temă.

Când ajunse la a şasea foaie, începuse deja să-i includă şi braţul în desen, apoi umărul şi gâtul. Cu o presiune aproape insesizabilă, îi ajustă poziţia şi apoi continuă din nou, integrând în schiţă şi un profil al pieptului şi al abdomenului ei.

Era de-a dreptul hipnotizată şi impresionată. Începu să îl studieze: degetele lui subţiri şi zvelte erau pliate în jurul cărbunelui, părul bogat şi luxuriant îi aluneca pe frunte. Nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de absorbit de munca lui. Nu era de mirare că era atât de talentat!

Era complet cufundat în sarcina sa – abia dacă mai conştientiza prezenţa ei acolo – şi i se părea că era ceva elegant şi divin în a-l privi la lucru. În cele din urmă, ajunse să o ilustreze cu totul, iar ea fu forţată să recunoască faptul că avusese dreptate: privită prin ochii lui, era destul de frumoasă, bine proporţionată, voluptuoasă şi extrem de feminină.

Oare aşa o vedea el cu adevărat? Dacă da, atunci era un lucru de-a dreptul glorios!

Undeva în depărtare se auzi un ceas sunând, şi asta o făcu să ofteze. Întâlnirea aceea a lor era pe cale să ia sfârşit şi i se părea că petrecuse extrem de puţin timp cu el. Cum se făcuse atât de repede ora patru? Mary cea punctuală şi de nădejde probabil o aştepta deja nerăbdătoare în casa principală.

Oare orele petrecute alături de el aveau să treacă mereu într-o clipită? Dacă lucrurile continuau aşa, atunci întâlnirile lor distractive vor fi trecut atât de repede, încât abia dacă avea să-i rămână vreo amintire pe care să o ia cu ea, la sfârşitul contractului.

Când răsună şi a patra bătaie a ceasului, ecoul îi frânse concentrarea. Domnul Cristofore se uită spre fereastră. Zăpăcit şi dezorientat, Gabriel întrebă:

— E deja ora patru?

— Da, răspunse ea, bucuroasă să afle că minutele trecuseră la fel de repede şi pentru el.

— Prietena ta va fi punctuală?

— Da.

— Atunci, presupun că trebuie să ne oprim pentru azi.

— Presupun că da, aprobă ea, tristă din nou că şedinţa se terminase atât de repede.

Se încruntă când privi foaia la care tocmai lucrase, din ce în ce mai puţin absorbit de ceea ce făcea. Desenele pe care le realizase erau împrăştiate în jurul său pe podea, iar el se uită în jos la ele de parcă nu le-ar fi recunoscut. Se concentră apoi asupra unuia în mod special – o siluetă a părţii superioare a trupului ei – şi ridică foaia, analizând când desenul, când pe ea, de parcă ar fi comparat-o cu ceea ce rezultase.

— Cât de frumoasă eşti! zise el în cele din urmă.

Îi arătă apoi şi ei schiţa, iar Elizabeth o contemplă la fel cum tocmai o făcuse şi el. În mod uimitor, părea frumoasă şi tânără, inocentă şi gânditoare.

— Mă simt flatată.

— Nu ai de ce. Aşa arăţi dumneata cu adevărat. După aceea luă înapoi desenul şi îl aruncă peste teancul de schiţe. Eşti prea dură cu dumneata.

— Poate, îngădui ea, apoi arătă spre teancul de desene uimitoare pe care le executase cu atât de puţin efort. Pot să le păstrez?

— Încă nu. Vreau să le studiez amănunţit înainte să ne apucăm efectiv de tablou.

Elizabeth sperase să primească o mărturie a întâlnirii aceleia magice, dar îşi ascunse dezamăgirea şi îşi aminti că aveau să mai fie şi alte întâlniri, şi alte după-amiezi de leneveală care să o încânte şi să o ademenească la fel de mult ca aceea.

— Când să mai vin?

În timp ce se gândea la un răspuns, o studia cu o asemenea ardoare, încât Elizabeth era sigură că avea să o cheme din nou a doua zi. Aşa că fu extrem de mirată în clipa când el zise:

— Ce zici de vineri? Sunt liber atunci.

„Peste patru zile! Asta înseamnă o eternitate”, se

gândi ea.

Cu toate acestea, îşi ascunse încă o dată nemulţumirea, dispreţuind faptul că zilele următoare aveau să fie o perioadă searbădă, cenuşie şi tristă, în care nu urma să aibă nimic de făcut şi nicio sarcină de supravegheat. Pentru ea, şedinţa următoare era ca un far strălucitor, singura pată de lumină din universul ei altfel destul de mohorât. Nerăbdarea cu care aştepta următoarea întâlnire nu făcea decât să sublinieze starea deplorabilă în care ajunsese viaţa ei.

— Vineri e perfect, răspunse ea amabilă. La două?

— Ce zici de ora unu?

„O oră în plus”, gândi ea entuziasmată.

— Minunat. Şi ce vom face atunci?

— Voi continua să fac nişte schiţe. Şedinţa se încheie, aşa că se ridică, apoi o ajută şi pe ea să se ridice. Data viitoare vreau să te îmbraci altfel.

— Cum aşa?

— Am nevoie să-ţi văd mai mult din braţe. Şi din gât, din spate.

O prinse apoi de umăr şi-i frământă zona cărnoasă chiar de deasupra omoplatului, uimind-o cu puterea pe care o avea în degete. Nu o mai mângâiase nimeni niciodată în felul ăsta, nici măcar atunci când era copil, aşa că gestul i se părea ciudat, dar în acelaşi timp liniştitor, şi se trezi gândindu-se la cum ar fi fost s-o mângâie mai insistent.

— Ştiu că este februarie, zise el, trezind-o din reverie, dar ai cumva o rochie de vară disponibilă?

— Sunt puse în dulap, dar uşor de găsit.

O studie apoi din nou, în felul acela meticulos la care se pricepea atât de bine. Mâna lui dreaptă îşi reluă masajul seducător, iar cea stângă se plimbă uşor pe chipul ei, trasându-i linia dintre frunte şi bărbie şi continuând în jos pe gât, apropiindu-se, dar oprindu-se chiar înainte să îi mângâie pieptul.

Aşteptarea aceea aproape că o paralizează. Inima ei sări peste mai multe bătăi şi respiraţia îi deveni sacadată, în timp ce aştepta ca mâna lui să se strecoare mai jos. Dar nu

o făcu. În schimb, pur şi simplu făcu un gest în dreptul pieptului ei, era o mişcare neglijentă, ca şi când nu ar fi intenţionat niciun comportament necuviincios.

— Poartă o rochie care are corsajul mai decoltat, îi ceru el. Alege una pe care ai purta-o la o petrecere în grădină. Ceva fluid şi comod. Care să-ţi pună în valoare latura feminină.

— Cum doreşti.

Elizabeth nu fusese niciodată extrem de atentă la culoarea sau la croiala hainelor, iar stilul ei vestimentar nu fusese niciodată caracterizat de rochii elegante de gală, dar rotiţele din mintea ei se învârteau deja, încercând să-şi dea seama ce anume din ceea ce avea se putea potrivi cerinţelor lui.

Pe furiş, se uită în jos la rochia ei de zi conservatoare, de culoare maro. O acoperea de la gât până la încheieturile mâinilor şi până la vârfurile picioarelor. Ceea ce considerase înainte ca fiind practic în acel moment i se părea neîngrijit şi potrivit mai degrabă unei fete bătrâne. Poate era cazul să-şi înnoiască garderoba.

— Pe vineri, atunci, zise el, de parcă nu ar fi fost nimic altceva decât doi străini politicoşi.

— Pe vineri, repetă ea.

— Dă-mi voie să te conduc până la conac.

— Nu e nevoie. Mă pot conduce şi singură. Ştiu drumul.

Domnul Cristofore era pe cale să se opună, aşa că Elizabeth se duse la uşă, o deschise şi păşi repede afară, închizând uşa în urma sa. Voia ca ultima ei amintire legată de ziua aceea să fie cu el retras în mijlocul adăpostului său senzual.

Când ajunse pe verandă, începu să tremure – pentru că abia ce părăsise atmosfera caldă, înăbuşitoare şi sufocantă din interiorul căsuţei. O picătură mare şi rece de ploaie îi căzu pe frunte.

— A, bun venit înapoi la realitate, murmură ea şi constată că repetase în mod constant în minte expresia aceea – pentru că realitatea devenise ceva aproape de

neconceput. O luă frigul, aşa că se grăbi prin curte şi intră în conac.

Începu, chiar din acel moment, să numere minutele şi orele până vineri după-amiază.

Capitolul 5

John Preston se îndreptă spre salonul de primire, unde Mary Smith o aştepta pe Lady Elizabeth.

Fără îndoială, domnişoara Smith era din ce în ce mai neliniştită cu privire la ceea ce se întâmpla în acel moment între prietena ei şi Gabriel. Fusese foarte reticentă să o lase pe doamnă să facă după cum voise, aşa că John fusese nevoit să facă apel la tot farmecul său – iar asta însemna foarte mult – ca să-i domolească grijile cu privire la decizia prietenei ei de a rămâne singură acolo.

John era şi el uimit de cât de uşor fusese de acord tânăra nobilă exaltată să aibă parte de intimitate la prima ei şedinţă cu Gabriel. În ciuda faptului că fiul său exercita un farmec aparte asupra femeilor, de obicei era nevoit să sufere de-a lungul mai multor întâlniri înainte ca potenţialele lui iubite să se simtă îndeajuns de în largul lor încât să vină fără o însoţitoare.

În mod surprinzător, Lady Elizabeth păruse chiar dornică de acea intimitate, dar John nici măcar nu voia să încerce să deducă ce ar fi putut prevesti acel consimţământ. El nu înţelesese niciodată femeile, motivele sau gândirea lor, ceea ce însemna că femeile reprezentaseră mereu imboldul constant care-l aruncase în cea mai mare parte a încurcăturilor. Fiind un cavaler adevărat – în sensul de modă veche al cuvântului –, îl afectau invariabil necazurile lor, iar astfel ajungea să fie prins la mijloc între încercările şi suferinţele lor şi, în mod inevitabil, era copleşit de dorinţa de a-şi oferi serviciile.

Femeile reprezentau misterul suprem, iar asta, desigur, le făcea să fie şi mai fascinante. Rareori se

întâmplase să întâlnească o femeie care să nu i se pară atrăgătoare cu excepţia acelei scorpii cu faţă de cal cu care tatăl lui îi ceruse să se căsătorească pe vremea când era doar un băiat de optsprezece ani. Iar comportamentul ei urât şi firea ei neplăcută îl răniseră cumplit.

Totuşi, vârsta înaintată adusese odată cu ea şi amintirile, şi se trezea, în cele mai ciudate momente, gândindu-se la fata aceea şi la episodul depresiv care urmase renunţării lui neruşinate la logodna deja plănuită. Respingerea alegerii făcute de tatăl lui reprezentase ruşinea supremă pentru familia sa şi dusese la o ruptură iremediabilă, care-l lăsase fără niciun ban, în derivă şi departe de tot ce-i era drag şi familiar.

După ce fusese ameninţat cu sărăcia şi dezmoştenit, stârnise un val de interes în societatea ai cărei membri bătrâni încă mai cleveteau cu limbile lor ipocrite şi puritane despre acţiunile sale: despre legăturile pe care le iniţiase, despre duelurile în care luptase şi despre banii pe care-i câştigase şi îi pierduse cu jocuri de noroc şi depravare. În cele din urmă, fugise pe continent, fiind alungat din Anglia de creditori, de lege şi de câţiva soţi furioşi. Fusese unul dintre zecii de băieţi săraci şi expatriaţi din aristocraţia britanică şi colindase prin Europa fără nimic de făcut şi fără a avea niciun ajutor sau sprijin adevărat, dar cumva reuşise totuşi să reziste greutăţilor. Cu toate acestea, dacă nu ar fi călătorit în Italia, nu ar fi întâlnit-o niciodată pe Selena – mama lui Gabriel. Nu s-ar fi îndrăgostit niciodată nebuneşte, n-ar fi riscat totul pentru a fi cu ea şi nici nu l-ar fi avut pe fiul său charismatic, talentat şi energic.

Pentru el, viaţa fusese o serie de trocuri. Necazurile sale îl conduseseră la Selena, aşa că nu-i părea rău pentru nimic din tot ce i se întâmplase. Dar, chiar şi aşa, îşi făcea griji pentru efectul istovitor pe care-l avuseseră acele evenimente asupra lui Gabriel.

Fiul său era rodul a două case nobiliare – una din Italia şi cealaltă din Anglia dar niciuna din acestea nu l-ar fi putut recunoaşte, din cauza faptului că John nu s-ar fi putut căsători niciodată cu Selena. Pentru că aceasta era deja

căsătorită cu altul.

Nicio rudă, din niciuna din cele două familii, nu-l cunoscuse vreodată pe Gabriel – şi asta era exact ceea ce-şi dorise John, pentru că asta însemna o răzbunare meschină, de care el era mai presus. Din câte ştia John, niciunul dintre patriarhii generaţiei sale – din oricare din cele două case – nu avea un moştenitor. Cei trei fraţi mai mari ai lui ajunseseră deja la vârsta de cincizeci sau şaizeci de ani, iar soţiile lor nu le oferiseră copii. Soţiile fraţilor Selenei se dovediseră la fel de infertile. Gabriel era singurul băiat născut în oricare din cele două familii. Dar, cu toate acestea, era un copil din flori, conceput în cel mai groaznic scandal cu putinţă. Iar circumstanţele îngrozitoare ale naşterii sale făcuseră ca orice legătură genealogică să fie negată grabnic şi definitiv.

Şi asta însemna că se puteau duce naibii cu toţii! Cu toţii îl considerau pe Gabriel – fiul său minunat, talentat şi extraordinar – doar un alt exemplu al felului în care proasta judecată şi comportamentul nestăpânit îi ruinaseră viaţa lui John, numai că acesta din urmă nu considera deloc că viaţa lui fusese ruinată. Pentru că el cunoscuse dragostea şi fericirea într-o măsură în care puţini oameni ajunseseră vreodată să o cunoască. Îndurase, într-adevăr, o traumă tulburătoare şi imprevizibilă, supravieţuise morţii cumplite a Selenei – o crimă odioasă, comisă de rudele mizerabile de sex masculin ale femeii, dar reuşise cumva să meargă mai departe. Doar el şi Gabriel împotriva întregii lumi. Nu avea niciun regret, dar, chiar şi aşa, nu l-ar fi deranjat să dispună de mai mulţi bani în călătoria aceea. Pentru că o infuzie financiară notabilă ar fi domolit considerabil suişurile şi coborâşurile vieţii pe care o trăiseră. Afacerile sale ar fi fost mai uşor de aranjat, şi Gabriel n-ar mai fi fost atât de hotărât să le sporească veniturile prin orice metodă de proastă reputaţie.

În ciuda faptului că fiul său susţinea că-şi continua planurile necinstite pur şi simplu pentru că îi plăcea o escrocherie bine pusă la punct, comportamentul său dezvăluia ceva mult mai complicat de atât. Fiul său viclean

îşi exercita tacticile perfide asupra femeilor singure şi naive şi se chinuia din răsputeri să obţină ceea ce considera el ca fiind îndreptarea financiară care i se datora lui John, drept compensaţie pentru tot ce îndurase.

Gabriel cunoştea foarte bine fiecare detaliu al drumului lui John spre pierzanie şi percepea fiecare alunecare uşoară ca pe un rău care trebuia îndreptat. Tânăr fiind, duşmanii lui John îi construiseră acestuia o imagine sordidă, iar amintirile acelea erau încă vii şi îngrozitoare în conştiinţa societăţii londoneze. O parte din dispreţul pe care îl aruncaseră asupra lui era pe deplin meritat. O altă parte însă, nu. Dar în acel moment ducea o existenţă paşnică, departe de ochii societăţii, şi nu făcea nimic să schimbe acele păreri sporadice care apăruseră de când se întorsese discret în Anglia, în urmă cu doi ani.

Părerile altora nu mai contau pentru el, însă desconsiderarea şi cenzura încă îl chinuiau pe Gabriel, care nu putea trece peste asta. Dar, în fond, îi fuseseră negate multe lucruri care i s-ar fi cuvenit de drept dacă n-ar fi fost copilul părinţilor lui notorii – bogăţii, un statut nobiliar şi confortul material –, aşa că poate că existau motive întemeiate pentru amărăciunea lui.

Cu toate acestea, ranchiuna lui era îndreptată în direcţia greşită. Era foarte hotărât să obţină o compensaţie pentru afronturile aduse lui John, chiar dacă tatăl său proclamase clar şi răspicat faptul că el însuşi provocase o mare parte a necazurilor care se abătuseră asupra lui. Gabriel continuase cu planurile sale, în ciuda faptului că John insistase că nu avea nevoie de un asemenea ajutor îndoielnic, aşa că tatăl său ajunsese să-l ajute în diferitele sale intrigi. Iar cea care era în desfăşurare chiar în acel moment reprezenta un exemplu excelent în acest sens.

Ieşi pe uşă şi privi discret în salon la oaspetele său. Femeia era agitată şi se uita pe furiş la ceasul ei, întrebându-se îngrijorată unde se afla Lady Elizabeth.

Sarcina lui – dacă o putea numi astfel – era să o distreze pe femeie şi să o facă să nu se mai gândească la tovarăşa ei. Nu putea permite ca femeia să fugă acasă şi să

înceapă să spună tot felul de poveşti. Mai ales din moment ce ţinta actuală era Elizabeth Harcourt – fiica vechiului său duşman, Findley Harcourt, contele de Norwich.

Norwich era un nemernic, un egoist încrezut, un arogant, o nulitate cu ifose, care o maltratase îngrozitor pe prima lui soţie, Pamela, mama lui Lady Elizabeth. John fusese prieten cu aceasta, iar atunci când se ivise o ocazie propice, chiar îi dăduse o mamă de bătaie serioasă lui Findley pentru păcatele sfruntate pe care le comisese împotriva ei.

Findley nu se schimbase deloc – iar o dovadă în acest sens era faptul că eşuase în a-i găsi un soţ lui Elizabeth. Ba chiar mai mult de atât, Findley o folosise şi o exploatase pe fiica sa pentru a-şi îndeplini propriile scopuri – aşa că probabil Lady Elizabeth nu avea decât de câştigat de pe urma întâlnirii cu Gabriel. Cu toate acestea, nu puteau permite ca Mary Smith să strice acel şiretlic înainte chiar ca acesta să înceapă. Îşi perfecţionase abilităţile de flirt şi cochetărie la cele mai importante curţi din Europa şi era un maestru în a distrage atenţia cuiva. Intră graţios în cameră, trăgându-se uşor de manşete. I se spusese adesea că putea fermeca şi scoarţa să cadă de pe un copac – iar asta era foarte aproape de adevăr.

— Domnişoară Smith, bun venit înapoi! exclamă el.

— Bună ziua, domnule Preston, zise femeia şi dădu să se ridice, dar el îi făcu semn să rămână aşezată.

— Să nu îndrăzneşti să te ridici, draga mea. Se duse spre ea, făcu o plecăciune grijulie şi apoi îi sărută mâna – şi continuă să o ţină de mână mult mai mult decât se cuvenea. Sunt absolut încântat să te revăd atât de repede.

— Şi eu pe dumneata…

Se opri o clipă şi îi aruncă un zâmbet câştigător şi strălucitor – menit să dezarmeze şi să liniştească, doar că, în clipa în care privirea lui o întâlni pe a ei, el fu cel prins cu garda jos.

I se tăie răsuflarea, inima începu să îi bată tare şi înţelese brusc că ceea ce simţea era dorinţă sexuală… pentru încântătoarea şi extraordinara Mary Smith! O femeie

pe care o cunoştea de numai trei ore!

Trecuse atât de mult timp de când nu mai fusese fermecat de o femeie din punct de vedere fizic, încât aproape că uitase cum se simţea atracţia fizică. Şi era ceva incredibil!

Avea părul blond argintat şi o siluetă rotundă şi voluptuoasă… şi era absolut superbă. Era clar că fusese extraordinar de frumoasă cândva – de fapt, încă era. Într-adevăr, o femeie neobişnuită, care se maturizase frumos şi care-şi purta vârsta cu demnitate şi rafinament.

Avea nişte ochi albaştri excepţionali, de un azuriu intens, care era pur şi simplu hipnotizant şi care evidenţia o privire ce părea străveche şi plină de înţelepciune. Cu siguranţă ochii aceia văzuseră şi ce era mai frumos, şi ce era mai rău în viaţă, iar pentru o clipă scurtă în mintea lui se născu ideea că dăduse în mod neaşteptat peste un spirit înrudit – peste cineva care se chinuise şi suferise, dar care reuşise să meargă mai departe – la fel ca el.

Dar asta era o prostie. După tragedia care se iscase în urma imprudenţei de care dăduse dovadă cu Selena, nu-şi mai permisese niciodată să se dedea fanteziilor care implicau prostii romantice. Astfel de lucruri nu ar fi dus decât la durere şi dezastru.

— Iartă-mă că mă holbez.

Se poticni stângaci, încă ţinând-o de mână, dar apoi se forţă să-i dea drumul. Se aşeză uşor pe scaunul aflat chiar vizavi de ea.

— E în regulă. Trecu cu vederea în mod politicos manierele sale, dar continuă să-l cerceteze, la fel de minuţios cum o examina el pe ea.

Aparent, simţise şi ea aceeaşi senzaţie ciudată care tocmai îl făcuse pe el să se fâstâcească. Oare era tot dorinţă? Se putea aşa ceva? Gândul acela părea să o nedumerească şi să o tulbure.

— Am ajuns mai devreme, spuse ea.

— Păi, asta înseamnă că s-a ivit ocazia perfectă să stăm de vorbă.

— De fapt, domnule Preston…

— Te rog, spune-mi John, o întrerupse el.

Era absolut copleşit de dorinţa de a-şi auzi numele rostit de buzele ei. Femeia ezită o clipă, fără să se simtă total în largul ei cu acele invitaţii la familiaritate, dar apoi încuviinţă din cap politicos.

— Cum doreşti... John.

Văzând că ea nu sugera nicicum ca familiaritatea să fie reciprocă, John nu se putu abţine să nu o întrebe:

— Pot să-ţi spun Mary?

Femeia îl cercetă din nou pentru o clipă, dar apoi fu de acord, de vreme ce nu exista nimic necuviincios în comportamentul său.

— Cred că ar fi un lucru acceptabil.

— Bun, bun, răspunse el în mod prostesc.

Oare ce era cu femeia aceea? Simpla ei prezenţă îl transforma într-un mutulică!

Urmă apoi o tăcere ciudată, în timpul căreia se priviră şi se studiară reciproc. Într-un final, Mary întrerupse acel contact vizual cel puţin ciudat.

— Crezi că o să mai întârzie mult Lady Elizabeth?

— Nu, sunt sigur că aproape au terminat. Îşi schimbă apoi poziţia în scaun, uimit că trebuia să recunoască faptul că îşi simţea pantalonii inexplicabil de strâmţi. Începea să se excite! Şi doar stând în apropierea ei! Expiră foarte încet. Oricât de excentrice ar părea înclinaţiile domnului Cristofore, se ţine mereu de program, îl bat mereu la cap cu asta.

— Aşadar, şedinţa ar trebui să se încheie la timp?

— Chiar la ora patru, promise el – dar mai mult ca sigur era o minciună. Ai vrea să vezi cum decurg lucrurile?

Îi făcu acea invitaţie în ciuda faptului că nu avea nici cea mai vagă intenţie de a o lăsa să se apropie de atelierul lui Gabriel.

Chiar dacă era doar prima şedinţă de pictură a lui Lady Elizabeth, nu avea de unde să ştie peste ce ar putea da cineva dacă intra acolo, în cabana amenajată senzual. La urma urmei, ea era o femeie frumoasă şi încântătoare, iar Gabriel – un bărbat chipeş şi viril. În plus, erau

sechestraţi acolo de aproape trei ore – s-ar fi putut întâmpla orice.

Nu putea permite ca Mary Smith să se apropie. Slujnica intră, aducând cu ea o tavă cu ceai. O aşeză pe masă, apoi plecă şi închise uşa în urma sa.

— Este o după-amiază atât de mohorâtă, remarcă el. Hai să ne încălzim un pic mai întâi, da? Evită apoi prudent aluzia anterioară cum că o va conduce afară şi începu să pregătească o ceaşcă de ceai, după instrucţiunile lui Mary.

Când i-o întinse, degetele li se atinseră, şi se priviră din nou, iar John se simţi captiv vizual, fascinat de evaluarea ei vicleană. Focul trosnea în şemineu şi o ploaie rece bătea în fereastră. Iar el ar fi putut zăbovi pentru totdeauna în salonul acela confortabil, uitându-se la ea în vreme ce ea îşi fixa privirea asupra lui.

Femeia îşi mută privirea şi se aşeză mai departe, pe canapea, unde sorbi din băutura fierbinte. Zise apoi încet, încurcându-l:

— Există vreun motiv pentru care nu vrei ca eu să vizitez atelierul domnului Cristofore?

John se îndreptă imediat.

— De ce n-aş vrea?

— Asta spune-mi dumneata.

— Dacă îţi faci griji pentru intenţiile domnului Cristofore faţă de Lady Elizabeth, pot să te asigur că…

— E fiul tău, nu-i aşa? îl întrerupse ea. De ce pretindeţi că nu există nicio relaţie de rudenie între voi?

Cum naiba îşi dăduse seama de atât de multe într-un timp atât de scurt?

El se bâlbâi, dar nu putu să-i ofere un răspuns coerent. Nu exista nicio explicaţie simplă pentru afecţiunea stăruitoare pe care o simţeau el şi fiul său pentru Selena sau pentru nevoia lui Gabriel de a-i onora amintirea. Mai cu seamă că amândoi se considerau vinovaţi de moartea ei prematură. John pentru că o îndepărtase repede dintr-o situaţie disperată şi stârnise astfel furia bărbaţilor temperamentali din familia ei. Iar Gabriel pentru că se

născuse – şi simpla lui existenţă pe pământ fusese motivul care îi grăbise moartea.

Mary se încruntă, iar acel simplu gest îl făcu să tacă din gură.

— Paternitatea ta e un lucru ostentativ, zise ea. Nu-mi insulta inteligenţa negând asta.

Femeia îl ţintui cu privirea şi-l făcu să se fâstâcească. Se simţea ca un neghiob. Nu avea niciun rost să încerce să ascundă un lucru atât de evident. Femeia nu era deloc proastă.

Îi răspunse apoi, dar într-un mod neconvingător:

— Pur şi simplu e mai uşor de evitat să dăm explicaţii.

— Mai uşor pentru cine?

John nu avea de gând să intre în detaliile cumplite care guvernau relaţia lor de rudenie, aşa că, în schimb, mărturisi:

— Gabriel nu i-ar face niciodată rău lui Lady Elizabeth.

— Există mai multe moduri de a face rău, John, îi aminti ea. Înţelegi foarte bine asta.

— Da, aşa e.

— Lady Elizabeth a dus o existenţă foarte ferită. Un domn necinstit ar putea profita de ea cu uşurinţă.

— Îmi dau seama de asta.

— Fiul dumitale pare foarte… umblat.

— Da, este.

— Ţin foarte mult la Elizabeth. O cunosc de când era doar un prunc, şi a dus o viaţă grea, mai ales în ultimele luni. N-aş vrea să se poarte careva urât cu ea. Indiferent despre cine ar fi vorba. Ezită pentru o clipită, apoi îl întrebă: Fiul tău o s-o facă fericită?

— Da, o s-o facă.

— Jură-mi asta!

— Îţi jur!

Femeia încuviinţă din cap, acceptându-i jurământul, însă ameninţarea ei fusese foarte clară: Mary va interveni imediat dacă Gabriel va face orice care să îi producă vreo suferinţă lui Lady Elizabeth. Şi ar rezulta o catastrofă!

John era totuşi neobişnuit de curios cu privire la ceea

ce descrisese femeia ca fiind o relaţie de o viaţă.

— Eşti o prietenă de-a lui Lady Elizabeth?

— Eu? O, Doamne, nu! Sunt angajata ei. Sunt menajera casei, dar nu mi-ar plăcea să…

— Tu eşti menajera casei contelui de Norwich?

Era consternat, iar asta îl făcea să fie nepoliticos.

— Da.

— Înseamnă că tu şi Findley…

Dar nu îndrăzni să termine propoziţia. După o întârziere prelungită, femeia i se adresă cu asprime:

— Eu şi contele… ce?

Nu intenţionase să aducă vorba despre conte sau să facă referire la confesiunea secretă pe care i-o făcuse cu multe decenii în urmă Pamela, prima soţie a lui Findley Harcourt. Dar era absolut şocat să descopere adevărata identitate a lui Mary.

Era o spărgătoare de căsnicii! O cocotă! O femeie stricată!

Ce ironie a sorţii! Întâlnise în cele din urmă o femeie cu care împărtăşea o mare afinitate fizică, doar ca să afle că aceasta era ceva mai mult decât o curtezană plătită.

— Nimic, replică el şi se adună. Oare unde-i dispăruseră manierele? În ciuda obiceiurilor sale risipitoare, era totuşi un domn. Iartă-mă. Am fost impertinent.

— Da, ai fost, îi răspunse ea tăios.

Se ridică apoi, extrem de furioasă – aşa că făcu şi el la fel. Femeia mărşălui apoi spre hol, vădit hotărâtă să meargă la căsuţă ca să-şi recupereze stăpâna. Apariţia lui Lady Elizabeth pe coridor îi salvă însă pe toţi de la o scenă jenantă. Era energică şi entuziastă cum nu fusese la venirea lor acolo, aşa că, în mod evident, se întâmplase ceva. Poate o îmbrăţişare? Sau un sărut pasional?

Cu siguranţă avea să dorească să se întoarcă pentru următoarea şedinţă. Dar oare Mary Smith avea să o lase să facă asta? Oare cât control exercita slujnica asupra tinerei nobile? Şi, în lumina căsătoriei recente a contelui, oare care era în acel moment statutul relaţiei intime dintre el şi Mary Smith? Oare încă mai era în măsură să-şi exprime

suspiciunile?

— Lady Elizabeth, zise John, încercând să aplaneze un moment periculos, sper că şedinţa dumitale a decurs bine, da?

— A fost minunat, răspunse ea vioaie. Domnul Cristofore este un artist extraordinar.

— Adică fiul lui, Lady Elizabeth, acuză Mary, plină de sarcasm.

— Poftim?

— Numele lui adevărat este Gabriel Cristofore Preston. Domnul Cristofore este fiul domnului Preston. Mary Smith se uită apoi în direcţia lui. Dacă înainte îl privise cu uimire şi cu o oarecare afecţiune, în acel moment John nu vedea în ochii ei nimic altceva decât dispreţ şi batjocură. E doar un mic joc pe care îl joacă în detrimentul femeilor care nu bănuiesc nimic.

— Mary, începu el, simţindu-se îngrozitor.

— Sunt domnişoara Smith pentru tine!

Starea de spirit a lui Lady Elizabeth era mult prea exuberantă, iar dispoziţia ei prea distrată, aşa că nu înţelese importanţa afirmaţiei lui Mary sau ceea ce se ascundea dincolo de disputa lor, aşa că zise, amabilă:

— Ei bine, atunci fiul dumitale este un artist extraordinar. Abia aştept următoarea noastră şedinţă.

— E nevoie de mine acasă, milady, afirmă Mary. Vizitiul e în faţă. Să mergem? O manevră în mod eficient pe Elizabeth spre uşă, unde majordomul le oferi mantiile. În clipa în care John înaintă ca să le conducă la trăsură, Mary îi aruncă o privire dispreţuitoare peste umăr. Nu e nevoie de prezenţa dumitale, domnule Preston. Putem găsi şi singure drumul.

John zăbovi în pragul uşii salonului, privindu-le plecând şi blestemând modul greşit în care gestionase situaţia. Oare ce efect urma să aibă greşeala aceea asupra aventurii lui Gabriel?

Oare distrusese în mod imprudent întregul demers? Ba, şi mai important, oare avea să se poată revanşa faţă de Mary pentru gafa aceea teribilă?

*

Charlotte Harcourt, contesa de Norwich, zăbovea în faţa oglinzii, evaluându-şi încă o dată coafura şi ţinuta.

Rochia ei albastră de seară avea o croială elegantă, scoţând în evidenţă mărimea redusă şi total inadecvată a sânilor ei şi decolteul nepotrivit. Îşi ajustă corsajul – trase de corset, chinuindu-se să completeze cu plinătate, deşi nu avea cum. Colierul de diamante pe care i-l oferise contele drept cadou de logodnă atârna peste umflăturile sânilor ei, reflectându-se în lumină şi dezvăluind întorsătura neaşteptată pe care o luase brusc viaţa ei. Se răsuci înainte şi înapoi, examinându-se din fiecare unghi.

— Foarte frumos. Suflă apoi un sărut spre reflexia ei din oglindă. Arăta absolut superb cu părul ei blond sclipitor prins în coc şi cu chipul delicat colorat cu vopseluri – exact aşa cum trebuia să arate una dintre cele mai importante femei din ţinut înainte să coboare cu ilustrul ei soţ. Ia uitaţi-vă la mine, prostănacelor! şopti ea, gândindu-se la zecile de fete care concuraseră pentru afecţiunea contelui.

Doar că ea îşi dorise mai mult decât oricare dintre ele să fie contesă – aşa că în acel moment chiar asta era. Multe dintre fostele ei rivale încă erau extrem de invidioase – cu precădere cele care nu se căsătoriseră şi erau deja considerate fete bătrâne. Şi, fiind pline de amărăciune, începuseră să răspândească zvonuri cum că Charlotte se căsătorise peste condiţia ei socială – tatăl ei fiind doar un simplu baron –, că impunătorul conte fusese atât de fascinat de frumuseţea ei încât nu-l deranjase să treacă cu vederea starea zestrei ei sau natura proprietăţilor pe care le adusese în acea uniune.

Bârfiseră, în mod răutăcios, sugerând chiar şi faptul că, de fapt, contelui nu-i păsase deloc cu cine se căsătorea, atâta timp cât o făcea – pentru că fusese foarte grăbit. În versiunile lor răuvoitoare, pretinseseră că ar fi fost bună orice fată şi că faptul că ea se arătase atât de dornică îi uşurase considerabil decizia. Ei bine, le arătase ea lor. În

plus, după cum sublimase mama ei de mai multe ori, nivelul nemulţumirii lor era direct proporţional cu gelozia lor meschină, aşa că nu avea de ce să se lase tulburată de oricare dintre acele poveşti smintite. Dar, chiar şi aşa, era dureros să constate câţi oameni lacomi şi plini de resentimente existau pe lume. Încerca să nu-şi etaleze prea mult ascensiunea, mai ales când erau atât de multe persoane care-i purtau pică pentru norocul ei. Dar cum se putea aştepta cineva ca o fată să ascundă avantajele pe care le dobândise printr-o planificare excesivă şi prin muncă asiduă?

Se căsătorise cu unul dintre cei mai bogaţi şi mai respectaţi bărbaţi din ţinut, care stătea de vorbă cu liderii veneraţi ai guvernului şi ai industriei. Până şi însuşi prinţul regent căuta sfaturile şi consilierea contelui! Era lăudat şi preamărit, şi toată lumea se fălea în jurul său şi căuta să-i intre în graţii. Subalternii se rugau să fie observaţi şi ajutaţi de el – iar ea era soţia lui. Contesa lui. Cea mai frumoasă şi încântătoare femeie din toată Londra – iar asta îi făcea şi mai dificil de înţeles de ce nu fusese primită cu braţele deschise de înalta societate. Ar fi trebuit să fie propulsată automat în vârful ierarhiei sociale, încă din clipa în care le fusese anunţată logodna. Ar fi trebuit să fie invitata preferată şi răsfăţată de la serate, spectacole de teatru şi muzică şi de la ceai, de la cele mai importante baluri şi petreceri. Dar, în loc de toate astea, era în mod constant trecută cu vederea sau de-a dreptul omisă.

La început fusese derutată. Apoi se simţise rănită. Iar în cele din urmă se instalase în fiinţa ei ruşinea. Se evidenţiase un tipar foarte clar, şi singura concluzie pe care o putuse trage era aceea că era desconsiderată în mod intenţionat.

Mama ei insista că, până în acel moment, ar fi trebuit să-şi consolideze poziţia de amfitrioană principală a Londrei. Tot oraşul ar fi trebuit să vorbească despre cinele organizate de ea, oamenii ar fi trebuit să fie nerăbdători să-i fie oaspeţi, dar adevărul era că abia dacă putea aduna suficiente persoane ca să umple scaunele de la masă.

Îi apăru în ochi o sclipire răuvoitoare. Era vina lui Mary Smith. Ineficienţa slujnicei incompetente stricase deja trei banchete. Desigur, era şi vina lui Elizabeth – pentru că respinsese încercările lui Charlotte de a o concedia pe femeia aceea idioată.

Cine se credea Elizabeth ca să dea ordine în stânga şi-n dreapta şi să revoce decretele date de ea? Conacul nu mai era teritoriul lui Elizabeth, doar că ea refuza că recunoască acest lucru.

Dacă ar fi reuşit să-l facă pe conte să-i asculte nemulţumirile cu privire la Mary Smith! Încercase o dată – pentru scurt timp – să ridice problema posibilităţii concedierii femeii, dar contele îi respinsese nemulţumirile şi o dojenise aspru. De fapt, se zbârlea ori de câte ori îşi amintea de felul în care o umilise soţul ei. Chestiunea aceea era vitală pentru starea ei de mulţumire şi, cu toate acestea, el nu voia cu niciun chip să o sprijine. Ar fi vrut să-i zică ea vreo câteva lucruri de să o pomenească. Însă îşi ţinea gura, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când se afla în preajma soţului ei – pentru că, oricât de mult ura să recunoască asta, îi era frică de el.

Era atât de bătrân, de mare şi de intimidant! Omul emana putere şi autoritate prin toţi porii. În plus, le exercita într-o manieră terifiantă. Temperamentul lui era legendar, şi se folosea de dispreţ ca de o armă – făcând-o în mod repetat să se simtă de parcă ar fi avut zece ani şi ar fi fost totalmente neajutorată şi neimportantă. Adevărul era că îl dispreţuia pentru comportamentul său lipsit de respect, dar, cel mai adesea, îl detesta pentru ceea ce îi făcea în nopţile în care o vizita în camera ei.

Mama ei îi explicase pe larg cum aveau să decurgă lucrurile în patul conjugal, dar, chiar şi aşa, fusese şocată şi oripilată de meticulozitatea lui nocturnă. Se cutremura când contempla degradarea la care era supusă în mod constant. Aducea mereu cu el o lumânare – pe care o lăsa aprinsă. Şi o punea să se dezbrace şi să-l atingă, şi să-i facă lucruri dezgustătoare cu mâinile şi cu gura.

Fiind cu adevărat o fiinţă nevinovată, cum ar fi putut

ea prezice ororile secrete ale condiţiei de femeie căsătorită? Cu toate acestea, ştia care era datoria ei şi o îndeplinea fără să se plângă. După cum îi explicase mama ei, acela era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru toate celelalte lucruri. Însă preocuparea lui pentru actul marital cu siguranţă făcea să-i fie dificil să îi vorbească civilizat pe timpul zilei.

Dacă ar începe odată să-i crească burta! Îi fusese supusă în ultimele şase luni – adesea chiar de două sau de trei ori pe noapte! —, dar tot nu exista niciun prunc care să stea ca mărturie a eforturilor ei!

Contele devenea din ce în ce mai nemulţumit cu fiecare lună care trecea şi-i amintea subtil faptul că nu reuşise să-şi îndeplinească obligaţia maritală. Şi, spre amărăciunea ei, începuseră şi alţii să gândească la fel. Putea vedea privirile pline de milă ale membrilor personalului şi putea auzi şuşotelile aşa-numiţilor prieteni. Ori de câte ori mergea în vreo vizită, oamenii îi priveau burta pe furiş – atât de mult, încât începuse să tânjească să ţipe la ei să o lase în pace! Făcea tot ce putea! La fiecare îndatorire prezentată!

Dacă măcar ar fi putut smulge controlul asupra casei ei din mâinile lui Mary Smith şi ale lui Elizabeth! Atunci ar fi putut s-o aducă de la ţară pe mama ei şi ar fi putut primi sfaturi valide cu privire la tranzacţiile sociale şi la modul cum să supravegheze servitorii. Dacă mama ei ar fi venit la reşedinţă, în scurt timp toată lumea ar fi înţeles că ea era o forţă de care trebuia să se ţină seama!

Se auzi orologiul, şi decise să coboare – mai ales pentru că întârziase deja patruzeci şi cinci de minute. Cu siguranţă contele şi Elizabeth erau neliniştiţi din cauza întârzierii pricinuite de ea.

Contele i se adresa foarte rar, aşa că întârzierile erau o tactică sigură de a-i câştiga atenţia. Cât despre Elizabeth… lui Charlotte îi plăcea la nebunie să o enerveze şi să o irite pe aceasta. Punctualitatea era una dintre virtuţile de seamă ale lui Elizabeth, iar Charlotte se chinuia din răsputeri să se asigure că cina era amânată suficient

încât Elizabeth să fie exasperată.

Părăsi dormitorul şi se îndreptă spre locul cu pricina, cronometrându-şi paşii cu grijă, astfel încât – dacă era cineva care o privea – să arate ca şi când plutea în jos pe scara arcuită. Se apropie senină de intrarea în salon. Uşa era întredeschisă, şi o enervă extrem de tare faptul că nu găsi acolo niciun lacheu care să-i anunţe sosirea, zădărnicindu-i astfel planurile de a-şi face o intrare grandioasă.

Sub administrarea apatică a lui Mary Smith, personalul devenise insuportabil! Servitorii erau cu puţin mai mult decât nişte huligani care ar fi trebuit aruncaţi afară în stradă, ca să se descurce singuri în cartierele acelea îngrozitoare unde crescuseră.

Ei bine, avea să se ocupe de asta mai târziu! Pentru moment, îşi netezi fruntea încruntată şi se forţă să adopte un comportament calm atunci când intră în salon.

— Îmi pare rău că am întârziat, milord, eu doar…

Camera era goală! Nu o aşteptau!

Doar nu ar fi îndrăznit să înceapă să cineze fără ea! Sau da?

Scoţând fum pe urechi, se duse tiptil la uşa care unea sala de mese cu o altă încăpere şi trase cu coada ochiului înăuntru. Nici acolo nu era nimeni în afara unui angajat care tândălea lângă bufet.

— Unde ar putea fi? clocoti ea.

Se strecură pe coridor şi se uită afară – fu uşurată să descopere că nu se învârtea pe acolo niciunul dintre angajaţii ăia leneşi. Se strecură apoi în spatele conacului şi urcă pe scările care o duceau tainic spre un dormitor de la etajul al treilea, care avea un canal de fum aşezat în mod convenabil. Pe hornul acela pluteau mereu în derivă tot felul de discuţii interesante. Fiind o proaspătă mireasă, dăduse peste el din greşeală în timpul uneia dintre explorările ei, iar acea descoperire se dovedise extrem de folositoare în numeroase ocazii.

Probabil că Elizabeth şi contele se aflau în biblioteca acestuia – raiul lui personal, unde Charlotte nu avea acces.

Când ajunsese pentru prima dată în conacul acela mohorât, soţul ei o informase că nu avea voie să intre acolo, şi ea respectase mereu asta, dar ori de câte ori contele intra acolo cu Elizabeth, treaba asta o făcea pe Charlotte să clocotească din cauza umilinţei. Cei doi dispăreau în încăperea aceea de fiecare dată când voiau să poarte o discuţie discretă – una la care Charlotte nu putea lua parte, întrucât ea era subiectul principal.

Închise pe furiş uşa dormitorului şi se rezemă de perete, căutând să găsească acea poziţie care îi permitea să tragă cu urechea cel mai bine. Începură imediat să răsune voci din camera de jos.

— …Nu ştiu cât mai suport, tată, zicea Elizabeth, iar asta o făcu pe Charlotte să-şi încleşteze pumnii. Comportamentul ei devine din ce în ce mai scandalos pe zi ce trece.

— E doar un copil, ripostă contele. Tonul vocii lui era iritat şi batjocoritor, iar Charlotte se crispă de teamă. Detesta felul în care o ridiculiza! Este un mister pentru mine cum de nu poţi fi mai tolerantă cu nestatornicia şi istericalele ei. Învaţă să te înţelegi cu ea.

— Nu este vorba doar despre mine. Ci despre toată lumea din casă.

Se instaură o tăcere prelungită, după care se auzi vocea dojenitoare a contelui:

— Ţi-am mai spus doar că nu voi asculta lamentările acestea recurente. Treburile domestice nu sunt treaba mea. Voi, femeile, trebuie să cădeţi de acord între voi, şi eu…

— Azi a încercat din nou să o concedieze pe Mary.

— Ce-a făcut? Aerul începu să trosnească din cauza furiei lui, iar asprimea cu care puse întrebarea o făcu pe Charlotte să se încordeze.

— Am intervenit şi n-am lăsat-o.

— Care a fost motivul?

— Nu i-a plăcut cum i-au fost pregătite ouăle la micul dejun.

— Şi Mary… e bine?

— Da, dar nici ea nu mai suportă prea mult. Mi-a spus că o să înceapă să-şi caute alt serviciu.

Charlotte nu-şi putu înăbuşi bucuria la auzul acelor cuvinte. Decizia contelui ca Mary să rămână în casă era de neclintit – chiar şi în ciuda comportamentului neglijent şi a administrării sale defectuoase. Dar dacă ar fi plecat de bunăvoie... Plecarea ei ar fi rezolvat multe dintre problemele lui Charlotte!

— Desigur, ai sfătuit-o să n-o facă.

— Pentru moment...

„Nemernico!” murmură Charlotte.

— ...Dar nu ştiu dacă aş putea să o mai fac a doua oară. A lucrat la noi toată viaţa. Nu ar trebui să îndure o asemenea lipsă de respect... din partea nimănui!

Furia lui Charlotte căpătă noi dimensiuni. Nu înţelegea deloc cum de i se permitea lui Elizabeth să facă astfel de afirmaţii impertinente! Contele ar fi trebuit să o biciuiască pentru că o discredita pe contesă! Cum să n-o facă? Şi, cu toate acestea, soţul ei ignora complet obrăznicia lui Elizabeth şi, în schimb, se concentra pe a o împăca pe adversara ei... pe Mary Smith.

— Am avertizat-o pe Charlotte să înceteze, zise el, şi am fost foarte clar şi când i-am spus lui Mary că nu voi accepta demisia ei.

— Dacă vor continua toate prostiile astea, interveni Elizabeth, mă îndoiesc că părerea ta va mai conta câtuşi de puţin pentru Mary.

— Asta mai vedem noi! izbucni contele.

— Las-o să plece, tată! îl muştrului Elizabeth. Şi lasă-mă şi pe mine să plec. Cumpără-mi o casă mică... N-am nevoie de nimic luxos... Şi o s-o iau pe Mary cu mine. După aceea, Charlotte poate să organizeze casa aşa cum crede de cuviinţă, şi tu o să scapi de noi.

— Tu n-ai fost niciodată o pacoste şi nu m-aş putea descurca fără Mary. Doar ştii asta.

— Te rog, tată. Trebuie să se schimbe ceva.

— Nu-i chiar aşa rău cum prezinţi tu lucrurile.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Tu nu eşti niciodată aici

să o vezi cum se comportă!

— Mă oboseşte discuţia asta, mârâi contele. Şi nu voi permite să locuieşti singură, ca o femeie notorie de moravuri uşoare. S-ar vorbi despre noi în toată Londra. Un asemenea scandal nu s-ar domoli niciodată.

— Dar locul meu nu e aici! se smiorcăi draga lui Elizabeth.

— Dacă eşti atât de hotărâtă să ai o casă a ta, poate că ar trebui să-ţi găsesc un soţ.

— De ce? Ca să duc o viaţă plină de nefericire, aşa, ca tine?

„Ca să vezi! Câtă obrăznicie pe baborniţă!” Resentimentele colcăiau în Charlotte şi erau pe cale să izbucnească. Căsătoria cu ducele era cea mai mare şi mai importantă realizare a ei! Cum îndrăznea Elizabeth să bagatelizeze asta?

— Asta a fost deplasat, răsună vocea furioasă a contelui.

Interveni o pauză lungă, pe durata căreia era evident că soţul ei aştepta ca Elizabeth să-i ceară iertare. Dar nu apăru nicio scuză. Charlotte aproape că şi-i putea imagina… stând nas în nas, furioşi, încăpăţânaţi.

— Discuţia asta a luat sfârşit, zise contele, şi n-o să te mai ascult cum te plângi. Nu mai deschide subiectul acesta cu mine. Şi acum… Se auziră zgomote, pe măsură ce scaunele erau trase în spate. M-ai făcut să irosesc suficient timp. A fost o zi grea, şi vreau să iau cina. De care plănuiesc să mă bucur într-o linişte binecuvântată. Nu voi tolera nicio criză feminină de isterie.

Charlotte rămase acolo ghemuită mult timp după ce se stinseră zgomotele plecării lor. Cugeta la ceea ce tocmai aflase.

Deci aşa… Elizabeth şi menajera erau nemulţumite. Erau hotărâte să-i submineze autoritatea şi să-i slăbească stăpânirea, vărsându-şi veninul şi acuzaţiile în urechea contelui. Ei bine, ea nu avea de gând să cedeze în faţa lamentărilor şi a criticilor lor. Ea era contesa… Iar cele două femei aveau nevoie să li se amintească de supremaţia ei.

Voia ca ambele femei să dispară de acolo. Imediat. Mai întâi Mary Smith. După care şi Elizabeth. Nu le mai suporta prezenţa şi avea să facă tot ce era necesar ca să se asigure de plecarea lor grabnică. Aparent, ambele erau dornice să plece. Aşadar, cu ajutorul unui complot bine pus la punct, avea să le scoată pe uşă afară pe amândouă – şi încă fără să întâmpine prea multe împotriviri. Dar care era cea mai bună modalitate de a începe?

Capitolul 6

— Desfă-ţi părul!

Lady Elizabeth se uită la el ca şi când i-ar fi crescut un al doilea cap.

— Poftim?

— M-ai auzit.

Era foarte frumoasă! Rochia aceea roz – care se potrivea perfect cu umbrela de soare, cu pantofii şi cu mănuşile pe care le alesese pentru şedinţa lor de după-amiază – era exact în nuanţa pe care ar fi ales-o şi el pentru ea dacă ar fi avut ocazia. Culoarea deschisă îi scotea în evidenţă, în mod minunat, părul închis la culoare şi buzele rubinii. Croiala elegantă îi dezvăluia umerii şi braţele, corsajul strâmt îi sublinia sânii proeminenţi, iar fusta se revărsa şi îi cădea perfect pe trup, evidenţiindu-i şoldurile rotunde şi picioarele lungi. Arăta ca şi cum tocmai s-ar fi întors de la o petrecere luxoasă în grădină – unde membrii înaltei societăţi obişnuiau să îşi petreacă zilele de vară.

Pălăria ei de paie avea boruri largi şi o panglică verde, care se lega sub bărbie. O centură într-o nuanţă asemănătoare îi încercuia talia subţire şi era înnodată la spate într-o fundă mare, care i se întindea pe spate, accentuându-i curbele luxuriante ale trupului. Panglicile lungi de smarald făceau să pară şi mai intens verdele ochilor ei, asemuindu-i cu nuanţa ierbii proaspăt cosite de pe o pajişte de ţară. Atunci când o sfătuise să poarte ceva

văratic pentru următoarea lor întâlnire nu crezuse cu adevărat că ea avea să se conformeze. Părea atât de profund înrădăcinată în convenţii şi-n obiceiuri, încât se gândise că ar fi putut dura săptămâni întregi până când avea să-şi învingă inhibiţiile îndeajuns cât să înceapă să se îmbrace cu mai mult fler.

Dispăruseră fără urmă hainele maro, monotone şi funcţionale, în care se îmbrăca înainte. În clipa aceea chiar arăta tânără, frumoasă şi atrăgătoare… şi părea o cu totul altă femeie. Era uimitor ce putea face o ţinută nouă.

— Desfă-ţi părul, repetă el.

— Nu ştiu dacă se cuvine să…

— Fă-o pentru mine!

El simţea un impuls vecin cu disperarea, o dorinţă arzătoare de a-i vedea părul desprins alunecându-i liber şi nestingherit pe umeri. Îi visase părul în ultimele nopţi, îşi imaginase cât de catifelat trebuia să fie şi cât de lung. Se imaginase trecându-şi degetele prin el, cufundându-şi nasul în el şi îngropându-şi obrajii în şuviţele moi.

— Bine, fu ea de acord în cele din urmă. O să o fac.

Gabriel răsuflă uşurat în clipa în care degetele ei graţioase, cu unghiile colorate în roz, se ridicară şi desfăcură languros panglica pe care o avea legată sub bărbie. Apucă apoi borul pălăriei şi şi-o smulse de pe cap, aruncând-o deoparte, astfel încât să plutească spre uşă. După aceea începu să-şi scoată pieptenii care-i ţineau părul prins. În timp ce-şi desfăcea părul, corsetul îi împingea şi-i remodela sânii, iar el era fascinat de umflăturile cremoase ale pieptului ei.

Îşi putea închipui foarte clar sfârcurile ei. Probabil erau alungite şi ridicate, iar areola era roz, în contrast cu movilele bine proporţionate. Imaginea care îi apăru în minte era atât de tulburătoare, încât sângele viril care îi curgea prin vene i se concentra cu totul în vintre, întărindu-i bărbăţia şi făcând-o să capete o lungime obscenă. Se simţea incomod, excitat şi uimit de cât de prompt îl stârnea prezenţa ei, aşa că se îndepărtă din raza ei vizuală şi se duse către unul dintre rafturile unde avea foi pentru schiţe

şi cărbuni.

Când ajunse la raft, se prefăcu a căuta prin instrumente şi profită de acea pauză ca să-şi domolească poftele carnale. Îl excita teribil! Femeia aceea avea o putere extraordinară de a înfierbânta un bărbat, iar el nu era obişnuit cu asta. Dacă doar nişte simple gânduri aveau puterea de a crea astfel de revolte anatomice, atunci ce urma să se întâmple atunci când relaţia lor avea să progreseze spre latura fizică? Oare cum avea să poată rezista stimulării corporale pe care i-o inducea atât de uşor?

Tulburat de cugetările sale – tulburat de ea! —, se răsuci şi se strădui să-şi potolească dorinţa nestăvilită care-l cuprinsese în clipa în care văzuse cât de fermecătoare era. Cât de plină de încredere! Îl privea cu naivitate şi părea gata să facă orice i-ar fi cerut.

Dacă reuşea să îi răspundă cu abilitate, în cele din urmă ar fi putut-o convinge să facă multe lucruri obscene. În mod evident, ea era gata. Reţinerea de care dăduse dovadă atunci când se cunoscuseră dispăruse cu totul. Ar fi putut să o convingă să facă orice, însă, pentru prima dată, nu îşi dorea asta. Era un ticălos şi un mojic fiindcă o ademenea pentru propriile lui scopuri mârşave. Ideea de a profita de ea era greşită şi de prost gust, simţea asta până în măduva oaselor. Impulsurile lui obişnuite – de a flirta şi apoi de a fura – fuseseră înfrânte.

Era ceva la ea, o răbdare sau poate o linişte, ceva care îl intriga şi îl atrăgea. La nivel intuitiv, recunoştea faptul că era unică, diferită de orice altă femeie pe o cunoscuse până atunci. Perspectiva de a fi cu ea era o împrejurare ce trebuia preţuită, faptul că o cunoştea era un avantaj şi merita mai mult decât să fie păcălită de un ticălos ca el. Cu toate acestea, în timp ce o privea, în timp ce sânii ei incredibili se modelau lipiţi de materialul rochiei ei şi sfârcurile începeau să împungă materialul, Gabriel se văzu nevoit să recunoască faptul că era amorezat. O dorea din simplul motiv că ştia că s-ar oferi cu totul într-o relaţie, că tot ce i-ar dărui el şi tot ce ar primi de la ea ar fi divin. Era atras de ea aşa cum nu mai fusese atras niciodată de o

altă femeie şi deja nu mai conta niciun beneficiu financiar pe care l-ar fi putut obţine de pe urma ei.

Îi lua prea mult să-şi desfacă părul, şi el nu mai putea suporta suspansul, aşa că se grăbi în spatele ei şi îi îndepărtă mâinile.

— Dă-mi voie să te ajut!

Ea îl privi peste umăr.

— Eşti prea nerăbdător.

— Nu mă pot abţine când vine vorba despre dumneata.

Pentru întâlnirea aceea, Gabriel aşezase un scaun în mijlocul podelei, iar ea stătea pe el, dar cea mai mică întoarcere o dezechilibra. El se aplecă uşor şi o stabiliză. Poziţia aceea mai intimă o apropie de el, şi abia dacă se putu abţine să nu o tragă şi mai aproape şi să nu se lipească de ea, ca să-şi aline tensiunea din vintre.

Spre încântarea lui, ea nu se retrase, deşi îngrijorarea îi întuneca vădit fruntea. Îl studia cu atenţie, fiind şi ea conştientă de senzaţia fierbinte care se instalase între trupurile lor lipite. Abia de înţelegea el acea excitaţie neobişnuită, aşa că probabil ea era complet debusolată.

— Cum se face că îmi subminezi atât de uşor simţul de proprietate? Ea se relaxă apoi, astfel încât trupurile lor să se armonizeze şi mai bine. De ce simt că e exact ceea ce trebuie atunci când mă atingi?

— Noi doi ne bucurăm de o anumită afinitate.

— Da, aşa e. Dar de ce? Se răsuci apoi în scaun, cu un picior proptit de al lui, şi puse o mână pe talia lui. Mi-ai putea sugera orice acţiune, şi aş fi de acord fără nici cea mai mică ezitare. Dacă ai şti ce fel de om sunt, dacă ai înţelege contextul în care trăiesc şi cum am fost crescută…

— O, dar înţeleg.

— Atunci, probabil înţelegi că e ceva nefiresc pentru mine să fiu aici. Mă comport foarte ciudat şi neobişnuit pentru mine.

Îl implora să îi ofere o explicaţie, când, de fapt, şi el înţelegea prea puţin acea chimie secretă care făcea oamenii să fie atraşi unul de altul.

— Nu e nimic ciudat în ceea ce se întâmplă. Îi atinse maxilarul, chiar pe partea cărnoasă a obrazului. Pielea ei era fină ca mătasea, iar ea torcea şi se întindea – asemenea unei pisici leneşe care căuta să fie mângâiată. Atracţia e ceva care pur şi simplu se naşte uneori între un bărbat şi o femeie. Prima dată când te-am văzut, în noaptea aceea la teatru, am simţit că există o legătură specială între noi.

— Şi eu la fel.

— Aveam senzaţia că mă atragi spre tine. Te-am şocat când ţi-am vorbit, dar nu mă puteam abţine să nu mă apropii de tine, aşa cum nu mă puteam opri nici din respirat.

— M-am simţit foarte singură după ce ai plecat, de parcă lumea era mai puţin strălucitoare.

— Exact.

— Şi de atunci nu m-am mai putut gândi la nimic altceva decât la tine.

Gabriel îi zâmbi cu tristeţe. Ar fi trebuit să sărbătorească uşurinţa cu care progresa asocierea lor, dar, de fapt, era pur şi simplu uimit. Nu i se mai întâmplase niciodată ca o cucerire să înceapă atât de în grabă sau să aibă de-a face cu o femeie atât de dispusă să treacă la următoarea etapă a relaţiei lor – şi încă fără prea mult efort din partea lui. Dar ea era echilibrată şi entuziastă.

— O să simţim mereu la fel?

— Suspectez că da.

Afirmaţia aceea supărătoare îl făcu să se oprească o clipă. Nu mai cunoscuse niciodată asemenea dorinţă şi afecţiune – care refuza să se diminueze –, iar conştientizarea faptului că era posibil să se afle la începutul a ceva mai mult decât o simplă aventură fără importanţă îl făcea să fie precaut.

Cum putea el – un ticălos desăvârşit – să gestioneze o consecinţă atât de absurdă?

Nu îl interesa perspectiva unei relaţii de lungă durată. Ideea de devotament intens sau de angajament i se părea absurdă. Dacă avea vreo urmă de îndoială că implicarea

emoţională era o nebunie, nu trebuia decât să se uite la propriii lui părinţi. Iubirea eternă nu era altceva decât o fantezie, o scuză folosită pentru a justifica o pasiune nebună. Şi ştia din proprie experienţă că şi pasiunea dispărea. Repede şi sigur.

Tatăl său îl numise un pesimist nemilos şi lipsit de romantism. Dar Gabriel se considera un realist care analiza faptele concrete şi care nu-şi pierdea niciodată din vedere obiectivele, pentru că nu se lăsa copleşit de ardoare sau de afecţiune.

Elizabeth Harcourt îl obliga să-şi reevalueze convingerile consacrate. Oare se angajau într-o legătură periculoasă care avea să evolueze dincolo de capacitatea sa de o controla? Era măcar posibilă o astfel de relaţie pentru un om blazat ca el? Oare era şi el sortit să sufere, în cele din urmă, de acelaşi ataşament cutremurător care-i condusese spre nebunie pe părinţii lui, din dorinţa lor frenetică de a fi împreună? Acel simplu gând i se părea înfricoşător, aşa că îl îndepărtă, refuzând să-i dea crezare. Lady Elizabeth era doar o ţintă, o cucerire, cu nimic diferită de celelalte zeci de femei care trecuseră de-a lungul anilor prin atelierul său. Avea, într-adevăr, un efect neobişnuit asupra dorinţelor lui carnale, dar nu era nimic mai mult. Şi vasta experienţă îl învăţase că apetitul sexual era ceva ce putea fi controlat.

Cu toate acestea, ura faptul că din cauza ei se treziseră în el idei iraţionale şi că îl făcea să se îndoiască de principiile după care trăia. Obosit de speculaţiile acelea plictisitoare, decise să se întoarcă pe tărâmul seducţiei, la care excela. Se duse din nou în spatele ei şi smulse un alt pieptene. Părul bogat şi întunecat i se revărsă în jurul umerilor. Strălucea şi se ondula în diferite nuanţe de castaniu, şaten şi auriu. Vârfurile lungi îi încadrau silueta şi îi coborau dincolo de fese.

— Părul tău este magnific.

— Niciun bărbat în afară de tine nu mi-a văzut vreodată părul desfăcut.

— Mă bucur.

La o distanţă mică se afla un al doilea scaun. Gabriel îl apucă şi îl trase în spatele ei, apoi se aşeză repede şi-şi desfăcu picioarele, astfel încât trupul lui să-l înconjoare parţial pe al ei. Coapsele lui le înghesuiau pe ale ei, iar poziţia aceea făcea ca fundul ei bine proporţionat să se afle la doar câţiva centimetri de vintrea lui. Apropierea lor indecentă era excitantă şi palpitantă.

Se aplecă uşor în faţă, iar pieptul lui intră în contact cu spatele ei. Coloana ei se încordă imediat când simţi acea contopire nefamiliară a trunchiurilor lor. Gabriel îi încercui talia cu braţele şi-şi odihni palmele pe coapsele ei, masându-le şi încurajând-o să se întindă.

— O să-ţi ating părul, o avertiză el. Vreau să-i descopăr textura. Nu te speria!

— Nu mă sperii.

— Bine.

— Doar că nu eram pregătită pentru… atât de mult, aşa repede.

— Ştiu. E ceva cu totul nou pentru tine.

Elizabeth se întoarse puţin.

— Nu te opri din cauza mea.

— Nu o voi face.

Şi apoi apăru din nou… acea senzaţie clară că ea înţelegea exact ce punea la cale… că dedusese că întâlnirile lor erau şi aveau să fie mereu pentru ceva mai mult decât pictură. Îşi concentră atenţia pe gura ei, pe buzele acelea umede care-l atrăgeau şi-l amăgeau, îi putea simţi respiraţia caldă şi moale pe obraz, iar ochii ei verzi erau pătrunzători şi plini de uimire. O lume întreagă de aşteptare era concentrată într-o singură clipă. Ar fi putut s-o sărute, dacă era suficient de curajos. Era din cale-afară de neliniştită, dar, chiar şi aşa, el nu făcu niciun gest prin care să iniţieze o îmbrăţişare. Pentru că înţelesese pe neaşteptate că nici măcar nu putea bănui cum ar fi fost cu adevărat să o sărute. Fără îndoială era ceva minunat. Tânjea să o facă iar şi iar şi să continue până nu s-ar mai fi putut opri, iar asta i se părea terifiant. O astfel de poftă nestăvilită putea conduce un bărbat la ruină şi îl putea face

să sară de la o decizie nesăbuită şi indusă de pasiune la alta.

Îi atinse bărbia cu degetul şi îi roti capul cât să privească spre înainte – ca să nu-l mai poată ademeni cu gura ei delicioasă şi cu ochii aceia inteligenţi apoi trecu la sarcina pământească de a-i explora părul. Îşi strecură degetele printre şuviţe, îl ridică şi apoi îl lăsă să cadă, ca o cascadă de mahon. Îl prinse apoi în palme, judecându-i greutatea. Îşi îngropă faţa în el şi inhală mirosul săpunului cu care era spălat şi parfumul pielii ei.

Ea se supuse cu stoicism acelei cercetări amănunţite, înclinând capul sau gâtul ca să-i ofere o imagine de ansamblu şi să-i uşureze accesul.

— Acum te voi schiţa de la spate. În clipa aceea, Elizabeth simţi cum un fior îi traversă şira spinării şi i se instală în şolduri. Simţi furnicături prin tot corpul, şi i se făcu pielea de găină. Şi el era dezorientat, aşa că zise, în mod prostesc: îmi place la nebunie rochia asta. E exact ceea ce speram să porţi.

— Mi-a fost greu să îmi imaginez ce ţi-ar plăcea cel mai mult.

— Se pare totuşi că ai reuşit. Realitatea aceea îl neliniştea. Oare cum îi putea înţelege cu atâta uşurinţă gusturile şi preferinţele? Nu voia ca ea să-l înţeleagă atât de bine! Croiala şi culoarea sunt impecabile. Îţi subliniază în mod ideal toate trăsăturile.

Îşi aşeză palmele pe umerii ei, în timp ce vorbea, masând ţesutul moale şi îndemnând-o să elibereze toată tensiunea din corp şi să-i accepte mângâierea. Odată ce-i simţi muşchii relaxându-se, continuă să o maseze, până când ajunse la marginile corsetului, apoi lăsă în jos materialul un pic, dezvăluind şi mai mult din pieptul ei fabulos. Acele atingeri fără restricţii făcuseră ca lui Elizabeth să i se accelereze respiraţia, şi fiecare inspiraţie făcea să i se ridice acele două movile perfecte şi să se frece de marginea corsetului.

„Doamne, sânii ei sunt superbi!” gândi el. Abia aştepta să-i vadă goi în toată splendoarea lor glorioasă.

Avea să fie minunat ca acele sfârcuri întărite şi senzuale să se afle în mâinile sale şi la mila limbii lui. Continuă cu masajul. Degetele lui lăsară fierbinţeală în urma lor, în timp ce trasau umflăturile, golurile şi crestele coloanei ei vertebrale, după care călătoriră spre şoldurile şi spre fundul ei. În ciuda faptului că silueta ei feminină era protejată de jupă şi de fustă, tot îi putea distinge formele şi textura pielii.

Trupul ei era luxuriant şi voluptuos, era o ispită care-i acapara toate fanteziile masculine.

— Îmi place la nebunie corpul tău, şopti el. Eşti voluptuoasă şi superbă în toate felurile în care ar trebui să fie o femeie.

Intenţionând să o şocheze şi să o provoace, îi aruncă părul peste umăr, dezvăluind o mare parte a părţii superioare a spatelui ei. După care îi desfăcu abil primii doi nasturi ai rochiei. Mişcarea aceea eliberă instantaneu partea din faţă a rochiei, astfel încât să-i alunece de pe sâni.

Ea icni plină de dispreţ, ca răspuns la obrăznicia lui, strânse decolteul la piept şi se întoarse să se uite la el, săgetându-l cu o privire dezaprobatoare. Era de o frumuseţe care-i tăia răsuflarea, şi arăta ca şi când s-ar fi dezbrăcat pentru un amant sau ca şi când ar fi fost surprinsă în budoarul ei, când se grăbea să se îmbrace după ore lungi de cochetărie sexuală ilicită.

— Nu te mişca, îi porunci el. Rămâi exact aşa, ca să te desenez.

Începu imediat să o schiţeze, dar parcă mâinile lui nu se mişcau suficient de repede. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să existe un aparat care să-i poată surprinde cu exactitate imaginea din acel moment! Şi-ar fi dorit să poată pocni din degete şi naturaleţea ei să fie ilustrată cu exactitate!

Mâinile lui alunecau repede pe foaia de hârtie, chiar dacă era frustrat de metoda lui înceată de lucru. Era un model excepţional – stătea centrată, nemişcată şi îşi îndeplinea sarcina cu seninătate. Cu linii simple şi apăsate, Gabriel descrise meticulos pe hârtie ceea ce ochii lui

observau foarte clar: frumuseţea şi senzualitatea, poziţia ei erotică şi reţinută. Desena mai mult decât dezvăluia ea de fapt, se folosea de talentele de artist pentru a lărgi deschizătura din rochia ei, apoi ca să o îndepărteze cu totul, astfel încât ceea ce schiţa era un spate gol şi fese, cu punctele cele mai obraznice protejate provocator de părul ei.

Mută apoi scaunul, ca să o studieze din profil, şi îşi permise şi mai multe libertăţi estetice: îi coborî rochia mai mult decât în realitate, astfel încât un sân să fie expus până la sfârc. Întrucât o examinase foarte amănunţit şi o atinsese pe îndelete, ştia mai mult decât dezvăluise ea de fapt şi putea presupune restul. Atunci când îşi exersase talentul, analizase în mod meticulos silueta umană şi desenase mii – sau poate chiar zeci de mii – de persoane în viaţa sa. În plus, avea o imaginaţie vie şi putea presupune cum arăta dezbrăcată.

Continuă să deseneze până când îi obosi mâna, până când se uită în sus şi observă că Lady Elizabeth era epuizată din cauza faptului că stătuse nemişcată în poziţia în care îi ceruse el să rămână. Se opri în mijlocul schiţei.

— E de ajuns pentru acum, zise el şi se prăbuşi în scaun.

Aşa cum se întâmpla mereu când era cuprins de febra creaţiei, inspiraţia sa înflorea, iar apoi dispărea, lăsând în urmă doar oboseală. Avea braţele obosite, şi scăpă din mână creionul, care căzu pe jos – degetele lui nu mai erau în stare să-i susţină greutatea.

Diverse desene erau împrăştiate peste tot în jurul lor – precum nişte frunze căzute dintr-un copac – şi stăteau drept mărturie a exploziei lui antrenante de creativitate.

Se aplecă şi luă câteva dintre foi, cercetându-le pentru talent şi precizie. Arăta exact aşa cum îşi dorise, exact aşa cum o vedea el.

I le întinse, satisfăcut.

— Uită-te, îi ceru el.

Ea lăsă privirea în jos, neliniştită. Era temătoare, în ciuda faptului că în fiecare dintre schiţe părea de-a dreptul

ispititoare. Avea talentul de a-i reproduce în mod corect trăsăturile frumoase, şi era o abilitate care nu dezamăgea.

— Priveşte, repetă el mai blând.

Femeia se uită în grabă la desen – o siluetă care o arăta frumoasă şi foarte, foarte sexy. Analiză imaginea vreme îndelungată, uimită şi şocată că el o vedea complet altfel decât se vedea ea.

— Chiar sunt eu?

— *Si.*

Îl cercetă cu privirea, încercând să înţeleagă dacă ceea ce spunea era adevărul sau o minciună. Conchise că spunea adevărul: avea o mare eleganţă, dar era ceva ce se chinuia din răsputeri să ascundă. După ce acceptă profunzimea sincerităţii lui, o îmbujorare îi acapară obrajii şi atenţia i se mută încă o dată la desen.

— Nu pare posibil.

Era foarte nesigură! Şi nu-şi conştientiza deloc farmecul şi frumuseţea înnăscute! În mod evident, frumuseţea îi fusese discreditată şi minimalizată prea mult timp, aşa că nu-i venea a crede că era cu adevărat atrăgătoare. În momentul acela, i se făcu milă de ea. Probabil dusese o viaţă îngrozitoare, fiind nevoită să crească sub tutela şi autoritatea lui Findley Harcourt.

În timp ce studia în detaliu schiţa pe care i-o făcuse, părea un personaj tragic şi însingurat. Şi, în mod ciudat, Gabriel se simţi dintr-odată chinuit de un sentiment straniu: îşi dorea să o protejeze şi să o apere, să o preţuiască şi să o admire, să o aline şi să o ajute să evolueze. Cu iubitele lui anterioare, fusese mereu conştient de lipsa lor de încredere în forţele proprii. Avea un talent anume pentru a detecta nesiguranţa unei femei şi a o folosi pentru a-i hrăni mândria şi independenţa. Dar făcuse de fiecare dată asta cu un scop – acela de a-şi atinge obiectivul final şi de a primi recompense financiare.

Cu toate acestea, în timp ce o privea pe Lady Elizabeth, se simţi obligat să recunoască faptul că afecţiunea nefirească pe care o simţea pentru ea făcuse să i se schimbe interesele iniţiale. De data aceea nu mai

existau motive ascunse. Ţinea cu adevărat la ea şi îşi dorea să o vadă fericită.

Ce transformare ciudată! Cum ar fi putut să gestioneze o întorsătură de situaţie atât de neobişnuită? Şi, dacă nu o urmărea cu scopul îmbogăţirii, atunci care era motivul? Cu siguranţă nu voia o relaţie de lungă durată. Nu puteau avea niciun viitor, din cauza statutului ei. Ea nu s-ar fi coborât niciodată la un asemenea nivel. Iar el n-ar fi ţintit niciodată atât de sus.

Păi, atunci care era intenţia lui? Nu-şi putea defini în mod clar obiectivul, ci doar ştia că trebuia să o convingă că aprecierea lui era sinceră. Dornic să-i şteargă încruntarea de pe chip şi să-i liniştească temerile, Gabriel împinse scaunul mai aproape, astfel încât să stea unul lângă altul, privind unul spre celălalt. Îi luă teancul de schiţe din mâini.

— Nu mint, Elizabeth, zise el, pronunţându-i îndrăzneţ numele mic şi savurând felul în care i se rostogolea de pe limbă.

— Domnule Cristofore…

— Spune-mi Gabriel, declară el. Eşti cea mai minunată femeie pe care mi-a fost dat să o întâlnesc.

Căută prin teancul de desene după schiţa lui preferată – aceea în care simţea că portretizase adevărata ei esenţă: profilul unui umăr gol şi umflătura sânului. Era un desen fascinant şi captivant, care îi însufleţea şi îi vitaliza sensibilităţile masculine.

— Când te văd aşa – gesticulă apoi peste hârtie mă simt exaltat şi entuziasmat… ca bărbat. Ca potenţial iubit. Mă excită firea ta senzuală. Sunt absolut fermecat.

— Aş vrea ca tot ce spui să fie adevărat, şopti ea.

— Este.

În cele din urmă, găsi în ea curajul de a-şi îndepărta privirea de la schiţă. Se uită la el extrem de nevinovată şi al naibii de frumoasă. Mai devreme, reuşise să se avertizeze şi să se convingă că nu trebuia să o sărute. Dar, brusc, nu-şi mai putea aminti motivul pentru care alesese prudenţa şi stăpânirea de sine în pofida patimii şi a excesului.

Prudenţa nu era ceva ce-l caracteriza şi nici nu fusese

vreodată. Fără să ezite, fără a cugeta asupra nebuniei a ceea ce era pe cale să facă şi fără a se retrage descurajat de pe drumul periculos şi pripit pe care pornise, se aplecă şi micşoră distanţa dintre ei. Gura lui se atinse de a ei, şi, dulce şi în mod voit, ea permise să se întâmple acel preludiu tandru. Buzele ei se contopiră perfect cu ale lui – ca şi cum ar fi fost sculptate numai şi numai pentru a-l săruta pe el, ca şi când existenţa lor nu fi avut niciun alt scop.

„Ah, deci acesta e gustul paradisului”, se gândi el.

Cu simţurile ascuţite la maximum, cu sângele alergându-i frenetic prin vene şi cu mădularul erect şi gata de acţiune, închise ochii şi savură momentul.

Capitolul 7

Când buzele lui Gabriel poposiră pe ale ei, Elizabeth nu fu şocată câtuşi de puţin. Visase la acel moment în ultimele patru zile şi nopţi – sau poate chiar întreaga ei viaţă –, aşa că fu încântată să descopere că subestimase serios realităţile acelui eveniment. De fapt, fanteziile ei de până atunci nici nu se comparau cu realitatea.

El se ghemui uşor lângă ea, iar ea primi cu bucurie acea intimitate. Ochii i se închiseră aproape în mod automat şi simţurile ei se ascuţiră la maximum, sporind plăcerea momentului. Putea simţi mirosul săpunului cu care se îmbăia şi al apretului pe care-l folosise spălătorească pe cămaşa lui. Cu toate acestea, mai existau şi alte arome: de în şi de terebentină[2], mirosul aerului proaspăt de afară şi un altul, un parfum deosebit şi unic, specific lui.

Bărbia lui o atinse pe a ei, şi simţi o urmă de mustaţă pe pielea lui bărbierită. Era o senzaţie captivantă, iar experienţa în sine era mult prea delicioasă pentru a fi

[2] Lichid incolor, cu miros pătrunzător, obţinut prin distilarea răşinilor de conifere şi folosit în industrie şi în medicină. În pictură, se folosea şi pentru curăţarea pensulelor, (n.tr.)

descrisă în cuvinte. Îşi dori să nu se termine niciodată.

Cu o uşurinţă exersată, o învăţa abil şi inteligent cum să reacţioneze, cum să-i răspundă. Iar ea era uimită să observe că avea un talent deosebit pentru sărut şi că se adapta rapid, de parcă l-ar mai fi sărutat de o mie de ori până atunci.

Asaltul acela de stimuli părea să-i destabilizeze întreaga lume. Simţea cum fiecare por se trezea la viaţă, revigorat până în cea mai măruntă celulă corporală. Sânii i se umflară, iar sfârcurile i se întăriră. O durea tot corpul şi era neliniştită, miezul femeiesc misterios dintre picioarele ei se contracta, şi tot trupul ei cerea o eliberare care era dincolo de puterea ei de înţelegere. Se întinse după el şi-şi aşeză mâinile pe braţele sale. Gestul ei venea ca un soi de aprobare, ca un fel de abandon şi în acelaşi timp ca o cerinţă de mai mult. Iar el nu o dezamăgi.

Gabriel mări presiunea pe care o exercita asupra buzelor ei, făcând-o să se înfioare şi mai tare. Adânci sărutul. Gesturile şi acţiunile lui începeau să-i trădeze graba. Mişcarea aceea o împinse înapoi, dar, întrucât scaunul nu avea spătar, el o stabiliză, ţinând-o pe poziţie, ca să-şi poată continua provocarea de maestru.

Partea din faţă a corpului ei era lipit de al lui – sânii ei fiind în contact direct cu pieptul său. Atingerea aceea stârni în ea un vârtej de nelinişte. I se părea că hainele îi erau prea strâmte şi că acel corset pe care-l purta era acum inutil. Îşi dorea ca degetele lui abile să se plimbe peste fiecare centimetru din carnea ei expusă. Trunchiul ei striga nevoia de a fi atins şi mângâiat. Era posibil chiar să moară dacă nu o atingea imediat!

De parcă ar fi intuit agitaţia ei crescândă, el intensifică îmbrăţişarea. Limba lui se freca de gura ei, deschizându-i buzele, cerând mai mult. Şi tot mai mult. Înţelegând instinctiv ce-şi dorea, ea întredeschise buzele şi-l primi înăuntru.

Avea gust de vin şi de tutun, iar ea se desfăta cu aromele acelea noi. Se aplecă şi mai mult spre el şi-l strânse şi mai tare în braţe, iar el îi răspunse prin a o trage

de pe scaun în poala lui. Şoldul ei era proptit de zona lui inghinală, iar limba lui era în gura ei, o explora. Elizabeth devenea din ce în ce mai îndrăzneaţă pe măsură ce se obişnuia cu senzaţiile. Îi dezmierdă plină de nerăbdare limba cu a ei, în ritmul pe care-l stabilise el, iar acel gest îndrăzneţ îl făcu să mârâie gutural. Sunetul acela se răsfrânse prin ea, încurajând-o să ia din nou iniţiativa – în loc să stea pur şi simplu şi să se bucure de atenţia lui. Începu apoi să-i cerceteze lăţimea umerilor, pieptul şi muşchii puternici. El era plat acolo unde ea era rotunjită, tare unde ea era moale şi aspru unde ea era catifelată – şi nu se mai putea sătura de acele senzaţii noi. Încerca să-i înveţe fiecare părticică din corp cu mintea şi cu trupul, ca să poată diseca şi analiza imaginile mai târziu.

Habar nu avea cât timp stătuseră acolo aşa, îmbrăţişându-se şi mângâindu-se. Acţiunile lor erau când fierbinţi şi pline de pasiune, când tandre şi afectuoase, iar ea era uimită de multitudinea de metode şi tehnici pe care le avea de învăţat despre ceea ce considerase până atunci un fenomen simplu.

Treptat, sărutul acela ajunse la o finalizare implicită, dar totuşi el nu renunţă. Îşi îngropă faţa în obrazul ei, sub bărbia ei şi apoi pe gât, ronţăindu-i uşor ceafa. Ea simţi fiori pe şira spinării, care începură să i se răspândească prin corp, ajungându-i în cele din urmă până în vârful degetelor de la picioare.

Se ghemui lângă corpul lui şi se simţi asaltată de căldura şi de masculinitatea sa. Se odihni acolo o clipă, dorindu-şi să poată rămâne aşa pentru totdeauna, să nu trebuiască să mai plece niciodată, dar apoi ceasul blestemat începu să bată mişeleşte ora patru, semnalând din nou încheierea escapadei ei idilice.

Aventura ei în paradis se încheie într-o clipită.

— Încep să urăsc ceasul, şopti ea, cu faţa îngropată în materialul cămăşii lui.

— Şi eu.

Gabriel chicoti după aceea, iar sunetul acela cristalin i se păru extrem de plăcut şi o făcu să simtă o legătură

puternică cu el, una pe care nu şi-ar fi imaginat-o niciodată posibilă. Trebuia să se retragă, să se separe de el, înainte să nu se mai poată mişca deloc. Odată ce se îndepărta de el, nu mai avea niciun motiv să zăbovească. Deşi i se părea deprimant, adevărul era că trebuia să se îndrepte spre casa ei singuratică şi tristă, plină de ranchiună şi de ceartă. Totuşi, acum, că fusese sărutată de Gabriel, nu mai putea concepe să se întoarcă acolo.

Permiţându-i să-i desfacă rochia şi să-şi plimbe în mod nestânjenit mâinile pe trupul ei mersese mult mai departe decât îşi închipuise vreodată. Şi trebuia să-şi ţină în frâu acel comportament desfrânat! Cu toate acestea, chiar şi atunci când se mustra pentru slăbiciunea ei şi se avertiza să nu se implice şi mai mult, ştia că avea să îl mai viziteze şi că, mai mult ca sigur, urma să coopereze la orice acte necugetate şi pripite avea să-i propună el.

Nu mai avea pic de voinţă atunci când venea vorba despre el.

— Ar trebui să plec.

— Da, ar trebui, aprobă el, dar nu o îndepărtă.

Elizabeth se simţi oarecum liniştită când observă că el nu se grăbea să-i dea drumul. Totuşi, nu avea ce altceva să facă. Nu putea să mai întârzie. Mai mult ca sigur, Mary o aştepta deja în casa principală şi, ţinând cont de îmbrăcămintea sumară pe care o purta, probabil avea nevoie de câteva minute ca să repare prejudiciile pe care le cauzase izbucnirea lor pasională asupra părului şi asupra hainelor ei. Se scutură un pic mental, apoi se obligă să se îndepărteze, alunecă din poala lui înapoi pe scaunul pe care stătuse la începutul şedinţei.

Întrucât era prima dată când era implicată într-o astfel de întâlnire amoroasă, nu avea nici cea mai vagă idee cum să se comporte odată ce pasiunea se domolise. Nu se putea uita la el, aşa că rămase cu privirea aţintită în podea.

— Ai vrea să mă ajuţi cu rochia?

— Cu plăcere.

Doar că nu se ridică. În loc, se aplecă şi intră în raza ei vizuală, ca să nu mai poată evita să-l privească.

— Nu e nimic nepotrivit în ceea ce am făcut.

— Ştiu, zise ea. Nu îi părea deloc rău, în ciuda faptului că acel comportament era la polul opus de tot ce fusese învăţată. Fiecare secundă din episodul acela amoros fusese excepţională, şi ar fi luat-o de la capăt într-o clipită – nu era nevoie decât ca el să i-o ceară.

— Nu te ruşina!

— Nu m-am ruşinat. Doar…

Doar ce? Cum ar fi putut descrie în cuvinte cât de specială fusese pentru ea acea după-amiază? Faptul că se afla în prezenţa lui o făcea să se simtă ca şi cum ar fi ieşit dintr-o cameră întunecată direct afară, în lumina strălucitoare a soarelui. Intervalul de timp care se întindea în faţa ei – când avea să fie nevoită să supravieţuiască fără el – i se părea cenuşiu şi nedefinit. Perspectiva despărţirii era foarte sumbră, şi, aparent, nu-şi ascundea prea bine deznădejdea.

— De ce eşti atât de tristă? întrebă el.

— Chiar sunt ca o carte deschisă pentru tine? Mă citeşti mult prea uşor.

— Nu pot să-ţi explic. Am senzaţia că ne cunoaştem dintotdeauna. Că am fost dintotdeauna apropiaţi. Pot să-ţi ghicesc gândurile aproape înainte să ţi se nască în minte.

Din moment ce şi pe ea o tulbura acelaşi gând, se simţi uşurată când auzi confesiunea lui. Poate că senzaţiile ei stranii de cunoaştere şi afinitate nu erau atât de absurde până la urmă.

— Nu sunt tristă de fapt, zise ea. Totul e absolut minunat când sunt cu tine. Simt că aici e locul meu şi că ar fi o greşeală din partea mea să plec.

Noţiunea de acasă devenise atât de dezagreabilă pentru ea, încât abia suporta ideea de a se întoarce acolo, dar era mult prea mândră ca să recunoască în ce stare deplorabilă ajunseseră treburile ei personale. Dacă măcar ar fi putut face ceva mai mult pentru a-şi schimba viaţa, mai mult decât să se agaţe de câteva momente ilicite şi furate, petrecute în compania unui domn libertin şi frumos!

— Mi-aş dori să poţi să rămâi mai mult, zise el, luând-

o prin surprindere.

— Şi eu.

— Ce mai încurcătură… şopti el, parcă oglindindu-i cu precizie gândurile.

— Da.

— Sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să ţi le arăt, să ţi le spun.

Afirmaţia lui era de-a dreptul romantică! Iar ea era o mare prostănacă dacă se lăsa atât de mult afectată de nişte simple cuvinte!

— Şi ce mi-ai spune dacă ai avea tot timpul din lume să-mi vorbeşti? îndrăzni ea să întrebe.

— Că până acum n-am înţeles cât de frumoasă poate fi o relaţie dintre un bărbat şi o femeie. Făcu un gest între ei, indicând tot ceea ce tocmai se întâmplase, apoi o luă de mână şi-şi uni degetele cu ale ei. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată ceva asemănător.

Elizabeth asimilă afirmaţia lui şi ezită. Se aşteptase la o replică originală şi fantezistă, dar, din păcate, răspunsul lui suna exersat, ca nişte banalităţi pe care le spunea special pentru a o seduce. Încercă să-şi smulgă mâna dintr-a lui, dar el o prinse şi mai strâns.

— Nu-mi spune mie astfel de prostii.

— Poftim?

— Ştim amândoi că nu e adevărat, şi…

După o pauză lungă, el ceru să ştie:

— Şi ce?

— Şi… mă faci să-mi doresc să fie adevărat, izbucni ea furioasă.

Îşi smulse mâna dintr-a lui şi se eliberă. După care se roti pe scaun, întorcându-i spatele. Din fericire, el rămase unde era… uitându-se la ea. Privirea lui fierbinte se plimba de sus în jos de-a lungul coloanei ei vertebrale, dar nu o întrerupse nicio clipă din tentativa de a-şi veni în simţiri.

O, dar totul era în zadar! Ce căuta ea acolo? Ce încerca să realizeze? Nu ar fi putut avea niciodată o relaţie de lungă durată cu el. El nu era genul de bărbat care să facă curte unei femei ca ea, şi, chiar şi dacă îşi dorea pe

cineva cu care să împărtăşească ceva mai mult decât un flirt inofensiv, ea tot nu era genul de femeie pe care ar fi ales-o. Să flirteze cu el era un chin lent şi sistematic, care nu servea nici unui scop măreţ.

Ea înghiţi în sec, obligându-se să-şi reprime un val de emoţie care o sufoca dintr-odată.

— Închide-mi, te rog, nasturii rochiei!

El se ridică şi-şi aşeză palmele pe umerii ei.

— De ce nu poţi să ai încredere în mine?

— Pentru că sunt destul de sigură, îi răspunse ea cu tristeţe, că ai mai şoptit aceleaşi cuvinte multor altor femei, chiar aici, în camera asta.

— Bella…

— Mi-e foarte greu să fiu aşa cu tine, zise şi se uită la el peste umăr, în timp ce îi aranja rochia. Şi să înţeleg că asta este tot ce se va întâmpla vreodată între noi. Nu îmi crea aşteptări false. Mă doare când faci asta.

Privirea pe care i-o aruncă în loc de răspuns era atât de sinceră, încât ar fi putut fi înşelată cu uşurinţă de seriozitatea lui.

— Eu am vorbit foarte serios, proclamă el. Indiferent dacă mă crezi sau nu. Apoi, ca şi când nu ar mai fi putut suporta să discute despre un subiect atât de controversat, trecu la următorul: Hai să-ţi prindem la loc părul.

Gabriel scotoci apoi pe jos şi pe canapea, căutând pieptenii. Ea se îndreptă în scaun în clipa în care el se ghemui în spatele ei. Printr-o răsucire abilă, îi prinse părul la fel de frumos şi de repede cum ar fi făcut orice coafeză.

După aceea nu-i mai rămase nimic altceva de făcut decât să plece, aşa că se ridică, doar că nu-şi putea convinge picioarele să facă acei paşi ezitanţi care duceau spre uşă. Cercetă apoi împrejurimile, de parcă nu avea să se mai întoarcă niciodată acolo. Ce presupunere tristă!

— O să mă mai vizitezi, nu-i aşa? o întrebă el.

Oare în glasul lui se ascundea anticipare? Oare era neliniştit? Nesigur?

— Da, o să mai vin. Nici nu-şi putea închipui să n-o facă. Când?

— Ce zici de luni?

„Peste trei zile! O eternitate!” gândi ea, dar cu toate acestea îi răspunse foarte calmă.

— Luni e foarte bine. La ce oră ar fi în regulă pentru tine?

— Mult mai devreme, o zori el. Ce zici de dimineaţa? Ai putea să iei prânzul cu mine după aceea. Să petrecem ziua împreună.

— Oh, Gabriel…

El îşi înfăşură braţele în jurul taliei ei şi o trase tare spre el. Gestul lui neprevăzut făcu să i se stingă continuarea răspunsului. Desfăcu larg degetele şi aproape că îi atinse sânii, provocând-o să trăiască o clipă chinuitoare în care nu se putea hotărî dacă îşi dorea sau nu ca mâna lui să se apropie mai mult.

— Mai spune-mi o dată numele.

O sărută pe gât, în punctul sensibil chiar de sub ureche, iar ea se cutremură.

— Gabriel.

Rostirea cu voce tare a numelui său era o capitulare, un abandon, o recunoaştere a faptul că începuse să însemne foarte mult pentru ea şi că avea să devină şi mai important pe viitor.

Elizabeth îi acoperi mâinile cu ale ei.

— Nu vreau să plec.

— Atunci, nu pleca. Rămâi cu mine! Hai să luăm cina împreună. Vom sta de vorbă şi vom mânca, şi o să ne placă să…

— Nu pot, răspunse ea, plină de frustrare. Îşi lipi spatele de pieptul lui şi închise ochii strâns, pentru a alunga imaginea invitaţiei lui necuviincioase.

Îşi dori să poată face după cum sugerase el! Ar fi fost minunat să se delecteze timp de câteva ore în compania lui! Să-l poată privi făcând lucruri banale precum mâncatul şi băutul! Să evite să meargă acasă la necazurile care o aşteptau acolo! Dar nu putea accepta.

Nu ar fi avut cum să explice o absenţă prelungită. Chiar dacă se putea strecura pentru o şedinţă de

portretistică – mai ales că pretextul era destul de inofensiv –, trebuia să inventeze nişte minciuni inteligente dacă voia să poată lipsi mai mult timp.

— De ce te nelinişteşte atât de mult noţiunea de acasă? întrebă el încet.

Cu câtă exactitate îi putea înţelege problemele! Nu avea pe nimeni în care să se poată încrede şi, cu excepţia lui Mary, nu spusese nimănui altcuiva cât de îngrozitoare devenise viaţa ei, dar, chiar şi aşa, Gabriel Cristofore rezumase pe scurt cel mai bine păstrat secret al ei.

— Au avut loc nişte schimbări drastice în ultima vreme, îi mărturisi ea. Tatăl meu s-a recăsătorit acum şase luni. Cu o fetiţă, de fapt... E cu zece ani mai tânără decât mine. A fost destul de greu, pentru toţi.

— De ce nu te muţi? Eşti o femeie în toată firea, ai putea foarte bine să locuieşti singură.

Nu-i propusese şi ea contelui aceeaşi soluţie drastică? Deşi probabil mulţi oameni ar fi considerat că un astfel de aranjament era scandalos, nu era ceva fără precedent ca o femeie necăsătorită să locuiască singură. În plus, nu era ca şi când chiar ar fi fost singură... Ar fi avut zeci de servitori, iar Mary ar fi putut juca rolul însoţitoarei ei.

Doar că, în maniera lui obişnuită şi tiranică, contele respinsese scurt acea idee, cu o simplă fluturare a mâinii.

— Dacă aş avea măcar şi o liră pe numele meu, zise ea, exact asta aş face.

Gabriel încremeni.

— Nu ai fonduri proprii?

— O, am ceva bani puşi deoparte pentru situaţii neprevăzute, dar nimic substanţial. Nici măcar bijuteriile nu sunt ale mele – fac parte din colecţia de bijuterii a familiei mele. Sunt complet la mila tatălui meu.

El mârâi ceva ce ea nu putu desluşi. Oare era compasiune? Milă? Neîncredere?

— Te-aş putea ajuta cumva?

— Numai dacă ai o avere pe care vrei să o împărţi cu mine.

Ridică apoi din umeri şi îndepărtă acea dezamăgire.

— Ei bine, draga mea, mă tem că acesta e singurul lucru de care nu dispun. Gabriel oftă apoi – aparent, starea precară a finanţelor ei avea un impact mai puternic asupra lui decât asupra ei. Găseşte o scuză pentru luni, o rugă el în cele din urmă. Hai să petrecem ziua împreună!

— Nu ştiu cum aş putea.

— Spune da, Elizabeth.

Când îşi auzi numele rostogolindu-se de pe limba lui, se înmuie toată în mâinile lui şi era dornică să uite de orice prudenţă.

— O să încerc. Chiar în acel moment, începuse să caute cu disperare printr-o listă lungă de scuze credibile pe care le-ar fi putut folosi pentru a justifica o vizită prelungită.

— Data viitoare o să-ţi fac nişte desene şi mai familiare, şopti el obraznic, aplecându-se asupra ei.

O exaltare secretă şi feminină îi traversă întreaga fiinţă şi se revărsă în vecinătatea sfârcurilor ei. Iar atunci înţelese fără nicio urmă de îndoială că pe viitor avea să ia parte la orice indecenţă pe care urma să i-o propună el.

— Eşti un mare crai.

— Comportamentul indecent mă face să înfloresc.

— Sunt de acord.

— Să mai porţi o dată rochia asta… doar pentru mine.

O prinse jucăuş de mâini şi o întoarse cu faţa spre el. Îi zâmbi. Comportamentul lui jovial şi vesel făcu să dispară pentru o clipită tristeţea şi deprimarea care o acaparaseră. Stăteau acolo şi-şi zâmbeau ca doi nătărăi amorezaţi, şi, dacă n-ar fi sunat ceasul, anunţând trecerea unui sfert de oră, probabil ar fi zăbovit acolo pentru totdeauna.

— Mă bucur că ai venit. Îi ridică apoi pălăria şi i-o aşeză pe cap, după care îi legă panglica într-o fundă sub bărbie. Mă bucur că am făcut asta.

— Şi eu.

— Acum, du-te!

În fiinţa lui ardea un foc de o intensitate care avea de-a face cu pasiunea, poftele carnale şi cu dorinţele de care ea abia atunci începea să-şi dea seama. Ardea pentru ea, iar conştientizarea acestui fapt o zăpăcea.

Îi aruncă apoi cu îndrăzneală:

— O să-mi fie dor de tine în fiecare secundă până luni.

— Du-te, repetă el, râzând. Înainte să încui uşa şi să te sechestrez aici.

Entuziasmată şi peste măsură de încântată, Elizabeth se întoarse şi ieşi vioaie fără să se uite înapoi – altfel, era foarte posibil să-i accepte fără ruşine oferta de a rămâne acolo.

*

Mary Smith stătea în foaierul conacului lui John Preston, bătând nerăbdătoare din picior pe pardoseala cu plăci de ceramică. Majordomul se oferise să o conducă în salon, ca să poată aştepta într-un loc mai confortabil, dar ea îl refuzase. După vizita ei iniţială, nu avea de gând să se relaxeze, ca şi când ar fi fost fericită să fie în vizită acolo. Pentru că nu era.

Voia să o ia pe Elizabeth şi să plece înainte să îl întâlnească pe oricare din cei doi bărbaţi Preston. Era plictisită şi iritată şi nu avea nimic mai bun de făcut, aşa că începu să studieze împrejurimile. Casele şi felul în care erau mobilate erau specialitatea ei. Ştia mai multe despre decoruri şi despre bunuri mobiliare decât ar fi trebuit să ştie în mod normal o persoană. Asta era specialitatea ei, punctul ei forte, aşa că nu se putu abţine să nu studieze masa din colţ, covorul de pe jos şi picturile de pe pereţi. Încăperile şi decoraţiunile erau plăcute privirii, frumos aranjate şi primitoare, dar piesele individuale erau vechi, şi, dacă cineva se uita cu atenţie – aşa cum avea ea obiceiul să facă –, putea vedea cu ochiul liber că erau şi un pic uzate. Sub un scaun era un ghem de praf, iar asta o făcu să presupună care din cei doi bărbaţi care locuiau în acel bârlog al fărădelegii se ocupa de supravegherea casei şi permitea slujnicelor astfel de neglijenţe.

„Oare cum îşi câştigă traiul ticăloşii ăştia doi?” cugetă ea.

Afişau o imagine grandioasă, pretinzând bogăţie şi

educaţie aleasă, se îmbrăcau şi se comportau ca nişte domni culţi. Domiciliul lor se afla într-un cartier elegant şi aveau o trăsură şi un număr acceptabil de servitori… Cu toate acestea, Mary presupuse că totul era o chestiune de imagine.

După ce meditä serios asupra acelui subiect, îşi dädu seama că îşi amintea de John Preston din urmă cu mulţi ani. Ticălosul acela elegant şi spilcuit îl vizitase pe Norwich, când aveau amândoi în jur de douăzeci de ani. Stătuse adesea mai mult decât era bine-venit şi o linguşise pe mama lui Elizabeth – profitând de singurătatea ei şi de poziţia izolată a casei.

Bărbatul fusese un crai imprudent şi linguşitor, subiectul de bârfă al întregii Londre, care aducea cu el necazuri şi dezastre oriunde se ducea, iar Mary suspecta că primise exact ceea ce meritase în clipa în care propriile păcate îl ajunseseră din urmă. Nu cunoscuse niciodată detalii despre el – ci doar auzise vreo câteva zvonuri –, dar, indiferent care ar fi fost păcatele sale, ştia că fuseseră suficient de grave încât să fie dezmoştenit de familia lui. Iar apoi dispăruse.

Era sincer curioasă cu privire la ce făcuse în tot acel timp. Cum se făcea că se întorsese în Anglia cu un fiu adult, extrem de talentat şi pe jumătate italian, care nici măcar nu-i luase numele de familie? Imaginea pe care o prezentau lumii el şi fiul lui era una costisitoare şi, în mod evident –, după starea în care se aflau lucrurile lor – îi costa mai mult decât îşi puteau permite să plătească. Era destul de sigură de faptul că John Preston nu primise niciun ban de la fratele său mai mare de ani de zile. Aşa că de unde avea bani să se descurce?

Chiar dacă era curioasă să afle răspunsurile, nu ar fi dat niciodată glas acelor întrebări, pentru că adevărul era că nu-i păsa de domnul acela vrednic de dispreţ suficient de mult încât să afle mai multe. După părerea ei, chipeşul şi mult prea sofisticatul John Preston putea să se ducă naibii. Iar dacă fiul său viclean nu ar fi ademenit-o spre el pe Lady Elizabeth, Mary n-ar fi trebuit să-l mai vadă

niciodată pe nemernicul acela.

Ceasul de pe hol bătu anunţând că trecuse ora patru, iar ea se întoarse indignată.

Unde era Elizabeth?

Aproape că îi venea să se repeadă în curtea din spate ca să o recupereze pe fată şi să o salveze de propria-i nebunie. Doar că trecuse deja mult timp de când Mary nu mai era responsabilă să îi poarte de grijă. Elizabeth era o femeie adultă, capabilă, în măsură să ia propriile decizii – doar că de data asta în inima lui Mary se dădea o luptă.

În ciuda faptului că era o femeie inteligentă şi matură, Elizabeth dusese o viaţă protejată şi nici nu prea avusese contact cu bărbaţi. Cu atât mai puţin cu un bărbat atât de elegant şi de charismatic cum era domnul Cristofore. Era într-adevăr o pradă uşoară. Iar Mary nu putea desluşi care ar fi trebuit să fie rolul ei în situaţia aceea care escalada.

Oare trebuia să ia cu asalt căsuţa, ca un arbitru moral, cu intenţia de a o elibera pe Elizabeth de uneltirile lascive ale bărbatului? Dar dacă dădea buzna înăuntru, şi cei doi pur şi simplu pictau – aşa cum insista Elizabeth –, Mary s-ar fi făcut de râs. Şi totuşi, ce-ar fi putut face dacă i-ar fi prins sărutându-se sau chiar mai rău? Să o înfăşoare într-o pătură, s-o urce cu forţa într-o trăsură şi s-o ducă acasă? Şi apoi ce?

Într-un alt moment al vieţii ei, s-ar fi putut duce la tatăl lui Elizabeth şi apoi ar fi luat măsuri în conformitate cu instrucţiunile lui. Totuşi, nu putea face asta în acel moment. Pentru prea mult timp, ea şi Findley fuseseră mult mai apropiaţi decât ar fi trebuit să fie doi oameni aflaţi în situaţia lor.

În felul lui tiranic, Findley pusese ochii pe ea, pe vremea când era prea tânără să poată face alegeri mai înţelepte. Şi, prin urmare, el fusese forţa încăpăţânată care îi modelase lumea. Iar ea nu fusese suficient de puternică să scape de controlul lui subtil. Îşi petrecuse ultimii douăzeci de ani în umbra lui, incapabilă să plece. Dar asta se terminase. Poate că fuseseră de vină cei patruzeci şi

cinci de ani ai ei sau poate schimbările trupeşti recente, dar ceva îi dăduse în cele din urmă acea putere imperativă de a pune capăt relaţiei. Ceea ce i se păruse o idee minunată la douăzeci de ani se transformase într-un dezastru două decenii mai târziu – iar într-un final ajunsese să se confrunte cu ideea descurajatoare că avea să-şi petreacă singură anii bătrâneţii.

Când Findley se logodise cu Charlotte, rupsese acea relaţie de lungă durată şi-l izgonise din viaţa şi din patul ei. Iar de atunci făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să restabilească poziţiile lor independente de angajat şi angajator, doar că rearanjarea relaţiei lor se dovedise aproape imposibilă. Mândria şi infatuarea lui blestemate îi aduseseră atât de multă suferinţă, încât nu se putea duce să vorbească cu el despre faptul că era îngrijorată pentru fiica lui. Elizabeth ar fi putut să fie în pericol de moarte sau ar fi putut să moară pe străzi, că Mary tot nu i-ar fi spus nimic. Dacă fata îşi pusese în minte să lase să se întâmple un dezastru, Findley nu avea să afle asta de la Mary. Prefera mai degrabă să se sufoce.

Nu ştia cum ajunsese Elizabeth să cadă în ghearele domnului Cristofore, dar bănuia că întâlnirea lor nu fusese o simplă coincidenţă. Cel puţin nu din partea domnului Cristofore. Omul era un crai fără conştiinţă şi cel mai probabil fermecase în repetate rânduri femeile să-şi dea jos pentru el hainele şi cine putea şti şi ce altceva. Mary nu mai întâlnise niciodată un bărbat care să fie atât de atrăgător, atât de abil şi de spilcuit sau atât de curtenitor în comportament şi abordare.

„Cu excepţia tatălui lui detestabil”, gândi ea îmbufnată. Încă mai clocotea de furie în urma remarcii lui meschine cu privire la relaţia ei cu Findley. În ciuda faptului că relaţia lor clandestină durase mulţi ani, nu era ceva ştiut de toată lumea, şi, în realitate, era destul de jenată de faptul că se aflase.

Cum îndrăznea să aibă impertinenţa să aducă vorba despre asta?! Era îndeajuns de furioasă încât să scoată flăcări pe nas şi sătulă până peste cap de toţi bărbaţii şi de

tot haosul pe care-l provocau în vieţile femeilor. Şi-ar fi dorit să dispară cu toţii! De la primul până la ultimul!

Răsunară paşi pe coridor, şi se întoarse, gândindu-se că era majordomul care venea să-i prezinte încă o scuză penibilă prin care să-i explice de ce nu apăruse Elizabeth. Se întoarse ca fulgerul, doar că se trezi faţă în faţă cu John Preston.

„O, chiar că e prea chipeş pentru binele lui!”, gândi ea, fumegând toată.

Cu părul său întunecat şi des – cu o urmă ispititoare de argintiu care-şi făcea lor printre şuviţe cu ochii aceia căprui minunaţi, cu corpul tonifiat şi cu chipul său aristocratic, era în mod evident unul dintre bărbaţii aceia care arătau mai distinşi pe măsură ce îmbătrâneau. Era îmbrăcat într-unul dintre costumele lui elegante şi părea un domn cult şi vesel, care degaja farmec şi fler.

La ultima lor întâlnire întâmplătoare – şi, de altfel, dezastruoasă –, fusese şocată să perceapă o atracţie fizică. În ciuda faptului că era fată bătrână, nu era vreo domnişoară sfioasă. Relaţia cu Findley o făcuse să fie foarte versată în înclinaţiile sexuale ale bărbaţilor şi ale femeilor. Îi plăcea şi tânjea după ceea ce se întâmpla noaptea şi trecuse mai bine de un an de când nu-i mai permisese lui Findley să se strecoare în dormitorul ei – din seara în care îşi anunţase logodna şi o informase că mariajul lui cu Charlotte era un fapt aproape cert.

Dorinţa fierbinte pe care o simţise pentru John Preston o uimise şi o tulburase în aceeaşi măsură. Înţelesese foarte bine că o simţise şi el şi fusese absolut încântată, ba chiar extaziată să descopere că încă avea puterea de a atrage un bărbat atât de galant şi de plin de viaţă. Doar că după aceea el o recunoscuse după poziţia pe care o deţinea la conacul Harcourt, iar afirmaţiile lui nepoliticoase îi dezvăluiseră adevăratul caracter. Rafinamentul şi *savoir faire*[3]-ul său nu făceau altceva decât să sublinieze şi mai mult diferenţele dintre ei. Chiar dacă omul călătorise mult şi experimentase multe, din cauza faptului că era încă

[3] Comportament diplomatic, plin de tact (n.tr.)

ridicat în slăvi pentru statutul său – de al patrulea fiu al unui conte –, Mary considera că nu era cu nimic diferit de Findley sau de ceilalţi bărbaţi de teapa lui. Omul acela credea cu adevărat că putea spune sau face orice, că poziţia ei modestă însemna că o putea insulta, jigni sau ofensa în orice fel, fără niciun fel de repercusiuni.

Atracţia fizică uimitoare care se născuse între ei pentru scurt timp o făcuse să se considere desfrânată şi destrăbălată. În plus, îi retrezise îngrijorarea pentru firea ei depravată, deteriorând şi mai mult imaginea de doamnă blândă şi integră pe care o avea despre sine.

— Mary… Părea sincer încântat să o vadă şi se grăbi spre ea, întinzând ambele mâini în semn de bun venit.

— Domnişoara Smith pentru tine, mârâi ea răutăcioasă, şi zâmbetul lui dispăru.

— Nu mă aşteptam să te văd azi…

„Pare mâhnit”, se gândi ea. „Foarte bine!”

— …Dar mă bucur că eşti aici, pentru că aşa pot să-mi cer scuze pentru…

Mary îl întrerupse tăios:

— Lady Elizabeth e gata?

Bărbatul se opri în loc când auzi vehemenţa din tonul vocii ei.

— Tocmai am fost la căsuţă. Gabriel a petrecut după-amiaza schiţând-o.

Mary pufni nepoliticos şi dădu ochii peste cap.

— A, deci aşa i se zice în ziua de azi, ei? A schiţa…

John avu politeţea de a roşi.

— Sunt pe terminate.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine că ai crescut un asemenea nemernic şi că îi permiţi să profite de femei nevinovate! Şi asta chiar sub acoperişul dumitale!

— El chiar o desenează. Şi o face fericită. Ridică apoi din umeri, luându-şi un aer nevinovat. Ce e în neregulă cu asta?

Se apropie foarte încet de ea – ca şi cum i-ar fi fost teamă că îl putea muşca, precum un câine turbat. Un gest curajos, ţinând cont de ceea ce simţea ea în acel moment!

— Vrei să-mi spui că fiul dumitale e complet inofensiv? Că motivele lui sunt absolut cuviincioase? Îi aruncă apoi o privire care ar fi putut topi şi plumbul. Îi întâlni o clipă privirea, apoi lăsă ochii în pământ şi începu să tragă de mănuşi. Îi mai acord cinci minute, după care mă duc după ea.

— Nu fi supărată pe mine, Mary!

Îi şopti numele încet şi intim, ca o rugăminte care răsună prin ea, lovind fix în acel punct din centrul inimii ei frânte, în care erau adunate toată izolarea şi disperarea. Îşi odihni – în mod nepotrivit – o mână pe talia ei, iar căldura palmei lui îi pârjoli pielea chiar şi prin materialul rochiei. Ea dădu să se îndepărteze, să iasă de sub vraja pe care o aruncase asupra ei, doar că trupul ei nu voia să-i asculte comanda mentală. Era bine înrădăcinată în podea şi vrăjită de ideea că i se părea ceva absolut firesc ca mâna lui să fie aşezată acolo. O mică şi nebunească parte din ea tânjea să se relaxeze, să-i mărturisească necazurile ei şi să-i destăinuie regretele.

Ce anume o îndurera în perioada aceea? Căci şi cel mai neimportant eveniment o arunca într-o mare de suferinţă fără margini!

— Te rog, îl imploră ea, fără să fie sigură ce îi cerea de fapt.

— Te rănesc. Îmi pare rău.

Nu-şi putea aminti ultima dată când un bărbat îi ceruse scuze pentru ceva… pentru orice. Vocea lui era plină de un regret sincer, care o făcea să se simtă copleşită. Îi apărură în ochi câteva lacrimi jenante, dar clipi imediat şi le îndepărtă.

În clipa aceea, avea ambele mâini aşezate pe talia ei şi se apropia şi mai mult de ea. Mary se roti spre el de bunăvoie. Dacă ar fi avut curajul, şi-ar fi putut îngropa chipul la pieptul său lat. Necazurile ei din acel moment ar fi stat în echilibru perfect pe umerii lui robuşti.

Fără niciun avertisment, se născu în ea conştientizarea faptului că tânjea să aibă un soi de familiaritate cu el, iar asta era o nebunie. Poate că

înnebunise în cele din urmă, după toată suferinţa pe care i-o cauzase relaţia cu Findley!

— Deunăzi, zise el umil, nu aveam niciun drept să insinuez nimic despre dumneata.

— Nu, dar totuşi ai făcut-o. Dumneata nu mă cunoşti.

— Nu, dar mi-ar plăcea.

O strânse mai tare şi o înclină uşor în faţă, astfel încât vârfurile pantofilor lui să alunece sub tivul rochiei ei. Ea îi putea simţi căldura, corpul în formă. Picioarele lui se încrucişară cu ale ei, iar trupul ei tresări ca răspuns, de parcă ar fi fost înţepată cu un obiect ascuţit.

— Spui prostii.

— M-am comportat ca un mojic. Dă-mi voie să mă revanşez faţă de dumneata.

— Nu ai avea cum.

— Pot să te vizitez?

— Nu, nu poţi.

Nu i se părea corect faptul că un simplu muritor avea o constituţie mai mult decât perfectă, aşa că se întoarse de la el, refuzând să-i arate pofta pe care o trezise în ea. Era deja mult prea plin de el!

— Există o atracţie între noi, Mary Smith.

— Ba nu, nu există.

— O simţi şi dumneata. Aşa că nu nega.

Fu scutită de la a participa la discuţia aceea insuportabilă de paşii grăbiţi ai lui Elizabeth care răsunară pe coridor. Mary se îndepărtă uşurată, sperând că obrajii ei nu erau atât de îmbujoraţi precum îi simţea şi rugându-se ca fata să nu observe nicio dovadă a tulburării pe care i-o pricinuise John Preston.

— Mary… zise Elizabeth şi se grăbi spre ea. Iar am întârziat.

— Abia am ajuns şi eu, minţi ea, politicoasă.

Mary o studie repede pe angajatoarea şi prietena ei. Avea hainele pe ea şi părul coafat, aşa că părea să fie bine, dar totuşi putea simţi că se întâmplase ceva dramatic. Bucuria lui Elizabeth era evidentă. Pur şi simplu radia. Părea energică, mulţumită şi plină viaţă – aşa cum nu mai

fusese niciodată. Părea pe punctul de a exploda de fericire, iar Mary clătină din cap, înspăimântată. Nu putea urma nimic bun, dar nu era sarcina lui Mary să vorbească sau să oprească ceea ce se întâmpla.

— Am avut o şedinţă fascinantă! exclamă Elizabeth veselă, şi am pierdut noţiunea timpului. Îi zâmbi apoi lui John Preston. Domnule Cristofore…

— Domnul Cristofore e fiul meu, o corectă Preston.

— Da, aşa m-a informat şi Mary! Absolut minunat! Ei bine, fiul dumitale e un geniu.

Elizabeth era pur şi simplu extaziată după după-amiaza aceea plină de pasiune – sau oricum s-ar fi numit ceea ce tocmai se întâmplase –, aşa că nu observă nimic ieşit din comun.

John Preston o privea pe Mary plin de ardoare, sperând că acea recunoaştere a relaţiei de paternitate cu domnul Cristofore avea să-i câştige iertarea femeii. Ochii lui erau fierbinţi şi rugători şi cerşeau o iertare pe care ea nu voia să i-o ofere.

— Îmi place la nebunie să-l privesc în timp ce lucrează, spuse Elizabeth.

— Acum înţeleg de ce ţi-ar plăcea. Este într-adevăr o privelişte deosebită.

Preston nici măcar nu se obosi să se uite în direcţia lui Elizabeth.

— E de-a dreptul minunat!

Apăru majordomul, care îi întinse lui Elizabeth mantia. Femeia se îmbrăcă, dar era pe punctul de a începe încă o laudă a lui Gabriel Cristofore şi a talentului său uimitor, iar Mary nu mai putea suporta să asculte aşa ceva.

— Să mergem, milady? întrebă ea, oprind orice posibilă conversaţie. Mă tem că e nevoie de mine acasă.

— Da, Mary, desigur, aprobă Elizabeth politicoasă. M-am simţit atât de bine, că aproape am uitat de orice altceva.

Majordomul deschise uşa, iar Elizabeth ieşi. Era atât de zăpăcită încât uită să-şi ia rămas-bun de la domnul Preston. Părea periculos de fermecată şi aproape că plutea.

Mary se grăbi după ea, dar nu înainte de a-i mai întâlni o dată privirea domnului Preston. Expresia de pe chipul lui era la fel de intensă ca a ei – doar că, acolo unde figura ei era acuzatoare, a lui era marcată de o dorinţă puternică şi de o poftă sexuală atât de arzătoare, încât părea aproape înspăimântătoare.

— La revedere, domnule Preston.

— John, o rugă el.

Însă femeia plecă şi închise uşa în urma ei.

Capitolul 8

Gabriel stătea în faţa oglinzii, verificând nodul complicat al eşarfei sale. Se pregătea pentru o noapte de divertisment şi pentru ceea ce spera el că avea să se dovedească o ademenire încununată de succes a unei noi cliente. Devenise foarte clar pentru el faptul că nu putea continua ceea ce începuse cu Elizabeth Harcourt. În lumina a tot ce se întâmplase şi ţinând cont şi de tot ce aflase, prelungirea relaţiei cu ea nu era o opţiune viabilă.

Aşa că avea să-şi facă din nou rondul prin societate pentru a pune ochii pe altcineva. Dar, chiar şi aşa, dacă avea să se întâmple să dea ochii cu vreo fostă iubită care avea să se arate interesată de un flirt sexual tot nu va considera seara aceea un eşec.

Iar dacă nu se întâlnea din întâmplare cu vreo fostă iubită, atunci trebuia să treacă pe la unul dintre bordelurile pe care le frecventa din când în când. În ciuda faptului că ura partidele de sex lipsite de orice implicare de care avea parte la bordel, starea lui fizică din acel moment ajunsese într-un punct critic, iar pornirile lui masculine trebuiau potolite. Aşa că în clipa aceea o relaţie sexuală impersonală şi lipsită de implicare i se părea o idee minunată.

Şi se afla într-adevăr într-o stare deplorabilă, după ce petrecuse atât de multe ore cu Elizabeth. Trupul său era înfierbântat, îl dureau testiculele şi penisul lui era tare ca

un vătrai, dureros de excitat şi protesta enervat împotriva incapacităţii lui de a duce relaţia la o finalizare logică. Avea o nevoie imperioasă de alinare, îşi împinse umflătura jenant de vizibilă în pantaloni. Se uită dezgustat la vintrea sa, studiind umflătura proeminentă şi întrebându-se cum putea ieşi în oraş într-o asemenea stare.

Oare cum reuşise să-l excite într-atât încât să stârnească în el dorinţe libidinoase? Nu făcuse nimic altceva decât să o sărute, dar, cu toate astea, era complet zăpăcit şi mai avea şi ditamai erecţia, ca un puştan excitat de treisprezece ani.

Fusese de-a dreptul excitant şi provocator s-o sărute pe Elizabeth, cea mai plăcută întâlnire de care avusese parte de foarte, foarte mult timp. Partea ciudată era că de fapt nici nu-şi dorise mai mult. Ar fi putut s-o preseze şi s-o convingă să primească o lecţie mult mai serioasă în domeniul artelor carnale, doar că nu-şi dorise să meargă mai departe pe drumul acela.

În trecut, se grăbise atât de mult spre evenimentul principal, încât actul sexual încetase să mai fie doar un simplu scop şi devenise singurul obiectiv al implicării sale. Dar cu Elizabeth i se părea minunat şi doar să o strângă în braţe şi să zăbovească aşa, preţuind fiecare aspect care o făcea să fie unică. Interacţiunile lor limitate i se păruseră de-ajuns cât timp ea se afla în încăpere, dar, odată ce Elizabeth plecase, corpul său se revoltase vizibil şi dureros, amintindu-i că ardea de dorinţă pentru ea şi pentru ceea ce ar fi trebuit să se întâmple.

Încercase să-şi distragă atenţia, doar că fusese în zadar – nimic nu funcţionase. De obicei, se putea pierde în arta sa şi putea uita de tot ce îl afecta, doar că de data asta nu reuşise nici să deseneze, nici să picteze. Ea era singurul lucru la care se putea gândi. Aşa că schimbase tactica şi se forţase să revizuiască schiţele pe care le făcuse. Doar că faptul că o văzuse aşa, cu părul desfăcut şi cu rochia descheiată, nu făcuse altceva decât să alimenteze şi mai tare focul care făcea ravagii între coapsele lui. O dorea incredibil de mult! Tânjea după ocazia de a o face a lui, de

a o preţui şi de a o poseda, de a o corupe şi de a o deflora. Repede, apoi încet. Dur, animalic, blând, tandru… avea să o călăuzească în atât de multe feluri spre tărâmul plăcerii fizice, unde el înflorea.

Totuşi, era mai bine să mai tândălească puţin înainte de a se aventura în noapte, să-şi desfacă pantalonii şi să-şi aline starea dificilă prin câteva mişcări abile ale mâinii, dar nu avea să-şi potolească apetitul într-un mod atât de simplu. Era important să rămână alert. Pentru că trebuia să-şi amintească de ce îşi schimbase planurile şi de ce nu se mai putea întâlni niciodată cu ea.

Elizabeth Harcourt era o femeie periculoasă. Pentru siguranţa lui financiară. Pentru liniştea lui sufletească. Pentru modul lui de viaţă. Îl făcea să tânjească în mod prostesc după lucruri pe care nu-şi închipuise niciodată că şi le-ar putea dori, lucruri pe care nu le putea avea… precum o soţie, o familie şi o viaţă stabilă de familie.

Îl făcea să-şi dorească să… – oare îndrăznea să recunoască? –, să iubească şi să fie iubit.

Stătuse în atelierul său drag mult timp după plecarea ei, cugetând şi perpelindu-se. Zăbovise acolo în linişte, frustrat, neliniştit şi aţâţat din punct de vedere sexual, privind locul unde stătuse ea. Soarele apusese, focul se stinsese, iar camera devenise întunecoasă şi rece, dar el tot nu se clintise din loc.

Iar în momentul acela definitoriu înţelesese că se simţea singur. Că îl obosise existenţa aceea desfrânată pe care pretindea că o adora, că se săturase de vicleşuguri şi escrocherii, de seducţie şi imoralitate. Începuse să-şi dorească echilibru şi constanţă. Cu toate acestea, cea mai terifiantă descoperire fusese aceea că îi plăcea foarte mult de Elizabeth. Ca femeie. Ca om. Şi că nu voia ca ea să sufere. Mai mult de atât, nu voia ca el să îi provoace suferinţă.

Îşi iubea tatăl. Şi în, ciuda faptului că nu o cunoscuse niciodată pe mama lui, o iubea cu disperare şi pe ea şi îi onora amintirea. Crescuse auzind poveşti despre iubirea lor condamnată şi despre destinul lor blestemat. Şi, în felul

său, le urma exemplul: era un om care trăia clipa, care comitea orice acţiuni scandaloase şi se răsfăţa cu orice desfătare interesantă şi depravată.

Comportamentul său era alimentat de dorinţa de a-şi înfăptui răzbunarea asupra acelor două case nobiliare care îl condamnaseră să fie un copil nelegitim. Nu se păcălea singur. Multe dintre acţiunile lui nu erau nimic altceva decât nişte banale încercări de a se răzbuna pe oamenii aceia îngrozitori de genul celor care îl evitaseră pe tatăl lui şi o omorâseră pe mama sa.

Însă toate lucrurile acelea i se păreau meschine de când o cunoscuse pe Elizabeth. Ea nu se potrivea deloc cu imaginea lui despre aristocraţii demni de dispreţ care trăiau în cercurile acelea josnice. Ranchiuna şi răzbunarea erau o pierdere de timp. Din cauza ei, începuse să se îndoiască de motivele şi de concepţiile lui, chiar de propriile-i principii! Dar, mai mult decât orice, ea îl făcuse să-şi dorească să-şi schimbe viaţa. În mod evident, exista o parte tainică şi de nerecunoscut a caracterului său care căuta normalitate şi linişte, iar asta era înfiorător. Lumea lui plină de superficialitate şi de capricii i se păruse minunată până în clipa în care apăruse ea. Oare ce-l apucase de se gândea brusc la principii şi integritate? De ce o lăsa pe femeia aceea enervantă să se bage unde nu-i fierbea oala?

Deşi nu făcuse nimic direct care să-i cauzeze supărarea, Gabriel nu voia să continue cu acel joc de încredere. Trebuia să încheie angajamentul cu ea, iar însăşi Lady Elizabeth îi oferise scuza perfectă: nu avea niciun ban al ei şi nici alte bunuri personale de valoare.

Pe masa de lângă pat era o foaie pe care erau scrise numele celorlalte femei despre care John auzise recent că ar putea fi făcute să se implice într-o aventură.

Corupţia era ceva ce Gabriel înţelegea foarte bine. Viciul şi abilitatea de-a profita de pe urma femeilor erau singurele modalităţi prin care voia să se susţină financiar. Aruncă o ultimă privire asupra numelor – pe care le revizuise oricum de nenumărate ori înainte să o aleagă pe Lady Elizabeth –, apoi ieşi pe hol şi coborî scările. Dar chiar

în clipa aia ieşi John din salon.

— Ieşi în oraş în seara asta? întrebă John, surprins de faptul că fiul său era îmbrăcat la o oră aşa târzie.

De fiecare dată când era implicat într-o înşelătorie, nu mai avea niciun motiv să caute distracţiile ce reprezentau viaţa de noapte costisitoare şi pretenţioasă a oraşului londonez.

— Lady Carrington găzduieşte o serată.

John ridică dintr-o sprânceană.

— O, Doamne!

Doamna aceea era recunoscută pentru petrecerile ei decadente şi desfrânate, unde promiscuitatea nu era doar permisă, ci chiar de-a dreptul încurajată.

— N-am mai fost de ceva vreme, zise el, prefăcându-se indiferent. Mă gândeam să particip.

— Ţi-am zis eu că o să fie o persoană de contact bună.

— Da, chiar a fost. Îl studie pe tatăl său, care fusese cândva un mare afemeiat, dar care acum întâlnea foarte rar o femeie care măcar să-i atragă atenţia. N-ai mai fost cu o femeie de multă vreme. Ai vrea să mi te alături?

— La Lady Carrington? Duse mâna în centrul pieptului, într-un gest melodramatic. Nu cred că inima mea ar putea suporta o asemenea exaltare.

Gabriel chicoti.

— Ai doar cincizeci de ani. Mă îndoiesc că o repriză intensă de sex te-ar face să-ţi dai duhul.

— Toate trupurile alea goale, toate femeile alea desfrânate şi depravate! John se cutremură în mod dramatic. Cred că mai bine rămân acasă să termin cartea pe care am început-o şi apoi mă duc la culcare.

— Începi să te transformi într-un om cu vederi învechite.

— Într-un puritan desăvârşit, aprobă el.

— Exact! îl luă în râs Gabriel. Tatăl său era în multe feluri, dar cu siguranţă nu era un puritan virtuos şi principial. Nu uita că eu sunt cel care a împărţit un apartament cu tine la Paris.

— Cum aş putea să uit? Îmi aminteşti tot timpul.

Zâmbiră apoi amândoi, amintindu-şi de perioadele mai sălbatice din viaţa lor şi de experienţele exotice pe care le trăiseră pe continent, înainte ca familiaritatea Angliei să-l atragă pe John înapoi pe meleagurile unde începuse totul.

Gabriel se îndreptă spre foaier, cu tatăl său urmându-l îndeaproape, şi continuară să discute până când fu gata de plecare.

— Apropo, zise el cu o nonşalanţă disimulată. Am hotărât că n-o să meargă cu Lady Elizabeth.

— Poftim?

— Am invitat-o să vină din nou luni ca să-mi pozeze, dar o să anulez şedinţa. Trimite-i un bilet mâine-dimineaţă, da? Sfătuieşte-o să nu mai vină. Îşi puse pălăria şi adăugă apoi: într-un mod blând, desigur.

— Dar de ce? Eu, eu... chiar am crezut că lucrurile merg bine.

— Sunt sigur că ar fi cedat ispitei, dar pur şi simplu nu cred că mai vreau.

— Dar ce pretext aş putea folosi?

— Spune-i ce crezi de cuviinţă. Ce-ar fi să-i zici că ai constatat dintr-odată că sunt supraaglomerat? Probleme cu programul şi treburi de-astea. Păşi apoi în pragul uşii, sperând să plece repede şi să scape de interogatoriul unui John tare curios. Şi returnează-i orice sumă de bani pe care-am primit-o de la ea.

— Abia ieri i-am trimis factura tatălui ei.

— Atunci, o să-ţi fie cu atât mai uşor s-o anulezi.

John se uită la el cu aceeaşi încruntare serioasă care obişnuia să-l sperie când era copil şi care încă funcţiona şi adult fiind.

— Te simţi bine?

— Da, de ce?

— Până acum n-ai mai dat niciodată înapoi. Cu niciuna dintre ele.

— Ei bine, există o prima dată pentru toate.

— Dar n-are nicio logică.

— Are, pentru mine.

John era mult mai supărat decât ar fi trebuit să fie. Îşi făcea prea multe griji pentru situaţia lor financiară. Se simţea responsabil şi se învinovăţea pentru alegerile sale anterioare, care îi aduseseră în situaţia financiară dificilă în care se regăseau de o lungă perioadă de timp. Cu toate acestea, Gabriel îi spusese mereu că nu avea de ce să-şi facă griji – în fond, nu era ca şi cum mureau de foame sau erau pe cale să fie aruncaţi în stradă.

— Uite ce e, papa, zise el, revenind la acel termen afectuos pe care-l folosea când era copil. Lady Elizabeth nu are aproape niciun ban al ei. Am aflat în după-amiaza asta. Nu există niciun motiv să continuăm. Fiindcă John nu reacţionă în niciun fel când auzi informaţiile tulburătoare pe care i le împărtăşi fiul său, Gabriel continuă mânios: Ştiai!

— M-am gândit că e o posibilitate. Findley Harcourt e cel mai mare zgârcit pe care l-am cunoscut vreodată.

John nu părea să aibă vreo remuşcare, aşa că Gabriel îl întrebă, exasperat:

— Atunci, de ce m-ai încurajat să alerg după fiica lui?

— Vechile obiceiuri. Ridică apoi din umeri, fără mustrări de conştiinţă. Am vrut să-i dau peste nas, măcar o dată.

— Până la urmă ce s-a întâmplat între voi?

Întotdeauna un domn desăvârşit, John rămase tăcut, impasibil şi evaziv.

— Lasă-mă să ghicesc: a avut de-a face cu o femeie, continuă Gabriel. Cum tatăl lui ridică din nou din umeri, Gabriel adăugă: Ei bine, eu n-am de gând să joc vreun rol în duşmănia asta veche de douăzeci de ani. Contacteaz-o pe doamna mâine-dimineaţă. Am terminat cu ea.

— Dar nu vrei să…

Gabriel ridică o mână, oprindu-l în mijlocul frazei.

— Hotărârea asta nu e deschisă pentru negocieri.

John se încruntă atunci, ceea ce îl făcu să pară mult mai bătrân decât era de fapt. Se cufundă apoi într-un scaun din apropiere.

— Dar dacă reziliezi contractul cu Lady Elizabeth,

Mary niciodată n-o să…

Se opri brusc din ceea ce zicea.

— Cine-i Mary?

Pe chipul lui John se instală pentru o clipă o expresie de vinovăţie – de parcă ar fi avut o mărturisire de făcut –, dar apoi clătină din cap.

— Nu e important.

— Atunci, o să trimiţi veşti de anulare?

— Da, aprobă el trist, o s-o fac.

— *Grazie.*

Gabriel ieşi din casă, se urcă în trăsură şi îi făcu semn vizitiului. Vehiculul porni în grabă, iar el se foi pe scaun, străduindu-se să atenueze plinătatea pantalonilor lui. Spera ca în curând foamea lui sexuală să cunoască alinare. Cu puţin noroc, era posibil ca mai multe episoade de împreunare să îl conducă spre un beneficiu dublu: îmbuibare şi scutire de la propriile-i dorinţe sentimentale şi prosteşti. Gândurile lui erau intolerabile, şi nu-şi putea permite să se lase pradă unor asemenea introspecţii ridicole.

Cu toate acestea, în timp ce se apropia de reşedinţa lui Lady Carrington, în timp ce mădularul lui era întărit şi corpul lui era înfierbântat în vreme ce se gândea peste cine şi ce ar fi putut da înăuntru, nu şi-o putea scoate deloc din minte pe Elizabeth.

„Oare cum va reacţiona când va primi vestea?”

*

Findley Harcourt, contele de Norwich, se strecură pe scara din spate a conacului său. Se împiedică din senin şi se lovi la degetul mare de la picior. Lumânarea pâlpâi şi aproape că se stinse. Acoperi flacăra cu palma, până când îşi reveni la loc.

— Exact ca un hoţ, bombăni el. Am ajuns să mă strecor prin propria-mi casă blestemată.

Timp de mulţi ani, străbătuse acel drum ascuns, pe scările din spate, plin de entuziasm şi de anticipare. Când

era mai tânăr, se bucurase de obrăznicia şi caracterul tainic al aventurii sale. Pornirile lui masculine turbate îl făcuseră să parcurgă în mod constant acel drum, chiar dacă ştiuse mereu că ceea ce făcea era greşit pentru toţi cei implicaţi. Dar n-ar fi renunţat niciodată, nici măcar atunci când avusese îndoieli. La capătul acelei călătorii îl aştepta prea multă plăcere. Aşa că îşi continuase mereu drumul – cu inima plină de bucurie şi cu un falus mare pulsându-i în pantaloni. Doamne, ce paradis descoperise sub propriul său acoperiş!

Emoţia urmăririi, cucerirea, capitularea finală urmată de întâlnirile clandestine şi de eliberarea interzisă! Fiecare întrevedere fusese mai erotică şi mai satisfăcătoare decât ultima! Iar apoi, după ce dispăruse dorinţa iniţială – şi fusese nevoie de ani de zile ca să se întâmple asta –, se instalase în rutină, bucurându-se de satisfacţiile unei relaţii pe termen lung. Familiaritatea şi cunoaşterea aduceau propriile recompense.

O amantă, fără toate bătăile de cap implicite! Era visul oricărui bărbat! O iubită fascinantă şi lipsită de inhibiţii, care se angaja de bunăvoie în orice depravare şi care se ocupa de toate nevoile şi capriciile lui… şi care, în plus, nu era în măsură să se smiorcăie că avea parte de prea puţine sau că voia mai mult decât îi oferea el.

Fusese extrem de norocos că reuşise să se angajeze într-o legătură atât de la îndemână, timp de două decenii! Ba, mai mult de atât, se lăudase adesea că fusese suficient de prevăzător şi nu luase de bune acele circumstanţe neprevăzute.

Însă în perioada aceea se simţea doar scurs de energie. Şi morocănos. Şi folosit.

Era conte, pentru numele lui Dumnezeu! Unul dintre cei mai importanţi oameni din ţinut. Un lider în Parlament. Cuvântul lui era lege. Aprobarea lui era căutată atât de prietenii, cât şi de duşmanii săi. Şi, cu toate acestea, în propria-i locuinţă, cerşea şi implora ca un cerşetor la un festin. Cerea şi se plângea, ca un câine înfometat, implorând să mai primească măcar câteva resturi de

atenţie feminină.

Şi ea îi oferea vreun pic? Nu, niciodată! Femeia aceea blestemată devenise o scorpie desăvârşită în ziua în care îşi anunţase planurile de a se căsători cu Charlotte. Îi spusese în termeni foarte clari ce putea să facă cu tânăra lui mireasă şi exact unde să-şi bage cocoşelul acela neastâmpărat şi indisciplinat de cincizeci de ani.

Ei bine, mersese atât de departe încât să spună că decizia lui era o insultă! O insultă adusă ei personal! După tot ce îndurase! Mai exact, ce anume considerase ea ca fiind atât de insuportabil? Avusese un acoperiş deasupra capului! Şi toată mâncarea pe care-ar fi putut să o mănânce vreodată! O cameră elegantă şi un salariu de invidiat. O slujbă ce presupunea administrarea uneia dintre cele mai grandioase case din întreaga Londră. Şi respectul continuu al unui nobil bogat şi admirat.

Bănuise mereu că nu avea să ajungă să cunoască vreodată cu adevărat femeile, dar atitudinea aceea nerecunoscătoare a ei venise ca o palmă peste faţă, ca o dovadă a faptului că, într-adevăr, nu le înţelesese niciodată.

Femeia îi interzisese să mai vină în patul ei, iar apoi îşi văzuse de viaţă, ignorându-l cu detaşare, de parcă ar fi fost doi străini.

Nu ştia ce era în stare să facă dacă o mai auzea o dată adresându-i-se cu apelativul distant „Lord Norwich”.

Bun, aşadar, se căsătorise cu Charlotte. Dar ce legătură avea asta cu orice?

Avea nevoie de un moştenitor. Naşterea unui fiu era o responsabilitate pe care o ocolise prea mult timp. Mary înţelegea foarte bine obligaţiile pe care le aducea cu el titlul de conte. Îl sfătuise şi-l consiliase de nenumărate ori, îl consolase şi îl alinase atunci când stresul cauzat periodic de funcţia sa înaltă devenea prea dificil de suportat. Capacitatea ei de a-i oferi ajutor era lucrul care îi plăcea cel mai mult la ea. Femeia aceea îngrozitoare îl cunoştea mai bine decât oricine altcineva. Cum putea să treacă atât de uşor peste trecutul lor?

Pe scară era frig, aşa că trase de cordonul halatului,

acoperindu-şi mai mult din pantaloni. Din respect pentru Mary, se ducea la ea îmbrăcat cuviincios, în caz că dădea peste vreun servitor somnoros care umbla pe holuri. Dar, uimitor, nu se întâlnise niciodată cu niciunul dintre angajaţii săi. Ori dormeau cu toţii foarte profund, ori nu voiau să fie treji şi să se plimbe prin casă – unde puteau asista accidental la ceea ce se întâmpla prin conacul acela imens.

Nu-l zărise nimeni niciodată în timpul incursiunilor sale nocturne şi nici nu ghicise nimeni unde se ascundea adevărata lui pasiune.

Nimeni cu excepţia Pamelei.

Prima lui soţie nu-l înfruntase niciodată pentru flirturile sale înşelătoare sau pentru numeroasele lui infidelităţi, dar era absolut sigur că descoperise adoraţia lui veşnică şi nestăvilită pentru Mary Smith.

Cumva, cândva – pe la începutul căsniciei lor –, Pamela aflase de afinitatea pe care o avea faţă de menajera lui. Nu s-ar fi înjosit niciodată să-l întrebe ceva legat de asta sau să-l facă să discute despre înclinaţiile şi păcatele sale. Dar ştiuse şi îi făcuse viaţa un calvar din cauza asta, într-o multitudine de moduri meschine şi superficiale.

Născută şi crescută ca doamnă nobilă, Pamela îşi detestase întotdeauna responsabilităţile maritale, dar, chiar şi aşa, le îndeplinise cu sfinţenie. Să se culce cu ea era o corvoadă pe care o tolerase cu stoicism. Dar el avea nevoie de mult mai mult decât i-ar fi putut oferi ea vreodată. Aşa că începuse să suplinească încercările ei firave, desfătându-se cu o parteneră dornică şi pasională, o femeie de rând căreia nu-i era teamă să se dezbrace sau să-şi lase firea lascivă să iasă la iveală.

Cine l-ar fi putut învinui că o alesese pe frumoasa şi ascultătoarea Mary?

La fel ca în căsnicia anterioară, era obligat să se culce în fiecare noapte cu Charlotte. Deşi cu siguranţă trupul ei tânăr şi nubil era excitant pentru el şi reuşea să aibă erecţie uşor, se plictisise repede de comportamentul pasiv şi supus pe care aceasta îl adopta când venea vorba despre

relaţiile maritale. Indiferent ce i-ar fi cerut să facă sau cum ar fi ameninţat-o sau ademenit-o să îi cedeze, ea tot refuza să participe aşa cum îşi dorea el.

Măcar de ar rămâne însărcinată mai repede! Dacă ar începe odată să-i crească burta, s-ar putea opri din ritualul acela insuportabil. Doar că fata aceea nemernică se dovedea la fel de infertilă ca Pamela.

Avea nevoie de un pic de înţelegere, de compătimire şi de afecţiune. Ei bine, de asta şi de un paradis primitor în care să-şi afunde bărbăţia, fără să trebuiască să se umilească, linguşind sau convingând o femeie să i se ofere.

Avea nevoie de Mary. Doar că aceasta se dovedea extrem de încăpăţânată. Cine se credea de îndrăznea să-l sfideze? Şi să îi refuze drepturile de lord!

Respingerea ei îl înfuria cumplit, şi devenise şi mai furios odată ce Elizabeth îi spusese cele mai recente informaţii – că femeia se gândea să demisioneze şi că ar prefera să trăiască pe străzi decât să locuiască în casa lui, unde el o protejase mereu. Nu îi putea permitea să-l umilească plecând din serviciul său. Era timpul să i se amintească exact care îi era locul. Îi era într-adevăr prieten, dar, şi mai important decât atât, îi era stăpân – şi Dumnezeu îi era martor că nu avea să o lase să-l respingă din nou. Nu putea permite una ca asta.

Cu toate acestea, mâna îi tremură când o ridică să bată la uşă – iar asta arăta foarte clar cât de neliniştit era când se gândea la primirea ei. Era extrem de încăpăţânată şi nu mai semăna deloc cu fata inocentă şi docilă pe care o sedusese el cu atâţia ani în urmă. Trebuia să fie atent şi prudent, însă nu prea ştia cum să facă să recâştige terenul pierdut după ultima dispută amară. Ultimaturile pe care i le dăduse adesea i se păreau în acel moment la fel de străine ca acelea pe care le-ar fi rostit un sălbatic african.

Ei bine, indiferent dacă apăreau certuri sau lacrimi, Mary era pe cale să afle cât de neobosit putea fi. Din cauza afecţiunii pe care o simţea faţă de ea, se întâmplase foarte rar să îi arate acea latură dominantă a personalităţii sale, dar avea să o vadă în acel moment, în toată splendoarea sa

impertinentă şi neruşinată.

Bătu la uşă, dar nu se auzi niciun răspuns, aşa că încercă din nou şi fu răsplătit cu sunetul paşilor ei, care traversau camera. Uşa se deschise şi... iat-o! Părul ei argintiu minunat era despletit, iar halatul pe care şi-l strânsese în jurul taliei subţiri îi contura perfect trupul voluptuos.

— Ce vrei, Findley? întrebă ea, enervată. Nu exista nicio sclipire în ochii ei, nici cel mai mic semn de ospitalitate, nici măcar vreun indiciu că se bucura că venise s-o vadă.

Bărbatul se împotmoli, toată bravada şi fanfaronada lui diminuându-se semnificativ.

— Pot să intru?

— Nu.

— Mary...

— Am mai trecut prin asta de o sută de ori.

— Da, ei bine, atunci vom trece prin asta de o sută şi una de ori. Ţinu uşa deschisă cu braţul şi intră agale. La urma urmei, nu era ca şi când nu mai intrase niciodată în budoarul ei. Nu era deloc vreun intrus. N-o să stau la uşă ca un lacheu prost plătit.

Tulburată, femeia îi permise să intre. Ridică din umeri resemnată, oftă adânc şi închise uşa în urma lui.

— Nu avem ce discuta, susţinu ea.

— O, ba da.

— Păi, ce ar mai fi de discutat?

— Cât ai de gând să o mai ţii aşa?

— Cu ce s-o mai ţin aşa?

— Cu această insistenţă că ne-am despărţit! Trebuie să-ţi spun că m-am săturat. Mi-a ajuns până peste cap.

— Deci aşa, ai? întrebă ea şi chicoti într-un mod ciudat, care-i aduse contelui fiori de rău augur pe şira spinării. Păi, poate că m-am săturat şi eu.

— De ce te-ai săturat? întrebă el şi îşi puse mâinile în şold. În ciuda faptului că avea un metru optzeci şi se înălţa deasupra ei autoritar, femeia nu dădea semne că i-ar fi fost teamă de el. Nici măcar statura lui impunătoare nu părea

să aibă vreun efect asupra ei. De ce e viaţa ta aşa îngrozitoare? Totul mergea foarte bine! Şi-apoi… buf! Pui capăt relaţiei noastre din încăpăţânare şi după aceea te comporţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Începuse să ridice vocea, aşa că o coborî imediat la loc – ştia din experienţă că nu reuşea nimic cu ea dacă ţipa. Hai să uităm de certuri, zise apoi linear. Nu îţi aminteşti cum erau lucrurile între noi înainte de… de…

Ce cuvinte ar fi putut folosi ca să încheie fraza? „Haosul ăsta? Cearta asta? Nebunia asta?… De căsătorie?”

Ea şi Elizabeth susţineau cu tărie că toată degringolada care se crease era vina sa, când de fapt căsătoria lui nu era altceva decât una dintr-o listă lungă de îndatoriri blestemate care veneau odată cu rangul.

Ce ar fi vrut Mary şi Elizabeth? Să nu se fi recăsătorit niciodată? Să nu fi făcut tot ce-i stătea în putere ca să ofere un moştenitor? Să nu-şi asigure titlul?

„Femeile!” mormăi în sinea lui iritat. Niciuna nu avea să înţeleagă niciodată presiunile şi obligaţiile cu care se confrunta un bărbat. El ştia mai bine decât oricine cât de îngrozitoare putea fi o căsnicie, aşa că nu luase acea decizie cu uşurinţă. În plus, se săturase până peste cap să ducă pe umeri povara dezaprobării lor comune.

— Mary… zise apoi, încercând să schimbe tactica şi să se concentreze asupra ei, în loc să mai vorbească despre Charlotte şi despre neînţelegerile cauzate de prezenţa fetei. Mi-a fost dor de tine.

— Mie nu mi-a fost de tine, Fin, zise ea cu ostilitate. Nici măcar pentru o secundă.

Îl mai linişti un pic faptul că îi folosise numele de alint.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba chiar da.

El se chinui să nu pară un smiorcăit şi se apropie mai mult de ea. O strânse în braţe, doar că femeia nu avu nicio reacţie – era ca şi când ar fi îmbrăţişat un trunchi de copac.

— Nu pot trăi fără tine, Mary.

— Ba da, poţi, zise ea cu asprime. Eşti ca un copil, Fin. Eşti supărat că nu-ţi fac pe plac şi că, o dată în viaţa ta,

lucrurile nu merg aşa cum ai vrea tu.

— Am şi eu nevoi, Mary, zise şi se aplecă spre ea, inhalându-i parfumul familiar şi sărutând-o pe obraz, gest care o făcu să tresară. Am anumite nevoi bărbăteşti.

— Du-te la soţia ta! Să ţi le satisfacă ea.

— Dar ea nu-mi poate da ce am eu nevoie. Să fac sex cu ea e ca şi când aş face-o cu o piatră, ştii asta.

— Nu ştiu nimic de genul acesta. Se smuci şi se îndepărtă de el, apoi se duse spre uşă şi puse mâna pe mâner. Şi refuz să fiu eu umărul pe care plângi şi să ascult toate prostiile pe care le spui despre problemele voastre sexuale. Cum îndrăzneşti să te aştepţi să te ascult?

Era suficient de furioasă încât să-l mai dea afară o dată, aşa că se grăbi spre ea şi îşi puse o mână pe a ei, îngreunându-i efortul de a-l alunga. Atunci când era singur, îi era foarte uşor să enumere tot ceea ce voia să-i spună, dar, când erau împreună, relaţia lor se afla pe un teren atât de alunecos, încât nu-şi mai putea exprima intenţiile – şi după fiecare întâlnire ajungea să constate că se bâlbâise ca un idiot.

— Trecutul nostru nu înseamnă nimic pentru tine?

— Şi la care perioadă anume te referi? Îl ţintui cu privirea ei rece şi albastră. Atunci când am comis adulter împotriva Pamelei? Când i-am frânt inima? Când ne furişam pe ascuns an după an, după alt blestemat de an? Când nu ne-am făcut niciodată relaţia cunoscută în public? Când abia dacă ne vorbeam unul altuia la lumina zilei? Vehemenţa ei îl făcu să se îndepărteze. Care parte a fost aşa minunată pentru mine încât să dau orice să o iau de la capăt?

— Nu poţi fi sigură că Pamela ştia despre legătura noastră, minţi el – pentru că era singurul răspuns penibil pe care îl mai putea rosti. Şi, chiar dacă ar fi suspectat vreodată, ce legătură are asta cu orice? N-are nicio legătură cu Charlotte. Şi n-are nicio legătură cu noi.

— Eşti un mare măgar! Te înşeli dacă îţi închipui că aş mai trece vreodată printr-un astfel de episod neplăcut şi dureros!

— Şi ce anume a fost aşa…

Ea îl întrerupse imediat:

— Eram doar o copilă când am început relaţia cu tine. Nu ştiam de capul meu. Şi m-am simţit flatată că te-ai uitat la mine… tu… marele conte! îi rosti titlul de parcă ar fi fost o înjurătură. Că ai binevoit să îţi muţi atenţia preamărită în direcţia mea. Şi eram prea încântată ca să înţeleg cât de nepotrivit era comportamentul meu. Dar acum am crescut.

Se îndrepta spre el, împinsă de furia care clocotea în ea. Şi, cu fiecare pas al ei, el făcea unul în spate.

— Atenţia mea, după cum o numeşti cu atâta uşurinţă, chiar a fost autentică. Afecţiunea pe care o simt pentru tine este sinceră. Ai fost mereu acolo pentru mine, mi-ai fost iubită şi prietenă. Tu ai fost adevărata mea soţie, în toate felurile care contează cu adevărat.

Simţămintele acelea i se rostogoleau lin de pe limbă şi credea cu adevărat că reuşise să-şi exprime sentimentele în mod adecvat. Dar furia cumplită care puse stăpânire pe ea îi dădu clar de înţeles că, încă o dată, interpretase greşit întreaga situaţie.

— Eu am fost soţia ta adevărată, Fin? Doamne, tu chiar n-ai habar de nimic! Mărşălui spre uşă şi o deschise tare şi larg, încât orice prostovan care ar fi trecut pe acolo ar fi putut auzi concluzia îngrozitoare a disputei lor. De asta nu m-ai lăsat să-ţi port niciun copil? De asta am acum patruzeci şi cinci de ani şi sunt singură? Aş fi putut aştepta şi o sută de ani, că tu tot nu te-ai fi coborât niciodată într-atât încât să te căsătoreşti cu mine.

— Sigur că nu, pufni el, batjocoritor. Cum ai fi putut să crezi că aş face-o?

— Exact. Dezgustată peste măsură de cât de limitat era, îi făcu semn să iasă în hol. Pleacă, înainte să îl chem pe unul dintre servitori să mă ajute să te arunc afară.

— Ia ascultă aici… Era complet nedumerit că pierduse controlul situaţiei şi se lupta din răsputeri să redevină stăpân pe situaţie. Asta e casa mea, şi nu voi accepta să-mi ordone nimeni nimic. O să plec oricând vreau şi când o să fiu pregătit s-o fac.

— Pleacă! strigă ea atât de tare, încât îl făcu să tresară, apoi îl împinse pe uşă afară. Nu eşti dorit aici!

Fusese aruncat afară într-o clipită! Aşa, pur şi simplu! în spatele său se auzi cum se închide un zăvor – unul despre a cărui existenţă nu avusese habar. Încă o încuietoare pentru care nu avea cheie! În propria sa casă! Ce avea să mai urmeze? Oare cum ajunsese relaţia lor într-un punct atât de dificil?

Era complet nedumerit de respingerea ei şi de acea reacţie pătimaşă! Clocotea de nervi şi era pe punctul de a izbi cu pumnii în uşă, ca să facă scandal şi să-i ceară să-l lase să intre, dar se stăpâni totuşi, refuzând să aibă genul de izbucnire emoţională pe care o detesta. În plus, nu mai voia să se roage de nimeni. Urma să vină singură la el să-şi ceară iertare după ce avea să-şi vină în fire.

Plecă furtunos. Ce naiba voia femeia aia de la el? Oare înnebunise? Ei bine, avea să-i arate el ei! Avea să-şi ia o blestemată de amantă – asta avea să facă... Avea să găsească o nobilă respectuoasă şi amabilă care să ştie să-şi folosească gura şi pentru altceva decât pentru a scuipa venin cu impertinenţă.

Coborî scările spre camera lui, furios peste măsură. Ca să se calmeze şi să evite să-şi răsfrângă furia asupra bunurilor sale, începu să se plimbe de colo-colo.

Ceasul de la parter bătu ora două, şi tot nu avusese parte de tăvăleala obişnuită între cearceafuri. Findley nu se mai dusese la culcare fără a-şi linişti mai întâi mădularul de când împlinise paisprezece ani şi tatăl său îl surprinsese oferindu-i o târfă expertă pe post de cadou. Şi nici nu era pe cale să-şi facă un obicei din ceea ce se întâmplase în seara aceea oribilă.

Mary nu era dispusă să-i facă pe plac? Foarte bine. Pentru că în camera alăturată avea o soţie care urma să facă orice-i cerea.

În ciuda faptului că nu o putea suporta deloc pe tânără, îi plăcea să facă sex cu ea. Se excita teribil de tare şi numai gândindu-se la acea posibilitate. Şi exact asta se întâmplă şi în acel moment. Ba chiar era şi mai excitat

decât de obicei – pentru că furia pe care o stârnise în el Mary îi sporea disconfortul carnal.

Îşi scoase pantalonii şi papucii, apoi se descheie la halat şi se duse în camera ei. Charlotte părea să doarmă, dar nu putea fi sigur de asta. Uneori se prefăcea că dormea, crezând că asta l-ar putea descuraja să-şi exercite privilegiul marital. Dar şiretlicul ei jalnic nu funcţiona niciodată. Trebuia să-i ofere constant acele favoruri intime, până când avea să-i ofere moştenitorul pe care era de datoria ei să i-l asigure.

Se apropie de pat şi văzu că fata chiar dormea, iar asta îl înfurie. Îşi dădu seama că era puţin absurd, mai ales ţinând cont de cât de târziu era… însă primise instrucţiuni clare să îl aştepte.

Puse lumânarea pe masă, apoi se aplecă şi o scutură. Fata se întoarse pe spate, ameţită şi clipi de multe ori. O privi indiferent, în timp ce ea încerca să se trezească. Voia să fie perfect conştientă de ceea ce se întâmpla, aşa că el îşi scoase halatul şi se urcă în pat lângă ea, lipindu-şi trupul gol de corpul ei.

— Lord Norwich?

— Sigur că da! Pe cine aşteptai? întrebă el şi începu să scotocească sub pătură. Ai cămaşa de noapte pe tine.

— Mi s-a făcut frig.

Trebuia să-l aştepte dezbrăcată!

— Dă-o jos! Acum!

Charlotte îşi ridică tivul cămăşii de noapte peste şolduri şi peste sâni – da, o instruise foarte bine. O ajută şi el, scoţându-i-o peste cap şi aruncând-o pe podea. Se uită apoi la ea.

Ce bărbat nu s-ar fi excitat privind-o pe frumoasa şi tânăra Charlotte?

Dar totuşi, sânii ei erau prea mici pentru gustul lui. Îi plăceau femeile voluptuoase, iar fizicul ei firav şi subdezvoltat îl făcea să se simtă de parcă trăia în concubinaj cu un copil – iar asta era o perversiune care nu-l stârnise niciodată aşa cum îi stârnea pe alţii.

Dezgustul ei faţă de actul sexual accentua şi mai tare

discordia maritală – pentru că ea tot nu participa în niciun fel, oricât de mult ar fi mustrat-o şi oricât ar fi încercat el să îi explice. Cu toate acestea, exista şi o parte bună în aversiunea ei faţă de sex: era mereu tensionată şi rigidă şi nu se relaxa niciodată… şi, implicit, era ca şi când ar fi posedat de fiecare dată o virgină.

Cu siguranţă, o astfel de întâmplare neprevăzută aducea cu ea un plus de exaltare!

Îi acoperi trupul imatur, care opunea rezistenţă, cu corpul lui mare şi mult mai în vârstă. Degetele lui se mutară imediat pe sânii ei şi începură să frământe febril cele două movile de mărime inadecvată. De la expunerea bruscă la frig, sfârcurile ei se întăriseră şi se transformaseră în doi muguri. I le supse şi le ronţăi, mişcându-se înainte şi înapoi, pătrunzând-o şi cuibărindu-se în ea.

De obicei, încerca să fie mai grijuliu, pentru că se gândea la tinereţea şi la naivitatea ei, dar nu şi în noaptea aceea. Fusese îndeajuns de chinuit de femei în ultima vreme.

Se dădu apoi la o parte şi îi înfăşură degetele în jurul mădularului lui.

— Mângâie-mă, îi ordonă el. Ştii ce trebuie să faci. Te-am instruit suficient. Cum fata şovăi, el o ciupi de sfârc, nerăbdător. Fă-o!

Ezitantă, fata îi îndeplini porunca, printr-o strângere lejeră de pumn, pe care el abia dacă o putea simţi. Îi oferi un minut sau două ca să-şi răscumpere greşeala, dar, când văzu că nu făcea nimic în acest sens, se ridică în genunchi, încălecându-i pieptul şi poziţionându-şi mădularul în dreptul gurii ei.

— Linge!

— Te rog nu mă pune să fac asta, îl imploră ea, cu ochii mari. Nu-mi place.

— Nu-mi pasă. La ce stare am acum… îşi atinse apoi vârful penisului de buzele ei strânse, pe deplin conştient de paradisul ce avea să-l acapareze în clipa în care ea avea să deschidă gura. Sărută-l.

Ea se conformă – dar fu doar un pupic scurt. Iar el era prea nervos ca să încerce să o convingă cu frumosul să facă mai mult.

— Hai, deschide gura, îi porunci el. Dar ea refuză şi se uită în sus la el sfidătoare şi speriată. Iar asta nu făcu altceva decât să-l înfurie şi mai tare. Ia-mă înăuntru, imediat! Sau o să te bat de nu te vezi, şi va trebui s-o faci oricum.

Chiar fusese nevoit să o bată cu cureaua de câteva ori, aşa că ştia foarte bine că vorbea foarte serios. Buzele ei se deschiseră, iar el profită de asta şi intră în gura ei... la început doi centimetri şi apoi încă doi. Pe chipul său se instală un zâmbet triumfător, şi apoi se apucă de treabă. Făcu sex cu ea aşa cum îi plăcea cel mai mult.

Îşi adună toate puterile şi continuă, fără să-i pese vreun pic de starea în care se afla ea. Charlotte considera de nesuportat tot ce avea legătură cu sexul, aşa că el nu-şi mai bătu capul cu faptul că poate pentru ea era un calvar respingător. În plus, nu era ca şi când ar fi terminat în gura ei. Deşi îi solicitase adesea să îi facă sex oral, nu mersese niciodată până la capăt, aşa că nu voia să o asculte plângându-se de faptul că trebuia să se supună la a fi penetrată.

Rezistenţa ei era un afrodiziac puternic. Cu cât se opunea mai mult, cu atât el se simţea mai excitat. Când era la un pas să explodeze, se aplecă şi se poziţionă între picioarele ei. Îi smuci coapsele, desfăcându-i-le, şi studie terenul. Era uscată şi neprimitoare, aşa că se împinse tare în ea, ignorându-i inspiraţia puternică şi geamătul de durere.

Nu fusese niciodată adeptul violenţei în decursul demersurilor lascive, dar, în ultima vreme, descoperise că începea să-i placă să o manevreze cu mai puţină delicateţe. Îi oferise deja mai mult decât suficiente ocazii pentru a se obişnui cu ceea ce se întâmpla între ei şi, din punctul lui vedere, nu mai avea niciun motiv să fie amabil dacă ea continua să se arate dificilă.

Începu din nou. Ajunse la un pas de împlinire şi

explodă. Termină într-o grabă febrilă, iar sămânţa lui se revărsă prin ea într-un val puternic şi se strădui să-şi imagineze cum acele mici fărâme din fiinţa lui o umpleau şi o inundau pe dinăuntru.

În cele din urmă, pulsul îi încetini şi corpul lui cedă. Odată ce-şi îndeplini datoria, se dădu jos de pe ea, se ridică din pat şi îşi puse halatul. Charlotte stătea ghemuită, cu faţa la perete. Plecă apoi pur şi simplu, fără să se deranjeze măcar să-şi ia rămas-bun de la ea.

Se duse în camera lui, închise uşa şi se băgă în pat, unde se acoperi cu toate păturile, ca să se apere de frig. Rămase cu ochii aţintiţi în tavan. Privea umbrele şi încerca să-şi dea seama cum se întâmplase de ajunsese într-o stare atât de tristă şi de deplorabilă. Nu o mai avea pe Mary. În plus, tot timpul avea conflicte şi certuri cu Elizabeth. Iar imatura şi incompetenta Charlotte ar fi trebuit să se ocupe să-i îndeplinească toate poftele masculine.

— Slabă alinare, murmură el. Într-adevăr, prea mică alinare.

Capitolul 9

Trăsura se opri, şi Elizabeth se uită pe fereastră, bucuroasă să descopere că ajunseseră foarte repede la casa lui Gabriel. Era posibil să nu fi supravieţuit călătoriei dacă ar fi întâmpinat chiar şi cea mai mică întârziere pe drum.

Ţinea ascuns în corsajul rochiei bileţelul îngrozitor pe care îl primise mai devreme. Acesta se mototolea şi mai tare cu fiecare mişcare pe care o făcea şi îi amintea de insensibilitatea lui nemiloasă. Nici măcar nu fusese semnat de Gabriel! Aparent, el nu putea fi deranjat cu detalii atât de meschine cum ar fi să-i frângă ei inima. Îi scrisese tatăl lui în locul său.

Cuvintele acelea crude şi impersonale de regret îi răsunau în minte. „Îmi pare rău să vă informez… nu se mai

poate să…”

În mod surprinzător, le reţinuse pe de rost, în ciuda faptului că nu făceau altceva decât s-o arunce într-o spirală descendentă de disperare. Sau poate era din cauză că citise biletul de peste o sută de ori. Fusese atât de şocată de decizia lui Gabriel, încât avusese nevoie să revizuiască de multe ori conţinutul misivei ca să se asigure că avea sens.

Cum putea să-i facă una ca asta? Chiar nu înţelegea cu câtă nerăbdare aştepta ea întâlnirile lor? Nu se mai simţise niciodată atât de bucuroasă şi de entuziasmată cu privire la viitor. Simplul fapt de a se afla în prezenţa lui îi dădea încredere în ea, datorită lui se maturiza, se schimba… Şi nu voia să redevină persoana care fusese înainte de a-l cunoaşte.

Transformările avuseseră loc repede. Cine putea şti cât de mult s-ar fi schimbat într-o lună dacă acele întâlniri continuau? Dar în şase? Iar peste un an ar fi fost de nerecunoscut!

Perspectivele i se păreau înfricoşătoare şi tentante.

Se mişca agitată pe bancheta ei, iar asta o făcu să-şi amintească deodată cât de mult o tulburase prezenţa lui din punct de vedere fizic. Nu mai putea suporta.

În timpul nopţii precedente – care i se păruse fără de sfârşit –, examinase neîncetat fiecare secundă delicioasă a sărutului lor prelungit, iar asta nu făcuse altceva decât să-i sporească neliniştea. Acea amintire îi exacerbase atât de mult dorul, încât ajunsese într-o stare soră cu disperarea şi îşi masase sânii – încercând să potolească acel disconfort puternic –, doar că acea atingere obraznică nu făcuse decât să-i sporească şi mai mult tulburarea.

La primele ore ale dimineţii, în timp ce se plimbase de colo-colo pe podeaua rece a dormitorului ei, Elizabeth se gândise că Gabriel ar trebui să ştie să găsească un remediu pentru poftele ei trupeşti anormale… Aşa că se hotărâse să-i permită şi alte libertăţi. Era mai mult decât dispusă să accepte orice comportament depravat, atâta timp cât îi promitea că totul avea să se termine printr-o alinare a

acelor nelinişti trupeşti.

Era palidă, epuizată şi morocănoasă când coborâse la micul dejun, doar ca să primească acea scrisoare jignitoare, prin care se anulau orice întâlniri viitoare.

Cum putuse Gabriel să renunţe cu atâta nepăsare? Elizabeth considera că totul mersese bine până atunci, aşa că el urma să aibă parte de o trezire bruscă la realitate. Poate că în aparenţă era amabilă şi conciliantă, dar, în multe feluri, era totuşi fiica tatălui ei.

Elizabeth intenţiona să continue acea aventură a lor, aşa că Gabriel era pe cale să cunoască şi o altă latură a personalităţii ei – una pe care foarte puţini o cunoşteau – şi pe bună dreptate, fiindcă o scotea la suprafaţă foarte rar. În lumea ei monotonă şi plictisitoare nu prea avea motive să-şi arate încăpăţânarea – în plus, era şi mult mai uşor să se supună pur şi simplu dorinţelor celorlalţi.

Cu Gabriel însă era cu totul altceva.

Vizitiul aranja scara şi se pregătea să deschidă uşa, aşa că mai aruncă o privire pe fereastră. Nimeni din conac nu părea să fi observat sosirea ei. Se întoarse către Mary, care ocupa locul de lângă ea.

— S-ar putea să dureze mai mult. Nu vrei să intri?

— Nu, zise ea. Mergi dumneata.

— O să răceşti aici.

— Voi fi bine. Am păturile şi pernele de încălzire.

— Dacă eşti sigură…

— Sunt sigură, insistă ea, din ce în ce mai puţin convinsă.

Elizabeth ezită. Mary nu părea să fie în apele ei în ultima vreme… dar, pe de altă parte, ţinând cont de propria ei stare de nelinişte, probabil nu era cea mai în măsură să-şi formeze o părere obiectivă. O studie cu atenţie şi se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să nu se amestece în treburile femeii. Mary era o persoană retrasă, care vorbea foarte rar despre lucrurile care o tulburau profund. Dar, chiar şi aşa, părea bolnăvicioasă în lumina cenuşie a acelei după-amiezi de iarnă.

— Te simţi bine?

— Da. Sunt doar obosită.

— Bine, atunci… Elizabeth şovăi – era disperată să plece, dar în acelaşi timp se întreba dacă nu cumva ar fi fost mai bine s-o ducă acasă pe Mary şi să o pună să se bage în pat… Voi încerca să fiu rapidă.

Mary o privi, apoi îşi mută privirea de la ea.

— Eşti sigură că ar trebui să faci asta?

— De ce n-aş fi?

— Poate ar fi mai bine ca domnul Cristofore să nu te picteze.

A, deci aşa. Mary nu se arătase niciodată entuziasmată de hotărârea lui Elizabeth de a se încurca cu acel om.

— Nu-ţi place de el, nu-i aşa?

— Nu sunt în măsură să judec.

— Mary, o mustră ea, spune-mi ce te îngrijorează atât de tare.

— Pe omul acesta nu-l interesează binele tău.

Elizabeth îi zâmbi şi o bătu pe mână pe prietena ei.

— Să ştii că nu-mi fac nicio iluzie în sensul acesta. E, într-adevăr, un mare ticălos.

— Faptul că ai reuşit să îţi dai seama de firea lui nu înseamnă că nu e posibil să ai de suferit din cauza lui, o avertiză ea cu înţelepciune.

— Nu o să fie cazul.

Mary îi aruncă o privire aspră, care o făcu să se simtă naivă şi depăşită de situaţie. Femeia voia să înţeleagă ce era acel ceva care o motiva să continue în acţiunile sale, însă abia dacă îşi înţelegea ea însăşi motivele, aşa că nu prea avea cum să le explice altcuiva. Prin urmare, spuse, deloc convingătoare:

— O să mă grăbesc.

— Stai cât vrei. Mary se rezemă de perna canapelei şi închise ochii. Nu mă grăbesc să mă întorc acasă.

Hmm… Ce declaraţie ciudată!

Elizabeth şi-ar fi dorit să o descoasă, dar, pe de altă parte, nu avuseseră niciodată o relaţie bazată pe destăinuiri reciproce. Să se bage în treburile personale ale

femeii ar fi fost dovada supremă de nepoliteţe.

Vizitiul deschise uşa şi o salvă de la a fi nevoită să ia o decizie, aşa că pur şi simplu coborî din trăsură, ajutată de el. Porni şovăielnic spre casă, întrebându-se dacă să bată folosind inelul de metal de la uşa principală... Pe de altă parte, nu-şi dorea deloc să dea ochii cu domnul Preston şi nici nu avea răbdarea necesară să-i îndure pălăvrăgelile fermecătoare. În plus, nici nu dorea să-l lase să intervină. Pur şi simplu trebuia să vorbească cu Gabriel şi nu avea de gând să-l lase pe domnul Preston să o împiedice.

Intră agitată pe poartă. În partea stângă se făcea o cărare de piatră care ducea spre curtea interioară unde se afla căsuţa ascunsă discret a lui Gabriel. Dacă lucra, atunci probabil era încuiat acolo. Chibzui o clipă foarte scurtă, apoi continuă pe cărarea din spatele conacului. Nu se putea opri, chiar dacă ştia că era o nebunie. Nu o putea face să dea înapoi nici măcar conştientizarea faptului că era posibil ca el să fie acolo cu altă femeie.

Se apropie de căsuţă. Văzu un nor ondulat de fum ieşind de pe horn şi hotărî că Gabriel trebuia să fie înăuntru. Materialele de încălzire erau foarte scumpe şi nimeni n-ar fi fost atât de necugetat încât să le irosească. Trase cu ochiul pe fereastră, cu respiraţia întretăiată, apoi inspiră uşurată când văzu că nu stătea nicio femeie pe canapeaua aceea cu spătar înalt. Prinse curaj, aşa că se duse la uşă şi bătu tare. Când auzi un răspuns masculin mormăit, intră fără să mai aştepte.

Spre încântarea ei, descoperi că era acolo. Singur! Şi îmbrăcat sumar!

Era cald în cameră – exact aşa cum îi plăcea lui –, iar Gabriel stătea cu faţa spre peretele din colţul opus. Toată atenţia lui era concentrată pe zecile de schiţe aşezate la întâmplare în jurul său în teancuri dezordonate. Miji ochii şi descoperi entuziasmată că studia cu mare atenţie desenele pe care i le făcuse în cele două şedinţe anterioare.

Purta o pereche de pantaloni bej până la genunchi[4] şi

[4] [4] Pantaloni bărbăteşti care se terminau imediat sub genunchi, unde erau strânşi cu şnur. Acest tip de pantaloni se purtau cu ciorapi înalţi,

nu avea cămaşă, nici pantofi sau ciorapi. Şi studia cu atenţie portretul ei cel mai dezgolit. Avea umerii laţi şi talia îngustă. Pantalonii strâmţi îi evidenţiau perfect fesele şi coapsele rotunjite. Picioarele lui erau musculoase şi presărate cu păr negru, aşa că ea se îmbujoră. Conştientiză apoi în mod prostesc că era prima dată când privea un bărbat desculţ.

— Pune tava jos şi pleacă, zise el pe un ton poruncitor.

În mod evident, presupunea că era o slujitoare venită să-i aducă un prânz întârziat.

— Îmi pare rău, dar n-am adus cu mine nimic de mâncare.

Gabriel încremeni, apoi se întoarse spre ea. Avea fruntea încruntată şi se uita la ea de parcă n-ar fi recunoscut-o.

— Lady Elizabeth?

— Bună ziua, Gabriel. Îşi păstră zâmbetul pe buze în timp ce el îi rostise titlul, refuzând să arate cât de mult o duruse dispreţul său. Preferă să se concentreze asupra faptului minunat că erau singuri şi că el arăta superb.

Era şi mai interesant privit din faţă. Avea un piept lat, acoperit cu un strat gros de păr negru, care se subţia într-o linie firavă care îi dispărea în pantaloni. Primii doi nasturi de la pantalonii lui erau desfăcuţi, iar asta îi permitea să vadă şi mai mult decât se aşteptase din corpul său bărbătesc.

Privirea ei obraznică şi curioasă coborî urmărind linia de păr şi o făcu să-şi dorească să mai fi avut vreo doi nasturi desfăcuţi, ca să-i poată vedea mai bine secretele masculine. Dar acestea erau foarte bine ascunse – abia dacă se distingea o umflătură sau o ridicătură ici şi acolo –, iar în clipa aceea ar fi dat orice ca să-l vadă complet gol.

Arăta ca un înger. Sau, mă rog, cel puţin ca un înger mai răvăşit. Avea o pată de vopsea albastră pe obraz şi părea ciufulit, drăguţ, adorabil, dar şi puternic şi plin de

---

care ajungeau până la limita inferioară a pantalonilor şi intrau în garderoba nobililor, fiind obligatorii la recepţiile de gală, la începutul secolului al XIX-lea. (n.tr.)

viaţă. Se născu în ea dorinţa de a-l atinge pe fiecare centimetru vizibil de piele.

Gabriel se încruntă.

— Ce cauţi aici?

— Trebuia să vorbesc cu tine.

Porni cu îndrăzneală din faţa uşii – de parcă l-ar fi împiedicat să o dea afară dacă se afla mai departe de uşă.

— Sunt foarte ocupat. N-ai primit scrisoarea de la mine?

— Ba da, scrisoarea ta a fost foarte explicită, dar… Se apropie până ajunse lângă el şi aproape că îi putea simţi mirosul de transpiraţie de pe piele. Nu am crezut ce scria.

— De ce aş minţi cu ceva atât de simplu?

Se uita fix într-un punct pe deasupra umerilor ei. Apropierea ei îl făcea să se agite. Elizabeth luă asta ca pe un semn bun.

— Dintr-un motiv sau altul, încerci să scapi de mine şi nici măcar nu sunt sigură ce am făcut sau cu ce am…

— Nu mai eşti bine-venită aici. O întrerupse tăios, după care se răsuci şi se duse la raftul unde îşi ţinea ustensile. Te rog să pleci!

— Nu vorbeşti serios.

— O, ba da. Făcu un adevărat spectacol din acţiunea simplă de a-şi rearanja pensulele care stăteau îngrămădite într-un borcan. Nu-mi place curentul, aşa că te rog să închizi uşa în urma ta.

O alunga de parcă nu era nimic mai mult decât o slujnică. Era rece şi indiferent, ca un străin. Şi, spre spaima ei, ochii i se umplură imediat de lacrimi.

Cum putea desconsidera cu atâta uşurinţă tot ce se întâmplase între ei?

Crezuse că începuse să o placă – măcar un pic dar, aparent, se înşelase. Poate că, după ce gustase o mică parte din deliciile pe care le avea de oferit, ajunsese la concluzia că erau prea puţine ca să merite să-şi investească energia în asta.

Gândul acela umilitor i se părea şi alarmant, şi amar. Şuvoiul de lacrimi se transformă într-un potop care curgea

atât de repede şi de puternic, încât nu le putu opri; picăturile năbădăioase i se prelinseră pe obraji şi căzură la podea. Încerca îngrozită să îşi şteargă lacrimile, dar erau prea multe şi se revărsau cu o intensitate prea mare.

Elizabeth îşi trase nasul fără să vrea.

— Plângi!

Rosti lucrul acela evident, apoi se întoarse brusc şi se uită la ea cu un amestec de groază şi supărare.

— Îmi pare rău.

— De ce eşti atât de supărată?

— Pentru că... înghiţi apăsat, încercând să-şi îndepărteze nodul care-i înfunda gâtul. Pentru că deja mi-e dor de tine. Nu pot suporta gândul de a nu te mai vedea niciodată. Şi am... am crezut că şi tu simţi la fel.

Dacă Elizabeth se aştepta cumva să primească un răspuns duios de la el, atunci avea să-i fie spulberată orice speranţă.

— A fost doar o decizie de afaceri, pe care am luat-o bazându-mă pe numărul meu mare de clienţi. Nu a fost intenţia mea să-ţi aduc o jignire personală.

— Înţeleg. Lăsă apoi privirea în pământ, profund mâhnită. Deci s-a terminat totul între noi? Aşa, pur şi simplu?

Era o femeie în toată firea... Nu mai era nevoie ca el să-i răspundă. Simţindu-se imbecilă şi ridicolă, Elizabeth porni spre uşă, mustrându-se pentru impetuozitatea aceea care o făcuse să se arunce cu capul înainte, fără a cântări consecinţele. După ce primise scrisoarea de la el, nici măcar nu-i trecuse prin cap să nu vină acolo, să nu vorbească cu el, să nu încerce să-l convingă să se răzgândească, aşa că nu prevăzuse şi nici nu evaluase toate scenariile posibile.

Pur şi simplu presupusese că se confrunta şi el cu aceleaşi vârtejuri emoţionale pe care le trăia ea. Cât de proastă fusese!

— Ai dreptate, şopti ea. Nu ar fi trebuit să vin. Îţi prezint scuzele mele sincere.

O opri totuşi, chiar în clipa în care puse mâna pe

mânerul uşii.

— Lady Elizabeth. Paşii lui răsunară în vreme ce se apropia. Bella, aşteaptă!

Într-o clipită, ajunse în spatele ei şi o îmbrăţişă. Apoi o întoarse cu faţa spre el, astfel încât să o cuprindă cu braţele, şi o strânse tare la pieptul său.

— Nu mă face să plec, îl rugă ea, afundându-şi nasul la pieptul lui cald şi păros.

— Nu, n-o să fac asta. Îi acoperi apoi părul şi obrajii cu sărutări, repetând în şoaptă, iar şi iar: Nu am vorbit serios… îmi pare rău…

O alină şi o mângâie, iar degetele lui abile îi scoaseră mantia, care căzu pe podea. Li se întâlniră buzele, la început tandru şi grijuliu, apoi cu o nerăbdare care înflori până în clipa în care se treziră uniţi într-o îmbrăţişare pătimaşă.

Limba lui îi invadă gura, cerând mai mult şi luând tot ce era ea şi tot ce ar fi putut fi vreodată. Elizabeth îi răspunse cu nerăbdare, şi limba ei se uni cu a lui într-un ritm constant, care îi făcea inima să bată tare şi sfârcurile să i se întărească în mod dureros. Porniră apoi într-un fel de dans îndrăzneţ. Mâinile lui erau peste tot, căutând şi explorând, cercetând şi seducând. O dezmierda şi o mângâia, conducând-o pe culmi nebuneşti şi nebănuite, în timp ce îi şoptea la ureche fraze indecente şi delicioase în italiană. Se lipi de el, iar uniunea aceea a trupurilor lor îi aplatiză sânii, astfel încât cea mai mică mişcare făcea ca trupul ei să se frece de al lui, potolind o parte din tensiunea crescândă şi neînduplecată.

— Atinge-mă, îi ordonă el aspru. Cu mâinile, cu gura. Atinge-mă peste tot.

Auzind comanda lui încordată, Elizabeth înţelese că stătuse acolo ca o statuie – acceptând atenţia lui fără a răspunde în vreun fel. De parcă ordinul său i-ar fi oferit permisiunea mult aşteptată, se grăbi să înceapă să-i cerceteze anatomia divină. Degetele ei dornice începură să se plimbe şi să inspecteze fiecare centimetru al trunchiului său. Nicio fărâmă de piele nu scăpă cercetării ei avide şi

minuţioase. Atinse fiecare crestătură şi os, fiecare muşchi şi tendon… Era absolut încântată de silueta lui musculoasă şi impunătoare.

Devenea din ce în ce mai curajoasă cu fiecare minut care trecea, aşa că se mută la grămăjoara de păr cârlionţat de pe pieptul lui. Nu mai văzuse niciodată pieptul gol al unui bărbat şi nici măcar nu bănuise vreodată că ar fi putut fi atât de ispititor. Grămăjoara de păr îi gâdila mâinile, şi se desfătă cu senzaţia neobişnuită de a-şi odihni palmele pe pieptul său, în timp ce sfârcurile lui mici şi maro îi împungeau pielea catifelată.

Gestul ei avu un efect imediat asupra lui. Gabriel scrâşni din dinţi, încordat, apoi o lipi de uşă.

— Mângâie-mă! Aşa.

Îi aşează degetele pe sfârcurile lui şi o învăţă cu exactitate cum să-l ciupească uşor şi câtă presiune să aplice, şi… trupul său se cutremură cu un geamăt.

Cât de exotic! Cât de satisfăcător! În clipa aceea, ticălosul de Gabriel se afla la mila ei, şi nu se putu abţine să nu se gândească cât de pricepută devenise după doar câteva lecţii. După câteva îndrumări mai serioase avea să fie o veritabilă maestră a artelor sexuale. Cât de palpitant!

— Linge-mă, îi porunci el. Acolo. Unde mă atingi. Se aplecă mai aproape de ea şi-şi apropie sfârcul de buzele ei. Pune-ţi limba pe mine.

Îşi aminti, uimită, de femeia al cărei sân îl supsese el în loja acoperită a teatrului. Oare unui bărbat îi plăceau aceleaşi lucruri care trimiteau o femeie pe culmile extazului?

Aparent, da.

Scoase limba şi-i umezi uşor sfârcul. Inspiraţia lui rapidă îi dădu de înţeles că procedase corect. Repetă procedura iar şi iar, devenind tot mai îndrăzneaţă şi mai obscenă.

— Acum suge, îi ceru el, cum ar suge un prunc sânul mamei sale.

Ea acceptă cu ardoare, şi buzele ei se închiseră imediat pe bucăţica aceea delicioasă de carne.

— Mai tare, o îndemnă el.

Îşi încordă gâtul şi spori presiunea. Crescu şi tensiunea pe care o simţea în propriul corp. Degetele lui se răspândiră prin părul ei, pieptenii zburară şi cascada de şuviţe întunecate i se revărsă pe umeri.

El mai gemu o dată, plin de dorinţă, apoi îşi îndepărtă pieptul de buzele ei. Respiraţia i se accelerase şi inima îi bătea tare din spatele coastelor. O apucă de fund şi o ridică, lipind-o apoi de un perete. Cuprins de focul pasiunii, o prinse de coapse, îi ridică fustele şi o deschise astfel încât să-şi poată încolăci picioarele în jurul taliei lui. Elizabeth se supuse imediat şi cu ardoare. După aceea se arcui şi-şi lipi vintrea de a ei, printr-o mişcare care aprinse o frenezie de nedescris între coapsele ei.

— M-ai excitat foarte tare. Îi fură apoi un sărut pasional. Ai idee ce înseamnă asta?

— Nu. Nu.

— Că vreau rău de tot să ţi-o trag.

Nu mai auzise niciodată termenul acela şi nu îi cunoştea semnificaţia, dar, cu toate acestea, răsuna şi se revărsa prin părţile feminine ale corpului ei.

— Fă ce ai de făcut.

— Nu-mi spune aşa ceva, mârâi el, căci s-ar putea chiar s-o fac. Dar ai merita asta pentru că ai venit aici.

— Nu am putut să nu vin.

— Da, zise el resemnat, cred că ai dreptate.

Se răsuci apoi, ţinând-o lipită de el, şi se deplasă prin cameră, ca şi când ar fi fost uşoară ca un fulg. Se lăsă în jos spre canapeaua cu spătar înalt şi alunecă pe ea, astfel încât Elizabeth să fie peste el.

Era aşezată în genunchi în poala lui, cu fustele ridicate, şi o deschise şi mai mult, astfel încât zonele ei intime să fie în contact direct cu partea inferioară a trunchiului său. Erau lipiţi într-un mod pe care ea nu şi-l imaginase niciodată posibil, dar cu toate acestea trupul ei primea cu bucurie uniunea şi tot ce prevestea, dându-i de înţeles care avea să fie următoarea lui mişcare. Începu să mişte din şolduri, şi adoptă şi ea ritmul lui.

După o plăcere prelungită, Gabriel şopti ceva de neînţeles. Vocea şi expresia lui arătau clar că era îndurerat, aşa că se opri.

— Te rănesc? întrebă ea, îngrijorată.

— Numai într-un sens bun.

Neînţelegându-i răspunsul, Elizabeth se strădui să se dea la o parte de pe el şi să-i ofere mai mult spaţiu, dar el o ţinu în loc – îşi alunecă mâinile sub fustele sale şi le odihni pe coapsele ei, împiedicând-o să se retragă.

— Fundul tău e gol sub rochia asta? întrebă el nepoliticos. Nu porţi vreun soi de lenjerie modernă şi complicată?

— Nu, nu port niciodată.

— *Buono.* Urăsc chestiile alea.

Ea îi întâlni privirea cu încredere şi fu mulţumită să descopere că era foarte stăpână pe sine – era exact genul de femeie modernă care putea discuta deschis cu iubitul ei despre faptul că nu purta lenjerie intimă.

Îşi strecură mâinile mai sus şi o prinse de fund. Se folosi de asta ca punct de sprijin pentru a o înclina spre el. Ea se clătină un pic, susţinându-şi toată greutatea într-o singură mână.

— Ai un fund minunat, spuse el. Într-o bună zi, am să te desenez fără nicio haină pe tine. O să mă laşi s-o fac, nu-i aşa?

În ciuda faptului că afirmaţia aceea era de-a dreptul scandaloasă, ea nu o respingea. Ideea de a fi goală pentru el nu i se mai părea ceva şocant. De fapt, abia aştepta să aibă ocazia aceea. Şi, dacă ar fi avut şi cea mai mică idee cum să exprime asta, ar fi avansat imediat la nuditate completă. Hainele acelea strâmte – mai ales corsajul – erau o altă chestie de care abia aştepta să scape.

— Presupun că o să te las.

— Să ştii că n-o să îţi permit să-mi refuzi nimic.

— Încep să-mi dau seama de asta.

Supunerea ei blândă îl făcu să afişeze un zâmbet arogant, prin care îi spunea în tăcere că nu avusese niciodată îndoieli în privinţa acestui fapt. Avea să

procedeze după pofta inimii şi avea să se desfete bucuros văzând-o păcătuind.

Îi descheie abil rochia în spate şi începu să tragă de corsaj şi să îi desfacă şnururile. Cu câteva mişcări abile – care nu-i oferiră nicio clipă de răgaz pentru a apuca să se sperie –, o dezbrăcă până la talie, iar Elizabeth se trezi stând în faţa lui, cu sânii mişcându-i-se liberi.

— Gabriel!

Trase imediat de rochie. Primul ei impuls fu acela de a-şi acoperi părţile corpului care nu trebuiau să se vadă, să ascundă ceea ce nu mai dezvăluise niciodată. Nu era complet goală nici măcar atunci când făcea baie! Se spăla îmbrăcată în cămaşa de noapte! Dar el îi interzise să se acopere, fixându-i mâinile la spate – voia să aibă o priveşte fără obstacole asupra celor doi sâni, pe care ea îi considerase întotdeauna prea mari şi greoi.

O analiză apoi cu atenţia acordată detaliilor specifică unui artist. Privirea lui era la fel de fermă cum ar fi fost probabil şi mâinile sale. După aceea o mângâie, strângând cu degetul mare şi cel arătător, mişcându-i un sân şi cântărindu-i greutatea şi textura.

— Superbi. Sunt la fel de magnifici cum bănuiam eu. Complimentul acela o făcu să se cutremure până în vârful picioarelor. Ai fost făcută pentru aprecierea unui bărbat ca mine.

O aplecă blând încă o dată, îi aduse sânul deasupra gurii lui şi-l supse, gustându-i cu lăcomie sfârcul cu dinţii şi cu limba. Ciuguli şi se jucă, o tachină şi o ronţăi, până când ajunse să se zvârcolească din cauza acelei agonii fără alinare… Şi totuşi, nu se opri.

Se mută apoi la celălalt şi aplică aceeaşi tactică nemiloasă. Doar că apăru o tortură în plus: în timp ce îi sugea un sân, degetele lui se jucau şi-l manevrau pe celălalt, astfel încât ambele sfârcuri erau copleşite.

Senzaţia aceea era prea intensă pentru a putea fi îndurată de o simplă muritoare!

— Nu mai pot îndura, protestă ea. Opreşte-te!

— Nu, declară el obraznic.

Gabriel se întoarse şi se roti astfel încât ea ajunse jos şi el întins deasupra ei, după care continuă să o mângâie, până când ajunse să-şi simtă sfârcurile sensibile şi inflamate. Dar, chiar şi aşa, el tot nu se opri. Se insinuă şi se poziţionă între coapsele ei. Materialul fustei era ca o pernă de amortizare pentru coapsele lui, şi începu să se împingă în ea, încet şi languros. Şoldurile ei căpătară o voinţă proprie şi începură să se mişte în acelaşi ritm cu ale lui.

Începu să îi răsune în minte un semnal de alarmă şi recunoscu intuitiv că bărbatul întrecuse o limită acceptabilă şi că era pe cale să se ducă exact acolo unde nu trebuia să-i permită.

— Gabriel…

Până să înceapă, Elizabeth crezuse că era capabilă să ducă la îndeplinire orice finalizare dorită de el, doar că realitatea se dovedea mult mai complicată decât ar fi bănuit ea vreodată. În plus, totul progresa atât de repede, dorinţa lui pentru ea îi conducea pe amândoi spre necugetare.

— Gabriel… încercă încă o dată, dar de data aceasta mai puternic. Te rog!

Era mult prea absorbit de ceea ce făcea, aşa că nu-i răspunse, ci doar continuă cu mânuirea lui meticuloasă. Ea simţi brusc o bucată de carne care o apăsa prin pantalonii lui şi o împingea exact în locul în care avea cea mai mare nevoie. Gabriel se opri abia în clipa în care ea începu că se lupte serios cu el.

Disperat să-şi recapete controlul, îşi coborî centrul de greutate mai jos, astfel încât zona lui inghinală să fie complet lipită de a ei. Expresia lui înfierbântată o uimi… era atât de intensă şi de magică, încât se bucură că stătea întinsă când dădu ochii cu ea.

— Totul se întâmplă prea repede, zise ea cu teamă. Mă sperii.

— *Buono*, zise încă o dată. Ar trebui să-ţi fie foarte frică.

Se rostogoli apoi într-o parte, dar rămase cu o coapsă

peste a ei. Cu o ultimă privire plină de o dorinţă arzătoare, îi trase înapoi corsajul şi rochia, ca să-i ascundă din nou sânii, apoi, scotoci în mod scandalos sub combinezonul ei, coborî mâna şi o aşează chiar între picioarele ei. Mâna lui era… acolo! Elizabeth se zvârcoli incomod.

— Eşti foarte udă.

— Da.

Se înroşi la faţă când recunoscu acel detaliu umilitor. De când îl cunoscuse, zonele ei intime erau umede şi inflamate. Chiar şi în clipa aceea era alunecoasă, iar fluidele corpului îi acopereau în totalitate întreaga porţiune dintre coapse.

El se ridică de pe canapea şi se duse în cealaltă parte a camerei. Se întoarse cu un prosop. Îi vârî iar mâna sub fustă şi o şterse între picioare, absorbind umezeala aceea neobişnuită. Miezul feminităţii ei era umflat şi sensibil, iar pluşul prosopului avu un efect aproape excitant.

— Eşti foarte pregătită pentru mine. Chicoti apoi grosolan şi aruncă prosopul pe jos. O să-mi placă la nebunie să ţi-o trag.

— Tot spui treaba asta, dar nu ştiu ce înseamnă.

— Înseamnă că o să te pipăi aici, şi o să te sărut, şi o să-ţi fac şi multe alte lucruri.

Îşi trecu apoi degetul mare peste zona sensibilizată. Gestul lui o fascină şi o tulbură deopotrivă.

— Nu!

— *Si*, insistă el.

— De ce ai face una ca asta?

— Pentru că o să-mi facă plăcere. Şi o să-ţi placă şi ţie. De asta nu ar fi trebuit să vii aici azi. O sărută apoi pe frunte şi zăbovi o clipă, de parcă ar fi încercat să-şi ispăşească păcatele. Sunt sigur că nu o să mă crezi, dar am încercat să te protejez când ţi-am trimis biletul acela.

— De ce anume ai încercat să mă protejezi?

— De mine.

O ridică în fund şi îngenunche în spatele ei, strângându-i la loc şnururile corsajului şi închizându-i rochia. Acţiunile lui îi dădeau de înţeles că terminaseră – cel

puţin pentru moment –, aşa că aşteptă cuminte să-i termine de încheiat rochia şi să-i prindă părul la loc. Priceperea lui îi amintea încă o dată de vasta lui experienţă sexuală.

După ce o transformă la loc într-o doamnă prezentabilă, o ajută să se ridice. Ochii lui erau de nepătruns şi gândurile sale imposibil de citit atunci când o întrebă:

— Vrei să fi iubita mea, BELLA?

— Da, vreau.

El încuviinţă din cap serios.

— Avem şedinţă luni. Gândeşte-te serios dacă vrei să vii, pentru că, dacă o faci, nu o să mai poţi da înapoi. Vei fi ruinată. Complet compromisă.

— Am douăzeci şi şapte de ani. Aş spune că a sosit timpul.

— N-o să te mai poţi căsători niciodată după ce termin cu tine.

— Nu-mi pasă.

— S-ar putea să-ţi pese totuşi… într-o zi.

— Mă îndoiesc sincer.

El pufni batjocoritor.

— Nu vei înţelege cu ce eşti de acord până când nu va fi prea târziu să mai repari orice prejudiciu.

— Îmi asum riscul.

— Azi te-am lăsat să pui stop, dar altă dată n-o să te mai las. Dacă intri pe uşa mea luni, nu voi mai permite nicio restricţie. Îi mângâie apoi un sân, făcând-o să-şi amintească foarte viu ceea ce tocmai se întâmplase între ei… şi să-şi imagineze ceea ce urma să se întâmple dacă avea să îndrăznească să îl mai viziteze.

— Nu voi accepta să mă refuzi doar pentru că ţi-aş putea răni sensibilitatea feciorelnică.

— Înţeleg.

— Ba nu, nu înţelegi. Dar vei înţelege. Îi ridică apoi mantia şi i-o aşează peste umeri, închizându-i-o. Sunt un bărbat adult normal, cu un libido sănătos. Dacă eşti suficient de nesăbuită să mi te oferi, o să iau şi o să tot iau, până nu va mai rămâne nimic. Şi n-o să am mustrări de

conştiinţă pentru comportamentul meu.

— Nu cred că mi-ai face nimic ruşinos.

— Atunci, eşti nebună. Ridică din umeri şi îşi puse mâinile în şold. Aventura noastră se va termina într-o zi, în viitorul nu foarte îndepărtat. Eşti conştientă de asta, nu?

— Sigur că da.

I se strânse inima la auzul vorbelor lui, dar refuză să se gândească prea mult la posibilitatea aceea. Era hotărât să se discrediteze şi să o descurajeze, în timp ce ea îşi propusese să se concentreze doar asupra noilor posibilităţi.

— O să trec mai departe, după ce o să mă plictisesc de tine, şi n-o să mai privesc în urmă.

— Poate că nici eu n-o s-o fac, minţi ea, sperând să pară versată şi sofisticată.

— Ei, nu, pe naiba, o batjocori el şi clătină din cap, tulburat totuşi de încăpăţânarea ei. Numai ţine minte asta: nu o să-mi cer niciodată scuze pentru ce se va întâmpla de-acum înainte şi nici n-o să-mi pară rău când se va termina. Indiferent de cât de mult o să suferi tu. Genul ăsta de om sunt.

— N-o să mă convingi niciodată că aşa eşti tu cu adevărat.

— Ei bine, nu poţi spune că nu te-am avertizat.

— Da, nu pot. Afişă apoi un zâmbet timid, desfătându-se cu apropierea lui, cu căldura şi cu mirosul corpului său. Am emoţii.

— Ar trebui să ai. Se îndepărtă apoi, lăsând în mod voit o oarecare distanţă între ei. Luni am de gând să te dezbrac până la talie. Şi să-ţi desenez sânii goi.

— Nu ştiu dacă sunt pregătită să…

— Eu asta vreau. Şi asta mă aştept să se întâmple. Tu trebuie doar să te hotărăşti dacă eşti pregătită mental.

— Cum doreşti. Partea raţională a fiinţei ei ridiculiză imediat acea sugestie obraznică, dar partea mai desfrânată din ea – femeia în care părea că se transforma – era entuziasmată în secret. Nu vreau să plec.

— Trebuie. Chiar acum. Sau sunt şanse mari să te ţin aici toată noaptea.

— Cere-mi să rămân.

O studie atent, timp de multe secunde lungi, şi Elizabeth aproape că putea vedea gândurile care i se derulau frenetic prin minte. Se lupta cu sentimentele, ezita, contrariat şi excitat. Se pregăti sufleteşte, convinsă că avea să-i ceară să mai rămână.

Apoi acel moment se disipă. Deschise larg uşa. Aerul rece năvăli înăuntru.

— Du-te, zise el încet.

— Ne vedem luni.

El ridică dintr-o sprânceană, parcă punându-i la îndoială hotărârea. În mod evident, se aştepta să nu mai aibă plăcerea de a o... distra. Cu siguranţă nu o cunoştea prea bine. Dar era pe cale să o cunoască.

Exaltată şi înfierbântată, Elizabeth trecu pe lângă el. Dar nu înainte să se oprească şi să-i planteze pe buze un sărut de rămas-bun. După care ieşi afară, dornică şi încântată, dar şi descurajată de modul plictisitor în care aveau să treacă orele.

Ziua de luni părea să fie la o eternitate distanţă.

Capitolul 10

Când trecu prin dreptul unei ferestre de la etaj, John observă din întâmplare trăsura parcată pe stradă. Se opri şi o privi îndeaproape. Putu distinge sigiliul Norwich. Nu era careta cu patru cai a contelui, ci o trăsură mai mică, folosită de fiica lui.

John nu-l auzise pe majordom anunţând sosirea unor oaspeţi, şi nu-l prevenise niciun servitor că s-ar fi aflat în salon Lady Elizabeth, care – în mod evident – venise neanunţată şi pe neaşteptate.

— Ce caută aici? bombăni el.

Îi trimisese biletul pe care îl împinsese Gabriel să i-l scrie. Fusese unul politicos şi succint, care o informa despre încheierea contractului de pictură – doar că, atunci când

trimisese un lacheu să i-l ducă, nu se gândise nicio clipă că era cazul să fie cu ochii în patru pentru o potenţială vizită. O femeie nobilă cu creştere aleasă nu ar fi îndrăznit să vină pur şi simplu fără o invitaţie.

Abia atunci înţelese cât de mult se ataşase femeia de fiul său capricios, iar asta era ceva tulburător şi supărător. Gabriel avea un talent înnăscut când venea vorba despre alegerea unui anumit tip de concubină – selecta numai femei care nu i-ar fi cerut mai mult decât le putea oferi el vreodată. Legăturile lui amoroase nu se revărsau niciodată în viaţa lui din afara atelierului, aşa că John nu fusese vreodată implicat în vreun soi de conflict emoţional şi cu siguranţă spera ca aceea să nu fie prima dată.

Lady Elizabeth era o femeie amabilă şi frumoasă, dar gândul că ar fi putut fi nevoit să o aline şi să o consoleze pe fiica lui Findley i se părea dezagreabil. Nu pentru că nu o plăcea pe Elizabeth, ci pentru că nu-l putea suporta pe tatăl ei.

Poate că nivelul ei indecent de afecţiune fusese şi motivul pentru care Gabriel fusese atât de hotărât să pună capăt acelei relaţii. Poate că fiul său observase la ea un ataşament care i se păruse neplăcut şi pe care nu îl putuse îndura. Ei bine, indiferent care ar fi fost motivele sale, în clipa aceea apăruseră nişte probleme care trebuiau rezolvate.

John oftă şi coborî scările, rugându-se să nu dea peste o Lady Elizabeth morocănoasă şi plânsă, care cerşea să afle veşti despre Gabriel sau care cerea genul de sprijin pe care el nu i-l putea oferi. Gabriel era perfect capabil să înceapă şi să pună capăt relaţiilor lui fără niciun ajutor din exterior. John era expert în multe lucruri, dar să fie nevoit să explice comportamentul de neînţeles al fiului său sau să menajeze orgolii sau să aline o inimă frântă… toate erau lucruri ce depăşeau orice limită.

Se opri pe palier, căutând să audă voci sau servitori care se agitau, însă nu era nimic ieşit din comun. Se rezemă de balustradă, cu urechea aţintită spre salon, şi apoi îşi dădu seama că de fapt încerca să-şi dea seama

dacă era prezentă acolo şi Mary. Oare Mary o însoţise pe doamna? Acea probabilitate îi făcu simţurile masculine să se ascută, marcate de anticipare.

Gândurile lui rătăceau adesea în direcţia ei, aşa că se repezi pe scări, nerăbdător să afle dacă avea ocazia de a discuta cu ea.

Încă nu reuşise să-şi dea seama ce anume îl intriga la slujnica aceea aspră şi arţăgoasă, dar pur şi simplu nu se putea opri din a se gândi la ea.

Era o femeie matură, frumoasă şi inteligentă, rotundă acolo unde trebuia să fie o femeie şi subţire în locurile potrivite – şi efectiv nu şi-o putea scoate din minte. Iar asta era absurd. În ciuda situaţiei financiare precare cu care se chinuia de ceva timp, era totuşi fiul unui conte – şi, implicit, avea standarde foarte înalte. Iar ea era o femeie de rând, cu un caracter aspru şi care nu tolera prostiile – era diametral opusă genului de femei nobile, blânde, graţioase şi politicoase pe care obişnuia să le aleagă.

Era condus de pură dorinţă – de o atracţie misterioasă –, şi ştia din proprie experienţă cât de repede şi de uşor putea dorinţa carnală să copleşească impulsurile raţionale ale unui bărbat. Aşadar, nu prea avea de ce să încerce să se împotrivească. Mai ales că dorinţa câştiga mereu… iar în ultimele două nopţi stătuse treaz şi se gândise la ramificaţiile acestui lucru, chibzuind încotro l-ar fi putut conduce un astfel de impuls.

Adevărul amar al situaţiei era că se simţea foarte singur.

După acea poveste de amour blestemată pe care o trăise cu mama lui Gabriel, reuşise să-şi potolească sentimentele de vinovăţie şi disperare aruncându-se în multe aventuri sălbatice – unele mai lungi decât altele dar, cu toate acestea, nu simţise niciodată prea mult entuziasm faţă de vreuna dintre femeile cu care cochetase. Nu prea îi plăcuse niciodată stabilitatea, doar că tocmai împlinise cincizeci de ani şi, în afară de fiul minunat pe care-l plămădise cu mult timp în urmă, nu avea nimic altceva cu care să se mândrească.

Lăsase în urma sa un şir lung de aventuri sexuale ilicite pe la curţile regale maiestuoase din Europa, aşa că se putea lăuda pe drept că avusese parte de multe femei fermecătoare şi rafinate. Cu toate acestea, după uciderea Selenei, jurase să renunţe la monogamie şi nu sperase niciodată la nimic mai mult decât nişte legături trecătoare pe care le obţinea prin sex pasional. Doar că, odată ce înaintase în vârstă, începuse să tânjească după ceva mai mult decât doar împreunări inutile şi sporadice cu femei distante şi rezervate. De aceea şi încetase să-l mai însoţească pe Gabriel în aventurile lui nocturne depravate. John ajunsese să îşi dorească prietenie, încredere şi bucurie – toate sentimentele care se regăseau într-o poveste de dragoste adevărată… însă nu întâlnise niciodată o femeie care să-i accelereze măcar pulsul, d-apoi să-i mai întărească şi mădularul.

Cu toate acestea, Mary Smith îndeplinea ambele cerinţe.

Nu-şi putea aminti ultima dată când o femeie stârnise în el atât de multă dorinţă, iar de data aceasta fascinaţia pe care o simţea pentru ea era ceva mai mult decât nevoia de descărcare a energiilor sexuale. Mary îl încânta şi îl nedumerea, îl făcea să se întrebe şi să se perpelească, încercând să-şi dea seama cine şi ce era ea cu adevărat şi cine era el şi ce-şi dorea cu adevărat de la viaţă.

Poate pe ea?

Da, şi-o dorea ca amantă – şi, dacă ar fi putut-o atrage cumva vreodată în apropierea unui pat, ar fi avut parte amândoi de o partidă de sex fabuloasă şi scandaloasă. Cu toate acestea, în mod surprinzător, îşi dorea şi doar să stea de vorbă cu ea. Tânjea să o ţină de mână în timpul unei plimbări prin parc, să petreacă împreună o seară liniştită în faţa şemineului, citindu-şi unul altuia, să discute şi să se intereseze despre ea, până când avea să ajungă să o descopere în cele mai mici detalii: care era culoarea ei preferată, mâncarea ei preferată, ce îi plăcea să facă în timpul liber şi ce purta noaptea când se ducea la culcare.

Lipsa ei de consideraţie şi dezinteresul prefăcut pe care-l afişa pentru el ca bărbat jucau, de asemenea, un rol important în fascinaţia lui. Dispreţul pe care-l arăta ea faţă de el îl lovea drept în orgoliu şi-l făcea să fie nerăbdător să alerge după ea – doar ca să vadă dacă putea fi prinsă. Firea ei rece şi aspră şi acel mic indiciu de temperament bine ascuns sub suprafaţa aceea politicoasă îl făceau să fie sigur că momentul în care avea să se abandoneze în braţele lui urma să fie într-adevăr unul foarte dulce.

Încetini când ajunse în faţa uşii salonului, intenţionând să pară calm şi stăpân pe sine în clipa în care intra. Când se simţi sigur pe el, păşi înăuntru. Doar că acolo descoperi că nu-l aştepta nimeni – iar dezamăgirea lui fu enormă.

În josul holului era o servitoare, aşa că începu să o interogheze.

— A sosit Lady Elizabeth?

— Nu, domnule, zise ea. Nu a bătut nimeni la uşă toată după-amiaza. Sunt sigură de asta.

John se duse apoi la fereastră şi privi afară. Lacheul Norwich şi vizitiul se aflau în josul străzii. Stăteau undeva sprijiniţi de o verandă – într-un loc din care puteau supraveghea atât casa, cât şi trăsura şi unde un arbore mare îi ferea de burniţa rece.

Oare Elizabeth stătea în trăsura răcoroasă şi umedă, încercând să-şi facă curaj să intre? Sau poate se dusese de una singură la căsuţă? Da, asta trebuia să fi făcut.

Din fericire, nu era programată nicio altă clientă – Doamne, ce dezastru de proporţii ar fi rezultat din asta! –, aşa că John nu avea de ce să-şi facă griji. Şi totuşi, dacă îl întrerupsese pe Gabriel când era cufundat în arta sa, probabil îşi dorea să n-o fi făcut. Fiul său se concentra mai intens decât orice alt om pe care-l cunoscuse vreodată John, şi să-l ajute Dumnezeu pe cel care îndrăznea să-l deranjeze.

Neliniştit, John se hotărî să afle unde era. La urma urmei, nu putea permite ca nobila aceea prostănacă să se plimbe prin faţa casei, învârtindu-se sau lâncezind ore întregi. Asta ar fi iscat o bârfă straşnică în rândul vecinilor!

Îşi luă o haină şi ieşi afară în vremea îngrozitoare. Deşi era cu puţin înainte de ora două, cerul mohorât arunca umbre iernatice asupra Londrei şi arăta ca şi când se apropia amurgul. Picăturile reci de ploaie îi udară creştetul capului în timp ce se apropia de vehicul. Scara trăsurii era coborâtă, ceea ce indica faptul că Lady Elizabeth coborâse deja. Deschise totuşi uşa, ca să se asigure.

Spre surprinderea lui, Mary Smith stătea ghemuită sub un morman de pături şi se odihnea atât de liniştită, încât John suspectă că era posibil chiar să fi adormit.

— Elizabeth… în sfârşit! zise ea, clipind şi ridicându-se. Aproape că începusem să cred că nu o să mai vii.

În mod evident, confundase identitatea vizitatorului ei şi crezuse că era stăpâna sa. Se îndreptă de spate pe canapeaua trăsurii şi păru să-şi şteargă discret ochii. Oare plânsese?

Gândul acela îi făcu inima să tresară. Oare o rănise cineva? Cine? Şi de ce?

— Mary, şopti el, adorând şansa de a-i pronunţa numele, sunt eu, John Preston.

— Domnule Preston? Femeia tresări şi se răsuci astfel încât să fie cu spatele întors către el. Ce cauţi aici?

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, răspunse el, mai morocănos decât intenţionase.

— O aştept pe Lady Elizabeth, răspunse ea linear. Plecăm imediat de pe capul dumitale.

Oare vorbea poticnit? Îşi trăsese nasul?

Se uită prin trăsură şi o surprinse în clipa în care îşi ascundea o batistă albă în manşeta rochiei – în mod evident, sperase ca el să nu observe.

— O aştepţi de ceva timp pe Lady Elizabeth.

— Şi ce contează dacă da? întrebă ea irascibilă. Am anumite îndatoriri în ceea ce-o priveşte pe dumneaei, şi nu văd de ce ar fi asta treaba dumitale.

Se întoarse apoi, când fu suficient de liniştită încât să dea ochii cu el, şi se purtă de parcă totul era în ordine, când, de fapt, nu încăpea îndoială că era peste măsură de înnebunită de durere. Doamne, cât de uşor o putea citi – iar

ideea că era acordat la starea ei mentală i se părea incitantă.

Li se întâlniră privirile, şi aerul dintre ei păru să sfârâie. Aproape că săreau scântei între ei, iar senzaţia aceea erotică îl făcu să se cutremure până în vârful picioarelor.

— Vreau să intri, zise el cu blândeţe.

Îi atinse apoi mâna, doar că Mary se uită la ea de parcă ar fi fost un şarpe veninos.

— Mulţumesc, dar nu.

Refuzul ei îl ustură şi-l enervă.

— Eşti în continuare supărată pe mine.

— Nu te flata singur. Nu m-am gândit nici măcar o dată la dumneata.

— Mi-am cerut scuze pentru gafa pe care am făcut-o. „Ce femeie afurisită!” se gândi el. Oare chiar nu înţelegea regulile de comportare civilizată? N-o să mă ierţi niciodată?

— Nu înţeleg de ce ar fi atât de important pentru dumneata să te iert – sau pentru mine.

Ei bine, îl cam pusese la punct, nu-i aşa?

— Mary, o avertiză el, te comporţi ridicol. Îţi cer să intri în casă. Chiar acum.

— Nu-mi dai dumneata mie ordine, domnule Preston. Am fost tratată urât de bărbaţi cu titluri mai importante ca al dumitale, şi nu accept asta.

Se întinse către uşă, ca să i-o închidă în nas, însă el împinse uşa ca ea să nu ajungă, ceea ce o enervă cumplit. O, Doamne, îi plăcea foarte mult s-o vadă furioasă! În mod evident, era în toane foarte proaste. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă li s-ar fi permis acelor sentimente reprimate să bubuie şi să iasă la iveală?

— Bine, atunci, răspunse el amabil. O să stau eu aici afară cu dumneata.

Era vizibil alarmată, şi i se puse un nod în gât.

— Domnule Preston, absolut sigur nu vei face asta!

El urcă totuşi în trăsură, ignorându-i dorinţele, apoi închise uşa şi trase zăvorul, adăpostindu-i într-un cocon întunecat şi înăbuşit. Se aşeză pe banchetă cu mare

plăcere şi se dădu mai încolo, până când o înghesui în colţ, după care ridică păturile care o înfăşurau şi o protejau.

Ea se încruntă la el, precaută.

— Ce faci?

— Îţi ţin companie.

— Nu am nevoie de compania dumitale.

— Nu-mi pasă. Apropierea aceea dezvăluia că ochii ei erau roşii şi umflaţi – o dovadă clară a faptului că plânsese mult aşa că el nu se putu abţine să nu o întrebe: Ai plâns?

— Îţi spun sincer că eşti o bestie foarte nepoliticoasă şi insensibilă! Pentru buzele dumitale niciun comentariu nu este prea nepoliticos?

— Când răspunsul are legătură cu tine, nu, nu există. Întinse mâna şi-i mângâie obrajii îmbujoraţi. Era foarte frig. Eşti nebună! Ai îngheţat! O să răceşti îngrozitor!

— Sunt foarte bine, susţinu ea. Dar un fior îi străbătu vizibil umerii, aşa că el îşi trecu un braţ pe sub genunchii ei şi pe celălalt în spatele ei şi – fără să-i permită să mai protesteze – o ridică şi o aşeză în poala sa, apoi aranja păturile astfel încât să poată păstra căldura combinată a corpurilor lor. Era cald şi confortabil sub pături, iar fundul ei plăcut la atingere era aşezat chiar deasupra vintrei lui, aşa că i se întări mădularul.

Ea se răsuci spre el, scandalizată. Şoldul ei se adânci în vintrea lui, şi făcu ochii mari de uimire. Slavă Domnului că zvonurile pe care le auzise despre ea erau adevărate: nu era vreo domnişoară feciorelnică! Ştia foarte bine ce anume era lipit atât de intim de coapsa ei.

O împinse în faţă, ca să-şi piardă echilibrul şi să fie nevoită să se sprijine de el. Unul dintre sânii ei ajunse imediat lipit de pieptul lui, iar sfârcul întărit reuşea să-l împungă prin materialul corsajului şi al rochiei.

Fără a se arăta ruşinat de acea însufleţire a mădularului, se arcui spre ea şi o lăsă să simtă pe deplin starea în care îl adusese. Ea inhală brusc. Gura ei luxuriantă şi suculentă se afla la doar câţiva centimetri de a lui, aşa că riscă totul şi reduse distanţa dintre ei.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, iar femeia icni

disperată şi se smuci deoparte. Mişcarea aceea puternică îi expuse obrazul, aşa că el îşi îngropă nasul acolo şi apoi îl sărută.

— Te rog, John, nu face asta, zise ea – doar că se relaxase complet în braţele lui şi îşi ţinea faţa îngropată în gâtul lui.

— Ssst, Mary! Îi sărută părul, apoi urechea, apoi gâtul. Aşa a fost să fie.

— Nu putem face asta.

— Ba putem, zise, apoi se aplecă mai mult, până când ajunse din nou la gura ei.

Ea se supuse complet, fără să mai încerce să se eschiveze. Scoase un sunet ce aducea a suspin de bucurie – sau poate era un bocet de resemnare! —, apoi i se oferi, şi se uniră într-o îmbrăţişare uimitoare şi plină de bucurie. Era genul de îmbrăţişare de care nu se mai bucurase de la prima sa întâlnire cu Selena.

Oare avea să fie binecuvântat de două ori în viaţa lui mizerabilă? Era suficient de norocos să găsească pentru a doua oară acelaşi gen de pasiune arzătoare şi mistuitoare?

Adânci apoi sărutul. Limba lui o cercetă curioasă pe a ei, se uni cu ea şi avu imediat senzaţia neobişnuită că ajunsese acasă, că, după toate rătăcirile lui, ajunsese în sfârşit acolo unde îi era menit să fie.

— Doamne, a trecut atât de mult timp, şopti ea, aproape pentru sine, când el îi cuprinse sânul în palmă.

— Şi pentru mine.

Se bucura că nu mai existase nimeni înaintea ei, pentru o perioadă atât de lungă de timp.

Începu să plouă foarte tare, iar stropii loveau acoperişul trăsurii. El o trase şi mai aproape, desfătându-se cu senzaţia aceea. Era o femeie cu sânge fierbinte, pricepută şi pasională în acţiuni şi-n mişcări. Cu aceeaşi lăcomie ca a lui, degetele ei începură să-i exploreze pieptul, stomacul şi tot mai jos, şi, când ajunseră acolo, îi manevră nestingherită bărbăţia prin materialul pantalonilor.

Tânjind să-i simtă pielea dezgolită, el îi desfăcu rochia în partea de sus, atât cât să-şi poată strecura mâna ca să-i

strângă şi să-i ciupească un sfârc. La început, Mary se supuse acelei stimulări manuale, primind cu bucurie tensiunea şi stresul care se năşteau şi creşteau în fiinţa ei şi, continuă să accepte şi când el se mută la celălalt sân, pentru a-i oferi şi acestuia aceeaşi atenţie explicită.

Dar, când începu să-i dea jos rochia, când îi dezgoli umeri, ca să se poată cuibări la pieptul ei, întâmpină rezistenţă. Femeia scoase un geamăt de disperare şi se îndepărtă de el.

— Nu pot, zise ea. Nu pot să merg mai departe.

— Mary… am nevoie de tine.

— Ştiu asta, dar pur şi simplu nu pot.

— Cel puţin lasă-mă să te văd! Nu-mi nega un astfel de cadou minunat.

Înainte să-l poată opri, el îi împinse corsajul mai jos acei câţiva centimetri rămaşi şi dezvălui un sfârc obraznic. Se aplecă şi îl luă în gură. Geamătul ei de plăcere fu răsplata lui, apoi continuă, angrenându-şi dinţii şi limba, în timp ce ea se îndrepta în braţele sale şi-l ghida încotro să se îndrepte.

După o asemenea victorie preţioasă, nu se putu abţine să nu cerceteze şi sub fusta ei şi să studieze paradisul umed şi misterios dintre picioarele ei. Îşi trecu mâna prin ghemotocul elastic de păr şi, fără nicio fineţe sau ezitare, se afundă în interiorul feminităţii ei luxuriante.

Gradul ei de excitaţie era mai mult decât evident. Era udă. Fluidele ei corporale se prelingeau pe mâna lui, şi se arcui pentru el în clipa în care îi atinse miezul feminităţii. John descoperi că clitorisul ei era umflat şi pregătit. Îşi fixă lacom gura pe sfârcul ei, iar cu degetul mare şi obraznic o aruncă de pe culmile extazului drept într-un orgasm zguduitor.

Ea se zvârcoli şi se agită, aşa că o lipi şi mai tare de corpul lui, adorând felul în care îi chinuia frenetic falusul asuprit. Înfruntă furtuna alături de ea, până când acel eveniment sălbatic se domoli, după care ea îi căzu în braţe şi izbucni în plâns.

Inima lui se topi pe dată. Trecuse mult timp de când

nu mai consolase o femeie îndurerată, şi nici nu-i prea păsa cu adevărat de motivele pentru care era atât de supărată, căci reuşise să-i dărâme acel zid de reţinere, îi distrusese orice apărare şi o ţinea în braţe în timp ce plângea.

O alină cu vorbe de amor şi cu mângâieri liniştitoare. Ea se linişti în cele din urmă, dar începu deodată să resimtă acea jenă pe care el o anticipase foarte bine. Era o femeie foarte mândră, care nu se lăsa aşa uşor pradă emoţiilor, iar John era de-a dreptul extaziat de faptul că ea avea suficientă încredere în el încât să lase garda jos.

— Te simţi mai bine? o întrebă el, pe un toc uşor arogant.

Adora felul în care reuşise să o transforme într-o budincă tremurătoare! Îşi cam pierduse antrenamentul, dar era chiar plăcut să descopere că îndemânarea nu-i fusese afectată!

— Da, dar nu mai fi aşa mulţumit! Nu-mi vine să cred că te-am lăsat să-mi faci asta.

— Acum, ssst! A fost minunat, şi nu vreau să te ascult cum te plângi.

— Dar probabil mă crezi o prostănacă. Sau o curvă. Izbucni din nou în lacrimi. Sau amândouă!

— Mary… îi sărută apoi vârful nasului, ca şi când ar fi fost un copil mic. Nu cred deloc aşa ceva!

— Îmi copleşeşti judecata sănătoasă!

În timp ce îl mustra, îşi trase corsajul la loc şi îşi acoperi acei sâni minunaţi. El oftă dezamăgit, în vreme ce ea se chinuia să-şi închidă înapoi rochia. Îi tremurau degetele şi nu reuşea deloc să încheie nasturii.

John îi îndepărtă mâinile şi preluă el sarcina aceea, dar nu se putu abţine să nu-şi mai îngroape o dată faţa în decolteul ei. Gestul acela îi aprinse din nou focul din vintre, şi se arcui, amintindu-le amândurora că doar unul din ei fusese satisfăcut.

— Încă eşti excitat.

I se tăie răsuflarea când privi în jos la umflătura teribilă din pantalonii lui – ca şi cum nu îşi putea imagina cum ajunsese în acea stare de neconceput –, apoi îşi trecu

podul palmei peste vârful umflat, iar el scrâşni din dinţi din cauza acelui chin fără alinare.

Nu se putu abţine să nu-şi dorească să-i desfacă pantalonii şi să-l cuprindă cu mâna sau cu gura, dar înţelegea mult prea bine că mersese cât putea de departe pentru o singură zi. În plus, dacă totul decurgea după voia lui – şi aşa intenţiona să se întâmple –, aveau să existe suficiente ocazii în viitor pentru a se revărsa în prezenţa ei fermecătoare.

— Sunt foarte atras de tine, zise el şi zâmbi cu şiretenie. Mă exciţi foarte tare.

— Dar nu te pot satisface, se plânse ea. Nu te pot face să termini! Oh, nu mai pot face nimic cum trebuie în ultima vreme.

Acea confesiune ciudată stârni un nou val de lacrimi, aşa că o cuibări la pieptul lui, permiţându-i să se agite un pic, apoi încercă să o convingă:

— Spune-mi despre ce e vorba.

— Nu e nimic de spus.

— Chiar nimic? O ridică apoi, astfel încât să nu mai aibă de ales şi să trebuiască să-l privească. E vorba despre Findley?

Acea simplă întrebare spunea extrem de multe despre secretele ascunse care îi fuseseră împărtăşite. Cu mulţi ani în urmă, Pamela Harcourt îi mărturisise că descoperise aventura soţului ei, iar John bănuia că era posibil ca idila aceea să existe şi în acel moment... Şi că din cauza asta era Mary atât de nefericită.

Interogatoriul lui aduse în ochii ei un nou val de lacrimi, iar ea plecă uşor capul ruşinată şi şi le şterse.

— Nu ştiu ce o să mă fac. Nu mai pot continua ca până acum.

— Eşti îndrăgostită de el? John se încordă, nefiind sigur ce ar face dacă ea ar aproba.

— Cândva am crezut că da, zise ea, apoi chicoti amar... Dar de curând mi-am dat seama că e posibil să mă fi înşelat.

Chicoti şi el.

— Din întâmplare, e posibil ca revelaţia ta să fi apărut în clipa în care s-a recăsătorit cu o fată de şaisprezece ani care e suficient de tânără să-i fie nepoată?

— Nemernicul! O şocă propria-i vehemenţă, şi se înroşi în obraji. Îmi pare rău.

— Nu-ţi cere scuze pentru faptul că îl deteşti pe Findley Harcourt. Personal, eu l-am considerat mereu un ticălos.

Mărturisirea lui îi mai domoli ruşinea, doar că faptul că se aflase despre asta era foarte dureros pentru ea.

— Am înţeles întotdeauna ce sarcini şi responsabilităţi are, zise Mary… Şi am înţeles foarte clar şi care era locul meu în viaţa lui – sau cel puţin aşa am crezut. Dar în noaptea în care s-a târât în patul meu şi s-a lăudat cu faptul că urma să se căsătorească din nou, a avut mare noroc că nu aveam un pistol la îndemână.

— Te-a anunţat de logodnă când eraţi amândoi în pat?

— Da! Îţi poţi imagina una ca asta?

— Omul e un nemernic! zise el şi începu să râdă. Îl bucură apoi faptul că începu şi ea să râdă.

— L-am dat afară şi nu i-am mai permis să vină înapoi.

— Aşa te vreau! O bătu apoi pe fund şi încercă să calculeze în minte cât timp trecuse de când nu mai fuseseră amanţi. Şase luni? Un an? Deci aventura ta cu el s-a terminat?

— Da, dar el îşi doreşte să nu fie aşa.

— De ce?

— I-am uşurat foarte mult situaţia.

— Să înţeleg că lucrurile nu stau bine cu nevastă-sa?

— Au şi ei problemele lor. Murmură apoi înţepător: Nu ştiu cum e posibil să se fi aşteptat la altceva în afară de necazuri. Fata e o mare pacoste.

— Şi cu tine cum se comportă?

— E îngrozitoare. A fost cât pe ce să-mi tragă o palmă o dată.

— Glumeşti!

— Din păcate, nu.

— Şi Findley ce-a făcut?

— Eu şi Elizabeth am căzut de acord să nu-i spunem nimic.

John mârâi, plin de dezgust.

— Mary…

— Dar sunt mai prudentă acum. Mă feresc cât pot din calea ei, şi mă ajută şi Elizabeth.

— Nu eşti în siguranţă acolo. Trebuie să pleci.

— Dar n-am unde altundeva să mă duc. Lucrez pentru familia Harcourt de când eram tânără, şi nici măcar nu ştiu cum să-mi găsesc altceva de lucru. Mai ales o slujbă care să corespundă pregătirii mele. Nu-mi pot închipui cum ar fi s-o iau de la capăt ca servitoare care spală vase.

— Nu, nu. Asta ar fi îngrozitor pentru tine. Şi sub pregătirea ta. Mintea începu să-i alerge în toate părţile, căutând orice alternativă viabilă. Te-ar lăsa Findley să te pensionezi?

Mary pufni plină de dispreţ.

— E prea mândru. Aş putea să-mi dau demisia, dar ar refuza să mă lase să plec. Iar dacă aş insista, există toate şansele să mă arunce în stradă doar cu hainele de pe mine!

— Chiar ar face aşa ceva?

— E capabil de tot felul de comportamente lipsite de scrupule.

— Da, ştiu.

Îşi aminti imediat cum se purtase Findley cu prima lui soţie, Pamela. În perioadele mai tumultuoase ale vieţii sale, John chiar îl lovise, ca pedeapsă pentru cum se comportase cu ea.

Nu vru să se mai gândească la Findley – sau la vechea lor duşmănie – aşa că, în schimb, o strânse tare în braţe pe Mary şi cugetă asupra situaţiei ei. Apoi realiză că avea soluţia ideală.

— Ce-ar fi să vii să lucrezi pentru noi? Avem nevoie de o menajeră cu experienţă şi ne-ar prinde bine mâna unei femei prin casă.

Femeia încremeni auzindu-l, apoi se îndepărtă.

— Să-ţi fie ruşine, John!

— Poftim? întrebă el, nedumerit. Dar ce am spus?

Într-un acces de furie, Mary se mută pe bancheta de vizavi.

— Am fost deja menajera unui nobil, şi uite unde-am ajuns.

— Eu nu te-aş maltrata niciodată!

— Maltratarea poate lua multe forme. Ridică imediat mâna când văzu că el voia să mai spună ceva. Deja plănuieşti ce cameră să-mi aloci, ca să te poţi strecura noaptea pe scările din spate.

John se mişcă pe banchetă neliniştit, pentru că ăsta era întocmai lucrul la care se gândea! La naiba cu mintea ei ascuţită! Întrebă apoi, defensiv:

— Ai atât de puţin respect pentru mine?

— Oamenii de teapa ta au alte standarde de comportament.

— Oamenii de teapa mea? Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că ştiu mult mai multe despre tine decât crezi. Mult mai multe decât mi-aş dori. Se încruntă la el, iar asta îl făcu să se întrebe cum era posibil să se fi desfătat împreună într-un mod atât de frumos cu doar câteva minute în urmă. Îmi amintesc cum obişnuiai s-o vizitezi pe Pamela la Norwich. Cum flirtai cu ea şi te jucai cu nesiguranţa şi cu suferinţele ei. Cum făceai ravagii prin Londra, jucând jocurile de noroc şi umblând după femei... Am auzit şi eu poveştile.

— Şi le crezi pe toate, desigur.

Deşi majoritatea dintre acelea erau adevărate, se săturase să se mai justifice şi după treizeci de ani!

— Nu e vorba că le cred. Ci că ştiu despre rangul şi familia ta.

— Şi ce dacă? N-am mai avut niciun contact cu niciunul dintre ei. Şi asta de câteva decenii.

— Da, dar faptul că te-ai înstrăinat de ei nu schimbă cu nimic cine eşti. Undeva în adâncul sufletului ai rămas tot al patrulea fiu al unui conte.

Nu putea să o contrazică, întrucât afirmaţia ei era adevărată, aşa că contracară cu:

— Dar ce legătură are rangul meu cu noi?

— Are! Şi încă foarte multă, zise ea şi apoi îl privi de parcă ar fi fost un idiot. Merit ceva mai bun decât Findley Harcourt. Şi merit pe cineva mai bun decât tine. Dacă o să mă mai unesc vreodată cu un bărbat, o să o fac ca să obţin un soţ, o casă a mea şi tot respectul care decurge din asta. Se opri apoi, studiindu-l cu agerime. Tu nu te-ai coborî niciodată la nivelul de a-mi oferi o asemenea siguranţă, nu-i aşa?

John tresări şi se enervă, sub privirea ei atentă şi impertinentă. Cuvintele ei veneau ca o provocare, o încercare pe care nu o putea îndeplini. I-ar fi plăcut la nebunie să se căsătorească cu ea şi să îmbătrânească alături de ea. Cererea în căsătorie îi stătea pe vârful limbii, dar pur şi simplu nu o putea pune în cuvinte.

„Cu siguranţă ştie care-i punctul meu slab, nu-i aşa?” se gândi el.

Ce laş josnic era! Ce snob! Ce om îngâmfat! Nu putea să treacă dincolo de restricţiile sociale care constituiau fundamentul convingerilor sale – care-i conturaseră modul de a privi lumea.

Un bărbat care avea rangul său nu s-ar fi căsătorit niciodată cu o femeie de teapa ei. Era disponibilă ca amantă, dar niciodată pe post de soţie. Nu ar fi putut fi vreodată pentru el mai mult decât fusese pentru Findley. Era foarte umilitor pentru ea să fie o astfel de persoană demnă de dispreţ!

— Când o să te mai văd?

Începuse deja să simtă faptul că urma să o piardă şi îl uimea cât de tare îl durea acest lucru.

— N-o să mă mai vezi. Nu e nevoie ca drumurile noastre să se mai întâlnească vreodată.

Îi strânse mâna într-a lui.

— Nu vreau să las totul să se termine aşa, înainte chiar să fi avut şansa de a începe cu adevărat. Tu vrei?

— Ce rost ar mai putea avea întâlnirile noastre? Ca să ne tăvălim într-o trăsură, ca doi adolescenţi în călduri? Clătină din cap, plină de dispreţ. Nu. Eu îmi doresc mai

mult. Merit să am un viitor mai bun.

— Dar… dar… nu vrei să fim iubiţi?

Era complet nedumerit şi începuse să se roage de ea – şi nu se putea opri.

— Nu, nu vreau.

— Dar a fost minunat!

— Te asigur că din partea mea a fost doar o nebunie de moment. O să-mi treacă. Se aplecă cu neruşinare şi-l mângâie arogant pe umflătura mare care-i întindea pantalonii. În mod ruşinos, falusul său pulsă ca răspuns la atingerea ei. Eşti excitat, şi confunzi starea de excitare fizică cu afecţiunea reală. O să uiţi imediat de mine, după ce voi pleca. Aşa cum se întâmplă de obicei, cred că sunt multe servitoare la conacul tău care ar fi dispuse să-ţi facă pe plac.

Insulta ei îl înfurie la culme, dar nu reacţionă în niciun fel. Oare ce o făcuse să-şi formeze o părere atât de proastă despre caracterul său? Şi de ce desconsidera conexiunea care exista între ei? Cum îl putea dispreţui cu atâta detaşare?

— Te înşeli în privinţa noastră… a ceea ce ar putea să fie, insistă el, fără rost.

— Mai bine pleacă, John. O să apară Elizabeth în curând, şi nu vreau să fiu nevoită să-i explic ce cauţi aici.

Primul său impuls fu acela de a protesta, de a o contrazice, de a o convinge că spunea prostii, dar, după poziţia fermă a umerilor ei, înţelese că ar fi fost inutil să încerce să continue discuţia. Ba, mai mult decât atât, avea perfectă dreptate! Ce minciuni i-ar fi putut servi lui Lady Elizabeth dacă ar fi apărut brusc acolo? În graba sa de a atenua acele tensiuni sexuale, uitase complet de nobila incorigibilă.

Circumstanţele în care trăia Mary erau suficient de neplăcute şi fără a le exacerba el, implicând-o pe fiica angajatorului său. Oftă frustrat, apoi se duse la uşă şi o deschise.

— Asta nu s-a terminat, afirmă el în timp ce cobora, fără să mai aştepte vreun răspuns.

Se grăbi să intre în casă. De acolo trase cu ochiul pe fereastră şi spionă trăsura până când se întoarse Lady Elizabeth din scurta ei vizită în căsuţa din spate. Lacheul şi vizitiul săriră imediat pe poziţii, o ajutară să urce, apoi se aşezară la locurile lor.

Trăsura plecă zgomotos, şi el rămase acolo, uitându-se după ea, sperând să o mai zărească măcar o clipită pe Mary – poate o ocheadă pe fereastră sau o fluturare a mânii în semn de rămas-bun –, dar, din păcate, femeia nu făcu niciun gest de adio, iar asta îl duru.

În spatele său, Gabriel venea agale pe hol, cu un mers arogant, ca şi cum ar fi avut întreaga lume la picioare. John făcu imediat speculaţii dacă Lady Elizabeth mai era sau nu virgină. Se uită în jur când se apropie fiul său, însă nu-şi părăsi poziţia. Nu se putea convinge să-şi ia ochii de la locul unde o văzuse ultima dată pe Mary.

— La ce te uiţi? întrebă Gabriel când îl zări pe tatăl său privind pe fereastră într-un mod atât de ciudat – şi parcă plin de dor.

— La plecarea lui Lady Elizabeth, zise John. Ce voia?

— Ce crezi?

— Să continue contractul de pictură?

— A fost destul de convingătoare.

John chicoti pe înfundate, ascunzându-şi repulsia.

— Asta nu poate să fie o idee bună, după starea în care erai ieri. Ce planuri ai cu ea?

— N-ar trebui să mai întrebi.

— Dar nu are bani. Aşa că de ce să continui?

— De ce nu?

— Atunci, o să o faci numai pentru sex?

— Da. Ridică din umeri obraznic. Doar pentru sex.

— O să-ţi pară rău dacă nu te opreşti.

— Poate, aprobă Gabriel.

— Îţi garantez.

John se întoarse apoi dinspre el, nedorind să prelungească discuţia. Gabriel avea să facă exact aşa cum voia, şi să le ia naiba de consecinţe. Fiul său era extrem de încăpăţânat şi, odată ce pornea pe un drum, John nu mai

avea nicio putere să-l facă să se răzgândească.

În orice caz, John nu voia să se agite din cauza relaţiei lui Gabriel cu Elizabeth – aşa că îl ignoră complet, dorind să fie lăsat în pace. Chiar şi aşa, simţea privirea ageră a fiului său împungându-l în spate.

Nu exista nicio îndoială asupra faptului că se comporta ciudat, dar nici nu-şi putea apăra sau explica felul excentric de a fi. Nu se putea concentra decât asupra lui Mary şi asupra felului în care avea să evolueze destinul lor. Din fericire, Gabriel plecă – din câte se părea, nici el nu era dornic de o ceartă îndelungată.

John încă putea simţi mirosul lui Mary pe degetele şi pe limba lui şi îşi amintea foarte clar forma sânilor ei, gustul gurii ei… şi cât de strâmtă era.

Zăbovi acolo mult timp după ce trăsura dispăru, gândindu-se la ea şi la ce se întâmplase între ei. Şi un singur lucru era de necontestat: Avea să o vadă din nou!

Capitolul 11

Gabriel stătea în poziţie de drepţi, cu picioarele încordate şi cu mâinile la spate – semăna foarte mult cu un căpitan de navă. Îl neliniştea Elizabeth – care se afla în celălalt colţ al camerei. Şi-ar fi dorit foarte mult ca ea să nu vină!

După ultima lor întâlnire, nu crezuse că avea să mai calce vreodată pe acolo. Luând totuşi în considerare şi acea eventualitate, se hotărâse că, dacă venea, trebuia să aibă el curajul să o salveze de ea însăşi. Avea să o deseneze – aşa cum fusese de acord –, după care avea să o trimită în treaba ei.

Dar, cu acei doi sâni splendizi sub priviri, fu nevoit să recunoască greşeala planului său: când se afla în prezenţa ei, pur şi simplu nu-i putea rezista. Însă, la urma urmei, o prevenise, nu-i aşa? Îşi exprimase intenţiile în mod explicit. Până la urmă, era şi el om şi nu putea refuza ceea ce ea era

dispusă să-i ofere.

Rochia roz de petrecere lipsea la întâlnirea aceea. Era îmbrăcată într-o rochie rigidă cenuşie şi semăna cu o misionară care nu accepta prostioare – sau poate cu o spălătoreasă care era pe cale să se apuce de treburile ei.

— Nu-mi place să te văd în gri şi-n alb. Îţi estompează culoarea feţei.

— Ştiu, dar ţinuta asta se potrivea cu scuza pe care am inventat-o ca să scap de acasă toată ziua.

— Şi anume?

— Munca de caritate. A fost singura minciună pe care am putut-o inventa într-un timp atât de scurt.

El încuviinţă din cap, nerăbdător să o dezbrace de hainele acea care nu o avantajau deloc.

— Să începem cu părul tău. Îl avea înfăşurat într-un coc în jurul capului. Împletitura asta severă trebuie să dispară.

Ea se supuse vioaie poruncii lui aspre – mâinile ei începură să scoată pe rând pieptenii, până când părul i se revărsă pe umeri într-o cascadă sclipitoare.

— Scutură din cap şi trece-ţi degetele prin păr.

— Aşa?

— Exact aşa. Fără să-şi ia ochii de la ea, Gabriel ridică un pahar de vin, apoi sorbi lichidul roşu, contemplând-o. Rochia ta. Desfă nasturele de sus. Dar încet. Îmi place să privesc. Mă excită.

Nefiind obişnuită cu tachinările sale sexuale, Elizabeth roşi, apoi se supuse – se chinui să desfacă primul nasture şi reuşi în cele din urmă, doar că apoi încremeni, neştiind cum să continue.

— Următorul, te rog. Fu desfăcut şi al doilea nasture. Nu porţi corset, nu-i aşa?

Ea clătină din cap, deşi nu mai era nevoie ca el să întrebe. Mărimea sânilor ei şi felul în care se legănau îl şocau, îl excitau şi-i întăreau mădularul.

— N-am mai stat niciodată fără corset. E o senzaţie ciudată.

În lumina trecutului şi a educaţiei ei severe, să

renunţe la corset era o dovadă extremă de curaj şi de îndrăzneală. I se părea foarte palpitant faptul că renunţase la acel obiect vestimentar la îndemnul – şi pentru satisfacţia – lui. Prin simplul fapt de a renunţa la lenjerie îi demonstrase încrederea necondiţionată pe care o avea în el – chiar dacă era un lucru greşit.

Se apropie şi înclină paharul în direcţia ei.

— Încă unul.

Ea desfăcu şi al treilea nasture. Gabriel dădu la o parte reverele, expunând o bună parte a pieptului ei. Sânii ei superbi erau acoperiţi de un combinezon de culoare crem. Îşi strecură mâna sub el şi o mângâie şi o dezmierdă.

— Mi-a plăcut la nebunie să-ţi sărut sânii când ai fost aici sâmbătă. Începu să o maseze şi mai tare. Şi ţie ţi-a plăcut.

— Ştii bine că mi-a plăcut.

— Vreau să te mai sărut aici. O să mă laşi, nu-i aşa?

— De asta sunt aici.

— Cum a fost starea ta fizică în ultimele zile? Ai tânjit după mine?

— Bineînţeles că da.

Şi el tânjise foarte mult după ea – chiar dacă nu ar fi recunoscut niciodată asta.

— O să îţi arăt cum fac dragoste un bărbat şi o femeie. Ţi-ar plăcea asta?

Aplică mai multă presiune la atingere, făcând-o să se foiască şi să respire greu.

— Ce va atrage asta după sine?

— Mai contează?

— Probabil că nu.

Se uită în sus la el cu ochii aceia verzi, implorându-l să fie blând şi să avanseze treptat, dar el nu putea încetini ritmul. Dacă ar fi mers mai lent, probabil ar fi ajuns să o strângă în braţe, s-o preţuiască şi s-o aline într-un mod care ar fi fost extrem de periculos pentru libertatea şi pentru autonomia sa.

Nu putea permite să i se bage şi mai mult pe sub piele! Faptul de a se afla în compania ei îl punea în pericolul

de a renunţa la control, de a ceda puterea pe care o avea şi de a-i permite să descopere cât de mult ţinea de fapt la ea. Trebuia să rămână distant, ca nu cumva să-i intre şi mai mult în graţii. Altfel cine putea şti în ce mocirlă ar fi ajuns?

— Termină cu nasturii.

Ea înghiţi apăsat, ezită, apoi continuă, în timp ce el o studia avid. Când ajunse la talie, trase de corsajul rochiei astfel încât să stea lărguţ şi să dezvăluie o parte din decolteu. Cu toate acestea, nu putea găsi în ea puterea necesară de a-l îndepărta cu totul, aşa că o ajută el… începu să-i tragă de mâneci, până când o dezbrăcă de cămăşuţă.

Lenjeria aceea de corp era plictisitoare şi funcţională, dar minunat lucrată. În plus, îmbrăţişa impecabil fiecare centimetru delicios din sânii ei, nu lăsa nimic la cheremul imaginaţiei când venea vorba despre formă sau dimensiune.

— Foarte frumos, şopti el.

Se învârti apoi încet în jurul ei, studiindu-i silueta. Când ajunse în spatele ei, se apropie mai mult, cercetând-o cu mare atenţie. O neliniştea apropierea lui, aşa că încercă să-l privească peste umăr.

— Nu te întoarce.

Se aplecă în faţă şi-şi lipi partea din faţă a corpului de spatele ei… Falusul lui era fix pe fundul ei. Sânii ei arătau uimitor din unghiul din care privea. I se înălţau semeţi şi aveau sfârcurile foarte proeminente. O ciuguli uşor pe ceafă, iar ea înclină capul, oferindu-i acces nelimitat, aşa că el o prinse de şold şi-i împinse fundul bine proporţionat spre erecţia lui furioasă. Apoi se arcui uşor.

— Te-ai gândit la mine?

— Da, dar n-am de gând să-ţi spun cât de mult. Eşti îndeajuns de conştient de efectul devastator pe care-l ai asupra femeilor. N-ai nevoie să-ţi mai gâdil şi eu orgoliul.

El zâmbi larg.

— Te-ai gândit la ce-am făcut? La cum ne-am sărutat? La cum ţi-am supt sânii?

— În fiecare minut. Am fost în agonie, ticălosule!

— Şi, în toată suferinţa ta, ai visat că eram iar cu tine, ca să pot să o iau de la capăt?

— Recunosc, zise ea supărată. De când te-am cunoscut, am devenit o femeie necuviincioasă.

Gabriel chicoti şi îşi continuă traseul. Îşi sfârşi călătoria când ajunse din nou faţă în faţă cu ea.

— Pozează-mi!

O grăbi apoi în spate, spre canapea.

— O să facem...

— Nu încă. Acum vreau doar să te desenez.

Aveau toată ziua la dispoziţie, şi plănuia să prelungească plăcerea, astfel încât, în clipa în care avea să treacă la nivelul următor, aveau să ardă deja amândoi de pasiune neîmplinită. Îşi putea domoli puţin avântul dacă o desena... Şi ei avea să-i fie mai uşor să parcurgă drumul spre nuditate totală. În plus, asta îi dădea ceva de făcut, în afară de a sări pe ea ca o fiară sălbatică. Un alt beneficiu avea să fie acela că, după plecarea ei, urma să aibă un teanc de desene erotice.

O aranjă apoi pe scaun şi îi trase tot părul pe o parte, astfel încât să-i alunece în jos pe braţ. Îi ridică bărbia mai sus, ca să pară trufaşă şi inaccesibilă, după care luă instrumentele de desen şi-şi trase un scaun.

— Lasă mai jos breteaua furoului.

Ea se supuse, însă o coborî foarte puţin.

— Mai mult.

Elizabeth încercă din nou, dar tot nu era de-ajuns, aşa că interveni el şi i-o trase în jos, aproape până la cot, dezvăluindu-i o bună parte din sân. Se vedea doar extremitatea areolei... marginea furoului abia se ţinea în echilibru, stând în loc numai datorită sfârcului ei alungit.

— Mult mai bine. Umezeşte-ţi buzele.

Ea îşi trecu limba peste buza de sus. Gestul acela era atât de inocent, atât de carnal, încât îl resimţi până în vârful mădularului.

— Ce ademenitoare eşti.

— Cum aşa? Nu încerc să fiu.

— Nu trebuie să faci nimic special. Eşti ispititoare aşa

cum eşti. Când mă uit la tine, vreau să te fac a mea. În toate felurile care contează pentru un bărbat.

— Şi eu o să…

Se opri, uimită de propria explozie de sexualitate. De vreme ce nu mai putu termina întrebarea, îi dădu el glas în locul ei:

— Dacă o să mă satisfaci şi tu pe mine?

— Da.

— Fără îndoială. Şi acum, nu te mişca! Trebuie să-ţi surprind esenţa.

Începu să deseneze frenetic, disperat să reuşească să reproducă acea poziţie senzuală. Fiecare schiţă era din ce în ce mai provocatoare. Era sexy şi ciufulită, ca o vrăjitoare seducătoare pe cale să dezbrace un amant nevăzut, pentru un ritual secret. Era dornic să vadă şi mai mult din trupul ei, aşa că trase de furou, astfel încât acesta îi alunecă de pe sân, dezvăluind un sfârc perfect.

Privirea lui era aproape la fel de palpabilă ca o atingere, aşa că sfârcul i se întări şi mai mult.

— Ai vrea să te sărut pe sân?

— Da, te rog, Gabriel… îl imploră ea.

— Nu încă, declară el. Ia-ţi sânul în mână. Şi strânge-te de sfârc!

— Nu aş putea!

— Insist.

Ea se supuse cu ezitare şi începu să se mângâie. Gabriel era absolut sigur că era prima dată când făcea asta, dar, chiar şi aşa, abia dacă strângea mugurele acela alungit.

— Aplică mai multă presiune, îi porunci el, şi roteşte degetul mare şi arătător ca să intensifici senzaţia.

— Nu-mi place cum mă face să mă simt.

— Cum anume?

— Neliniştită. De nestăpânit.

— Uită-te în jos! Uită-te la ce-ţi faci singură!

Elizabeth aproape că refuză, dar apoi coborî ochii spre piept. Imaginea aceea interzisă la care asista o făcu să încremenească. Fruntea i se descreţi de admiraţie.

— E destul de ispititor, nu-i aşa? Sânul unei femei! Nu am conştientizat niciodată asta.

— Şi ai tăi sunt deosebit de minunaţi.

Îi mişcă mâna, astfel încât să cuprindă movila preţioasă, din centrul căreia se ridica cu neruşinare sfârcul. O desenă apoi din câteva mişcări rapide, reproducându-i cu exactitate starea senzuală.

Evoluase extrem de repede!

— Poftim, zise el şi îi întinse schiţa. Cine ţi-a spus că nu eşti frumoasă?

— Tatăl meu.

— E un idiot, izbucni Gabriel, bucuros că nu-l întâlnise niciodată. De acum încolo aş vrea ca numai părerea mea să conteze pentru tine.

Îşi aruncă instrumentele pe podea, după care o trase de pe perne şi o ridică.

O apucă de furou şi i-l scoase cu totul, apoi o prinse de fese şi se aplecă în faţă, inhalându-i parfumul şi cuibărindu-şi faţa în decolteul ei. Cu toate acestea, nu-şi putea permite luxul de a-i dezmierda sânii. Voia ca tensiunea să se acumuleze până în punctul în care niciunul dintre ei nu mai putea tolera o amânare.

— Dă-ţi rochia jos!

— Poftim? Credeam că vrei să-mi vezi doar sânii.

— Păi, i-am văzut. Şi acum vreau să văd şi restul corpului tău.

— Mi se pare un pic cam mult.

— Ai promis să faci orice îţi cer.

— Da, dar nu m-am gândit că ţi-ai propus să…

— Să ce? Să te corup? Să te seduc?

Se comporta urât şi nu-i dădea deloc ocazia să se adapteze la noua situaţie, dar era imposibil de mulţumit altfel. Era nerăbdător să meargă mai departe şi să o folosească în fiecare mod mârşav în care-şi dorea.

— Dacă sunt de acord, ce ai de gând? întrebă ea, plină de îndoială.

— Ce crezi? O să te desenez goală. Îngenunche apoi şi se lipi de abdomenul ei, după care îşi apăsă podul palmei în

zona ei pubiană. Când o să termin, voi fi extrem de excitat, aşa că o să te mângâi şi o să te sărut aici.

Ea lăsă capul pe spate şi gemu.

— De ce mă manevrezi aşa? Şi de ce mi se pare deopotrivă incredibil şi îngrozitor?

— Aici este centrul tău de plăcere. O să-ţi mai alin o parte din suferinţa fizică. Înlocui apoi mâna cu gura şi respiră prin materialul rochiei ei. Asta o făcu să tresară incontrolabil. Asta aştepţi de la mine, nu-i aşa?

Ridică apoi degetul şi-l aşeză pe sfârcul ei. Gestul lui o făcu să se plângă:

— Nu joci corect!

— Niciodată. Râse o clipă, apoi redeveni serios. Lasă-mă să fac asta pentru tine. Îţi garantez că va fi fenomenal. Mâinile lui coborâră apoi pe talia ei şi zăboviră o clipă acolo, aşteptând ca ea să se supună – iar asta se întâmplă repede.

— Nemernicule, îl mustră ea, cu zâmbetul pe buze.

Pe şoldul ei cobora un rând de nasturi mici. Din cauza mărimii lor, lui Elizabeth îi luă o veşnicie să-i desfacă, şi în tot timpul acela el o privi, îi urmări cu lăcomie fiecare mişcare a încheieturii. Când în sfârşit se desfăcu şi ultimul nasture, rochia i se umflă în jurul şoldurilor. Elizabeth o prinse repede, ca şi când ar fi fost colacul ei salvare.

— Las-o să cadă pe podea.

Ea şuieră iritată:

— Nu port nimic pe dedesubt.

— Mă bucur foarte mult!

Exasperată de comportamentul lui licenţios, Elizabeth şovăi o clipă, dar nici măcar asta nu îl descurajă. De parcă ar fi fost pe cale să sară într-un iaz îngheţat, ea inspiră adânc, luând o gură de aer proaspăt, apoi descleştă degetele, şi rochia îi alunecă de pe corp.

Gabriel urmări coborârea, apoi privirea lui şerpui hotărâtă înapoi în sus, studiindu-i pantofii moi, ciorapii alburii şi jartierele cu volane de dantelă prinse deasupra genunchilor. Avea coapse frumoase şi netede, şi privirea lui continuă să urce, se desfătă cu rotunjimea şoldurilor ei, cu abdomenul ei plat şi cu păsărică ei virgină adorabilă,

acoperită cu o grămăjoară moale de păr negru.

Nu putu rezista dorinţei de a-i despărţi uşor coapsele şi de a strecura un deget în crăpătura ei netedă… Se scurgea, literalmente, de dorinţă. O, abia aştepta să i-o tragă! Era foarte strâmtă şi urma să fie aşa bine!

— Eşti atât de umedă pentru mine.

— Gabriel!

Retrase apoi degetul şi o cuprinse cu palma, permiţându-i să se acomodeze cu stimularea aceea neobişnuită.

— Ce faci?

— Te mângâi aşa cum mângâie un bărbat o femeie. Fac dragoste cu tine cu mâna.

— Se simte… îngrozitor.

— Mincinoaso! Fu foarte încântat când şoldurile ei începură să răspundă mişcării mâinii lui. Te ajut să te exciţi până ajungi să termini.

— Ce să termin? se plânse ea. Încetează cu acest chin!

— În curând. Suspiciunile lui – cum că nu ajunsese niciodată la orgasm de una singură – fuseseră corecte, şi se mândri cu asta. Se va domoli, o asigură el.

— Dar cum?

— Dă-mi voie să-ţi arăt! O conduse apoi spre canapea, astfel încât să stea aşezată.

Din pudoare, primul ei instinct fu acela de a se acoperi – de a pune un braţ peste sâni şi altul pe zona pubiană –, dar el îi smulse mâinile de acolo şi i le aşeză în lateral.

— Vreau să te privesc.

— E mult prea jenant ce se întâmplă.

— Ba nu, nu e, Bella. Era peste măsură de excitat, şi falusul său zvâcnea de nevoia de a cunoaşte uşurarea imediată, aşa că încercă să atenueze o parte din tensiunea acumulată apăsându-se de cadrul canapelei. Orice… totul… este permis când suntem aici singuri. Ţine minte asta!

Îi scoase pantofii, dar îi lăsă ciorapii şi jartierele. O prinse apoi de glezne şi-i ridică genunchii până când ajunse

să stea ghemuită într-o poziţie ispititoare. Până în clipa aceea, intenţionase sincer şi cu adevărat doar să o deseneze nud, ca să aibă câteva schiţe cu corpul ei,. Dar, când o avea aşa frumos expusă acolo, îi dispăru pe dată orice intenţie artistică.

Modifică în mod dramatic cursul planului său şi îi desfăcu picioarele, astfel încât să aibă o privelişte fără obstacol asupra esenţei ei. Buzele ei de jos erau despărţite, iar păsărică ei rozalie îl ademenea din spatele vălului de păr femeiesc. Era udă şi strălucitoare şi gata să primească atenţie masculină, aşa că avea să se ajungă şi la împreunare.

Spectacolul acela îl înfierbânta, şi nu se putu abţine să nu îi sărute gamba şi să urce dincolo de genunchi. Îi ronţăi coapsa interioară, iar ea se încordă foarte mult şi apoi se chinui să-şi unească picioarele, doar că el era foarte bine poziţionat şi o împiedica.

— Nu poţi merge mai departe de atât. Se încruntă. Sau poţi?

— Sigur că pot.

— Doar n-ai de gând să… să…

— *Assolutamente*. Era deja copleşit de dorinţă, şi fiecare por din trupul lui cerea să se pună capăt acelei agonii. Lasă-te pe spate! Închide ochii!

Când el se apropie de ţintă, tot corpul ei se încordă.

— Gabriel! Lasă-mă să mă ridic!

— Nu. Îşi croi drum de-a lungul trupului ei într-un mod pasional şi îndrăzneţ, până ce privirea lui o întâlni pe a ei. Ai încredere în mine, nu-i aşa?

— Ba nu am absolut deloc!

El începu să râdă tare şi puternic.

— Foarte bine atunci. Neliniştea ta va face şi mai intensă săritura spre punctul culminant.

— Nu te înţeleg. Nu mai vorbi în ghicitori.

— Sunt copleşit de dorinţă şi nu-mi mai pasă absolut deloc de ce îţi doreşti tu. Asta e tendinţa unui bărbat. De asta nu ar trebui să te oferi dacă nu eşti pregătită să mergi până la capăt.

— Mi-e frică.

— De ce?

— De ceea ce nu cunosc.

Dacă ar fi fost un domn – cât de puţin –, ar fi încetinit şi ar fi ţinut cont de emoţiile ei. Însă, din păcate pentru ea, el nu fusese niciodată un domn, iar pornirile sale masculine cereau să fie satisfăcute numaidecât.

— Te-am informat care vor fi consecinţele dacă mă vei vizita astăzi. Nu glumeam. Adăugă apoi, ceva mai blând: încearcă să te relaxezi.

O desfăcu şi mai mult, apoi coborî şi se afundă în păsărică ei, mângâind-o cu limba. Îi pătrunse abisul delicios şi se afundă adânc în interior, împingând şi inspectând-o, până când şoldurile ei începură să zvârcolească şi să se arcuiască spre gura lui curioasă.

— Da, Bella, o încurajă el. Aia e.

— Ce se întâmplă? se plânse ea. Nu-mi place. Mă face să mă simt… O, Doamne, nu pot descrie cum.

— Pasiunea ta devine tot mai intensă. Te chinui să ajungi pe culmile plăcerii. Te voi ghida eu într-acolo.

Îşi băgă mâna sub picioarele ei şi le trecu peste umerii lui, în timp ce el se întinse şi-i găsi sânii. Începu să-i frământe sfârcurile cu înverşunare, în vreme ce o chinuia cu limba jos. Elizabeth se încordă şi se luptă pentru eliberare, dar el insistă să-i ofere ceea ce-şi dorea în mod firesc.

Îi linse clitorisul până când miezul feminităţii i se umflă şi începu să pulseze. Ea se încorda şi icnea, cu fiecare atingere a lui.

— Ai ajuns, Bella. Dă-ţi drumul!

— Nu pot.

— Ba poţi. Fă-o pentru mine!

Se concentră apoi pe clitorisul ei şi i-l supse tare, în timp ce-i asalta şi sfârcurile. Inevitabil, corpul ei o aruncă spre punctul culminant. Cu un ţipăt de frică, explodă într-un orgasm puternic.

Se întindea şi se încorda, luptându-se să scape din ghearele lui şi de acea agitaţie suprasolicitantă, dar el nu

era dispus să o lase să evite asaltul. O ţinu în loc şi simţi odată cu ea acele unduiri tumultuoase.

Elizabeth ajunse la un apogeu uimitor, apoi pluti înapoi spre pământ – şi el se afla chiar acolo, lângă ea. Îşi abandonase poziţia dintre picioarele ei şi îşi croise un drum de sărutări pe trupul ei minunat şi îmbibat de sudoare. Când îi reveni vederea, îl găsi privind-o, strângând-o în braţe şi sărutând-o, lăsând-o să guste aroma sărată lăsată de sexul ei în gura şi pe limba lui.

Când o văzu atât de tulburată, ceva se rupse din centrul pieptului său şi începu să pulseze… Gabriel se gândi cu stupoare că probabil era inima lui. Zidul de gheaţă care o ţinuse ascunsă începuse să se topească, iar el începea să simtă ceva… Şi era al naibii de dureros.

Lucrul împotriva căruia luptase atât de mult timp, ceea ce evitase şi ocolise abil până atunci, ceea ce jurase că nu avea să permită vreodată… era pe cale să se întâmple: începea să se ataşeze de ea într-un mod absurd şi fără sens. Tentaculele acelei conexiuni începură imediat să se extindă – în moduri primejdioase şi riscante – şi să prindă rădăcină în fiinţa lui. Era ceva care îi unea atât de strâns, încât nu mai puteau fi niciodată separaţi.

În timp ce o parte din el se revolta, trăgând un semnal de alarmă, o alta îl îndemna să accepte cu braţele deschise acea nouă împrejurare, să se bucure de ea şi să o preţuiască pentru totdeauna.

„Ceva asemănător cu iubirea”, se gândi el.

Elizabeth îl tulbura într-un fel de neînţeles, care îl făcea să tânjească după ea, să o dorească şi să îi fie dor. Toate lucrurile remarcabile pe care îşi dorise vreodată să le obţină i se păreau dintr-odată la îndemână.

Iar asta era absolut ridicol. Nu făcuseră nimic altceva decât să se angajeze într-un episod de sex pasional. Asta era tot. Se gândi imediat că începea să confunde desfrânarea cu sentimente mult mai profunde şi nobile. Între ei nu putea fi nimic mai mult decât o aventură scurtă şi pasională. Nu se vor căsători niciodată şi nu vor avea o familie. Chiar şi dacă ar fi suferit de o nebunie de moment

şi ar fi hotărât că Elizabeth era iubirea vieţii lui şi că lipsa lor comună de bani nu conta, tatăl ei – şi probabil că nici tatăl lui – n-ar fi fost niciodată de acord.

Un fiu bastard, un artist escroc, un bărbat care folosea şi abuza femeile nu era deloc genul de om pe care l-ar fi ales cineva să se căsătorească cu fiica unui conte. În plus, ei doi nu s-ar fi potrivit niciodată. Trecutul lor era mult prea diferit.

În clipa de faţă, se bucurau de o atracţie fizică revigorantă, pe care el intenţiona să o exploateze, dar, dacă prin vreun capriciu al sorţii aveau să rămână împreună, aveau să asiste la o tragedie când aveau să înţeleagă ce însemna incompatibilitatea lor.

Sexul era singurul lor liant, iar Gabriel ştia, din lunga sa experienţă, că până şi sexul devenea plictisitor şi monoton. Şi nu avea nicio îndoială că acelaşi lucru s-ar întâmpla şi cu ea. Şi aveau să ajungă să fie doi oameni năpăstuiţi, uniţi de nimic altceva decât de desfrânare. Şi aveau să fie amândoi nefericiţi pentru totdeauna.

Iar dacă ea l-ar accepta aşa cum era – cu comportamentul său excentric şi cu obiceiurile sale bizare, cu programul nestatornic şi cu personalitatea lui dominantă şi exigentă –, cel mai probabil ar lua-o razna în două săptămâni.

Dar, cu toate acestea, era distractiv să viseze, era amuzant să se gândească la ce-ar fi putut să fie. Totuşi, nu era nimic mai mult decât atât. Da, era doar un vis. Deşi îşi mai imaginase din când în când cum ar fi fost să aibă o soţie şi o familie, în realitate, acela nu era un stil de viaţă pe care să-l poată accepta vreodată.

Se smulse din acea reverie şi reveni la realitate. Dar, când îndepărtă acele gânduri capricioase, rămase totuşi cu o urmă de regret.

„De ce să fiu trist pentru ceva ce nu a fost niciodată menit să se întâmple?” se întrebă el. Oricum, nu-şi dorise niciodată copii. Sau poate îşi dorise?

Se comporta ca un nebun. Femeia avusese un afurisit de orgasm. Nimic mai mult, nimic mai puţin – şi trebuia să

fie capabil să vadă în continuare imaginea de ansamblu.

Îşi puse încă o dată în aplicare hotărârea iniţială de a păstra distanţa, aşa că se îndepărtă de lângă ea şi se ridică în şezut. Îşi aranjă hainele şi părul, dar se chinui puţin cu pantalonii, încercând să-şi aline cumva mădularul nestăvilit, care pulsa şi i se freca de pantaloni.

Mai devreme, se hotărâse să i-o tragă necruţător pe tot parcursul zilei, dar abia în acel moment înţelese unde se ascundea greşeala: uitase pentru o clipă de capcanele inerente care apăreau ori de câte ori se apropia de ea, aşa că nu urma să aibă parte de nicio alinare din punct de vedere sexual. Nu în ziua aceea şi poate niciodată. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede.

Dorinţa pe care o simţea pentru Lady Elizabeth îl ridicase pe noi culmi de lăcomie, şi era un drum mult prea nebunesc ca să continue astfel.

Foarte hotărât şi stăpân pe sine, Gabriel se ridică şi căută prin cameră cărbune şi pergament. Să o deseneze era cea mai bună metodă de a-şi alina fierbinţeala şi de a-şi ţine sub control impulsurile. Ridică apoi instrumentele, centră scaunul şi se aşeză încă o dată pe el.

Se concentră pe sarcina sa, ridică privirea, îşi drese glasul, apoi îi zise:

— Ai putea să te ridici mai sus pe perne? Nu am suficientă lumină dacă stai tolănită aşa.

Capitolul 12

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. De ce?

Elizabeth era derutată, simţea că i se învârtea capul şi că îi bubuia corpul de o excitaţie care abia începea să se domolească. Se ridică şi se uită la Gabriel. O privea de parcă tocmai ar fi comis o mare gafă sexuală, iar ea căuta cu disperare să ascundă dovada faptului că era extrem de tulburată, pentru că – în mod evident – el nu voia să asiste

la aşa ceva.

De unde cu doar câteva clipe mai devreme o ţinea în braţe şi îi şoptea vorbe liniştitoare de amor, în momentul acela era distant şi calm şi se purta de parcă abia o cunoştea, de parcă abia putea înţelege cum ajunsese să stea tolănită goală pe canapeaua din atelierul lui.

Era îngrijorată şi nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva vârfurile somptuoase ale plăcerii pe care ajunsese îi terminaseră virginitatea şi, implicit, o ruinaseră complet. Fusese avertizată toată viaţa că bărbaţii dispreţuiau femeile întinate. Oare căpătase ceea ce îşi dorise, iar apoi încetase să mai fie interesat de ea – în felul nestatornic al bărbaţilor de pretutindeni?

— Mai sunt virgină?

— Da, bineînţeles că mai eşti.

— Deci atunci când ai… eu nu am… Tu nu…

Nu avea capacitatea de a pune asemenea întrebări. Nu era sigură ce anume presupunea virginitatea sau cum ar fi putut renunţa la ea.

— Nu-ţi face griji! Virtutea ta a rămas intactă.

În chinurile pasiunii, se simţise frumoasă şi adorată. Dar, în momentul acela, când era atât de detaşat şi de arogant, dispăruse şi conexiunea aceea splendidă pe care o avuseseră. Rămăsese acolo simţindu-se doar goală şi neghioabă. Şi, în plus, îi era frig!

Pielea i se răcea rapid, aşa că privi în jur, căutând o pelerină sau un şal cu care să se acopere, dar nu exista nimic. Era goală şi expusă – şi nu-şi dorea să fie aşa.

Se ridică, hotărâtă să se ducă să-şi ia mantia.

— Ce faci? o întrebă Gabriel surprins.

— Vreau să-mi iau hainele.

— Ei bine, sunt gata să te desenez din nou. Aşa că stai jos.

— Îmi pare rău, dar nu mai am chef să pozez. Am îngheţat.

Era aşezat atât de aproape de ea, încât nu putea trece pe lângă el. Nu avea nicio cale de scăpare. El îi puse în mod arogant o mână pe talie şi o aşeză înapoi jos.

Adevărul era că o bucura gestul lui – pentru că, după tot ce tocmai îndurase, îi tremurau picioarele şi le simţea instabile.

— Stai acolo, îi porunci el în felul său imperios şi tiranic.

Se duse până în celălalt colţ al camerei şi se întoarse cu o bucată mare de pânză roşie, subţire ca un voal. Îi aşeză materialul în poală, într-un efort inutil de a o încălzi – dar materialul era prea subţire ca să poată ajuta la ceva.

Se duse apoi în spatele canapelei – unde umflă şi aranjă materialul, ajustându-l astfel încât să-i acopere numai zonele intime. Ea i-l smulse din mână iritată şi se acoperi cu totul. Cu o simplă mişcare, făcu să dispară poziţia aceea minunată în care o schiţa.

— Elizabeth! Abia te aranjasem!

— Nu am de gând să stau aici pur şi simplu, când tu te uiţi aşa la mine.

— Aşa cum?

— De parcă nu m-ai mai văzut niciodată. De parcă eşti supărat pe mine. Îi venea să plângă, dar înghiţi imediat valul de lacrimi. Cum putea trece atât de repede şi cu atâta uşurinţă de la comportamentul de iubit pasional la cel de artist rezervat? Cu ce te-am supărat?

— Cu nimic.

— Atunci, de ce te porţi aşa?

— Aşa cum? repetă el.

— Nu mai face pe prostul, nu ţi se potriveşte.

În timp ce ea îl mustra, Gabriel se răsuci şi se îndreptă spre raftul cu instrumente de pictură. O ignoră eficient, prefăcându-se a scotoci prin boluri şi borcane, în căutarea un obiect neştiut – despre care ea era destul de sigură că nu-i trebuia de fapt.

— N-am mai fost niciodată cu un bărbat, zise ea, vorbind către spatele lui neînduplecat. Spune-mi, te rog, dacă am greşit cu ceva. Vreau să învăţ. Arată-mi cum trebuie să procedez, şi voi face tot ce-mi stă în putinţă.

Gabriel scoase un sunet ciudat, ca şi cum s-ar fi înecat.

— Te-ai descurcat foarte bine, insistă el, în ciuda faptului că acel comportament de evitare îi dădea de înţeles lui Elizabeth că făcuse o greşeală de neiertat. Dar era atât de neştiutoare când venea vorba despre chestiuni sexuale, încât nici măcar nu putea bănui cu ce anume greşise.

Experienţele erotice în care el o atrăsese fuseseră uimitoare şi minunate. O împinsese spre un apogeu şocant, iar ridicarea şi căderea se întâmplaseră atât de repede, încât nici măcar nu avusese ocazia de a reflecta asupra felului în care se descurcase.

Ochii ei erau ca două veritabile pumnale care i se înfigeau în omoplaţi. Îl provoca să se întoarcă spre ea. Însă nu o făcu. Era încordat ca o statuie – cu excepţia unei mâini care apăsa pe partea din faţă a pantalonilor, ca şi cum ar fi suferit vreun disconfort major.

— Bine, atunci. Elizabeth se ridică şi se înfăşură în ţesătura stacojie. Era foarte hotărâtă să se ducă să-şi ia hainele, cu capul sus. Eu o să plec. Îmi pare rău că nu m-am descurcat la fel de bine pe cât s-au descurcat, în mod evident, celelalte iubite ale tale.

— Celelalte iubite ale mele!

Se întoarse imediat, furios la culme, deşi ea nu avea nici cea mai vagă idee de ce. Oare va putea să-l înţeleagă vreodată?

— Nu sunt proastă, Gabriel. Sunt sigură că au fost zeci de femei care au cochetat cu tine pe canapeaua asta blestemată. Aparent, ele ştiau ceva ce eu nu ştiu despre acest gen de activitate. Îmi pare rău că nu am reuşit să-ţi îndeplinesc aşteptările amoroase.

Peste măsură de furios, Gabriel mărşălui prin cameră, până ajunse faţă în faţă cu ea.

— Crezi că sunt dezamăgit de tine?

— Păi, ce altceva ar trebui să cred?

— Eşti nebună! O prinse de mână şi i-o aşeză pe prohabul pantalonilor. Se putea simţi o umflătură proeminentă. Ţi se pare că aş fi dezamăgit?

Îi mângâie palma de umflătura care păru să prindă

viaţă.

— Ce e chestia aia?

Îi împinse mâna aproape violent, iar materialul roşu care o acoperea alunecă pe jos, lăsând-o din nou complet goală. După care o prinse de şolduri şi-şi împinse coapsele într-ale ei. Picioarele ei se desfăcură în mod automat, permiţându-i să aibă acces la zonele ei intime. El profită imediat şi se arcui încet şi meticulos, împingerea aceea precisă stârni în ea un val de explozii.

— E penisul meu. Falusul meu.

— Şi la ce foloseşte?

— La împerechere. Pentru împreunarea cu tine în timpul actului sexual.

— Şi cum se…

Înainte ca ea să poată termina propoziţia, el o prinse de fese, o ridică în braţe şi o răsuci, astfel încât se trezi brusc întinsă pe canapea, cu Gabriel stând în genunchi între picioarele ei. Se lăsă apoi în jos şi se împinse în vintrea ei cu mai multă putere decât oricând. Gestul acesta era în mod evident chinuitor pentru el.

Zise apoi, printre dinţii încleştaţi:

— *Dio*[5]! Te vreau atât de tare!

— Atunci, arată-mi la ce te referi, replică ea cu îndrăzneală.

— Nu mă tenta!

Se pregăti sufleteşte, cu braţele încordate, apoi începu să-şi mişte şoldurile într-un ritm brutal. Corpul ei recunoscu mişcarea, şi coapsele i se desfăcură şi mai mult, oferindu-i o pernă primitoare în care să se poată sprijini şi împinge.

Cu fiecare impact, materialul pantalonilor îi inflama zona dintre picioare – care era încă sensibilizată după ce se întâmplase mai devreme. Se aprinse în ea o scânteie – pe care în acel moment o putea identifica drept flacăra pasiunii –, şi era încântată să constate că diversiunea minunată pe care o iniţiase Gabriel cu doar câteva minute mai devreme se putea repeta. Anatomia ei răspundea cu

[5] În limba italiană, în original, „Dumnezeule” (n.tr.)

un entuziasm lacom şi era gata pentru o nouă rundă.

— De ce faci mişcarea asta? Ce încerci să faci?

— E un preludiu pentru sex, îi explică el grosolan, apoi degetele lui începură să scotocească prin părul ei femeiesc şi o mângâiară în locul secret. Bărbaţii şi femeile au constituţii diferite.

— Cum adică?

— Un bărbat are un fel de arbore între picioare. Atunci când se pregăteşte să facă sex, acesta se măreşte. Îi aşează apoi din nou mâna pe pantalonii săi, ca să poată pipăi umflătura. O freacă în sus şi-n jos, şi asta face să ţâşnească din vârf un lichid alb cremos... adică sămânţa sa. Erupţia e acompaniată de un val imens de plăcere, asemănător cu cel pe care l-ai trăit tu când te-am lins acolo jos.

— Dar lichidul tău alb cremos n-a apărut. Înseamnă că evenimentul nu ţi-a produs nicio satisfacţie. De asta eşti aşa supărat?

— Femeie! o certă el. M-ai excitat aşa tare, că sunt pe cale să străpung materialul pantalonilor.

Se împinse apoi iar în ea, permiţându-i să-i simtă forma şi mărimea... Agitaţia aceea de nedescris îi stârnea furnicături de plăcere prin tot corpul şi o pulsaţie trepidantă în sâni.

— Te doresc, zise el. Tu eşti singurul lucru la care mă gândesc mereu. Tot ce îmi doresc. Mă înţelegi?

— Da, zise ea şi încuviinţă din cap, ezitant. Te înţeleg.

— Atunci, n-ar trebui să fiu obligat să ascult alte prostii care contrazic spusele mele.

Oare ce voia să spună cu asta? Nemernicul acela era ca o enigmă pe două picioare. Ghicitori! Asta spunea! Păi, şi atunci, mai era sau nu supărat? Era nemulţumit sau nu? Fericit sau nefericit?

— Dacă mă doreşti într-adevăr atât de mult, se aventură ea cu prudenţă, cum se face că m-ai respins mai devreme?

— Pentru că... eu... eu...

Se înroşi în obraji şi nu-i putu explica ce anume îl făcea să aibă un comportament atât de prostesc.

Ea îl privea cu o uimire mută. Ticălosul era jenat! Doamne, Dumnezeule! Ce întorsătură de situaţie neobişnuită!

— Spune-mi, îl îndemnă ea.

Pe chipul lui frumos se jucau toate expresiile faciale posibile – regret, dorinţă, îngrijorare, tandreţe. Părea pierdut, dezorientat şi incapabil să înţeleagă acea nedumerire agresivă, aşa că îi dispăru şi ei animozitatea.

Oare să îndrăznească să spere că se confrunta cu aceeaşi revoltă sentimentală care o chinuia şi pe ea de ceva timp?

Da, ţinea la ea – oricât de mult s-ar fi chinuit să simuleze indiferenţa! Era absolut sigură de asta. Dar era bărbat. Şi încă unul mândru, vanitos şi impunător. Cu siguranţă trecuseră prin viaţa lui foarte multe femei elegante şi fermecătoare, dar, cel mai probabil, nu ajunsese să dezvolte niciun soi de ataşament emoţional faţă de niciuna. Poate că acea afecţiune pe care o simţea pentru ea i se părea la fel de ciudată şi de neliniştitoare cum i se părea şi ei. I se făcu atunci milă de el – şi hotărî să uşureze cumva acea situaţie dificilă.

— Cumva, ţi-ai dat seama că te mişti prea repede pentru mine?

— Exact, recunoscu el, apoi scoase un oftat de uşurare, pentru că ea îi oferise un mijloc prin care să-şi exprime dilema.

— Ştii… zise ea, chinuindu-se din răsputeri să pară cât mai nonşalantă. Mă apucă teama când mă gândesc la relaţia cu tine.

— De ce?

— Ceea ce simt pentru tine e de-a dreptul copleşitor. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată nimic asemănător. Şi nu mă refer aici doar la partea fizică. Ci şi la cea emoţională. Ţin la tine… mult mai mult decât ar trebui.

— Da, zise el linear.

— Dar nu mi-aş nega niciodată bucuria de a petrece timp cu tine sau de a ajunge să ne cunoaştem mai bine. Îl mângâie apoi pe piept şi simţi că inima îi bătea foarte tare

în spatele coastelor. Îţi faci vreodată griji că e posibil să devin o complicaţie pentru tine?

— Ocazional.

— Ei bine, n-ai de ce. De ce să-ţi faci griji, mă refer. În ziua în care te hotărăşti că te-ai săturat de mine, nu trebuie decât să mi-o spui, şi o să plec liniştită. Şi nici n-o să te mai caut vreodată.

— Bella…

— Gata, taci! zise ea şi-i lipi un deget de buze, întrerupându-l.

Fusese suficient de dificil pentru ea să-i ofere o încheiere atât de facilă a relaţiei lor. Nu putea îndura să asculte justificările pe care le-ar fi avut el de oferit pentru a explica de ce nu îi împărtăşea sentimentele.

— Mă faci să par foarte insensibil.

Nu îi putea spune că i se părea că era un om dur. Pur şi simplu nu-şi făcea iluzii cu privire la legătura lor. Nu aveau niciun viitor împreună – acesta era un lucru foarte clar aşa că nu avea niciun motiv să se lege de ceva ce nu se putea înfăptui niciodată. Dacă el se putea arăta calm, putea s-o facă şi ea, iar dacă îi putea oferi linişte în vreun fel, atunci asta avea de gând să facă. Voia ca el să se concentreze asupra ei, nu asupra unei nelinişti care putea urma a doua zi. Era hotărâtă să nu-l lase să se concentreze asupra unor lucruri care pur şi simplu nu contau, aşa că îşi strecură mâna pe corpul lui, până ajunse la umflătura din pantalonii lui.

— Cum ai zis că se numeşte chestia asta? Un penis?

— *Si*. Sau falus.

Începu apoi să îl maseze, bucurându-se de freamătul pe care-l simţea în el.

— E dureros pentru tine atunci când e aşa mare?

— Poate fi…

— Şi cum alini suferinţa?

— Ţi-am zis, prin frecare, ca să erupă sămânţa.

— Eu aş putea face să se întâmple asta?

— Da, şi încă extrem de uşor.

— Ce ar trebui să fac?

— Să mă dezmierzi cu mâna sau cu gura. Sau, aş putea să-l bag aici… zise el, uitându-se la acea gaură a corpului ei pe care ea nu o băgase în seamă niciodată, dar asta ar însemna că ţi-ai pierde virginitatea.

— Deci aşa se întâmplă, cugetă ea. Tu îţi bagi chestia aia… acel penis… în mine?

— Da, dar destul de adânc.

— Şi doare?

— Numai prima dată. Şi sângerezi.

— Nu pare ceva foarte plăcut.

— De obicei, prima dată nu e tocmai plăcut pentru o femeie.

— Dar pentru un bărbat?

— Un bărbat îşi poate vărsa foarte uşor sămânţa. Este o plăcere la care râvneşte mai presus de orice.

— De ce nu e la fel de satisfăcător şi pentru femeie?

— Păi, poate să fie, dacă partenerul ei este un amant priceput. Femeia trebuie să se relaxeze ca să poată primi confortabil în ea un falus. Ridică apoi din umeri. Mulţi bărbaţi nu ştiu cum să facă asta. Sau dacă sunt prea excitaţi nu mai suportă nicio întârziere.

— De aceea mă săruţi şi mă atingi?

— Da, încerc să te ajut să te obişnuieşti cu ceea ce urmează.

— Dar de ce aş sângera?

— Există o bucăţică subţire de piele care protejează intrarea în pântecele tău şi asta face ca tu să fii virgină. Şi soţul tău e cel care intră prin ea şi o rupe, în noaptea nunţii.

Elizabeth începu să râdă.

— Nu trebuie să ne facem griji pentru aşa ceva.

— S-ar putea să regreţi decizia asta mai târziu.

— Mă îndoiesc.

Chicoti apoi dezgustată. De parcă o s-o ceară vreodată un bărbat în căsătorie! Pe lângă faptul că nu avea alţi pretendenţi, de când îl cunoscuse pe Gabriel şi după ce aflase ce anume presupuneau cu adevărat atribuţiile unei soţii, nu-şi putea imagina să se supună vreodată altui bărbat. I se părea de-a dreptul respingătoare ideea că o

putea avea altcineva, orice bărbat în afară de Gabriel. Începuse să viseze că era a lui şi numai a lui, aşa că nu s-ar fi putut uni niciodată cu altul. Pentru că i se părea un păcat.

— Dacă te-aş ruga eu, ai vrea să-mi iei virginitatea chiar acum? întrebă ea fără ruşine.

— Nu prea cred.

El se încruntă apoi înspre ea, preocupat de propriul lui refuz. Aventurile sale amoroase nu evoluau de obicei aşa. Părea nedumerit, de parcă acele cuvinte erau ultimele pe care s-ar fi aşteptat vreodată să le rostească.

— De ce nu vrei?

— Sunt confuz în ceea ce ne priveşte. Nu sunt sigur că ar trebui să-ţi răpesc fecioria.

Dacă nu era interesat să o corupă, atunci ce se întâmpla între ei?

— De ce nu?

— Pentru că nu putem prezice viitorul. Odată ce-ţi pierzi virginitatea, nu o mai poţi recăpăta, şi nu aş vrea să ajungi vreodată să regreţi că eu sunt cel care ţi-a luat asta.

— Asta e foarte drăguţ din partea ta, Gabriel.

El se îmbujoră imediat, de parcă nu-i stătea în caracter să fie galant. Şi poate chiar aşa şi era.

— Şi… îmi place de tine, zise el, zâmbind. Reacţia lui îi slăbi hotărârea şi o făcu să se gândească la faptul că, poate, o implicare serioasă nu era cel mai rău lucru din lume. Nu ţi-aş face rău niciodată.

După o astfel de confesiune, cum ar fi putut rezista o femeie să nu se îndrăgostească de el?

Până atunci, Elizabeth petrecuse mult timp cugetând asupra relaţiei lor, spunându-şi că era mai bine să fie reţinută şi că nu trebuia să se abată de la planul iniţial, obligându-se să nu uite că el nu era bărbatul potrivit pentru ea, că nu se putea baza pe el şi nici nu putea anticipa durata relaţiei lor, că nu putea permite ca legătura cu el să-i afecteze inima. Dar, din păcate, devenea din ce în ce mai clar faptul că inima ei dezvoltase o voinţă proprie, începea să se îndrăgostească de Gabriel – şi încă repede! Pe de altă parte, nu trebuia să-i ofere niciun indiciu că ataşamentul ei

creştea cu fiecare clipă.

Era posibil să nu fie de acord să o mai vadă şi altă dată dacă suspecta că începuse să aibă sentimente puternice pentru el. Chiar dacă momentul despărţirii avea să vină, fără îndoială, viaţa fără Gabriel i se părea de nesuportat şi nu putea tolera gândul că era posibil ca însuşi comportamentul ei pripit să ducă la grăbirea inevitabilului.

Aşa că schimbă subiectul şi trecu la chestiuni carnale.

— Pot să te văd şi eu?

— Nu ar trebui să mă dezbrac.

— De ce nu?

— Sunt îngrozitor de excitat. Nu sunt sigur că m-aş putea controla.

„Ce veşti minunate! Dacă a ajuns deja în punctul fără întoarcere, imaginează-ţi ce s-ar putea întâmpla dacă ar fi şi dezbrăcat.”

— Scoate-ţi măcar cămaşa. Fu foarte atentă să nu i se simtă în voce nici cea mai mică urmă de şiretenie. Dar îl voia dezbrăcat şi, dacă trebuia să unelteasc pentru a-şi îndeplini scopul, atunci exact asta avea să facă! Asta nu ţi s-ar părea prea periculos, nu?

Gabriel cugetă asupra rugăminţii ei, apoi cedă:

— Cred că aş putea.

Trase de tivul cămăşii şi-l scoase din pantaloni, apoi îl ridică şi mai tare şi îşi scoase cămaşa peste cap, în timp ce Elizabeth îi studia cu lăcomie muşchii încordaţi şi braţele întinse.

Cămaşa lui ateriză pe podea. Ea îi privi pieptul şi îşi trecu degetele printre firele de păr, după care începu să se joace cu sfârcurile lui, ciupindu-le şi strângându-le, până când îl auzi răsuflând chinuit. Apoi îşi coborî o mână spre vintrea lui şi începu să-i tortureze bărbăţia.

— Vreau să te văd. Arată-mi cum eşti construit.

Privirile li se întâlniră, iar el ezită o clipă, dar nu se putu abţine să nu i se supună, aşa cum nici ea nu-şi putea controla impulsurile care mocneau în ea de când el îi sugerase să ia parte la acţiunile acelea neobrăzate.

Gabriel îşi desfăcu primul nasture de la pantaloni,

provocând-o să continue. Nu făcu însă nimic mai mult. O lăsă pe ea să hotărască restul, pentru că nu îşi dorea să o încurajeze prea mult – sau să se simtă vinovat de ceea ce urma să se întâmple.

De parcă s-ar fi ruşinat şi s-ar fi oprit! Elizabeth profitase mult prea rar de ocaziile care îi fuseseră oferite, aşa că bâjbâi şi se grăbi să îi desfacă şi ceilalţi nasturi – şi nu era o sarcină chiar facilă, ţinând cont de faptul că mădularul său mărit întindea la maximum materialul pantalonilor. Trupul lui era tensionat la limita suportabilităţii, şi semăna foarte mult cu un animal sălbatic în captivitate, care se freca de cuşcă din dorinţa de a se elibera.

Fu deschis apoi şi ultimul nasture, iar Elizabeth încremeni. Rămase cu privirea aţintită la vintrea lui, întrebându-se ce să facă în continuare, însă el depăşise deja perioada de aşteptare.

— Nu fi timidă!

— Nu sunt, zise ea fără să se mişte.

— Atinge-mă, îi ceru el agitat.

Văzând nehotărârea ei, îi ghidă mâna în interiorul pantalonilor lui şi-i înfăşură degetele în jurul mădularului său. Ea se opri imediat, hipnotizată, înţelegând proporţiile exacte. Părea imens, şi abia dacă îi putea cuprinde lăţimea cu degetele.

Mâna lui o acoperi pe a ei şi o instrui, arătându-i cum să aplice presiune, apoi se arcui şi toiagul lui de neclintit începu să se împingă în pumnul ei strâns. Stăteau într-o poziţie ciudată, fiindcă el încă avea pantalonii pe el, iar ea nu-l putea atinge atât cât ar fi avut el nevoie.

Se smuci de lângă ea, frustrat. Se eliberă de constrângerea aceea insuportabilă, coborându-şi pantalonii în vine.

— Uită-te la mine, îi porunci el.

— O, Doamne, e atât de mare!

— Da, sunt mare, mai mare decât majoritatea.

Uimită şi şocată, nu-şi putea desprinde privirea de la vintrea lui. Mădularul acela roşu şi umflat se ridica dintr-un

cuib de păr care-i învăluia vintrea. Extremitatea aceea era un organ viu, care pulsa. Gabriel se aşeză în celălalt capăt al canapelei şi o aduse şi pe ea cu el. O aşeză astfel încât să stea în genunchi, deasupra mădularului său.

De data aceea, Elizabeth nu mai şovăi. Se apucă nerăbdătoare de sarcina lascivă, folosindu-şi ambele mâini. Era un elev studios, aşa că îşi dădu seama repede ce îi plăcea şi ce-l excita cel mai mult. Începu să alterneze presiunea aplicată şi ritmul. Fiecare mişcare îi făcea penisul să se umfle şi mai mult – părea chiar să se mărească cu totul şi să devină din ce în ce mai nerăbdător.

Îl aţâţă până când din vârful roşiatic începu să se prelingă un lichid lipicios. Trupul lui era ca un arc tensionat, gata să se pocnească în orice clipă.

El îi luă mâna şi i-o aşeză astfel încât să cuprindă şi unul din săculeţii suspendaţi între picioarele lui. Cu o mişcare mai uşoară, îi arătă cum să-l mângâie.

— Ce sunt astea? întrebă ea.

— Testiculele mele, zise el apăsat. În ele stă adăpostită sămânţa mea.

— Sunt foarte moi.

— Şi foarte sensibile.

Înţelesese deja acest lucru, aşa că, în clipa în care începu să-i dezmierde perechea preţioasă, Gabriel aproape că explodă din cauza tensiunii sexuale acumulate.

— Ia-mă cu gura!

— Poftim?

La început, ea nu înţelese ce anume îi ceruse, dar el o aplecă uşor în jos, astfel încât să-şi poată freca vârful penisului de buzele ei, iar în clipa aceea obiectivul lui deveni foarte clar. Elizabeth încremeni, fiind încă o dată extrem de nesigură. Apropierea aceea fizică devenea cu siguranţă tot mai intimă cu fiecare clipă!

— Nu mai suport prea mult, îi mărturisi el. Şi vreau să intru în tine măcar o dată înainte să termin.

— O să mă doară?

— Doar pe mine.

El chicoti apoi, făcând aluzie la lucruri pe care ea nu

înţelegea.

— Şi tu o să…

Se opri, descoperind că nu putea să pună întrebarea aceea, la care avea nevoie de un răspuns explicit: dacă avea să-şi verse sămânţa în gura ei. Şi ce gust avea? Cum urma să fie?

— Nu o să termin în gura ta, o asigură el, înţelegându-i neliniştea.

Elizabeth nu era sigură dacă asta o făcea să se simtă uşurată sau nu.

— De ce?

— Eşti neexperimentată. Primele încercări s-ar putea să fie… neplăcute. Sunt foarte excitat, aşa că nu o să fiu deloc tandru. E nevoie de ceva timp ca să te obişnuieşti cu genul ăsta de joacă sexuală. Mai ales ca femeie.

În mod evident, nu era nevoie de asta şi dacă erai bărbat.

— Atunci, de ce mi-ai cere aşa ceva?

— Pentru că o să-mi producă mai multă plăcere decât orice altceva ai putea face.

Elizabeth detesta momentele ca acela în care îi submina voinţa şi o făcea incapabilă să îi refuze orice. Dar, în clipa în care el îi ceru acea plăcere destrăbălată, era deja ispitită dincolo de orice limite.

„Seamănă foarte mult cu şarpele din grădina raiului, care a ispitit-o pe Eva să cadă în păcat”, se gândi ea.

— O să te opreşti dacă o să te rog?

El pufni ironic, aşa că nu putea înţelege dacă răspunsul era da sau nu.

— Hai, Bella, apleacă-te!

Ea se uită speriată în ochii lui albaştri înflăcăraţi. Felul său de a o examina era aproape violent, de parcă nu se putea hotărî ce avea să facă dacă ea refuza. Nu îi era teamă să încerce, ci pur şi simplu îi dădea emoţii noutatea acţiunii. Cu toate acestea, tot ceea ce îi arătase până în acel moment fusese de-a dreptul remarcabil.

Îl linse şovăitoare cu limba, apoi îi udă vârful. Iar în clipa în care îl atinse, se simţi extrem de fericită că o

făcuse. Într-o clipită, îl împingea dincolo de limite, mai departe decât ar fi crezut vreodată posibil.

— Aşa? întrebă ea.

— Exact aşa, gemu el.

Se puse apoi pe treabă, savurându-i gustul şi mirosul. Linse cu mare plăcere sucul care continua să se reverse, dar nu-l putea lua pe tot. Cu cât îi atingea mai mult capul, cu atât devenea mai umed.

— Acum deschide gura pentru mine.

Deloc temătoare sau îngrijorată, se supuse poruncii lui. Întredeschise uşor buzele şi le aşează peste vârf. Se deschise ca să-i facă loc. De îndată ce simţi că trecuse de acel prag, Gabriel se arcui uşor, la început foarte puţin, apoi din ce în ce mai mult cu fiecare împingere.

Pe măsură ce o pătrundea mai adânc, şoptea constant cuvinte exotice în limbi străine – pe care ea nu le înţelegea, dar pe care le lua drept şoapte de iubire, de linguşire şi de adulare, aşa că se prefăcu a înţelege ce spunea. Se cuibări apoi între perne şi se răsuci pe o parte, împingându-se în canapea, pentru ca el s-o poată pătrunde şi mai mult. Se adaptă nefiresc de repede acelei sarcini neobişnuite, şi, în clipa aceea, lumea ei se reduse la câteva elemente simple: Gabriel, mădularul lui şi gura ei. Era o acţiune atât de primitivă, atât de importantă, încât simţi că ar fi putut sta aşa acolo pentru totdeauna.

Apoi, el se retrase fără niciun avertisment. Ea se întinse după el, detestând pierderea, dar el o trase sub el şi apoi se coborî până când penisul lui ajunse între picioarele ei.

— Trebuie să termin. Acum.

— Ce faci? întrebă ea, dar el opri orice interogatoriu cu un sărut pasional.

— Îmi place la nebunie gustul sexului meu în gura ta. Schimbă apoi poziţia şi se aşează deasupra abdomenului ei. Tu eşti făcută pentru sex. Făcută pentru mine.

El începu să se arcuiască, apropiindu-se de culmile plăcerii – şi chinuindu-se aproape la fel de mult cum se chinuise ea mai devreme. Aşa că îi zâmbi, încântată de

faptul că-l inspirase să facă acel salt dramatic.

— Spune-mi ce să fac.

— Îmbrăţişează-mă, îi ceru el. Şi strânge-mă tare.

— Aşa voi face.

— Nu-mi da drumul.

Îl strânse în braţe cu toată puterea în clipa în care îşi îngropă faţa în perna de lângă ea. Apoi el se cutremură, şi încă o dată. Corpul i se încordă. Eliberă un geamăt intens, care îi trecu lui Elizabeth prin piele până-n măduva oaselor. Acolo jos, pe abdomenul ei, se afla revărsarea fierbinte a seminţei lui. Un miros înţepător umplu aerul, apoi el se prăbuşi peste ea. Greutatea lui considerabilă o afunda în pernele canapelei, şi-l strânse în braţe, zdrobindu-şi sânii de pieptul lui şi adorând fiecare aspect al acelui act ce se petrecuse între ei.

Cum ar fi putut ghici vreodată că actul sexual includea o astfel de dezvăluire a sinelui şi a sufletului? Oare simţise şi el acelaşi sentiment uluitor de uniune când i se dezvăluise ea mai devreme? Oare acesta era motivul pentru care păruse atât de tulburat şi de neliniştit la final?

Nu ştia la ce să se aştepte după un interludiu atât de pasional, aşa că se chinui să-şi recapete calmul şi să fie pregătită pentru orice. Bătăile inimii lui începură să se domolească şi trupul său se mai linişti. Când se rostogoli în cele din urmă şi se aşeză lângă ea, faptul că o ţinea aproape i se păru un semn bun. Coapsa lui era aşezată peste a ei, mâna lui îi masă spatele, apoi coborî mai mult, mângâindu-i leneş fundul gol.

Revărsă un val de sărutări asupra ei, pe păr… pe frunte… pe obraz… Apoi buzele lui lacome le găsiră în cele din urmă pe ale ei. Limba lui se uni tandru cu a ei într-un dans delicat şi plin de afecţiune – care probabil se apropia mult de iubire –, dar, chiar şi aşa, nu îndrăznea să dea un nume sentimentelor lui. Faptul că fusese atât de emoţionat de ceea ce tocmai se întâmplase i se părea suficient… şi era nespus de fericită că el împărţea cu ea o astfel de experienţă unică şi intimă.

Când li se dezlipiră buzele, observă că pe chipul lui se

instalase un zâmbet feciorelnic. Aroganţa lui încrezătoare dispăruse pentru moment. Părea tânăr, frumos şi nedumerit.

O sărută apoi în colţul gurii.

— Nu te-am rănit, nu-i aşa?

— Nu.

— Nu prea mai ţin cont de bunele maniere când sunt extrem de excitat.

— Am observat, dar nu mă deranjează.

— Curviştina mea mică! zise el şi îi trase o palmă peste fund.

Ea chicoti, în ciuda faptului că o durea inima. Îşi dorea din tot sufletul să poată vorbi despre sentimentele ei! Cu toate acestea, nu putea descrie în cuvinte acea afecţiune care creştea tot mai mult. El n-ar fi vrut să ştie niciodată adevărul despre cât de mult ajunsese ea să preţuiască relaţia lor. În plus, cine putea şti ce s-ar fi putut întâmpla dacă i-ar fi făcut vreo declaraţie necugetată de devotament? Uniunea care avusese loc între ei îi lăsase pe amândoi exagerat de sentimentali. Dacă ar fi menţionat şi cel mai mic indiciu care să-i dea de înţeles profunzimea afecţiunii pe care o simţea, probabil ar fi făcut şi el la fel, şi apoi s-ar fi trezit amândoi azvârliţi într-o vâltoare a iubirii şi a pasiunii din care nu avea să mai existe nicio cale de scăpare.

Da, era mai bine să tacă.

— A fost cu totul altfel decât mi-am imaginat.

— Cum aşa?

— A fost mult mai fizic, cred. Mult mai special.

— Aşteaptă să ajung efectiv în tine… între picioarele tale. E de o mie de ori mai intim.

Acel simplu gând o făcu să se înfioare de anticipare.

— O vei face astăzi?

— Nu ştiu, zise el.

Gabriel se ridică, şi, pentru o secundă plină de panică, Elizabeth crezu că avea de gând să plece, dar el doar îşi luă cămaşa şi-i şterse cu ea sămânţa uscată de pe abdomen. Apoi se tolăni la loc.

— Nu intenţionam să se întâmple nimic azi. Mă rog, poate doar să te trimit acasă imediat ce veneai. Te asigur că nu aveam de gând să fac nimic de genul ăsta. Ca şi când abia îşi putea înţelege propriul comportament, făcu semn spre trupurile lor goale. Se pare că, oricât de mult m-aş chinui, atunci când sunt în preajma ta, nu mă pot ţine nici mort de planurile mele binevoitoare.

— Mă bucur.

— Şi eu.

— Sâmbătă păreai foarte sigur că azi o să… o să… Vai, cât de mult şi-ar fi dorit să aibă şi ea un vocabular adecvat!… De ce te-ai răzgândit?

— În weekend am avut timp să meditez pe îndelete asupra situaţiei noastre şi m-am hotărât că n-ar trebui să fim iubiţi, dar apoi… îi studie foarte atent sânii, abdomenul şi coapsele. Apoi te-am văzut, şi pur şi simplu a trebuit să te am. Mă înnebuneşti.

Îşi schimbă apoi poziţia, astfel încât să ajungă sub ea. Elizabeth era tolănită deasupra lui, cu sfârcurile atârnând în dreptul gurii lui. Constată apoi şocată că penisul lui începuse din nou să se alungească.

— Ce nebunie binecuvântată, zise ea.

— Te doresc încontinuu. O apucă apoi de fund şi o lipi de erecţia lui – chiar şi el era oarecum nedumerit de pasiunea care clocotea din ce în ce mai tare în fiinţa lui. Cu toate acestea, mă tem că, dacă voi continua, o să ajung să abuzez foarte tare de tine.

— N-ai avea cum să faci asta, zise ea încet.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Habar nu ai ce…

Alarmată de ceea ce i-ar fi putut mărturisi, ea se apropie şi-l sărută, ca să-l facă să tacă – refuzând să asculte acea confesiune a păcatelor. Nu avea nevoie să înţeleagă şi mai bine toate felurile în care urma să-i frângă, inevitabil, inima în cele din urmă, pentru că înţelesese totul mult mai devreme decât şi-ar fi dorit.

— Hai să ne concentrăm pe ceea ce se întâmplă acum, zise ea. E de-ajuns pentru moment.

El îi studie ochii, apoi zise pe şleau:

— Ţin la tine.

Declaraţia lui părea smulsă cu forţa dintr-un locaş ascuns al fiinţei lui, unde stătuse îngropată adânc, aşa că ea încuviinţă din cap prudentă şi o acceptă ca pe un dar nepreţuit.

— Atunci sunt sigură că totul va fi bine în cele din urmă.

— M-ai excitat! Iarăşi! Şi atât de repede!

Revelaţia aceea îl tulburase profund, iar ea nu putea face altceva decât să râdă de disconfortul lui. I se părea fenomenal să-l vadă atât de neliniştit! Pentru că asta însemna un singur lucru – că sentimentele lui erau mult mai profunde decât bănuise ea.

— Ia-mă atunci, prostănacule! zise şi se aplecă, astfel încât sfârcul ei să se atingă de buzele lui. Şi încetează să-ţi mai faci griji pentru ce se va întâmpla mâine. Oricum timpul trece mult mai repede decât credem noi.

În mod evident, era de acord cu ea, pentru că îi supse sânul mult mai adânc decât o făcuse până atunci, şi aşa, pur şi simplu, toată consternarea lui dispăru.

Capitolul 13

Mary se plimba de colo-colo prin salonul uşor uzat al lui John Preston.

Nu intenţionase să-l viziteze, dar totuşi iat-o acolo, iritată şi fierbând de nervi. Era nerăbdătoare ca el să sosească odată. Nu putuse evita întâlnirea aceea, la fel nu se putea opri nici din respirat. I se arătase un destin, care – spre marea ei uimire – părea să aibă legătură cu John.

De la întâlnirea lor amoroasă din urmă cu câteva zile, întreaga ei lume se întorsese cu susul în jos. Nu mai putuse să mănânce sau să doarmă şi abia dacă se putuse ocupa de îndatoririle pe care le avea la conacul Norwich. John era singurul la care se putea gândi. Deşi negase că ar fi avut o afinitate cât de mică pentru el, adevărul era că îl minţise – şi se minţise şi pe ea.

El era singurul om pe care-l cunoscuse vreodată care

o înţelegea cu adevărat, îi putea citi gândurile şi îi înţelegea grijile şi problemele. Era înnebunitor de singură şi fusese o uşurare să dea peste cineva ca el – căruia îi păsa de bunăstarea ei –, şi, chiar dacă îi făcuse o ofertă indecentă, Mary era foarte sigură că avusese cele mai bune intenţii şi că sentimentele lui erau autentice. Deşi mai mult ca sigur nu avea să-i propună niciodată ceva mai mult decât o tăvăleală ocazională, Mary era dispusă să accepte. Starea pe care o avea în acel moment o făcea să-şi dorească atenţia şi prietenia pe care i le putea oferi el, precum şi bucuriile lascive pe care le presupunea acea legătură ilicită.

De-a lungul anilor, auzise multe poveşti despre el şi obiceiurile sale senzuale. Dacă înainte îl condamnase cu snobism pentru comportamentul său, în clipa aceea era de-a dreptul bucuroasă că avea o experienţă atât de vastă de crai. După ce gustase o mostră a deliciilor lascive în care era şcolit, abia aştepta să se supună în continuare de bunăvoie îndoctrinărilor sale.

Ea nu era nici vreo fetiţă visătoare, nici vreo fecioară castă şi în mod sigur nici doamna respectabilă în spiritul căreia o crescuse mama ei. Spre ruşinea ei nemărginită, jucase rolul de curvă pentru Findley Harcourt. Motivele erau complicate, îmbârligate şi dificil de înţeles, aşa că încetase să mai încerce să şi le explice. În ciuda faptului că era o femeie inteligentă şi foarte hotărâtă, îl lăsase pe conte să profite de ea în moduri umilitoare şi extrem de libidinoase. El fusese singurul ei partener sexual, şi învăţase de la el tot ce ştia despre jocurile erotice.

Dar, după scurtul şi intensul interludiu cu John, devenise evident faptul că multe lucruri importante din educaţia ei erotică fuseseră trecute cu vederea cu uşurinţă – sau chiar de-a dreptul omise! Findley era un bărbat egoist, aşa că învăţase să se adapteze la nevoile şi la dorinţele lui, considerându-se confidenta lui intimă, care era acolo doar pentru a-l linişti şi a-l alina.

Nu avusese niciodată curajul să ceară şi propria-i satisfacţie, pentru că până atunci nici măcar nu bănuise că nevoile ei trupeşti ar fi putut fi la fel de importante ca ale

lui. Se mirase de fiecare dată când atinsese culmile plăcerii, ba chiar ajunsese să-şi ascundă de el reacţiile puternice, pentru că nu-şi dorise ca răspunsurile violente ale trupului ei să le perturbe pe ale lui.

Cu John era cu totul altceva. El fusese hotărât de la bun început să-i ofere ei satisfacţie, iar plăcerea lui creştea prin simplul fapt că o conducea pe ea pe culmile extazului. Iar după ce descoperise acea abordare neobişnuită a actului de a face dragoste, era categoric ispitită şi nu mai putea sta deoparte.

Răsună sunetul paşilor pe coridor. Îi recunoscu imediat mersul ferm şi deveni şi mai neliniştită. Oare avea să se bucure să o vadă?

Fiind un om mândru, fusese cu siguranţă contrariat de faptul că-i refuzase propunerea. În plus, nu mai primise nicio veste de la el de atunci – deşi nici ea nu înţelegea de ce s-ar fi aşteptat la asta, după ce îl mustrase în halul în care o făcuse.

Oare era furios pe ea? Sau poate – Doamne ajută – se afla în aceeaşi situaţie dificilă în care se găsea şi ea? Poate era supărat. Sau indispus, dar pregătit să continue, în ciuda insistenţei ei absurde că nu ar fi trebuit s-o facă.

John se opri în pragul uşii şi o studie – de parcă nu l-ar fi crezut cu adevărat pe lacheul care îi anunţase sosirea.

— Lady Elizabeth nu e aici, zise el în loc de bun venit.

— Ştiu. Am venit singură.

El intră şi se apropie atât de mult de ea, încât tivul rochiei ei se înfăşură în jurul pantalonilor lui.

— De ce ai venit?

Nu exista nici cea mai mică urmă de emoţie în vocea lui, iar asta o făcu să intre în panică. Totuşi, ea nu fusese niciodată o persoană timorată sau timidă, şi orice ezitare s-ar fi putut dovedi fatală. Era prima dată în viaţa ei tristă şi dezorganizată când era gata să lupte ca să obţină ceea ce îşi dorea.

— Mi-a fost dor de tine… şi trebuia să te văd din nou. Cum el nu îi răspunse, ci doar o studie enigmatic, ea simţi cum i se face inima cât un purice. Era agitată şi îngrijorată

că exista posibilitatea ca el s-o arunce pe uşă afară, aşa că se grăbi să adauge: M-am gândit că am putea…

Până să apuce să termine propoziţia, el ridică degetul arătător şi i-l lipi de buze, reducând-o la tăcere. După aceea o prinse de mână şi o trase după el afară în hol. Zise apoi cu o voce ridicată – ca să audă oricine s-ar fi putut afla prin apropiere:

— Gabriel are multe tablouri împrăştiate prin casă. Aş fi încântat să îţi arăt câteva.

Apoi, se grăbi să urce scările. Aproape că o luase pe sus, şi, în consecinţă, picioarele ei abia dacă mai atingeau podeaua în timp ce urcau repede cele două etaje, îndreptându-se spre coridorul tăcut. O târî apoi în camera din capătul holului. Mary avu la dispoziţie doar o secundă scurtă în care să priceapă că o condusese spre dormitorul lui, înainte ca el să închidă uşa în urma lor.

O luă apoi în braţe, fără nicio ezitare. O apucă de fund şi o răsuci, pentru a o lipi cu spatele de uşă. Ea se prinse de umerii lui, chinuindu-se să-şi recapete echilibrul, şi el o ridică imediat, trăgându-i de fuste şi de jupon, până când coapsele ei ajunseră să fie încolăcite în jurul taliei lui. Apoi o stabiliză şi o ţintui acolo, cu zona intimă presată de vintrea lui.

— Femeie nebună! Era înnebunit de dorinţă pentru ea, aşa că îi acoperi gura într-un sărut pasional şi sălbatic. Ai idee cât de furios am fost pe tine?

— Da, da. N-am vrut să…

— Să mă goneşti? Să mă insulţi? Să-mi pui la îndoială intenţiile?

— Îmi pare rău. Foarte, foarte rău.

— Te-am blestemat de o mie de ori. Degetele lui erau între picioarele ei, mângâind-o şi împingându-se în ea cu mişcări puternice, care o făceau să scâncească şi să cerşească mai mult. Plăcerea pe care i-o provoca era atât de intensă, încât fu nevoită să-şi muşte mâna ca să se abţină să nu ţipe şi să nu dea de înţeles servitorilor ce se întâmpla fapt.

Începu apoi să facă cerculeţe cu degetul mare în jurul

clitorisului ei – când repede, când extrem de uşor – şi o trimise imediat pe culmile extazului, gata să o propulseze spre un orgasm violent.

Ea se încordă, luptându-se să scape de acea tortură primitivă, dar el nu voia să-i dea drumul.

— Spune-mi că mă iubeşti, îi porunci el.

— Nu, nu pot… Nu vreau…

— Spune-mi-o!

— John!

El continuă să se joace cu clitorisul ei. Iar. Şi iar. Orgasmul ei se porni şi se dezlănţui într-o explozie intensă şi pasională. Ea ţipă, iar el îi acoperi buzele cu ale lui, capturându-i extazul şi însoţind-o spre ascensiunea ei lungă spre paradis.

Când îşi mai reveni puţin, John se chinuia să-şi desfacă pantalonii. Apoi se poziţionă între picioarele ei şi-şi arcui şoldurile, pătrunzând-o doar puţin.

— Spune-mi, repetă el, dar de data aceea mai tandru. Vreau să te aud recunoscând asta.

— Te iubesc.

O străpunse apoi, cu o împingere uşoară, iar ea tresări din cauza invaziei neaşteptate. Era mult mai mare decât se aşteptase, şi era o senzaţie minunată. El se retrase o clipă, apoi intră la loc, în mod delicios.

— O, Doamne… John…

— Şi eu te iubesc.

Amândoi încremeniră – semnificaţia declaraţiilor lor era extraordinară, astfel încât timpul păru să se oprească în loc. Se uită în ochii lui căprui minunaţi şi avu senzaţia că îl cunoştea dintotdeauna. Sentimentul acela magnific îi produse fiori de euforie prin tot corpul, iar el încuviinţă din cap arogant, de parcă ar fi afirmat că înţelegea ceea ce tocmai descoperise ea şi era întru totul de acord.

— Arată-mi cât de mult, zise ea.

El începu să râdă drept răspuns – era un sunet puternic şi răsunător –, şi rămaseră cu privirile aţintite unul spre celălalt. John se aplecă apoi şi o apucă de şolduri. Mădularul lui ferm o ţintuia locului. Se apucă apoi de treabă

cu mare bucurie, posedând-o nestăpânit şi hotărât, prelungi plăcerea astfel încât, atunci când ajunse în sfârşit la orgasm, să i se alăture şi ea.

Când el se dezlănţui într-un potop, corpul ei se încordă şi pulsă în jurul lui – şi îi putea simţi sămânţa revărsându-se în pântecele ei. Îşi zdrobi atunci buzele de ale lui, înăbuşind geamătul de împlinire care se revărsă din gâtul lui în clipa în care se goli în ea.

— Doamne, Dumnezeule, femeie! Am cincizeci de ani! Inima îi bătea tare şi respira foarte greu. O să mă omori.

— Sper că nu prea curând. Am de gând să te mai am de câteva ori înainte să mori.

— Trebuie să mă aşez. Mă simt terminat, abia dacă mă mai pot ţine pe picioare.

Se răsuci apoi cu ea în braţe şi se îndreptă spre pat, unde o aruncă între perne şi apoi se prăbuşi deasupra ei. În timp ce ţopăiau pe saltea, chicotind ca doi copii, frânghiile începură să se legene din cauza greutăţii lor combinate. Se ridică apoi şi îngenunche între picioarele ei. Pantalonii desfăcuţi îi atârnau în jurul coapselor şi avea penisul erect şi impunător – şi era gata să o mai satisfacă o dată. Încântată de dimensiunea lui generoasă, ea îl împinse pe spate, apoi se repezi deasupra lui, ca să-l poată primi în gura ei… Ca răspuns la acţiunea ei uimitoare, John scoase un şuierat mulţumit.

Ea nu intenţionase să se comporte atât de pripit – sau cel puţin nu la început! —, dar nu putea rezista dorinţei de a-l gusta, în doar câteva secunde, el se smulse deoparte şi o aruncă pe perne, ţintuind-o pe pat cu greutatea corpului său.

— Curviştino, o tachină el.

— Hei, nu terminasem.

— Nici eu, dar te vreau goală.

Îi trăgea de haine cu atâta nerăbdare, încât se temu pentru o clipă că avea să i le sfâşie şi că nu avea cum să explice starea deplorabilă în care avea să ajungă acasă.

— Mai încet.

Îl bătu uşor peste degetele iscoditoare. Nu îşi putea

aminti ultima dată când glumise şi se zbenguise aşa – trecuse foarte mult timp. Prea mult timp!

— Nu mai pot aştepta.

— Ei bine, avem toată ziua la dispoziţie. Nu trebuie să mă întorc până la ora patru.

El ridică din sprâncene în semn de invitaţie obraznică, apoi o roti ca să-i poată desface corsetul. Acum, că aflase că aveau la dispoziţie multe ore de destrăbălare, începu să o dezbrace languros. Pe măsură ce fiecare articol de îmbrăcăminte dispărea, ea gemea şi suspina, deopotrivă chinuitor şi fermecător. Continuă să o dezbrace până când ajunse să nu mai poarte nimic altceva cu excepţia ciorapilor şi a jartierelor.

— Îmi plac la nebunie sânii tăi, zise el cu neobrăzare, în timp ce cuprindea unul în palmă.

— Nu mai sunt la fel de fermi cum erau odată. Se înroşi imediat ce rosti acea afirmaţie înjositoare, neputând să înţeleagă de ce zisese aşa ceva. Ce mai conta dacă John îi considera sau nu sânii aţâţători? Doar avea patruzeci şi cinci de ani, nu avea nevoie de confirmări în privinţa felului în care arăta. Sau avea?

Poate că încrederea în sine îi fusese zdruncinată mai tare decât crezuse în clipa în care Findley se căsătorise cu tânăra şi frumoasa lui soţie!

— Ţi se pare că mi-ar păsa?

Îi făcu apoi semn spre vintrea lui, de unde se ridica obraznic un penis erect. Ea chicoti şi clătină din cap.

— Nu, chiar nu.

— Atunci, nu mă insulta cu afirmaţii prosteşti. Cred că eşti superbă.

Se aplecă apoi şi începu să-i sugă sânul, dar ea îl îndepărtă.

— Nu încă. Se ridică apoi în şezut, astfel încât să li se împreuneze trunchiurile şi să aibă coapsele încolăcite.

— Vreau şi eu ca hainele tale să dispară.

— Ei bine, să nu spună nimeni niciodată că John Preston a refuzat să-i facă pe plac unei doamne.

Întinse apoi braţele – ostentativ şi supus – pentru ca

ea să poate continua după bunul-plac. Ea zăbovi, dezbrăcându-l uşor de haină, scoţându-i butonii, apoi eşarfa… pantofii… pantalonii… şi zăbovind după fiecare articol de îmbrăcăminte pe care i-l scotea, ca să-l mângâie şi să-l sărute. În cele din urmă şi din fericire… era gol. Se mută apoi mai aproape, ca să-şi lipească trunchiul gol de al lui.

— O, Mary, afirmă el dulce, am devenit brusc extrem de norocos.

O sărută apoi. Fu un pupic tandru şi aproape cast, şi, în clipa în care o întinse pe pat, ochii ei se umplură de lacrimi. Nu era sigură dacă de vină pentru acea izbucnire emoţională era acel sărut simplu sau afirmaţia preţioasă pe care tocmai o rostise, dar, dintr-odată, se simţea atât de fericită, încât i se părea că era pe punctul de a exploda.

El îi sărută lacrimile şi le îndepărtă – înainte să-i scape chiar şi una singură –, apoi o pătrunse uşor centimetru după centimetru glorios. Zăbovi apoi, preţuind-o şi bucurându-se de ea, iar când terminară împreună, lacrimile începură să-i înceţoşeze privirea şi să i se reverse pe obraji.

Cu penisul încă destul de excitat şi ancorat în interiorul ei, o înclină apoi pe o parte, ca să poată sta faţă în faţă. O îmbrăţişă şi o mângâie, liniştind-o cu mâinile, cu buzele şi cu tot trupul său. Dar nimic nu-i putea domoli acea explozie de emoţii.

— Ce este, chere?

— Sunt atât de fericită.

Începu apoi să-şi şteargă obrajii emoţionată, dar el apucă colţul păturii şi preluă ferm sarcina în locul ei.

— Şi eu.

— Mă simt atât de… atât de… Nu putea descrie în cuvinte sentimentele care se revărsau prin fiinţa ei, şi ştia că orice încercare de a o face i-ar fi stârnit un nou val de lacrimi.

— De parcă pluteşti pe norişori?

— În fiecare minut.

— Am să-ţi fac o mărturisire, draga mea.

— Ce anume?

— Cu doar câteva clipe înainte să fiu anunţat că eşti jos, mă hotărâsem să vin la conacul lui Findley ca să vorbesc cu tine.

— Nu cred!

— Ba da!

Mary se urcă apoi deasupra lui şi îi aruncă cea mai neîncrezătoare privire, însă încruntarea ei exersată nu avu niciun efect asupra acelui bărbat arogant.

— Cu ce scop?

— Trebuia să-ţi bag minţile în cap, zise el, apoi îi oferi un zâmbet obraznic. Şi, dacă nu voiai să mă laşi să intru, eram gata să dărâm uşa.

— Asta ar fi fost o privelişte pentru care vecinii ar fi plătit bani buni! John Preston cerând o întrevedere cu menajera contelui!

Zâmbetul dispăru imediat de pe chipul lui.

— Urăsc din tot sufletul faptul că mă consideri un asemenea snob şi îmi pare rău pentru comportamentul pe care l-am avut deunăzi în trăsură.

— De ce îţi pare rău? Că ai făcut dragoste cu mine?

— Nu. Pentru că nu ţi-am spus ce era în mintea mea – dar, în apărarea mea, trebuie să recunosc că nici eu nu eram sigur de ceea ce voiam. Mi-a luat ceva timp ca să îmi dau seama exact ce anume îmi doresc.

— Şi asta este…

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Aşa din senin! Pur şi simplu! Şi fără niciun avertisment!

— Ce-ai zis? Mary începu să tremure. O speria gândul că poate chiar vorbea serios şi, în acelaşi timp, o înspăimânta ideea că poate nu…

— Ai auzit ce-am spus, Mary Smith. O aşează apoi uşor pe spate, astfel încât să stea direct deasupra ei, când îi mărturisea intenţiile sale. Sunt absolut nebun după tine şi vreau să-mi petrec tot restul vieţii cu tine. Presupun că nu sunt chiar cea mai grozavă partidă din lume, dar te voi întreţine mereu, o să-ţi fiu mereu credincios şi nu voi înceta niciodată să te iubesc.

Se opri apoi şi se pregăti sufleteşte pentru răspunsul ei, doar că ea nu îi putu oferi unul, nu putu scoate nici măcar un singur sunet. Încercă şi tot încercă, dar nu-i ieşea pe gură nimic coerent.

— Am ajuns în momentul în care tu mă răsplăteşti cu un răspuns – îi trase o palmă peste fund şi ar fi bine ca răspunsul să fie da!

În clipa imediat următoare, uşa dormitorului se deschise cu putere. Fuseseră amândoi atât de absorbiţi unul de celălalt, încât nu auziseră sunetul paşilor care se apropiau. Mary era conştientă de faptul că, atunci când dăduseră buzna acolo, John fusese mult prea preocupat ca să încuie uşa cu cheia.

Capetele lor se întoarseră deodată, ca să descopere identitatea intrusului neinvitat. Gabriel intră nonşalant, fără a avea nici cea mai vagă idee că tatăl lui se întreţinea cu o doamnă dezbrăcată.

— Tată, trebuie să… *Dio santo*![6] exclamă el văzând ipostaza în care îi găsi.

Încremeniră toţi trei. Gabriel era peste măsură de uimit, aşa că Mary se simţi oarecum alinată să afle că, în mod evident, acesta nu obişnuia să-şi găsească tatăl în mijlocul unei partide de sex.

Gabriel era complet şocat şi se uita când la ea, când la John… iar şi iar, şi iar… Femeia se gândi că probabil formau o imagine extrem de caraghioasă. Şi poate chiar ar fi râs dacă nu s-ar fi simţit ruşinată până-n măduva oaselor.

— Merde! înjură John în limba franceză, aducându-i pe toţi înapoi la realitate.

— Scuzaţi-mă, tată, domnişoară Smith. Habar nu aveam că… Eu doar… doar…

Gabriel nu era în stare să termine propoziţia. Îi dispăruseră ca prin farmec calmul şi aplombul. Se înroşi la faţă şi ieşi repede din cameră, trântind uşa în urma sa.

Ezitară amândoi o clipă, ascultând paşii care se îndepărtau. John se răsuci apoi spre ea… în clipa aceea rânjea la fel ca un motan care tocmai înghiţise un canar.

[6] În limba italiană, în original, „Doamne sfinte” (n.tr.)

— Ce e? întrebă ea când observă strălucirea tulburătoare din ochii lui.

— Sincronizarea fiului meu e impecabilă.

— Ba nu, nu e! Se simţea foarte jenată şi se înroşise atât de tare în obraji – mult mai rău decât bietul Gabriel! —, încât credea că ar fi putut lua foc de ruşine. Ce-o fi gândind în clipa asta! Haide, lasă-mă să mă ridic! Trebuie să plec de aici imediat!

Dar ticălosul acela odios pur şi simplu chicoti, fără a se clinti din loc. Era prea greu ca să-l dea la o parte, aşa că era blocată acolo.

— Acum va trebui să te căsătoreşti cu mine, Mary, dragă. Nu mai poţi spune nu.

— Ba uite că pot!

— Dacă îmi refuzi oferta, singurul meu copil va trage concluzia că m-am încurcat cu o femeie stricată!

— O femeie stricată? izbucni ea.

— Da, o adevărată cocotă, zise el amuzat. Va trebui să mă destăinui despre cum m-ai sedus şi cum m-ai copleşit cu farmecele tale feminine.

— Eu te-am sedus pe tine?

— Da, răspunse el, enervant. Va trebui să faci din mine un bărbat cinstit. Ca să-mi salvezi reputaţia.

— Nemernicule! Tu n-ai nicio reputaţie care să merite salvată!

— Exact, Mary. Îi fură un sărut, apoi încă unul. Acum, haide, acceptă-mi cererea în căsătorie şi o să faci din mine cel mai fericit om de pe faţa pământului.

*

Charlotte stătea în sala de mese a familiei, pe scaunul ei de la capătul mesei – şi, ţinând cont de rangul ei înalt de contesă, se presupunea că acela ar fi trebuit să fie un loc plin de distincţie şi de prestigiu. Dar, ca de obicei, cel ce-i era soţ de şapte luni stătea în celălalt capăt al mesei, citindu-şi ziarul şi ignorând-o complet. Stătea acolo în tăcere – jucându-se cu micul dejun – şi spumegând toată

din cauza circumstanţelor recente care scăpaseră de sub control… Dar nu stătea în puterea ei să remedieze situaţia.

Petrecerea din urmă cu o seară – la care participase şi prim-ministrul! — se dovedise un dezastru total. Mâncarea fusese necomestibilă şi prost servită, iar servitorii – neglijenţi şi neatenţi. Chiar şi schema de aşezare la masă fusese prost gândită – un fiu de baron având un loc mai bun decât un conte. Fusese extrem de umilită! Şi nu avea să poată trece niciodată peste acel eveniment jenant! Desigur, acel fiasco era numai vina blestematei de menajere. Mary Smith avusese la dispoziţie săptămâni întregi ca să pregătească acel eveniment grandios şi eşuase în mod lamentabil – şi o mai şi pusese pe Charlotte într-o lumină proastă în faţa cunoscuţilor ei. Se uită peste masă la soţul ei vrednic de dispreţ, clocotind de furie.

Mai deschisese o dată subiectul Mary Smith cu el, justificându-i cu asprime de ce voia ca femeia aceea blestemată să dispară din casa ei. Contele refuzase atunci să ţină cont de plângerea ei, dar, pe de altă parte, Charlotte trebuia să recunoască faptul că nu reuşise deloc bine să clarifice incompetenţa, lipsa de iniţiativă şi incapacitatea femeii mai în vârstă de a supraveghea treburile domestice.

Abia începuse să-şi înşire lista de nemulţumiri, când contele o întrerupsese şi o informase că Mary Smith nu avea să fie concediată niciodată. Iar după aceea mai avusese şi îndrăzneala să spună că Charlotte nu ştia nimic despre administrarea unei gospodării atât de mari şi că avea nevoie de toată experienţa pe care i-o putea oferi Mary Smith. I se interzisese atunci să mai deschidă vreodată discuţia despre domnişoara Smith – sau să se plângă pe tema asta.

Ei bine, era clar că Charlotte întâmpina numai dificultăţi din cauza domnişoarei Smith! Aparent, servitoarea îşi propusese să o facă pe Charlotte să pice într-o lumină proastă. Şi, dacă acela fusese într-adevăr planul ei de la bun început, cu siguranţă îi reuşise pe deplin!

Contele o învinuise pe Charlotte de tot dezastrul, când

de fapt ea nu avea nici cea mai vagă idee care era vina ei. Pentru ce era plătită slujnica aia dacă nu pentru a gestiona în mod corect astfel de evenimente importante? Ba chiar, după ce trăsese un pic cu urechea, aflase că Smith nici măcar nu era acasă în majoritatea după-amiezilor – în mod evident, furând trăsura familiei şi umblând pe la Dumnezeu ştia ce destinaţii necunoscute şi întorcându-se la diverse ore, fără să dea niciun fel de explicaţie pentru absenţele îndelungi.

Nici nu mai era de mirare că exista o asemenea dezordine în casă şi că banchetul fusese un dezastru total! Dar putea Charlotte spune ceva în apărarea ei? Îl putea face să vadă cine era cu adevărat motivul catastrofelor care aveau loc? Nu, nu putea! Ferească Dumnezeu ca stăpâna conacului să facă vreo afirmaţie compromiţătoare despre una dintre angajate!

După ce plecaseră oaspeţii, contele venise din nou în patul ei, pentru a-şi potoli nevoile bărbăteşti. Dar nu înainte de a o mustra aspru – certând-o pentru că distrusese cina şi banchetul. Charlotte îndurase cu stoicism tot ce se întâmplase, dar încă era furioasă… Cu toate acestea, se chinuia să afişeze un zâmbet senin şi o reţinere exersată. Nu ar fi permis niciodată ca nemernicul acela îngâmfat să afle cât de mult o supărase. Îl dispreţuia teribil! Mânia ei era atât de profundă, încât, dacă ar fi fost bărbat, probabil s-ar fi năpustit peste masă ca să-l înjunghie cu cuţitul pentru unt! Nu ar mai fi putut-o ignora dacă ar fi avut un cuţit implantat în inima lui neagră şi rece! Cum îndrăznea să-i reproşeze ei neprofesionalismul lui Mary? Oare avea să fie mereu trasă la răspundere pentru haosul cauzat de incompetenţa acelei femei?

În lunile dinaintea căsătoriei, Charlotte visase cu ochii deschişi la cât de minunată avea să fie viaţa de contesă… La cum avea să fie respectată şi adorată. Nici în cele mai negre coşmaruri nu şi-ar fi imaginat că putea fi atât de îngrozitor! Măcar de ar fi venit mama ei în Yorkshire! Ea ar fi rezolvat imediat toate problemele domestice! Dar contele refuzase cererea lui Charlotte de a o primi chiar şi în vizită,

darămite să mai şi rămână o lungă perioadă de timp.

Of, oare ce-i mai rămânea de făcut? Cum să facă să preia controlul asupra propriei ei case?

Strânse atât de tare în mână toarta ceşcuţei, încât se temu că se putea frânge, apoi o lăsă iute pe farfurioară în clipa în care intră Elizabeth. Purta haine neobişnuit de subţiri pentru acea zi rece şi mohorâtă – era îmbrăcată cu o rochie roz aprins, cu un decolteu adânc, care-i dezvăluia umerii şi care avea corsetul mărginit cu dantelă şi o fustă vaporoasă.

Părul desfăcut i se revărsa în bucle luxuriante şi purta pe cap o pălărie de paie, al cărei bor larg era împodobit cu o panglică verde – care se potrivea perfect cu funda rochiei. Pe braţ avea un şal delicat şi vesel.

Charlotte o studie cu mare atenţie pe Elizabeth. Se întâmpla ceva ciudat cu ea. Părea mai tânără, mai frumoasă, mai veselă… iar coafurile ei erau relaxate, mai puţin severe. Cheltuia o avere pe haine noi, colorate şi cu croieli elegante, şi toate ţinutele erau alese astfel încât să-i sublinieze silueta plină. Părea de-a dreptul cuceritoare, aşa împopoţonată cum era, iar asta o enerva la culme pe Charlotte.

Fiecare zi aducea cu ea transformări subtile. De unde înainte trudea ca un hamal în gospodărie, acum avea deodată locuri unde trebuia să meargă, oameni cu care trebuia să se întâlnească şi multe lucruri de făcut. În loc să lâncezească pe acolo, plângându-se despre situaţia cumplită în care se găsea, Elizabeth era plină de viaţă, mereu activă, pleca devreme şi sosea seara târziu, fără nicio explicaţie şi fără să-i ceară scuze lui Charlotte pentru absenţa ei.

Când se mutase prima dată la conac, Charlotte se bucurase de faptul că o eclipsase pe plicticoasa şi demodata Elizabeth, că îi uzurpase locul şi responsabilităţile. Fără îndoială, Charlotte era mai frumoasă, mai rafinată şi mai pricepută la treburile gospodăreşti – şi avea mult mai multă influenţă şi vizibilitate în societate. Da, jubila în intimitate pentru că

Elizabeth îşi pierduse influenţa şi poziţia socială. Cu toate acestea, destinele lor se modificaseră dramatic, iar Charlotte nu prea înţelegea cum sau când se întâmplase asta. Ea şi Elizabeth se aflau pe traiectorii total opuse. Pe măsură ce Charlotte devenea tot mai mohorâtă şi cu o stare de spirit din ce în ce mai jalnică, Elizabeth radia, era luminoasă, plină de viaţă şi deborda de entuziasm şi exaltare. Charlotte o ura extrem de mult pentru schimbările acelea! Elizabeth abia dacă mai era conştientă de existenţa lui Charlotte!

— Bună dimineaţa, Charlotte, zise Elizabeth.

Charlotte se îmbufnă imediat, convinsă că în vocea lui Elizabeth se ascundea un sarcasm de neiertat. Încuviinţă din cap regeşte.

— Elizabeth.

— Nu-i aşa că e o dimineaţă minunată? Tată, arăţi extrem de spilcuit. Acela e un costum nou?

Contele mormăi ceva ininteligibil, şi Charlotte se bucură când văzu că bărbatul nici nu ridică privirea din ziarul său. Charlotte nu se putu abţine să nu o apostrofeze un pic pe Elizabeth:

— Eşti costumată destul de ciudat, nu-i aşa, Elizabeth?

— Tot ce se poate.

Elizabeth se deplasă la bufet şi îşi umplu o farfurie. Lacheul o ajută fără să primească ordine sau vreun îndemn. Charlotte se îmbufnă din nou. Trebuia să-i bată pe nemernicii ăia înainte să ridice măcar un deget pentru ea!

Sorbi din ciocolata ei caldă şi se prefăcu neinteresată de treburile lui Elizabeth, când, de fapt, o măcinau foarte tare.

— Ai fost invitată la o petrecere în grădină pe vremea asta?

— Eu? O, Doamne, nu! Elizabeth îşi trase un scaun şi începu să mănânce cu pofta demnă de un marinar înfometat. Mânca de parcă n-ar mai fi existat ziua de mâine, evitând orice înclinaţie feminină înspre rafinament. Îmi fac un portret. Credeam că ştii.

Un portret? Cât de exotic! Cât de romantic! Încă o mică schimbare pe care să o urască!

— Nu, nu ştiam. Răspunsul ei veni poate un pic prea irascibil, dar Charlotte ura să se întâmple în casă lucruri de care ea să nu fie informată. Cum era de aşteptat să se poată ocupa de administrarea conacului dacă nu o informa nimeni despre detaliile importante?

Un alt păcat pe care să i-l atribuie lui Mary Smith!

— Merg la şedinţe de săptămâni întregi. Artistul mi-a făcut schiţe în creion, şi acum e în sfârşit gata să înceapă să picteze.

— Într-o rochie de petrecere? o batjocori Charlotte.

— Mă pictează într-un cadru pastoral. Pe treptele foişorului de la Norwich. Ilustra moşie a familiei, pe care Charlotte încă nu avusese voie să o viziteze. Doar i-am descris locul, şi l-a reprodus perfect. Este extrem de talentat.

— Cum îl cheamă?

— Gabriel Cristofore.

— N-am auzit niciodată de el.

— Serios? Aerul de superioritate era aproape palpabil. E unul dintre cei mai de seamă artişti din oraş.

De parcă ar fi putut să fie atât de renumit dacă Charlotte nu ştia nimic despre el!

— Sună destul de amuzant. Poate, după ce termini, o să-l pun să mă picteze şi pe mine.

Un zgomot ciudat răsună apoi din direcţia lui Elizabeth, iar Charlotte fu sigură că fata aceea îngrozitoare râdea de ea! Ce scorpie!

— Aşa să faci, Charlotte. Sunt sigură că e mai mult decât dornic să discute cu tine despre un contract. După ce înfulecă în grabă micul dejun, împinse farfuria deoparte şi se ridică. Plec la şedinţa mea. Să aveţi o zi frumoasă.

Dintr-un motiv sau altul, salutul ei de bun-rămas îi atrase atenţia contelui. Coborî ziarul şi o studie minuţios, de parcă n-ar fi recunoscut-o.

— Vai, Elizabeth, dar ce frumoasă eşti!

— Chiar crezi?

Făcu veselă o piruetă, astfel încât el s-o poată admira mai bine.

— Nu te-am mai văzut niciodată atât de drăguţă. Sunt absolut fermecat.

Charlotte aproape că se înecă de indignare. În tot anul de când îl cunoştea pe conte, acesta nu rostise niciodată un astfel de compliment! Şi dintr-odată… binevoia să facă o afirmaţie linguşitoare – care era îndreptată spre altcineva! Ticălosul!

— O, îţi mulţumesc, tată.

— În rochia asta, arăţi exact ca mama ta.

Elizabeth se înroşi în obraji în mod minunat, iar atunci Charlotte constată cu stupoare că femeia era de-a dreptul superbă, frumoasă şi graţioasă – într-un fel pe care ea nu-l observase până atunci.

— Pleci în oraş? întrebă contele, de parcă ar fi fost cu adevărat curios.

— Îmi fac un portret, repetă ea.

— Mă bucur pentru tine.

— A fost o distracţie minunată.

— Şi când voi putea vedea şi eu această capodoperă superbă?

— Nu cunosc programul artistului. Este extrem de ocupat, aşa că bănuiesc că o să mai dureze câteva săptămâni.

— Abia aştept să-l văd.

— Şi eu, zise ea. La revedere, spuse şi apoi plecă veselă.

Se aşternu o tăcere grăitoare. Contele se întoarse la lectura sa. Servitorul plecă spre bucătărie.

Charlotte se încruntă la farfuria ei, şi un val neaşteptat de lacrimi îi inundă ochii.

Capitolul 14

Gabriel stătea la fereastră. Era îmbrăcat doar în

pantaloni, pregătit să picteze, însă nu putea. Stătea cu un braţ sprijinit pe pervaz şi privea afară la ziua ploioasă, însă nu vedea nimic. Mai exact, nimic cu excepţia imaginii tatălui lui în pat cu Mary Smith. Nu putea uita scena aceea. Îi vedea împreună, ori de câte ori închidea ochii. John vesel şi extrem de bucuros, iar Mary Smith ciufulită şi satisfăcută.

Nu reuşea să-şi dea seama de ce îl deranja atât de tare acea descoperire. Tatăl lui avusese multe iubite de-a lungul anilor. Aventurile sale amoroase nu fuseseră niciodată un secret – nici măcar atunci când Gabriel era doar un băieţel. Pe de altă parte, trecuse mult timp de când John nu mai manifestase faţă de o femeie ceva mai mult decât un interes trecător.

Omul avea cincizeci de ani şi cunoscuse multă plăcere pasageră, dar şi o durere sufletească de neconceput, aşa că Gabriel ar fi trebuit să se bucure că găsise în sfârşit pe cineva cu care să-şi împartă viitorul. Cu toate acestea, căsătoria lui John era un lucru dureros pentru el.

Dintr-un motiv sau altul, Gabriel asocia reacţia sa îngrijorătoare cu pierderea mamei sale. Era doar un prunc când aceasta fusese ucisă, aşa că nu şi-o amintea deloc, dar, în multe feluri, avusese o influenţă mai mare asupra educaţiei lui decât John.

Viaţa femeii fusese o adevărată tragedie – una de care John îşi amintea în numeroase momente de melancolie, aşa că Gabriel simţea că o cunoscuse cumva, că suferise la moartea ei şi că o iubise. Se căsătorise la vârsta de paisprezece ani cu un conte italian aspru şi mult mai în vârstă decât ea. Fusese o artistă extrem de talentată – se presupunea că mai talentată chiar decât Gabriel –, dar, cu toate acestea, soţul ei nu-i permisese să-şi exerseze talentul. Condusă de febra creaţiei, mama sa fugise adesea în ateliere ascunse, unde picta folosind instrumente furate, doar că era mereu prinsă în cele din urmă şi bătută, apoi încuiată în camera ei ca să nu mai poată fugi.

La vârsta de nouăsprezece ani îl cunoscuse pe John, şi cei doi se îndrăgostiseră nebuneşte. Tatăl său se văzuse întotdeauna ca fiind un cavaler în armură strălucitoare al

vremurilor moderne, hotărât să salveze domniţele care se aflau la ananghie, aşa că fugise cu ea ca să-şi înceapă acea idilă blestemată, dulce-amăruie.

În cele din urmă însă, fraţii ei îi găsiseră şi o omorâseră pe Selena ca să se răzbune pentru ruşinea pe care o aruncase asupra familiei lor. Şi, dacă ar fi avut ocazia, l-ar fi omorât şi pe Gabriel – dovada supremă a păcatului grav comis de sora lor. Dar, din fericire, John fusese plecat cu el când sosiseră unchii lui, iar apoi, după ce aflase veştile îngrozitoare, îl luase de tot şi fugise.

Evenimentul acela şi toată suferinţa care urmase creaseră o legătură foarte strânsă între el şi John – una mult mai puternică decât o conexiune normală tată-fiu – şi, chiar dacă sentimentele lui Gabriel nu prea aveau nicio logică, i se părea cumva că tatăl său întina amintirea Selenei prin faptul că se lăsa din nou pradă pasiunii.

Nu putea discuta cu John despre ceea ce simţea. Tatăl său era fericit într-un fel în care Gabriel nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată, aşa că nu l-ar fi rănit niciodată sugerând că era altfel decât extaziat de noua relaţie a părintelui său. Îl iubea pe tatăl său. Iar dacă Mary Smith îl făcea să fie atât de fericit, atunci Gabriel îşi dorea să se bucure pentru el.

Din păcate, cele două femei – Selena Cristofore şi Mary Smith – erau amestecate cumva în mintea sa, unde se întreceau şi primeau devotamentul nemuritor al lui John, iar Gabriel ştia din proprie experienţă că loialitatea lui era nemărginită. Totuşi, nu putea trece peste convingerea infantilă şi enervantă că Mary Smith avea să i-l fure pe John, că afecţiunea lui avea să fie concentrată şi îndreptată spre altcineva şi că loialitatea lor nemărginită pentru amintirea Selenei avea să dispară odată cu căsătoria lui.

Tatăl său fusese vreme îndelungată centrul strălucitor al universului lui, forţa călăuzitoare şi influenţa liniştitoare. Fuseseră numai ei doi împotriva lumii pentru foarte mult timp – fugind, călătorind, trăind viaţa din plin şi bucurându-se de amintirea dragă a Selenei. Nu putea prezice cum aveau să se schimbe lucrurile odată ce se insinua Mary

Smith în sânul relaţiei lor.

Se comporta ca un copil, ca un copil răsfăţat, egoist şi crescut în puf, dar nu se putea abţine. Nu voia ca femeia aceea să se insinueze în familia lor. Nu avusese niciodată o mamă, aşa că nu era sigur cum anume să se adapteze la a avea constant o prezenţă feminină în jur.

Iar dacă atitudinea aceea nu era suficient de imatură, nu voia nici ca Mary să se amestece în timpul pe care-l petrecea cu tatăl său, să le deranjeze treburile masculine. Fără îndoială, femeia avea să insiste ca ei să-şi modifice metodele şi obiceiurile – atât pe cele publice, cât şi pe cele personale –, aşa că era arţăgos şi meschin când venea vorba despre a-i face pe plac.

Uşa se deschise, şi se uită peste umăr, extrem de încântat să o vadă pe Elizabeth. Era bucuros că venise mai devreme şi că aveau să petreacă împreună aproape toată ziua. Poate că, după ce avea să se bucure de multe, multe ore în compania ei dulce, o parte din agitaţia lui avea să se domolească şi să dispară.

„Este cea mai bună prietenă a mea.”

Gândul acela îi apăru în minte ca de nicăieri, iar acea conştientizare fu liniştitoare şi bine-venită. Era cineva în care putea avea încredere. Ea nu l-ar fi judecat şi nu l-ar fi ridiculizat, ci ar fi empatizat cu el şi i-ar fi oferit sfaturi pe care s-ar fi putut baza.

Era foarte ciudat că nu apreciase asta până în acel moment! Fusese atât de concentrat pe latura fizică a relaţiei lor, pe bucuriile carnale, încât nu privise niciodată dincolo de suprafaţă. O preţuise încă de la bun început – şi tocmai de aceea se luptase cu atâta înverşunare s-o ţină la distanţă, numai că în momentul acela odios, asta era ceva ce nu mai putea îndura.

În clipa aceea avea nevoie de compasiunea şi de compătimirea ei, aşa că intenţiona să se sprijine pe umărul lui Elizabeth pentru tot restul vizitei ei şi să o lase să-l copleşească şi să-l încânte cu atenţia ei preţioasă, dar şi să-l sature cu trupul ei luxuriant şi magnific.

O studie meticulos în timp ce îşi scotea mantia şi o

aşeza în cuier. Era absolut fermecătoare cu rochia ei roz, cu pălăria aceea cu panglică verde, care era legată incitant sub bărbie şi cu părul luxuriant, ca o cascadă întunecată. Îi venea greu să creadă că era aceeaşi cu nobila modestă şi retrasă pe care o întâlnise cu puţin timp în urmă.

— Bună ziua, Bella. Se chinui să-şi păstreze calmul şi seninătatea şi se rugă ca salutul său să fi fost suficient de plăcut încât să-i mascheze suferinţa interioară.

— Eşti bine?

Ea observase instantaneu că era tulburat, şi ar fi trebuit să bănuiască faptul că avea să se întâmple aşa. Elizabeth avea un talent straniu de a-i intui rapid starea emoţională.

Îşi desfăcu panglica şi aruncă pălăria pe podea, apoi se duse în celălalt capăt al camerei, se apropie de el şi-şi petrecu mâna în jurul taliei lui, studiindu-l cu foarte mare atenţie. Din cauza faptului că avea sufletul amărât de acea suferinţă iraţională, Gabriel nu putea suporta evaluarea ei exigentă, aşa că o strânse tare în braţe şi-şi îngropă faţa în gâtul ei, inhalându-i parfumul, iar esenţa ei familiară reuşi să-l mai aline întru câtva.

— Sunt bine, zise el odată ce se simţi un pic mai calm.

— Minţi.

Elizabeth lăsă capul pe spate şi se uită la el, aşa că Gabriel ridică din umeri.

— Ei bine, poate că nu mă simt chiar extraordinar.

— Aşa s-ar părea. Elizabeth se ridică pe vârfuri şi îşi lipi buzele de ale lui. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

Întreaga poveste sordidă despre cum dăduse din întâmplare peste John şi Mary îi stătea fix pe vârful limbii, dar totuşi nu putea vorbi despre acel incident. Se întoarse pentru a evita cercetarea ei abilă şi se îndreptă spre cămăruţa mică din spatele cabanei. Ea îl urmă şi zăbovi în pragul uşii, studiindu-i fiecare mişcare în timp ce se ducea la noptiera de lângă pat.

Gabriel se băga în patul acela când lucra până târziu în noapte, iar pe salteaua aceea confortabilă tândăliseră de-a lungul timpului o iubită sau două. În timp ce scotocea

prin sertar, se întrebă dacă ea bănuia ceva. Elizabeth era incredibil de isteaţă şi-i înţelegea pe dată comportamentul, aşa că nu l-ar fi mirat deloc dacă ar fi ajuns să aibă bănuieli în privinţa înclinaţiilor sale agresive dubioase.

— Ce faci acolo? întrebă ea, când el termină de căutat.

— Am o bijuterie pe care mi-ar plăcea să o porţi la rochia asta.

Îi întinse un colier de argint, cu un medalion în formă de inimă.

— O, Gabriel, e minunat.

— Vreau să te desenez purtându-l.

Elizabeth se întoarse într-o clipită şi-şi ridică părul, iar el veni în spatele ei şi închise încuietoarea. Medalionul se cuibări chiar deasupra decolteului ei, potrivindu-se uimitor pe sânii ei superbi.

— E ceva special înăuntru? Se jucă un picuţ cu el, apoi îl deschise şi dezvălui două portrete în miniatură, care ilustrau chipul unei femei – într-unul era desenată din faţă, iar în celălalt din profil. Cine e?

— Mama mea.

De îndată ce destăinui identitatea Selenei, se simţi îngrozitor, iar neliniştea lui căpătă proporţii. Nu ar fi trebuit să-i ceară lui Elizabeth să poarte acea amintire nepreţuită! Bijuteria aceea de familie era prea personală! Oare să o ia înapoi? Să o îndepărteze?

Oare ea cunoştea ceva despre istoria părinţilor săi? Dacă făcea vreo remarcă nepotrivită?

„Nu, nu, n-ar face niciodată aşa ceva!” se gândi el tulburat.

Introspecţia aceea capricioasă şi supărătoare îl înnebunea! Era un dezastru!

— A fost foarte frumoasă.

— Da, a fost. Tatăl meu a spus mereu că a fost cea mai frumoasă femeie pe care a cunoscut-o vreodată.

— Tu ai făcut tablourile astea?

— Da, după descrierile lui. N-am cunoscut-o niciodată. Ea… a fost omorâtă când eu eram doar un copil.

— Omorâtă?

— Da, de fraţii ei.

În mod ciudat, se înroşi în obraji de ruşine, ca şi când mărturisirea aceea l-ar fi făcut şi pe el parţial responsabil.

— O, Gabriel! Îmi pare foarte rău!

Îşi lipi apoi palma de obrazul său, într-un gest tandru care – în mod dezgustător – îi aduse lacrimi în ochi, pe care le şterse însă imediat, înainte ca ea să le observe.

— A fost obligată să se căsătorească de foarte tânără şi a dus o viaţă foarte chinuită. Apoi a fugit cu tatăl meu şi… ei bine…

Nu putu termina propoziţia. Nici măcar nu era sigur de ce deschisese subiectul. În cei douăzeci şi nouă de ani ai săi, nu împărtăşise niciodată nici măcar un singur detaliu unei alte persoane. Cu toate acestea, lui Elizabeth îndrăznise chiar să-i spună şi amănuntele oribile. Era aproape ca şi când şi-ar fi dorit ca ea să înţeleagă o parte din suferinţa pe care o purta în suflet – dar asta era o prostie. El nu era genul de om care să se bată cu pumnii în piept şi să ceară compasiune!

O auzi închizând medalionul în spatele său.

— Mulţumesc, zise ea. Mă simt onorată că mi l-ai dat să-l port.

— Vreau să-l păstrezi tu, îi propuse el dintr-odată. E al tău.

— Gabriel… Pare ceva mult prea drag. Eşti sigur?

— Mi-ar face mare plăcere.

Ea îşi petrecu braţele în jurul taliei lui şi se lipi de spatele lui gol. Sânii ei erau lipiţi de-o parte şi de alta a coloanei lui vertebrale.

— Ce s-a întâmplat? Vrei să vorbim despre asta?

El trase aer în piept. Dacă nu începea să se stăpânească, probabil avea să îl considere nebun! Cu toate acestea, următoarele cuvinte care-i ieşiră pe gură îi dovediră că se cam apropia momentul să facă o vizită la casa de nebuni.

— Ce ştii despre Mary Smith?

— Mary… Smith? În mod curios, ea veni în faţa lui şi-şi

lipi mâinile de talia lui. Menajera noastră?

— Da, ea.

— Este o angajată de prima mână şi o prietenă minunată. Deşi ar trebui să spun că e o persoană extrem de retrasă, are propria ei viaţă.

— Da, da, zise el fluturând din mână nerăbdător. Dar cum e ea ca om?

— Blândă, inteligentă, generoasă, răbdătoare. De ce?

— A fost vreodată căsătorită?

— Nu. E fată bătrână.

— A fost vreodată îndrăgostită?

— Ei bine, au existat zvonuri cum că ar fi fost îndrăgostită nebuneşte de un domn, cândva demult, când era foarte tânără, dar că el nu se putea căsători cu ea din cauza situaţiei disperate în care se afla.

— Aşadar, nu ar fi genul de femeie care să se joace cu sentimentele unui bărbat sau să încerce să…

— Serios, Gabriel, ce e cu tine?

— Tatăl meu are de gând să se căsătorească cu ea.

— Poftim?!

— Ea îl tot refuză, dar John insistă că e pe cale s-o facă să se răzgândească. Şi sunt sigur că va reuşi.

— Mary şi domnul Preston? Elizabeth era în stare de şoc, aşa că se prăbuşi pe pat, cu şoldurile balansându-i-se chiar pe marginea saltelei. Nu-mi vine să cred.

— Crede-mă, e adevărat. Părea extrem de neîncrezătoare, aşa că îi mărturisi: Am intrat peste ei în cameră, şi erau goi. În patul tatălui meu.

— Nu!

— Ba da!

— Extrem de jenant! Pentru voi toţi! Derutată şi şocată, Elizabeth clătină din cap. Nu mi-am dat seama că între ei e ceva. Cum… când s-a întâmplat asta?

— Ei bine, presupun că n-am fost noi doi singurii care au cochetat când aţi venit în vizită.

— E clar că nu.

Elizabeth chicoti, apoi se întinse pe saltea, cu privirea aţintită în tavan, şi îşi afundă palmele în pături. Se urcă şi el

în pat, ca să poată sta lângă ea.

— Ce crezi? Va fi o soţie demnă pentru tatăl meu?

— Absolut, Gabriel. Se răsuci apoi, astfel încât să fie faţă în faţă cu el. Asta te-a adus într-o asemenea stare?

— În mintea mea e un talmeş-balmeş total.

— Relaţia lor ţi-a trezit amintiri despre mama ta, nu-i aşa?

— Da, recunoscu el. Se ridică apoi ca să se sprijine de perne şi o trase şi pe ea, astfel încât să stea alături de el, cu trunchiul aşezat între picioarele lui. Mi-aş fi dorit să am o cale de a te contacta. Ardeam de nerăbdare să-ţi dau veştile.

Se opri apoi, cugetând asupra a ceea ce tocmai recunoscuse. Pe măsură ce suferinţa şi confuzia lui se amplificaseră, Elizabeth fusese singura persoană cu care-şi dorise să vorbească despre asta. Se amăgea însă dacă îşi imagina că putea apela la ea atunci când avea necazuri. Şi totuşi, aşa stăteau lucrurile: era amorezat, fascinat şi vrăjit.

Să îndrăznească să dea un nume sentimentelor sale? Oare era cu adevărat îndrăgostit?

— Mi-aş fi dorit să pot fi aici pentru tine. Îşi duse mâna în dreptul inimii lui, de parcă ar fi ştiut cât de tare îl durea.

— Şi eu.

Afirmaţiile ei rămaseră acolo, plutind în aer. Drumul pe care se aventurau era unul periculos, riscant şi prostesc, aşa că Gabriel încercă să umple acel gol, dar singurul lucru la care se putea gândi era cât de minunat ar fi fost ca ea să fie cu adevărat a lui.

Ce era în mintea lui? Oare tulburarea care-l copleşise în ultima vreme îl făcuse atât de iraţional încât ajunsese să spere – în mod imprudent – că s-ar fi putut căsători?

Elizabeth îl salvă de propria-i nebunie când se ridică şi-l sărută.

— Nu-mi place să te văd aşa preocupat. Lasă-mă să te mai liniştesc!

— Nu e nevoie.

— Dar pentru asta sunt aici, nu? Ca să te fac fericit!

Da, dar între timp lucrurile evoluaseră! Relaţia lor

însemna mai mult decât sex, conversaţii obraznice şi interacţiuni indecente, şi tânjea să-i mărturisească sentimentele lui, doar că ea se ghemui la pieptul său, lingându-i sfârcul. Îi trasă o linie de sărutări pe abdomen, care se întinse apoi şi peste pantalonii săi, ronţăind şi ciugulind vârful tare al erecţiei sale. Îi descheie nasturii cu nerăbdare, şi Gabriel aproape icni de uşurare în clipa în care se întinse şi îl eliberă din închisoarea pantalonilor lui.

Fără a ezita, îi mângâie vârful coroanei, tachinându-l şi chinuindu-l până când începu să se zvârcolească pe pat. Buzele ei se întredeschiseră, şi el pătrunse în gura ei, ţinând-o aproape în timp ce ea îi oferea languros tot ce îi putea da – şi chiar un pic mai mult. Şi ei începuse să-i placă acea acţiunea indecentă şi se obişnuise să-şi folosească dinţii şi limba într-un fel exersat care îl înnebunea întotdeauna, fără greş. Peste măsură de excitat, Gabriel depăşi repede orice limită a suportabilităţii şi se îndepărtă – aşa cum făcea întotdeauna –, dezamăgind-o cu retragerea sa. Nu putea termina în gura ei, chiar dacă ea se descurca acum ca o curtezană… Profitase de ea în moduri îngrozitoare, aşa că putea măcar să-şi înfrâneze cele mai teribile porniri şi să-şi reverse sămânţa într-un mod mult mai inofensiv şi mai puţin tulburător.

— Nu mă laşi niciodată să termin, se bosumflă ea.

El o luă în braţe şi o sărută, continuând spre o exaltare de lungă durată, care pe ea o ţinea tăcută, iar pe el – ocupat. Mădularul lui îşi înceta pe moment cererea aproape neobosită de a primi satisfacţie. Nu se putea controla niciodată când îl excita atât de tare, iar actul era de obicei finalizat înainte ca el să fie gata cu adevărat.

O dezbrăcă treptat în timp ce se desfăta cu gura ei, până când ajunse să nu mai poarte nimic altceva decât colierul mamei lui, apoi îi presără pe corp sărutări, pe gât şi pe piept, presându-i şi strângându-i sânii şi torturându-i sfârcurile. Când şoldurile ei începură să răspundă în mod natural, coborî spre buricul ei, apoi spre pelvis.

Îi adulmecă ghemotocul de păr feminin, apoi o deschise cu limba. Era deja bine instruită în tainele

amorului, aşa că ştia la ce să se aştepte. Desfăcu uşor coapsele, permiţându-i accesul. El o dezmierdă şi o gustă, împingând-o tot mai mult pe culmile plăcerii. Când deja nu mai putea îndura chinurile pasiunii, el îşi lipi limba de clitorisul ei şi continuă să-i tortureze cu mâinile sfârcurile. Ajunse la orgasm cu o grabă nebună şi violentă. Icni când atinse punctul culminant, deşi ştia instinctiv că nu îl cunoscuse deocamdată cu adevărat.

Elizabeth începu apoi să se mai liniştească, dar mirosul sexului ei se dovedea un afrodiziac extrem de puternic pentru el, iar asta îl făcu să profite de moment şi să nu-i mai pese de consecinţe! În timpul întâlnirilor lor amoroase anterioare, îşi strunise instinctele primare, dar, dintr-odată, era gata să rişte totul. Nu îi mai păsa dacă o viola, dacă îi fura în mod grosolan fecioria sau dacă lua cu forţa mai mult decât fusese ea dispusă să îi ofere... Intensitatea pasiunii lui atinsese un nivel alarmant, aşa că nu mai exista cale de întoarcere.

Până atunci, disciplina lui riguroasă îl împiedicase să treacă dincolo de acea limită decisivă a deflorării. Cu toate acestea, familiaritatea care se născuse între ei şi suferinţa profundă pe care o simţea în acel moment îl făceau să fie dornic să smulgă acele fărâme rămase din castitatea ei, indiferent de prejudiciile care ar fi putut rezulta – pentru amândoi.

Era ca şi cum o fiară sălbatică şi furioasă pusese stăpânire pe el. Brusc, singura lui grijă era să-şi aline durerea. Fără niciun avertisment, deveni atât de excitat, încât trebuia să fie el acela.

Îşi frecă apoi penisul de crăpătura ei umedă. Era alunecoasă şi primitoare, aşa că se împinse în ea un centimetru – şi Elizabeth făcu ochii mari de panică virginală. Nu mai ajunsese niciodată atât de departe. Până atunci, respinsese în repetate rânduri rugăminţile ei, chiar dacă ea îi ceruse şi chiar îl şi implorase uneori să o conducă spre finalizarea firească. Era o prostie din partea lui să se mai abţină. Ce ar fi avut de câştigat dacă dispreţuia acea satisfacţie? Ea îl implorase de nenumărate ori să îi arate ce

însemna cu adevărat să faci dragoste, în ciuda faptului că o avertizase în privinţa primejdiilor iminente. Dar avusese tăria să o protejeze de pericolele reale. Cel puţin până în acel moment. Nu mai putea găsi în el puterea necesară pentru a-şi nega asta.

Îşi împinse uşor şoldurile în faţă, astfel încât să o deschidă, iar ea încremeni, speriată de planul său.

— Ai de gând să…

— Da. Relaxează-te!

Mări presiunea, iar ea se răzvrăti instinctiv.

— Nu putem să vorbim mai întâi sau să…

— Nu. Trebuia să fac asta de mult.

— Gabriel…

Era sincer speriată, iar el ar fi trebuit să încetinească pentru a-i alina temerile feciorelnice, doar că mersese deja mult prea departe, depăşise cu mult punctul în care mai putea să o liniştească sau să o linguşească.

— Încearcă să te relaxezi.

Nu putu găsi nimic mai potrivit de zis. Se împinse din nou şi se poticni în himenul ei, dar nu se putea opri. Îşi ridică apoi coapsele şi le poziţionă peste ale ei. Trase cu coada ochiului în jos şi fu absolut ispitit de spectacolul carnal: penisul lui era uşor cufundat în ea, iar părul ei pubian îl gâdila şi îl îndemna să continue, să pătrundă înăuntrul ei.

— Eşti a mea, afirmă el. Indiferent de ce se va întâmpla în viitor, eu te-am avut primul.

Ea încuviinţă din cap, apoi întrebă:

— O să mă doară?

— Da. Sunt mare, şi tu eşti virgină. N-avem ce să facem.

Elizabeth era din ce în ce mai agitată şi se străduia să se împotrivească acelei situaţii neobişnuite, dar el nu-i dădu drumul.

— Nu cred că o să încapi acolo.

— Corpul tău se împotriveşte, îi explică el. E ceva normal. O să te obişnuieşti în cele din urmă.

— O să mă…

— Ssstt! Nu mai suporta nicio întârziere, aşa că mâinile lui se aşezară pe şoldurile ei şi i le stabilizară. Să nu uiţi niciodată: Eşti a mea!

Gabriel gemu de plăcere când o pătrunse până la capăt. Ea sări ca arsă şi ţipă de durere, dar el o îmbrăţişă şi o ţinu locului, înăbuşindu-i icnetul de spaimă cu un sărut înfocat. Rămase nemişcat cât de mult putu, pentru ca trupul ei invadat să se obişnuiască cu senzaţia. Dar, în clipa în care simţi o vagă detensionare, nu avu de ales decât să continue.

Păsărica ei era ca un cazan suprasaturat; era alunecoasă din cauza sângelui ei virginal, iar pasiunea lui ajunsese într-un punct critic. Continuă tot mai accelerat, apoi se încordă şi se propulsă în ea până când vintrea lui fu cuprinsă de spasme şi sămânţa i se adună în vârf. Se mai împinse o dată. Apoi încă o dată. Orgasmul lui începu, şi, cu o ultimă sforţare, se retrase şi îşi împrăştie sămânţa pe abdomenul ei, salvând-o de dezastru şi de umilinţa finală de a termina în ea.

Se cuibări în scobitura gâtului ei, ud leoarcă de sudoare şi cu muşchii obosiţi din cauza epuizării. Se strădui să se calmeze. Se lăsase condus de dorinţă şi comisese o faptă scandaloasă, demnă de nenorocitul care era cu adevărat, dar nu mai dorise niciodată o femeie cu o asemenea intensitate. Orgasmul lui fusese uimitor, absolut fantastic. Şi totuşi, fu cuprins de vinovăţie când fierbinţeala se mai domoli. Se dădu la o parte şi se forţă să se uite la ea.

Plângea!

Se cutremură de spaimă. Cum naiba se făcea că reuşea mereu să o conducă spre punctul acela în care să verse lacrimi?

El… o iubea! Şi detesta faptul că se putea comporta atât de demn de dispreţ, că o maltrata.

— Îmi pare rău, zise şi-i sărută gura, apoi obrajii. Iartă-mă! N-am ştiut că o să te rănesc atât de mult.

— N-ai făcut-o, susţinu ea curajoasă.

Dar Gabriel ştia foarte bine că era o minciună. Era un

nemernic! Un animal necivilizat! Nu era de glumit cu fetele inocente! Toate iubitele lui de până atunci fuseseră femei sofisticate, versate în jocurile sexuale, care nu mai erau de mult virgine, aşa că, evident, uitase cât de mult marca un astfel de eveniment o femeie.

Se ridică de lângă ea, îngrozit de sine, şi simţi imediat cum aerul rece îi biciuia pielea înfierbântată. Se duse spre urciorul cu apă, care stătea aşezat pe noptiera de lângă uşă. Turnă lichidul rece într-un castron şi scoase o cârpă. Se întoarse la ea şi şterse sămânţa revărsată pe abdomenul ei.

Elizabeth îl privea în linişte şi cu nesaţ. Îndoi cârpa şi o lipi apoi uşor de păsărică ei umflată şi maltratată, ca să şteargă firicelele de sânge cu care erau pătate coapsele ei. Termină prin a-şi spăla penisul şi a îndepărta orice urmă a păcatului carnal, după care se cuibări lângă ea şi trase o pătură peste ei.

— Ar fi trebuit s-o iau mai încet, ar fi trebuit să…

Dar, uimitor, ea îl sărută şi-i înăbuşi orice scuză sau justificare.

— Nu mă doare, afirmă ea. Ei bine, nu tare.

— Atunci, de ce plângi?

— Pentru că… a fost atât de diferit de cum mi-am imaginat că o să fie. A fost mult mai… mult mai personal. Mai intim. După aceea îi mărturisi timidă: Mi-a plăcut foarte mult.

El îi şterse lacrimile de pe obraji şi se linişti când observă că nu i se mai revărsau altele din ochi.

— E dificil de descris.

— Înţeleg acum.

— De asta am fost aşa precaut.

— Eşti iertat.

Elizabeth îşi întinse apoi picioarele şi se strâmbă din cauza disconfortului, iar asta îi făcu lui Gabriel inima să tresară.

— O să dispară durerea, simţi el nevoia să o asigure, şi, după ce te vindeci după această primă încercare, n-o să te mai deranjeze niciodată.

— Foarte bine. Pentru că descopăr că mă grăbesc să-

mi sporesc educaţia licenţioasă.

— Obrăznicătură mică!

Pe neaşteptate, Elizabeth păru ruşinată şi roşi, aşa că plecă privirea.

— N-am vrut să mă comport ca o prostănacă. Dar atunci, la final, m-am speriat un pic.

— Ar fi trebuit să o iau mai uşor.

— Nu era nevoie. Mi-ai oferit exact ceea ce căutam şi încă mult mai mult de atât. Ridică apoi din sprâncene, obraznică. Abia învăţ cum să mă descurc. Când vom putea repeta performanţa?

— Neruşinată mică! Lasă-mă un minut să-mi recapăt suflul.

— Dacă promiţi să nu zăboveşti prea mult.

Îşi frecă în mod sugestiv vintrea de a lui, stârnind imediat dorinţa în falusul lui satisfăcut.

— Întoarce-te, mormăi el.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Gabriel o roti şi o ghemui. Elizabeth ajunse cuibărită cu spatele în braţele lui, iar fundul ei voluptuos stătea ascuns ca într-o scorbură. Penisul lui reacţionă energic, iar ea izbucni în râs şi se împinse mai în spate.

— Nu mi se pare că ai avea nevoie de o pauză.

— Ei bine, o să iau una. În lumina îndrăgostirii lui nou-descoperite, probabil s-ar fi putut împreuna cu ea toată ziua, dar cu siguranţă zona ei intimă era umflată şi inflamată. În plus, era atât de drăguţă, că nu s-ar fi plâns niciodată. Hai să ne odihnim!

— Eu nu sunt obosită.

— Nici eu.

— Atunci de ce…

Încercă să se uite la el, peste umăr, dar el o aşeză la loc.

— Pentru că vreau să te ţin în braţe.

— Serios?

— Da. Şi nu pot prezice câte şanse voi mai avea să fac asta.

Total de acord cu el, Elizabeth zâmbi. La scurt timp

după aceea, respiraţia ei se linişti şi se stabiliză, iar Gabriel îşi dădu seama că adormise. Aşteptă câteva minute, ca să fie absolut sigur că nu îi putea auzi mărturisirea inutilă, apoi şopti:

— Te iubesc.

Copleşit de bucurie şi de mulţumire sufletească, închise şi el ochii şi i se alătură în lumea viselor.

Capitolul 15

Elizabeth se trezi într-un pat străin, dar nu fu deloc nedumerită de locul unde se afla sau de ceea ce făcea.

Gabriel stătea cuibărit în spatele ei. Penisul lui moale şi flasc era lipit de fundul ei, şi îi putea simţi respiraţia regulată şi constantă în spatele urechii. Zăbovi acolo, savurând momentul acela minunat, dorindu-şi să dureze la nesfârşit. Oare de câte ori avea să se mai poată strecura aşa? Câte alte scuze mai putea inventa ca să-şi explice absenţele? De câte ori se mai putea sustrage întrebărilor lui Charlotte? Şi, cel mai tulburător, cât timp avea s-o mai primească Gabriel cu braţele deschise în căsuţa sa?

Nu avea să mai poată folosi pentru mult timp pretextul la care apelase ca să înceapă şi să continue acea aventură a lor – că îi picta un portret. Efortul lui artistic nu putea continua la infinit, trebuia să se încheie la un moment dat.

Problema ei nu s-ar fi rezolvat nici dacă ar fi putut concepe un mijloc prin care să explice mersul lent al proiectului – pentru că Gabriel nu avea să accepte la infinit acea relaţie amoroasă.

După ce reflectase îndelung asupra problemei, Elizabeth începuse să bănuiască, îndurerată, că Gabriel îşi căuta iubite de la care putea câştiga ceva şi din punct de vedere financiar. La început, umblase şi după banii ei, doar că nu avea deloc avere. Iar când aflase de situaţia ei financiară proastă, încercase să anuleze contractul; doar că

ea refuzase să se predea de bunăvoie. Nu ştia prea bine cum făcuse sau ce zisese ca să-l convingă să continue. Poate că pur şi simplu o plăcuse mai mult decât pe unele dintre celelalte partenere ale sale.

Gabriel făcuse multe declaraţii afectuoase, şi, chiar dacă ea încercase să nu interpreteze în niciun fel afirmaţiile lui, era fericită că manifesta o afecţiune autentică pentru ea.

Se mişcă astfel încât să-i poată analiza chipul frumos şi trăsăturile splendide. Muşchii picioarelor ei se răzvrătiră imediat, iar zonele ei intime – delicate şi suprasolicitate – începură imediat să o doară şi să-i amintească de cât de imprudent se comportase mai devreme.

În timp ce dormea, părea tânăr şi adorabil – şi aproape că îi venea greu să creadă că era de fapt un bărbat feroce şi pasional, care îşi folosea propriul corp în moduri atât de dure, fascinante şi obraznice. În felul său cavaleresc, încercase să o protejeze de impulsurile lui păcătoase, dar ea refuzase să ţină seama de avertizările lui. Şi, drept urmare, primise o lecţie serioasă de instruire sexuală.

Zâmbi cu înţelepciune şi viclenie, amintindu-şi cât de excitat fusese şi cât de incapabil să se mai controleze. Nu avusese nici cea mai vagă idee că un bărbat putea deveni atât de concentrat şi de hotărât şi că putea fi condus, în mod atât de periculos, spre un comportament de neoprit. Dar nici nu putea spune că nu fusese prevenită. De-a lungul vieţii sale, primise multe sfaturi cu privire la bărbaţi şi la motivele lor infame, şi chiar Gabriel însuşi o prevenise, doar că ea nu-l ascultase – şi era chiar bucuroasă că n-o făcuse.

În clipa aceea era o femeie în adevăratul sens al cuvântului, una care cunoştea tainele relaţiilor dintre un bărbat şi o femeie şi care n-ar fi schimbat acele noi cunoştinţe pentru nimic în lume. Iar faptul că Gabriel fusese cel care îi arătase cât de frumos şi de plăcut putea fi făcea ca totul să fie cu adevărat minunat.

Simţi fluturi în stomac în clipa în care îşi aminti modul agresiv în care o posedase. Adorase fiecare secundă

electrizantă şi provocatoare a acelui episod magnific şi abia aştepta să repete experienţa. Interludiul fusese obscen şi riscant, dar, cu toate acestea, nici nu ajunseseră în profunzimile problemei. Existau multe trucuri şi variaţiuni de încercat – după cum aflase după ce îi manipulase mădularul cu gura şi cu mâinile – şi multe metode şi abordări neobişnuite cu care putea să experimenteze.

Dorinţa era ceva interesant. Nu se plictisea niciodată cu Gabriel şi nici nu se sătura de metodele pe care i le sugera el, iar exaltarea de a se împreuna cu el nu se diminua niciodată. Fiecare mişcare nouă era mai încântătoare şi mai satisfăcătoare decât precedenta. Şi, cu cât exersa mai mult pe anatomia lui fabuloasă, cu atât îşi dorea mai mult să repete experienţa.

Intimitatea aceea crease între ei o legătură profundă şi de nepătruns, care nu ar fi evoluat niciodată dacă ar fi fost doar nişte cunoştinţe ocazionale. Fiind un bărbat talentat şi aţâţător, Gabriel interacţiona adesea cu tot felul de femei. Totuşi, rămânea şi o persoană extrem de retrasă. Altor oameni le arăta doar acele trăsături pe care îşi dorea să le vadă, ascunzând restul. Cu toate acestea, cu ea lăsase garda jos, permisese să i se dărâme toate zidurile de apărare şi ajunsese că aibă atât de multă încredere în ea încât să-i mărturisească detaliile morţii premature a mamei lui şi grijile cu privire la relaţia dintre tatăl lui şi Mary.

Ba chiar îi dăduse şi medalionul mamei lui! Ea obiectase, pentru că era un dar mult prea preţios, dar el insistase să îl păstreze. Cu siguranţă nu exista nicio dovadă mai de preţ a legăturii emoţionale care se formase între ei. Iar felul în care o ţinuse în braţe în clipa în care adormiseră o făcuse să înceapă să tânjească să existe din partea lui un nivel de implicare care să-l egaleze pe al ei.

O, dar oare ce urma să facă atunci când timpul lor împreună avea să ia sfârşit?

Gabriel ajunsese să însemne totul pentru ea. Atunci când era cu el, radia de bucurie şi de seninătate. Iar când erau despărţiţi, îşi petrecea tot timpul gândindu-se la el şi făcând speculaţii despre unde se afla, ce făcea şi dacă

poate – din întâmplare – îi era şi lui dor de ea, măcar un pic.

Nimic din trecut nu mai conta pentru ea. Nici melancolia, nici plictiseala, nici iritarea pe care i le cauzase faptul că nu avea nimic de făcut. Dispăruse chiar şi exasperarea pe care o simţea din cauza lui Charlotte. Mama ei vitregă devenise ca un fel de insectă plicticoasă pentru ea, un pic mai mult decât o neplăcere.

Gabriel îi acaparase atât de mult viaţa, încât tot restul i se părea doar o mare zarvă inutilă.

Nu ştia cum avea să poată îndura despărţirea lor definitivă – care, fără îndoială, urma să aibă loc destul de curând. Doar simplul gând de a-şi spune adio îi făcea palmele să-i transpire şi inima să-i bată tare. Tulburată de acel gând, consideră că avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia, dar Gabriel dormea adânc şi nu voia să-l deranjeze. Se uită în jur, căutând o diversiune. Prin uşa întredeschisă care ducea în atelier văzu şevaletul cu pânză. Pe peretele din spatele lui erau prinse zeci de schiţe. Era foarte intrigată, aşa că decise să meargă să exploreze; nu mai avusese niciodată ocazia să facă asta, pentru că, atunci când se afla în prezenţa lui, era mereu preocupată de altceva.

Se strecură prudentă de lângă el şi coborî din pat. El nu se agită deloc, chiar dacă întinse mâna spre spaţiul gol de pe saltea şi se încruntă, de parcă chiar şi în somn îşi putea da seama că lipsea de lângă el.

Elizabeth se duse tiptil în atelier. Focul se stinsese în şemineu şi se făcuse răcoare în încăpere, aşa că începu să caute ceva cu care să se acopere. Cămaşa lui rămăsese aruncată pe podea; o ridică şi se îmbrăcă. Tivul îi atârna mai jos de genunchi, şi zâmbi când observă că îi venea ca o rochie. Îşi înfăşură reverele în jurul corpului, apoi se duse să vadă ce era pe şevalet.

Se apropie de şevalet, dar schiţele de pe perete îi atraseră atenţia. Erau imagini cu ea peste tot. Întregul perete era acoperit de un studiu complex şi cuprinzător, iar schiţele erau răspândite şi aranjate, de parcă artistul ar fi petrecut multe ore studiind variaţiunile.

Erau ilustrate diverse stări – fericire, tristeţe, bosumflare, supărare. În unele desene era parţial îmbrăcată, iar în altele – complet goală. În mod surprinzător, grupajul acela nu includea doar schiţele făcute în timpul şedinţelor, ci şi multe altele, de parcă s-ar fi gândit la ea când nu era acolo şi ar fi fost disperat să surprindă acele imagini. Ce descoperire liniştitoare! Se perpelise fără încetare întrebându-se dacă el se gândea vreodată la ea când nu erau împreună... şi iată că răspunsul se afla chiar acolo, în faţa ei! Gabriel părea să fie de-a dreptul obsedat. Pe măsură ce continua să parcurgă şirul acela de imagini, evaluându-le şi studiindu-le cu atenţie, ajunse la o colecţie de desene în care Gabriel se adăugase pe sine alături de ea. Erau ilustraţii erotice ale lor făcând dragoste – în unele erau în ipostaze pe care le exploraseră deja, dar în altele erau poziţii pe care nu le experimentaseră până atunci. Reprezentările erau atât de vii şi de sugestive, încât o făcură să roşească.

Într-una dintre ele stătea ghemuită în faţa lui şi îi sugea mădularul – o acţiune care îi plăcea şi pe care ajunsese s-o perfecţioneze. Dar în alta era desenată stând sub el, cu picioarele desfăcute – după cum se întâmplase mai devreme în camera alăturată. Într-o alta, era reprezentată stând în patru labe, cu sânii atârnându-i şi cu părul dat într-o parte, în timp ce el o călărea ca un animal.

Desenele erau tulburătoare, incitante şi provocatoare. Toate erau realiste şi foarte precise, şi exista a anumită frumuseţe obsedantă a expresiilor faciale şi a poziţionărilor corporale. Nu ştia că un om putea produce şi astfel de opere de artă libidinoase. Şi totuşi, în timp ce studia imaginile, se simţea ispitită, ademenită şi prinsă sub vraja indecenţei, ca o prizonieră a depravării.

Se simţi stânjenită când înţelese cât de mult o tulburau imaginile acelea – mai ales că o nelinişteau şi gândurile lipsite de bună-cuviinţă pe care i le trezeau! Se strădui să nu le mai privească şi se întoarse în schimb spre pânza aşezată pe şevalet, ca să admire opera aflată în lucru. În mod neaşteptat, regăsi acolo portretul pentru care

îl angajase. Fundalul era deja terminat – o reprezentare idealizată a grădinii de la moşia Norwich, natură verde şi luxuriantă sub un cer de vară uimitor. Foişorul alb era şi el terminat şi pictat, astfel încât să contrasteze cu iarba, cu arbuştii şi cu trandafirii roz care se încolăceau pe spaliere. Doar centrul picturii rămăsese neterminat. Acolo era un spaţiu lăsat gol, ca şi cum ea urma să păşească în mod magic în mijlocul acelui peisaj pastoral.

Elizabeth nici nu îşi dăduse seama că Gabriel se apucase de portret, darămite că aproape îl terminase, şi simţi dintr-odată cum nemulţumirea punea stăpânire pe ea. După ce avea să încorporeze şi portretul ei în tablou, nu ar mai fi existat niciun motiv să-l viziteze în continuare.

Cum se putea una ca asta?

Se uită peste umăr la zecile – sau poate chiar sutele – de schiţe şi din nou la pânza aşezată pe şevalet. Idila ei exotică fusese redusă la acele câteva compoziţii în creion, cărbune şi ulei. Începu să tremure când înţelese că, după ce avea să se termine totul, nu urma să îi mai rămână nimic cu excepţia acelui perete acoperit cu schiţe… Doar o mână de desene pe care va binevoi să i le dea şi pânza aceea feerică pe care el avea să o termine cu migală şi pe care tatăl ei urma să o cumpere.

I se păru dintr-odată extrem de greşit că marea ei iubire pentru Gabriel urma să fie redusă la asta şi nimic mai mult.

Îi apărură dintr-odată în minte Mary Smith şi John Preston. Oare chiar aveau să se căsătorească, aşa cum pretindea Gabriel? Se simţi brusc inundată de un val imens de invidie. I se părea extrem de nedrept ca Mary să se căsătorească şi să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi, că avea şansa să-şi continue viaţa, în timp ce ea era condamnată la situaţia aceea domestică de neconceput. Nici măcar nu-şi putea închipui cum avea să fie să nu-l mai vadă niciodată pe Gabriel.

Se simţea extrem de descurajată. Deodată, vocea lui răsună din celălalt colţ al camerei:

— Ce părere ai?

— Ai un talent remarcabil.

Se uită pe furiş la el, din spatele şevaletului. Gabriel era abia trezit din somn şi ciufulit. Se rezema leneş de tocul uşii – păcătos şi încântător de gol – şi nu-i păsa deloc de goliciunea sa.

— Nu mi-a plăcut să mă trezesc şi să nu te găsesc în pat. Mi-a fost teamă că ai plecat fără să-ţi iei măcar rămas-bun.

— N-aş face niciodată aşa ceva.

El se apropie apoi şi o îmbrăţişă.

— Îmi place când porţi cămaşa mea.

Îşi strecură cu neruşinare o mână sub tivul cămăşii şi-i mângâie fundul gol, în timp ce ea chicoti cu jumătate de gură.

Da… era un om tare bun, oricât de mult ar fi încercat să se ascundă.

— Îmi place s-o port, recunoscu ea. Mă face să mă simt mai apropiată de tine.

— Acum, haide, spune-mi cât de mult îţi place ce am reuşit până acum cu portretul tău.

„Într-adevăr, un artist desăvârşit”, cugetă ea. „Are nevoie constantă de adoraţie şi de apreciere!”

— E foarte drăguţ.

— Drăguţ! Asta e tot ce poţi să spui? Se îmbufnă apoi, prefăcându-se jignit. Sunt sigur că vrei să spui… magnific! Minunat! Genial! Cea mai mare capodoperă pe care ţi-a fost dat s-o vezi vreodată. Nu-i aşa?

— Absolut.

Ea încuviinţă din cap şi se strădui să nu râdă. Gabriel se dezmetici imediat după laudele ei moderate şi o legănă uşor în braţe.

— Ce s-a întâmplat, Bella?

— Păi, nu înţelesesem că te-ai apucat efectiv de pictat. Credeam că încă faci schiţe.

— Am început cu uleiurile ieri după-amiază şi pur şi simplu nu m-am putut opri.

— Ai lucrat toată noaptea?

— Da.

— Tabloul e aproape terminat.

Nu trebuia să îi explice la ce se referea cu adevărat – că aventura lor era pe cale să ia sfârşit.

— Păi, va fi gata în curând, zise el, răspunzând de fapt afirmaţiei ei nerostite. Adăugă după aceea blând: Nu putem continua la infinit. Ştii asta, nu-i aşa?

— Da, sigur că da. I se făcu inima cât un purice când fu pusă faţă în faţă cu acea realitate dură. Doar că mi-aş dori să nu fie adevărat.

— Riscăm să fim descoperiţi de fiecare dată când vii aici.

— Poate că... îndrăzni apoi să-şi dezvăluie fantezia. Poate că nu-mi pasă că am putea fi descoperiţi.

— Dar după aceea tatăl tău mi-ar cere capul înfipt pe un par. Poate chiar mi-ar cere să ne căsătorim. Aşa ai vrea să se termine relaţia noastră?

Căsătorie! Cu Gabriel! Ideea aceea ispititoare umplea aerul dintre ei. Ce posibilitate uimitoare şi fenomenală! Nu se gândise nicio clipă la asta. Ce deznodământ minunat ar fi!

Era la fel de îndrăzneaţă ca Mary. În fond, putea îndrăzni orice în numele iubirii veşnice. Sau nu era aşa?

— Şi dacă aş vrea ca lucrurile să se termine astfel între noi? Ridică bărbia în mod sfidător, răspunzându-i la întrebare cu o altă întrebare. În secret, spera cu ardoare că era într-adevăr pe atât de curajoasă pe cât se credea.

— Chiar vrei să cred că eşti dispusă să te cobori la un asemenea nivel? Sunt un bastard fără conştiinţă, aşa că ai suferi o ruşine şi o umilinţă de nedescris dacă te-ai înjosi într-atât. Gabriel ridică dintr-o sprânceană, contestând cu încăpăţânare sugestia ei îndrăzneaţă. Nu uita că nu te-ai înrudi doar cu mine, ci şi cu tatăl meu urmărit de scandaluri. Ar trebui să te muţi în casa noastră, unde ai fi pe picior de egalitate cu fosta ta menajeră. Preţioasa ta înaltă societate ar râde de tine neîncetat! Te-ar ridiculiza şi te-ar batjocori... mă rog, asta dacă ar mai binevoi să-ţi recunoască obârşia nobilă. Dar, pe de altă parte, probabil nici propriul tău tată n-ar mai vorbi cu tine vreodată. Ai fi

izgonită de la Norwich, ţi s-ar interzice să-ţi mai contactezi rudele şi probabil nici n-ai mai fi lăsată să intri în conacul tău, ai fi renegată… dezmoştenită… Se opri apoi ca să creeze un efect dramatic. Eşti sigură că asta îţi doreşti? Se aplecă apoi spre ea, ca să-i dea lovitura de graţie. În plus, după standardele tale, eu sunt sărac lipit pământului. Cu excepţia zilelor în care sunt suficient de norocos să vând vreun tablou – dar şi atunci sumele sunt modeste. Nu te-aş putea susţine niciodată în maniera luxoasă cu care eşti obişnuită.

Se îndreptă apoi şi o privi într-un mod staniu, iar ea nu era sigură dacă glumea sau nu. Privirea lui neruşinată părea să o întrebe: „Ei bine? Ce ai de zis acum?”

O provoca să-i dea un răspuns, să-şi spună părerea despre antecedentele lui sau să nege faptul că rangul ei ridicat îi făcea o pereche atât de nepotrivită, însă ea nu putea rosti nici măcar un cuvânt care să nu pară oribil sau orgolios – de parcă s-ar fi considerat cu mult peste nivelul lui.

Încrederea ei se zdruncină din temelii, în timp ce relua frenetic în minte toate cele spuse de el. Fiecare cuvinţel era adevărat – chiar dacă nu voia să fie aşa iar optimismul ei se diminuă şi apoi dispăru cu totul când înţelese cât de ridicol şi de nebunesc era comportamentul ei.

Doar îşi spusese de o mie de ori: Ei doi nu aveau niciun viitor! El era impunător, ca o stea strălucitoare în universul ei plicticos. Zilele – şi nopţile lui – erau împânzite de aventuri ilicite, artificii amoroase şi partide de sex pasional. Ce bărbat ar fi dispus să abandoneze o astfel de independenţă şi libertate carnală în favoarea unei relaţii domestice stabile şi monotone?

Chiar dacă poate în clipa aceea era îndrăgostit de ea, Elizabeth n-ar fi putut menţine aprinsă flacăra pasiunii. Văzuse foarte clar cu ce gen de femei se însoţea el de obicei, iar ea nici nu se putea compara cu ele. Gabriel s-ar fi plictisit repede de ea, şi nu şi-ar fi putut imagina nimic mai dureros decât să ştie că el nu mai era atras de ea, că se plictisise de relaţia lor şi că dorea să îi pună capăt.

N-ar fi putut supravieţui unor circumstanţe atât de îngrozitoare şi refuza să se pună într-o situaţie care ar fi condus-o inevitabil în acel punct.

Orice legătură prelungită era imposibilă, şi să viseze cu ochii deschişi la un alt deznodământ era o pierdere de timp şi de energie. Trebuia să se concentreze asupra prezentului şi asupra amintirilor de durată pe care le putea construi alături de el.

— Ai dreptate. Nu ne-am potrivi niciodată… Se îmbărbătă, apoi îi zâmbi cochet, de parcă pur şi simplu ar fi glumit. Dar nu trebuie să-mi convină treaba asta.

Pentru o clipă scurtă, Gabriel miji ochii şi se încordă – de parcă ar fi primit o lovitură puternică şi Elizabeth se simţi copleşită de gândul că poate o testase, că poate încercase să-i afle adevăratele intenţii. Că poate observaţiile lui defăimătoare despre el şi tatăl său – şi despre lucrurile prin care ar trebui să treacă pentru a fi cu el – fuseseră un soi de experiment, un test pe care ea îl picase, în mod îngrozitor.

Dar ideea aceea era absurdă. El nu voia să se căsătorească, nu voia să renunţe la libertatea sa şi la stilul lui de viaţă de celibatar. Sau voia?

Elizabeth clipi, şi tot ce zărise în ochii lui dispăru ca prin farmec, lăsând-o să se întrebe dacă nu cumva mintea îi juca feste. Din păcate, se dovedea că era atât de disperată să câştige iubirea lui Gabriel, încât începuse să vadă sentimente profunde acolo unde, de fapt, nu erau.

El o plăcea foarte mult, dar nu făcuse nimic care să-i dea de înţeles că îl încercau sentimente mai puternice şi nici nu-i sugerase că o dorea pentru ceva mai mult decât să-i ţină companie ocazional – ceea ce ducea, în cele din urmă, în mod necuviincios, la actul sexual. Şi cu siguranţă nu-i dăduse niciodată de înţeles că era dispus să-şi schimbe obiceiurile sau să-şi rearanjeze viaţa şi să renunţe la independenţa sa doar pentru ea.

Începuse să-şi facă iluzii şi să viseze cu ochii deschişi, exact ca o fetiţă prostuţă, şi era timpul să revină cu picioarele pe pământ. Se îndepărtă apoi curajoasă – nu-şi

dorea ca el să observe suferinţa ei vizibilă – şi se duse spre desenele obscene pe care le făcuse cu ei doi.

— Sunt impresionante imaginile astea. Ce te-a făcut să le desenezi?

El ezită o clipă şi nu îi răspunse, după care eliberă un oftat greoi şi plin de dezamăgire, ca şi cum nu se putea lăsa păcălit de nonşalanţa ei prefăcută. Iar ea rămase cu impresia clară că îl rănise foarte mult. Deşi nu putea înţelege cum sau de ce.

Cu toate acestea, chiar în clipa în care ea îi remarcă durerea, el se adună. Veni şi se cuibări în spatele ei, cu mâinile pe talia sa.

— Mă gândesc la tine în fiecare secundă.

— Serios? Elizabeth zâmbi când auzi acea mărturisire neaşteptată şi se uită la el peste umăr.

— Da, iar gândurile mele nu sunt mereu din cele mai cuviincioase.

— Asta am observat.

El îşi lipi coapsele de spatele ei, şi penisul lui se trezi şi se întări imediat.

— Când stau aici singur, îmi apar în minte tot felul de imagini despre cum arăţi, sau cum te văd eu, sau cum mi-aş dori să te văd… Şi uite-aşa…

— Ai început să creezi opere de artă indecente?

— Da.

— Ai o imaginaţie foarte vie.

— Mi s-a mai spus, da.

Era excitat, aşa că se arcui şi se lipi şi mai tare de ea.

— Dacă ai putea alege oricare dintre aceste imagini şi ai avea ocazia să o transformi imediat în realitate, care ar fi aceea? Îi făcu apoi semn spre o reprezentare în care ea stătea în genunchi în faţa lui şi îi făcea sex oral. Mâna lui era încleştată în părul ei şi pe chipul său dăinuia o expresie de plăcere absolută. Asta?

— Asta e cu siguranţă una dintre preferatele mele. Începu să inspire din ce în ce mai greu şi s-o strângă tot mai cu putere în braţe.

— Dar asta?

Arătă spre poza în care el o poseda pe la spate. Coapsele ei erau fixe şi era deschisă larg spre el, iar bucuria lui uriaşă se putea ghici după postură şi după expresia pe care o avea pe chip.

— Îmi vine foarte greu să aleg.

— Mie îmi place asta. În desenul despre care vorbea, el stătea tolănit pe canapeaua cu spătar înalt, iar ea era deasupra lui. Îi tachina cu limba sfârcurile şi o mângâia pe coaste. Mi-ar plăcea foarte mult să…

— Elizabeth?

— Hmm?

Se întoarse cât îi permitea strânsoarea lui, cu ochii strălucindu-i de pasiune arzătoare. Dorinţa lui pentru ea atingea cote alarmante. Cel puţin în acel moment.

— Vino înapoi în pat!

— Credeam că n-o să mă mai rogi niciodată.

El se răsuci şi o ridică în braţe. Se deplasă atât de repede, încât o luă ameţeala, aşa că ţipă de bucurie. O duse spre patul mic, ţinând-o strâns la piept şi legănând-o de parcă ar fi fost uşoară ca o pană, sau delicată, sau extrem de fragilă.

O aşeză uşor pe saltea şi apoi i se alătură. Buzele lui se uniră cu ale ei într-un sărut tandru şi afectuos, care îi însufleţi rapid pe amândoi… Elizabeth închise ochii şi se rugă în mod iraţional ca măcar de data asta să i se îndeplinească toate visurile.

Capitolul 16

Mary acceptă o ultimă îmbrăţişare – pentru curaj şi susţinere apoi se ridică din poala lui John şi se aplecă spre uşa trăsurii.

— Eşti sigură că nu vrei să intru cu tine? o întrebă el pentru a zecea oară… Dar ea era hotărâtă să se ocupe de asta singură. În plus, în lumina trecutului care-i lega pe John şi Findley, probabil prezenţa lui n-ar fi făcut altceva decât

să înrăutăţească lucrurile.

— Absolut sigur.

— Mi-e teamă că s-ar putea să te rănească.

— Mie nu, insistă Mary.

John pufni, iar asta o făcu să zâmbească.

— Omul ăla e un nemernic.

— Aici ai dreptate, aprobă ea, dar nu s-ar înjosi atât încât să abuzeze fizic de mine. Indiferent de ce-aş zice sau ce aş face.

— Există o primă dată pentru orice. Pierderea ta… îi luă apoi mâinile într-ale lui şi îi fură un sărut. Pierderea ta ar conduce orice bărbat pe cele mai înalte culmi ale indignării.

— Eşti mult prea dulce, dragul meu soţ.

Inima îi tresări imediat când i se adresă cu acel apelativ.

Mary nu-şi putea da seama cum de o învinsese atât de repede sau de ce se lăsase cucerită. Dar fusese atât de insistent şi, înainte să fi avut ocazia de-a se gândi prea serios la ceea ce se întâmpla, stătea deja în faţa altarului din micuţa capelă din apropierea casei lui şi repeta jurămintele – de faţă doar cu preotul şi cu tânăra şi sfioasa soţie a acestuia, pe post de martori.

Ultimele două săptămâni fuseseră un vârtej de panică şi indecizie. În tot timpul acela oscilase şi se perpelise, întrebându-se cum să pună capăt insistenţei lui tenace fără să-i rănească mândria bărbătească – care, descoperise ea, era extrem de mare.

Dar târziu într-o noapte – când stătea singură în patul ei rece, dorindu-şi cu disperare să fie şi el acolo cu ea sau să fi avut curajul să plece pe furiş din casă să se întâlnească cu el –, înţelesese că se comporta prosteşte. De ce să-şi refuze asta? De ce să irosească acea oportunitate pe care i-o oferise John? În întreaga ei viaţă mizerabilă tânjise să aibă o casă a ei, o familie a ei. Dar avusese totuşi curajul să-şi alunge îndoielile, în ciuda faptului că mondenul şi sofisticatul John Preston şi flamboaiantul Gabriel Cristofore nu erau tocmai ce îşi imaginase pentru ea însăşi

– pentru că se considera o femeie simplă şi convenţională.

Lipsa de încredere în sine o făcuse dintotdeauna să se simtă nevrednică şi nepotrivită, aşa că de data asta decisese să se arunce cu capul înainte şi să formeze o familie cu cei doi bărbaţi.

În ultimele paisprezece zile – pline de bucurie – se iubiseră, vorbiseră şi tăcuseră, iar ea aflase că el suferise o mare traumă, căreia reuşise totuşi să-i supravieţuiască. Era un tată devotat, care crescuse un fiu minunat, dar considera că slujba lui de părinte se încheiase. Şi îşi dorea ceva mai mult decât să-şi trăiască singur anii bătrâneţii.

Era amuzant, blând, inteligent şi interesant – avea toate trăsăturile de caracter pe care ea le admira la un bărbat. În plus, avea un fler şi o poftă de viaţă pe care nu le mai întâlnise niciodată la nimeni – excepţie făcând poate doar fiul lui. Călătorise în multe locuri şi făcuse multe lucruri la care ea nu putea decât să viseze. Viziunea lui asupra lumii era mult mai amplă decât a ei, şi se temea că era posibil ca el să se plictisească alături de o femeie atât de rezervată şi de modestă cum se considera ea. Dar, în acelaşi timp, îi plăcea să creadă că avea multe calităţi valoroase cu care să compenseze. Influenţa ei constantă şi existenţa ei echilibrată, felul ei de a fi, care o făcea să caute rutina şi micile plăceri ale vieţii, toate aveau să aducă armonie şi stabilitate, de care nu încăpea îndoială că John avea nevoie.

John Preston trecuse prin multe suişuri şi coborâşuri – bucurii şi tristeţi exagerate, bogăţie şi greutăţi –, iar în acel moment putea avea mult de câştigat de pe urma statorniciei ei. Asta nu însemna totuşi că nu aveau să existe şi izbucniri de răzmeriţă sau câte un strop de melodramă. Cei doi ticăloşi care formau în acel moment familia ei aveau cu siguranţă un talent aparte pentru a crea haos şi a produce dezordine, dar, după toţi anii pe care-i petrecuse la Norwich într-o constrângere apăsătoare, nu considera revoltele sporadice ca fiind un lucru rău.

Nu, viaţa alături de bărbaţii Preston nu avea să fie niciodată plictisitoare. Era entuziasmată şi gata să se

avânte în tot ce îi oferea viitorul. Dar, înainte de a-şi începe propriu-zis viitorul, trebuia să-i spună lui Findley ce făcuse. Nimeni nu putea şti cum urma să decurgă acea conversaţie.

Era hotărâtă să intre furtunos şi să termine repede treaba aceea sordidă, dar nu se putu abţine să nu se oprească un pic înainte ca să-şi admire soţul chipeş. Ochii i se umplură de lacrimi, şi el observă imediat – chiar şi în interiorul întunecat. O linişti masându-i umerii şi braţele.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

Mary înghiţi apăsat, înăbuşind emoţiile puternice care o copleşeau, apoi şopti:

— Mulţumesc.

John fu extrem de surprins.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai vrut.

— O, Mary…

— M-ai făcut foarte fericită.

— Şi plănuiesc să te fac şi mai fericită de-atât. Absolut în fiecare zi.

Ea îl îmbrăţişă atunci cât putu de strâns, apoi dădu să plece. John observă că acea despărţire temporară o înnebunea şi o tulbura exagerat de mult, aşa că o amână. Îi aranjă părul şi hainele – de parcă ar fi fost un copil –, îndreptând şi ajustând, până când acţiunile lui agitate o ajutară să-şi recapete calmul.

— N-ar trebui să întârzii prea mult, zise ea.

— O să aştept o jumătate de oră, spuse el, şi, dacă nu te întorci între timp, o să intru! Şi nu accept nicio obiecţie. Nu sunt deloc de acord să te ocupi singură de treaba asta.

— Bine, aprobă ea.

I se părea minunat să aibă un apărător ca el!

— Şi dacă face sau zice ceva nepotrivit, vino imediat şi cheamă-mă! Continuă apoi, înveselit de acea perspectivă: O să-l usuc în bătaie, în locul tău.

— Nu va fi nevoie. Sau cel puţin spera că nu avea să fie. Findley era un om orgolios şi narcisist, aşa că nu-l putea vedea înjosindu-se într-atât încât să o insulte sau să o

ameninţe. Mândria lui excesivă l-ar fi împiedicat. Oricum, îl tachină ea, am senzaţia că ţi-ar plăcea un pic cam prea mult să dai cu el de pământ.

— Păi, sigur nu l-a mai bătut nimeni de mult.

— Ei bine, nu am de gând să-ţi ofer o a doua şansă. În niciun caz în ziua nunţii mele. Vreau să fii într-o stare bună pentru diseară.

El chicoti.

— Grăbeşte-te înapoi, iubito!

— Aşa voi face.

Lacheul lor o ajută să urce scările. Întrucât uşa era închisă, John trase cu ochiul din spatele perdelei trăsurii. Îi făcu apoi un semn de aprobare prin care îi transmise încurajările şi susţinerea lui tăcută. Făcu şi ea acelaşi gest, după care se întoarse spre reşedinţa impunătoare.

Îşi îndreptă umerii, se duse la uşa din faţă a conacului şi intră. Şi, în fond, de ce n-ar fi intrat prin faţă? Doar în clipa aceea nu mai era o simplă servitoare, ci o doamnă respectabilă. Care se căsătorise cu al patrulea fiu al unui conte! Cu siguranţă o parte din strălucirea acelui titlu de care John se bucurase în tinereţe mai dispăruse, dar adevărul era că rangul său prin naştere era unul foarte înalt, aşa că Mary adoptă o postură ţanţoşă şi se pregăti să povestească nerăbdătoare despre norocul ei oricui îi ieşea în cale.

Se uită în jur şi cercetă foaierul curat ca lacrima. Fusese pregătită încă de la naştere să administreze şi să îngrijească numeroasele proprietăţi ale contelui de Norwich. Slujba aceea presupunea o povară enormă, dar şi o onoare incredibilă pe care o preţuise şi o iubise. Mereu sârguincioasă, se ocupase cât putuse de bine de îndatoririle ei şi era mulţumită de felul în care se descurcase şi de tot ceea ce realizase pentru acea familie de renume.

Cu toate acestea, succesul acela nu fusese de-ajuns pentru ea. Marmura rece şi lemnul lustruit fuseseră cândva singurele lucruri care-i ţinuseră companie, iar în clipa aceea sclipeau spre ea. Podeaua de gresie şi scara imensă străluceau în lumina puternică a lămpilor, şi abia atunci

constată că dispăruse cu desăvârşire satisfacţia pe care i-o dădea cândva examinarea întreţinerii lor. Se simţise adesea singură, de-a lungul trudei ei dificile, şi tânjise în secret după iubire şi afecţiune, mulţumire şi împlinire. Iar John i le oferise pe toate, pe o tavă de argint.

La început, se întrebase dacă nu cumva avea să-i fie dor de poziţia ei de la conacul somptuos, dar nu era nevoie să-şi facă griji. Nimic din toate lucrurile la care renunţa, părăsind acea grămadă luxoasă de cărămizi, nu se putea compara cu ceea ce urma să primească în schimb.

Afişă un zâmbet plin de înţelepciune şi urcă apoi scările spre camera ei modestă, fără a se întâlni cu cineva pe drum. Îşi scoase geamantanul de sub pat şi împachetă totul în doar câteva minute. Era trist cât de puţine lucruri avea.

Prea puţine lucruri comparativ cu investiţia făcută!

După o inspecţie marcată de nostalgie, coborî la parter, intenţionând să se îndrepte spre partea din dos a conacului – unde Findley era fără îndoială sechestrat în biblioteca sa, aşteptând ca majordomul să-l cheme la cină. Din păcate, chiar când ajunse jos, trecea pe coridor Lady Norwich.

— Unde ai fost? mârâi furioasă tânăra femeie.

— Milady.

Mary îi răspunse politicos, deşi în secret se bucura că nu avea să mai fie nevoită să o vadă pe zgripţuroaica aceea.

— Te-am căutat toată după-amiaza.

— Scuzele mele. Se uită la fată de pe picior de egalitate, fără să rostească un singur cuvânt în apărarea ei sau vreo explicaţie cu privire la absenţa ei, ceea ce o făcu pe tânăra contesă să explodeze de indignare.

— Ei bine, ce ai de spus în apărarea ta?

— De fapt, nimic. Şi acum, dacă mă scuzi…

— Ba nu te scuz deloc!

Obrajii contesei deveniseră violet de furie, şi începuse să respire rapid şi neregulat, semne care prevesteau că urma o criză de nervi. Din clipă în clipă putea începe un

scandal monstruos.

Obiectele de valoare puteau fi sfărâmate, mâncarea aruncată sau oamenii pălmuiţi. Mary asistase la multe astfel de incidente odioase şi se bucura din toată inima că izbucnirea din acel moment avea să fie episodul final. Nu urma să mai fie niciodată nevoită să se apere – sau să îi apere pe alţii – de acuzaţii nejustificate sau să petreacă nenumărate ore după o ceartă liniştind spiritele şi rezolvând dezastrele pe care binevoia să le provoace Charlotte Harcourt.

— Am o întâlnire cu contele. Mary trecu pe lângă contesă. Şi, măcar o dată, mă simt uşurată să subliniez faptul că nu am timp de prostiile dumitale.

— Nu-mi vine să cred. Baborniţă obraznică şi lipsită de respect!

Charlotte se bâlbâia, incapabilă să formuleze propoziţii suficient de clare încât să descrie cât de jignită se simţea.

— La revedere, Lady Norwich.

— Ce impertinenţă! Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa dispreţuitor? O să pun să fii biciuită şi apoi aruncată în stradă numai cu hainele de pe tine!

— Tremur de frică.

O provoca pe fată, şi ar fi fost mai înţelept să-şi ţină gura, însă îndurase atât de multe din partea ei de-a lungul timpului, încât nu părea să-i mai pese ce rol avea fiecare din ele. Şi, în plus, nu cumva rolul ei se modificase semnificativ din acea dimineaţă, după ora unsprezece? Nu mai voia să fie câtuşi de puţin serviabilă cu răsfăţata aia îngrozitoare. Cu toate acestea, intenţiona să evite orice confruntare, aşa că făcu încă un pas. Chiar în clipa aceea, Lady Norwich o prinse de încheietura mâinii şi o răsuci cu totul. Ţinând-o într-o strânsoare îngrozitoare, Charlotte îşi lansă cealaltă mână ca s-o lovească pe Mary peste obraz, însă femeia reacţionă prompt, blocă atacul şi evită orice contact.

— Nici măcar să nu te gândeşti! o preveni Mary în şoaptă.

Răsunară paşi pe palierul de deasupra lor, iar Mary ridică privirea. Se simţi ruşinată când descoperi că Elizabeth asistase la fiecare detaliu al scenei îngrozitoare.

— Charlotte, dă-i drumul imediat! îi ordonă Elizabeth, oripilată.

Contesa se supuse, în mod incredibil. Din anumite motive, tindea să cedeze în faţa influenţei lui Elizabeth – aşa că se retrase imediat când aceasta se grăbi să coboare scările.

— Ce faci? o mustră Elizabeth. Ar fi putut trece pe aici una dintre celelalte servitoare! Imaginează-ţi ce bârfe s-ar fi iscat dacă te-ar fi văzut în starea asta.

— Întreab-o unde a fost! izbucni Charlotte.

— O s-o întreb. Împiedicând cearta să escaladeze, Elizabeth se poziţionă între Mary şi contesă. Du-te sus! O să-ţi dau eu de veste când e servită cina.

Charlotte ezită o clipă – ca şi când s-ar fi gândit să refuze –, dar fu apoi intimidată de vârsta celor două şi de legătura lor loială. Mary şi Elizabeth se încruntau amândouă la ea – împreună, erau ca o fortăreaţă impenetrabilă la jignire şi blamare.

Charlotte plecă, dar se mai opri o clipă pe drum, ca să şuiere peste umăr:

— O să pun să fii închisă, vrăjitoare ce eşti! Numai stai să vezi ce-o să păţeşti!

O urmăriră pe contesă plecând. Charlotte o porni în sus pe scări şi apoi dispăru la etaj. Se auzi pentru o clipă o bubuitură puternică, de parcă ar fi apucat una dintre vazele preţioase care împodobeau coridorul şi ar fi sfărâmat-o de podea.

Cele două rămaseră o clipă în tăcere, după care Elizabeth se întoarse spre Mary.

— Eşti bine?

— Da, răspunse Mary, chiar dacă tremura vizibil. Îmi pare rău, dar pur şi simplu m-a scos din minţi.

— Nu te învinuiesc de nimic.

O servitoare se grăbi spre ele, încercând să afle cauza gălăgiei, dar Elizabeth îi porunci să se întoarcă la pregătirea

cinei. După aceea, aproape că o târî pe Mary în salonul din apropiere şi închise uşa în urma lor.

— Unde ai fost până la urmă? Elizabeth era cu adevărat îngrijorată şi preocupată. Şi eu te caut de zile întregi.

— Vino! Stai jos! Mary o conduse spre canapeaua de lângă şemineu, apoi îşi scoase mănuşa şi îi arătă mâna stângă. Acolo strălucea obraznică verigheta pe care i-o aşezase recent pe deget John. M-am dus şi m-am măritat cu John Preston.

— Aşadar, a avut dreptate, şopti ea.

— Cine? întrebă Mary cu blândeţe.

— Domnul Cristofore a menţionat că e posibil să te căsătoreşti.

— Serios?

Mary ridică uimită dintr-o sprânceană – se simţea uşor flatată că Gabriel vorbise despre ea. Se tot gândise cum să se împrietenească cu el şi căuta orice abordare care ar fi putut fi de folos.

— Muream de nerăbdare să te întreb dacă e adevărat sau nu, zise Elizabeth, doar că nu ai fost acasă.

— Am fost ocupată cu decizii şi aranjamente.

— Când a avut loc ceremonia?

— Azi-dimineaţă.

— De ce nu m-ai invitat şi pe mine? Elizabeth era sincer supărată. Aş fi venit.

Cum ar fi putut să-i explice?

Elizabeth îi fusese prietenă – ba, chiar mai mult, în anumite feluri îi fusese ca o fiică –, dar relaţia lor profesională învinsese în cele din urmă, iar aventura lungă şi absurdă pe care o avusese cu Findley o obligase pe Mary să stabilească nişte limite care să asigure o oarecare distanţă între ele – una care să nu poată fi încălcată cu uşurinţă.

— Totul s-a întâmplat extrem de repede, Elizabeth, îi oferi ea o explicaţie şi continuă apoi cu o minciună: N-am avut nici măcar o clipă în care să dăm invitaţii.

Ar fi putut invita pe oricine, doar că ceremonia aceea

fusese atât de specială pentru ea, încât nu-şi dorise să o împărtăşească cu nimeni. Nici măcar cu Elizabeth.

— Şi ce planuri ai acum? Elizabeth părea cumva pierdută şi confuză din cauza acelei ultime transformări, iar asta o făcu pe Mary să regrete că nu fusese mai sinceră cu ea.

— Păi, îmi dau demisia şi-mi văd de viaţa mea.

— Acum?

— Ei bine, vezi tu, urmează noaptea nunţii, zise Mary şi gura ei luă forma unui zâmbet.

— Şi unde o să locuieşti?

— Cu John şi cu domnul Cristofore. Unde credeai?

— Ce norocoasă eşti, şopti ea, fără a ţine seama de implicaţiile cuvintelor pe care le rostea. Dar... dar... cum o să te întreţii?

— Am cheltuit foarte puţin din salariul meu de-a lungul anilor. N-am avut nevoie de nimic, aşa că vom avea un venit moderat din asta. Şi Gabriel are arta lui, deşi... Se fâstâci pe canapea când atinse acel subiect sensibil. Va trebui să picteze mai mult familii şi copii şi nu la fel de multe femei ca până acum. În plus, eu şi John ne-am hotărât că trebuie să-i găsim un protector, un nobil care să-i aprecieze talentul şi să se îngrijească de el.

— Asta e o idee minunată.

— Nu-i aşa? Şi l-am convins şi pe John să negocieze o înţelegere financiară cu familia lui. N-a primit niciodată nici măcar un bănuţ, în aproape treizeci de ani.

— Doamne! exclamă Elizabeth. Bărbaţii Preston nu vor mai fi niciodată aceiaşi.

— Da, aşa e! Şi, după cum poţi deduce... O bătu liniştitor pe mână pe Elizabeth. O să mă descurc foarte bine.

— Da, da, aşa e. Dar cum o să reuşim noi să ne descurcăm fără tine?

— Sunt sigură că o să vă descurcaţi. Mary contemplă apoi salonul de care se ocupase atât de mulţi ani, dar nu simţi niciun regret. N-am mai avut de mult nicio influenţă asupra vreuneia dintre camerele astea sau asupra vreuneia

dintre vieţile oamenilor de aici…

— Asta nu-i adevărat. Tu eşti cea mai bună parte din noi.

— Of, Elizabeth… Se simţi copleşită de acea mărturisire şi înţelese că începuse să resimtă efectele emoţionale ale acelei zile incredibile, aşa că se ridică – era disperată să plece, pentru că îşi cam consumase energia şi nici nu se ocupase de cea mai mare problemă a întregii situaţii. Trebuie să plec. Încă nu am apucat să vorbesc cu tatăl tău.

— E în bibliotecă. Ai vrea să te însoţesc?

— Nu. Ar trebui să fie o discuţie personală.

Ieşiră apoi pe hol, şi deodată Elizabeth întrebă:

— O să mai vii în vizită?

— Nu. Dar ştii unde o să fiu. Eşti mereu bine-venită acolo.

— Mulţumesc.

Elizabeth fu prima care reacţiona şi o învălui pe Mary într-o îmbrăţişare pătimaşă, aşa că femeia o strânse şi ea în braţe, cât putu de tare, apoi se despărţiră, şi Elizabeth rămase cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— Nu-mi vine să cred că pleci cu adevărat, zise ea.

— E cel mai bine aşa.

— De asta sunt sigură, recunoscu Elizabeth, deşi, în mod evident, se simţea oropsită de plecarea aceea neaşteptată a lui Mary şi de faptul că avea să rămână să înfrunte singură haosul cauzat de Charlotte.

Lui Mary îi părea sincer rău pentru ea, dar nu îi putea oferi nicio soluţie pentru situaţia dificilă în care se afla. Findley ar fi trebuit să rezolve de mult acele probleme domestice şi să nu le lase să escaladeze… poate alegându-i un soţ lui Elizabeth. Pe de altă parte, era foarte probabil ca, după experienţele pe care le avusese în ultima perioadă cu un anumit artist italian extravagant, acest lucru să fie imposibil.

Unde mai putea găsi Findley un bărbat care să fie placul ei, după ce cunoscuse înclinaţiile şi farmecele lui Gabriel Cristofore?

— La revedere, draga mea. Mary o mai îmbrăţişă o dată. Încearcă să fii fericită.

— Aşa voi face.

Mary o lăsă pe Elizabeth plângând în foaier, neştiind cum să-i răspundă sau cum s-o ajute. Acum însă, avea lucruri mai importante de rezolvat. Findley urma să fie furios, era sigură de asta, şi trebuia să rămână hotărâtă, în caz că se mai ivea vreun scandal de proporţii.

Bătu la uşa biroului său, în felul acela specific care-i dădea de înţeles că era ea, şi, într-adevăr, contele o primi în grabă. Se întâlniseră adesea în sanctuarul acela micuţ. Dar ea încetase să-l mai viziteze după ce el îşi anunţase logodna, aşa că era vizibil încântat de sosirea ei.

— Mary… Findley ţinea în mână un pahar de tărie, pe care îl înclină în semn de bun venit. Ce mă bucur că eşti aici!

— Bună ziua, Findley.

Stătea în scaunul său cu spătar înalt din spatele biroului lucios, iar ea se apropie de el încrezătoare. Sunetul tocurilor ei era înăbuşit de covorul persan. Se opri chiar vizavi de el şi-şi aşeză geamantanul jos. Findley îl studie atent şi deveni agitat.

— Pleci undeva?

— De fapt, da. Elaborase o scrisoare de demisie, pe care o aşeză pe birou şi i-o împinse. Îmi dau demisia din serviciul tău. Începând din momentul acesta.

El apucă imediat scrisoarea compusă de ea, îi cercetă conţinutul, apoi o rupse în bucăţi – exact după cum bănuise ea că avea să facă – şi o aruncă peste umăr, pentru a obţine un oarecare efect dramatic. Bucăţele de hârtie se împrăştiară peste tot.

— Ei bine, nu o accept. Întoarce-te la îndatoririle tale!

— Nu e atât de simplu, Findley.

— Ba sigur că e. De parcă ţi-aş permite să mă părăseşti! Ce e în capul tău? Ai înnebunit de tot?

Lui nu-i plăcuseră niciodată discuţiile în care se despică firul în patru şi nici nu se gândise vreodată că ea avea să refuze să i se supună, aşa că înmuie condeiul în

călimară şi continuă să scrie în documentul de care se ocupa înainte de sosirea ei.

Ea îl observa cu atenţie, cugetând cât de repede putea înflori dragostea, cât de multe putuse îndura şi cât de mult se degradase. Oare simţise vreodată ceva pentru el în afară de acea pasiune rătăcită? Odată ce-l întâlnise pe John şi odată ce aflase ce însemnau cu adevărat iubirea şi dorinţa, nu-şi putea da seama ce anume o atrăsese de la bun început la Findley. Aventura lor începuse atât de demult, încât îi venea greu să-şi aducă aminte cum şi de ce îşi permisese să aibă acea legătură complicată cu el.

La început, se simţise flatată de atenţia lui şi fusese prea tânără pentru a înţelege mai multe, dar cum îşi putea explica faptul că totuşi continuase relaţia şi după ce se stinsese dorinţa iniţială? Poate că pur şi simplu fusese mai uşor aşa pentru amândoi. Sau poate că nu exista de fapt niciun răspuns viabil.

— Ascultă-mă, Findley! Tonul hotărât al vocii ei îl făcu să ridice capul. O privi ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să fi plecat deja. Nu există niciun mod simplu de a-ţi spune asta.

— Ce să-mi spui?

— M-am căsătorit azi.

— Ce ai făcut? Se ridică imediat şi-şi dori să se ducă la ea, dar simţi cum i se înmoaie genunchii, aşa că se afundă la loc în scaun. Nu poţi vorbi serios. Spune-mi că nu-i adevărat.

— Dar este. Ca dovadă, îi întinse mâna şi-i arătă inelul, ca să-l poată studia.

— Cum ai putut? În clipa aceea chiar se duse repede lângă ea şi îi luă mâinile într-ale lui. Eşti supărată pe mine de când m-am căsătorit cu Charlotte, dar am crezut mereu că o să-ţi treacă. Am crezut că o să mă ierţi în cele din urmă.

— N-am pentru ce să te iert. Ţi-ai făcut datoria.

— Atunci, de ce?

Contele era sincer nedumerit – aşa cum fusese în timpul fiecărei discuţii aprinse care avusese loc între ei în ultimul timp –, iar ei îi părea rău pentru el, dar, chiar şi aşa,

nu îl putea salva. Îşi croise singur soarta.

— Pur şi simplu am nevoie de mai mult de la viaţă.

— Dar te iubesc, Mary! Te-am iubit mereu! Îi strânse degetele cu atât de multă putere, încât Mary se temu o clipă că aveau să i se sfărâme oasele, apoi continuă, de parcă n-ar fi auzit nici măcar un singur cuvânt din tot ce-i spusese: Ştii cât de mult te iubesc încă! Ştii că te-am iubit de la bun început! Îţi aminteşti ziua în care am venit la Norwich, nu-i aşa? Mama ta tocmai murise, şi tu primiseşi slujba ei. Nu te mai văzusem de ani de zile… de când erai o copilă, şi apoi iată-te acolo în faţa mea! Mare şi frumoasă! Abia dacă te-am recunoscut! Purtai rochia aceea albastră, care-mi plăcea mie, şi aveai părul strâns într-un coc. Şi atunci am decis pe loc că eşti cea mai frumoasă creatură pe care am văzut-o vreodată.

— Findley, îl mustră ea, gata, încetează!

— Cum aş putea? Te-am tot aşteptat să te răzgândeşti. În toate lunile astea am sperat că mă vei primi înapoi în patul tău, în viaţa ta! Am fost foarte răbdător! Nu poţi să-mi spui acum că nu mai am nicio şansă. Mi-am cerut scuze de o mie de ori… şi-o s-o mai fac de încă o mie de ori dacă-i nevoie! Aproape că ajunsese să o implore. A trebuit să mă căsătoresc cu Charlotte.

— Am înţeles asta, Findley. Charlotte n-a însemnat niciodată nimic pentru mine.

— Atunci, de ce continui cu asta? Ştii şi tu cum e Charlotte: e un copil, un copil răsfăţat şi egoist, care nu mi-ar putea îndeplini niciodată nevoile bărbăteşti. Ai tot spus că ai înţeles de ce m-am căsătorit cu ea, aşa că de ce nu poţi să mă ierţi?

Se împotmoliseră din nou în cercul vicios în care aterizau neîncetat… cu Findley care refuza să recunoască – nici măcar nu încerca să înţeleagă – situaţia insuportabilă în care se afla ea. Irosise multe cuvinte înainte încercând să îi clarifice sau să îi explice acţiunile sau părerile ei, dar trecuse de prea multe ori prin ceea ce se întâmpla în acel moment! Toate acele lucruri erau deja de domeniul trecutului pentru Mary. Destinul ei o aştepta în trăsura din

faţa conacului. Aşa că nu avea niciun motiv să o mai ia – încă o dată – de la capăt. Oricum Findley n-o asculta niciodată.

— La revedere, Fin. Îşi ridică geamantanul, apoi dădu să iasă. Recunoştinţa ei era în mare parte sinceră – asta dacă ignora toate celelalte lucruri pe care le realizase el pe seama ei. Apreciez oportunităţile pe care mi le-ai oferit şi încrederea pe care ai avut-o în abilităţile mele.

— Nu o să te las să pleci. Vehement şi de neoprit, contele se ridică atunci. O să pun să fii încuiată în cameră până când îţi vine mintea la cap.

— Eşti absurd. Mary dădu ochii peste cap, văzând cât de previzibil era cu adevărat – nimeni nu avea niciodată voie să-l contrazică sau să îl refuze. Soţul meu mă aşteaptă afară.

— Soţul tău! o ridiculiză meschin şi plin de duşmănie, părând aproape sigur că acela care o acceptase ca soţie nu era altceva decât un mare derbedeu. Şi cine-i norocosul? Cineva pe care îl cunosc?

— Da, voi doi vă cunoaşteţi foarte bine. Îşi puse mănuşa la loc, relaxată, acoperindu-şi inelul. Era nerăbdătoare să-i vadă următoarea reacţie. E domnul John Preston. Îţi aminteşti de John, nu-i aşa? Voi doi aţi avut un conflict cu mulţi ani în urmă. Dacă îmi amintesc bine, a fost din cauza faptului că te purtai oribil cu Pamela.

— John… John Preston? Veştile erau atât de scandaloase, încât se prăbuşi uşor pe spate şi se sprijini de marginea biroului. Te-ai căsătorit cu… Preston?

— Da. Nu e minunat?

— Ce caută ticălosul ăla înapoi în Anglia? Nu e în siguranţă soţia nici unui nobil! Ar trebui să pun să fie deportat! Întrebă apoi nedumerit şi uluit: Ai făcut asta intenţionat? Ca să mă răneşti?

— Nu m-am gândit deloc la tine când am luat decizia asta. Se duse la uşă, după care se întoarse spre el. Findley părea îmbătrânit, zdrobit şi învins. Findley, de fiecare dată când te furişai pe scările din spate ca să te strecori în patul meu, insistai mereu că e imperativ să păstrăm secretul

relaţiei noastre ca să-mi protejezi reputaţia. Dar ghici ce am înţeles în cele din urmă…

— Ce?

— O protejai de fapt pe a ta. Nu voiai să ştie nimeni că eu eram amanta ta. Trecu apoi pragul şi ieşi din birou. Să-ţi fie ruşine! Am meritat mereu mai mult.

Afirmaţia aceea nu era tocmai rea ca lovitură de despărţire, aşa că plecă pe hol cu un zâmbet mulţumit pe buze. El îi strigă numele cu voce tare din urmă, dar, din fericire, nu veni după ea.

Când intră în foaier, se bucură că nu era acolo niciunul dintre servitorii aflaţi până în acea zi în grija ei, pentru că aşa nu trebuia nici să dea explicaţii, nici să-şi ia rămas-bun. Tocmai întindea mâna spre mânerul uşii şi se pregătea să plece, când uşa se deschise violent şi John intră hotărât – era nerăbdător şi furios.

— Au trecut cele treizeci de minute! declară el tăios.

Mary se ridică pe vârfuri râzând şi-l sărută pe buze – fără să-i pese dacă o vedea Findley sau altcineva.

— Hai să mergem acasă, zise ea, apoi îşi strecură mâna într-a lui şi-l conduse afară.

*

„Dar te iubesc, Mary! Te-am iubit mereu!”

Charlotte inspiră cutremurându-se, având senzaţia că tocmai primise o lovitură puternică în stomac. Cu siguranţă îi jucau feste urechile! Sau înţelesese greşit! Nu putea să fie adevărat!

Fusese absolut furioasă după ce o izgonise Elizabeth, prea furioasă ca să zăbovească în camera ei, ca un copil obraznic care tocmai fusese pedepsit. Îşi dorise extrem de mult să dea frâu liber furiei pe care o simţea, să-şi dezlănţuie temperamentul nesupus care deja atinsese cote nemaiîntâlnite. Nu mai fusese niciodată atât de mânioasă, şi se cerea o răzbunare îngrozitoare. Ştia că Elizabeth şi menajera aveau să trăncănească în salonul de primire, aşa că urcase şi se dusese ca să tragă cu urechea lângă coşul

de fum care propaga atât de multe secrete spre etajele superioare. Dar cine s-ar fi aşteptat vreodată la o asemenea oroare?

Erau amanţi! Soţul ei şi menajera!

Şi totul, totul se desfăşurase chiar sub nasul lui Charlotte! Ce obrăznicie! Ce grozăvie!

Contele o certa adesea pentru că eşua în îndeplinirea obligaţiilor sale maritale... Dar să afle că acel căpcăun îngrozitor catadicsise să discute despre problemele ei oribile din dormitor cu amanta sa! Cum se putuse înjosi într-atât încât să comită o asemenea încălcare flagrantă şi monstruoasă a fidelităţii şi a vieţii private? Criticile sale îi cauzaseră suficientă durere şi umilinţă. Cum putuse agrava şi mai tare lucrurile vorbind despre acea ruşine personală a ei într-un mod atât de respingător?

Ameţită şi incapabilă să asculte în continuare dialogul acela îngrozitor, se târî spre un scaun din apropiere, se prinse strâns de braţele acestuia şi-l folosi ca punct de sprijin. Se ridică apoi cu greu. Furioasă şi umilită, ieşi pe hol clătinându-se şi coborî scările, se duse orbeşte în camera ei, fără să-i pese dacă o vedea vreun servitor în starea deplorabilă în care se afla.

Se aşeză pe scaunul de la fereastră şi privi afară în noaptea ploioasă. Studie şi grădina tristă din faţa geamului ei, în încercarea de a-şi recăpăta echilibrul interior. Îşi regăsi calmul în cele din urmă şi, odată cu el, fu copleşită de o conştientizare izbitoare.

Soţul ei era genul acela de porc josnic care se înhăita cu o femeie cu un caracter îndoielnic în dormitorul de la etaj, în timp ce soţia lui dormea minunat de neştiutoare cu privire la păcatele lui. După care îi cerea aceleiaşi soţii nenorocite să accepte umilinţa de a fi servită pe timpul zilei de curva aceea neruşinată. Oare în chinurile pasiunii lor ilicite, el şi Mary Smith râseseră şi glumiseră pe seama ei? Oare o batjocoriseră şi o ridiculizaseră pentru numeroasele ei stângăcii trupeşti? Oare câte dintre secretele ei dureroase nu le împărtăşise în mod greşit contele?

Lui Charlotte nu îi venea să creadă cât de naivă

fusese. Cât de proastă.

Nu avea să-l ierte niciodată – pentru tot restul zilelor ei – pe Findley Harcourt pentru acea umilinţă îngrozitoare. Dar avea să se răzbune pentru asta. Da, urma să aibă ea grijă să se răzbune pe el pentru tot.

Capitolul 17

Gabriel stătea în faţa peretelui pe care erau agăţate toate schiţele pe care i le făcuse lui Elizabeth de-a lungul şedinţelor lor. Încerca să studieze nuanţele şi formele, dar, după cum se întâmpla atât de des în ultima vreme, puterea lui de concentrare impresionantă dispăruse cu desăvârşire şi nu se mai putea focaliza asupra muncii cu aceeaşi implicare pasionată ca până atunci.

În spatele lui se afla portretul ei început. Fundalul fusese completat cu obişnuita sa atenţie meticuloasă asupra detaliilor. Imaginea aceea pastorală gâdila toate simţurile – era atât de realistă, încât aproape se putea simţi parfumul trandafirilor căţărători de pe spaliere. Dar centrul era un loc gol, de parcă persoana care stătuse aşezată acolo pur şi simplu se ridicase şi plecase.

Nu putea termina tabloul. Deşi era un gând aproape absurd, era convins că, de îndată ce o încorpora şi pe Elizabeth în peisaj, timpul petrecut împreună urma să se termine brusc, aşa că nu se putea motiva să pună pensula pe pânză. Cu toate acestea, un portret trebuia să-i fie prezentat contelui de Norwich pentru plată. Şi, după ce urma să se facă livrarea, ce minciuni mai puteau scorni pentru a-şi continua întâlnirile?

Elizabeth era o femeie inteligentă şi cu siguranţă putea concepe şi alte pretexte pentru a pleca de acasă, dar scuzele acelea erau puţine la număr şi aveau să se epuizeze repede şi în curând nu urma să le rămână niciun alibi valid pe care să-l poată oferi ca să explice unde se ducea sau unde fusese.

În fond, întrecuse deja Urnita admisibilă de absenţe. Mama ei vitregă adolescentină o interoga cu o curiozitate care depăşea cu mult limitele curiozităţii generale, alunecând chiar spre un interes deosebit, aşa că era doar o chestiune de timp până când circumstanţele aveau să-i oblige să-şi încheie relaţia.

Se uita morocănos la teancurile de schiţe pe care i le făcuse, întrebându-se în acelaşi timp cum avea să se descurce fără ea, după ce aventura lor urma să ajungă la finalizarea logică. Cu voia lui Dumnezeu, ziua aceea avea să vină undeva în viitor – multe săptămâni mai târziu – chiar dacă tatăl lui şi Mary insistau să se întâmple cât mai repede.

Buzele lui luară forma unui zâmbet când se gândi la ei. Se comportau ca o pereche de porumbei îndrăgostiţi şi erau atât de conectaţi unul cu celălalt, încât se simţea aproape jenat să se afle în prezenţa lor. În dimineaţa de după nuntă, plecaseră într-o scurtă lună de miere la ţară, iar Gabriel se bucurase din tot sufletul pentru ei.

Sperase că, până la întoarcerea lor, avea să se mai domolească un pic pasiunea aceea făţişă a lor – care avea o intensitate aproape ruşinoasă. Cu ei gângurind şi sărutându-se, linguşindu-se şi îmbrăţişându-se, el era aproape mereu îmbujorat. Îndurase multe episoade carnale în care fusese implicat tatăl său şi îl văzuse cucerind o multitudine de potenţiale iubite, dar era de-a dreptul tulburător să-i vadă împreună pe John şi pe Mary. Gabriel se simţea ca şi cum i-ar fi spionat în intimitate.

Tatăl său se bucurase în mod activ şi regulat de asocierea cu doamne aristocratice plictisite şi blazate. Niciodată cu femei de rând. Le căutase într-adevăr uneori, dar pentru a-şi potoli nevoile fizice sau ca să mai scape de plictiseală, niciodată pentru o legătură emoţională de durată. Gabriel nu-l mai văzuse niciodată aşa pe tatăl său. Nici nu înţelegea şi nici nu se simţea confortabil cu afecţiunea crescândă pe care o afişa acesta pentru Mary, deşi, după ce petrecuse multe ore în compania femeii, Gabriel se simţise uşurat să descopere că nu era deloc aşa

cum şi-o imaginase.

Chiar dinainte să se mute în casa lor, mintea ei vicleană şi iscusită fusese ocupată să inventeze metode prin care ei să-şi poată îmbunătăţi soarta. Era o femeie simplă, care nu înghiţea prostiile şi nici nu dădea vreun pic dovadă de cochetăria sau credulitatea cu care erau ei obişnuiţi. Era un geniu veritabil în ale organizării şi nu era deloc de acord cu tendinţele lui Gabriel de a câştiga bani prin mijloace mai puţin onorabile, aşa că voia să aibă loc nişte schimbări. Imediat.

Avea multe idei cu privire la modul în care ar fi trebuit să se întreţină el şi tatăl său, dar Gabriel nu era convins dacă putea accepta vreuna dintre sugestiile ei. Din respect pentru John, nu o refuzase din prima, dar se întrezăreau la orizont multe discuţii la care nici nu voia să se gândească. Îl convinsese cu uşurinţă pe John că o mare parte dintre problemele lor financiare se puteau rezolva dacă îi găseau un protector lui Gabriel. Şi îl implora de asemenea pe John să îl abordeze pe fratele său cel mai mare pentru o indemnizaţie sau o înţelegere financiară. Îndrăzneala ei nu cunoştea limite. Îi propusese chiar şi să angajeze un avocat, care să contacteze familia Selenei din Italia şi să-i constrângă pe unchii bogaţi ai lui Gabriel să dea nişte bani nepotului lor, ca despăgubire pentru moartea mamei sale.

De unde îi veneau astfel de idei diabolice acestei femei viclene?

Îi plăcea stilul ei, dar, din păcate, se opunea cu rezistenţă acelor trei propuneri ale femeii. John ar fi trebuit să se ducă – umil – să se roage de acei oameni care-l evitaseră când fusese tânăr şi nesăbuit. Iar Gabriel s-ar fi văzut obligat să câştige bani din a performa – ca un animal la circ – pentru aceiaşi ticăloşi care-l dispreţuiseră şi-l denigraseră pe tatăl său. Iar gândul de a intra în contact cu rudele sale italiene – chiar dacă prin intermediul unei terţe persoane – i se părea absolut îngrozitor.

Totuşi, mai era o latură a fiinţei lui – aceea lacomă şi coruptă, de mercenar – care considera planurile ei ca fiind juste şi logice. Dacă cerinţele lor pentru finanţări susţinute

se dovedeau un succes, avea să câştige satisfacţii imense şi prelungite, pentru că plăţile pe care le-ar fi primit ar fi venit din partea unor ticăloşi pe care îi urâse mereu cu înverşunare.

Da, nu exista nicio îndoială... Mary Smith Preston avea inima unei escroace. Era o adevărată maestră a jocurilor abile, iar Gabriel se simţea atras de determinarea ei tenace de a-i schimba comportamentul. Deşi probabil era ceva mult mai simplu de atât: poate că era doar dispus să-i facă pe plac. Era atât de exaltat de slăbiciunea ei evidentă şi de netăgăduit pentru John, încât ar fi fost dispus să accepte orice rugăminte a ei.

Grijile lui frenetice cu privire la motivele ei dispăruse în totalitate. Îi era la fel de devotată lui John cum îi era şi el ei, iar acest lucru fusese demonstrat în mod repetat, în nenumărate feluri mărunte. Cei doi formau o pereche excelentă, un cuplu echilibrat, cu slăbiciuni şi puncte forte complementare, care le compensau reciproc defectele şi calităţile.

Rămânea un mare mister cum de reuşise John să dea peste ea. Tatăl său fusese neobişnuit de reticent în a vorbi despre ce anume îi făcuse să se îndrăgostească – culmea, chiar atunci când Gabriel îşi dorea din tot sufletul să îi spună tot. Ardea de curiozitate să afle modul în care femeia îl cucerise pe John – şi încă fără nici cel mai mic efort – şi felul în care el reuşise să-şi îndepărteze toate rezervele şi grijile.

Gabriel şi-ar fi dorit să fi fost suficient de curajos cât să întrebe, pentru că poate aşa ar fi putut învăţa cum să folosească aceeaşi tactică pentru a o prinde pe Elizabeth. Poate ar fi reuşit să afle cum să o cucerească şi cum să o facă să-şi schimbe părerile într-atât încât să fie dispusă să cedeze posibilităţilor care existau între ei.

I se păruse că, în timpul ultimei lor şedinţe, existase o schimbare majoră a relaţiei lor, că Elizabeth începuse să se implice emoţional. Şi, în mod absurd, el îşi închipuise că ar fi fost dornică să profite de ocazia de a-şi construi o viaţă împreună cu el, dar se înşelase, şi îl duruse foarte tare

respingerea ei.

Dacă i-ar fi arătat şi cel mai mic indiciu că ar fi fost interesată de asta, ar fi depăşit orice obstacol ca să fie cu ea, dar, când menţionase motivele care-i făceau să nu fie potriviţi unul pentru altul – statuturile lor diferite, sărăcia lui şi dezaprobarea tatălui ei –, Elizabeth îi îndepărtase propunerea. Sperase că ţinea la el suficient de mult cât să sfideze soarta, să rişte totul, să se avânte în necunoscut şi să se angajeze cu imprudenţă să întâmpine pericolele turbulente ale iubirii, dar ea fusese total indiferentă şi uşor descurajată, aşa că nu avea de gând să mai aducă vreodată în discuţie acea posibilitate.

Nu putea nega adevărul: era un bărbat mândru şi nu putea risca şi a doua oară ca ea să-l respingă.

Chiar dacă voia să fie supărat pe ea, amărât sau dezamăgit de respingerea ei, înţelegea mult prea bine regulile stricte care îi guvernau existenţa. Se născuse şi crescuse ca să îmbrăţişeze anumite adevăruri şi realităţi şi deci îi era absolut imposibil să lase deoparte o îndoctrinare atât de acerbă.

Nu se putea lepăda de normele societăţii ca să se căsătorească cu el, la fel cum nu putea nici să se arunce în faţa unei trăsuri care gonea. Presupunerea lui nebunească şi greşită cum că ea ar fi fost dispusă să-şi coboare standardele într-atât era ridicolă şi demnă de tot râsul. Trebuia să înceteze să se mai gândească la ea! Se făcuse deja de râs şi nu avea de gând să repete acea greşeală. Urma să procedeze cu ea la fel cum procedase cu toate iubitele sale dinainte – avea să se folosească de ea cât putea, apoi urma să-şi vadă de drum. Desigur, despărţirea de ea urma să fie mult mai dificilă decât oricare de până atunci, dar nu avea să se lase afectat de asta.

Uşa se deschise şi Elizabeth intră, cu o explozie de vânt rece şi aspru în urma ei. Viforul iernatic făcu focul din şemineu să pâlpâie şi să arunce scântei din flăcări. Primăvara se apropia cu viteză şi putea simţi deja mirosul pământului fertil, al aerului curat şi al florilor care începeau să răsară. Prin toată grădina începuseră să apară muguri

verzi, şi, din păcate, odată cu apariţia primelor flori, şi aventura lui Elizabeth Harcourt avea să rămână doar o amintire.

— Bună ziua, Gabriel.

Ea îi zâmbi şi închise uşa, ca să oprească vântul puternic.

— Entri pure![7] Lasă-mă să te privesc!

Purta aceeaşi rochie roz pe care o lua mereu când venea în vizită la el. Atunci când plecase de acasă, inventase scuza că încă o picta, ceea ce nu era neapărat o minciună.

El o desena foarte des – îi plăcea foarte mult când îi poza şi se bucura de posibilitatea de a o studia languros şi de a o cerceta –, dar în momentele acelea era şi mai bine, pentru că nu îi mai era teamă să se arate goală în faţa lui. O reprezentase nud în zeci de schiţe, dar nu se plictisea niciodată să creeze opere de artă obraznice. Era un model foarte ascultător, şi el crease numeroase reprezentări superbe, care îi subliniau frumuseţea şi feminitatea fermecătoare.

Pătimaş şi fericit, o atrase într-un sărut pasional şi savură felul în care trupul ei se lipea de al lui, felul în care mâinile ei moi îi mângâiau spatele gol, apăsarea limbii ei, care se unea cu a lui şi arcuirea uşoară a şoldurilor ei, în timp ce se împingeau în el.

Devenise o amantă foarte pricepută şi pasională! Ajunsese să stăpânească tehnicile şi procedurile actului sexual şi el abia aştepta să înceapă jocul lor carnal, pentru că ştia foarte bine cât de tulburător, de glorios şi de satisfăcător avea să fie evenimentul.

— Doamne, Dumnezeule, zise ea râzând, în timp ce el întrerupse sărutul ca să înceapă să-i ciugulească gâtul. Aş îndrăzni să spun că ţi-a fost dor de mine.

— În fiecare minut.

Deja trăgea febril de partea din spate a rochiei ei, ca să-i deschidă nasturii. Se străduia să se domolească – ca nu cumva să rupă materialul rochiei în disperarea lui de a-şi

[7] În limba italiană, în original, „Intră” (n.tr.)

desfăta privirea cu sânii ei delicioşi. Erau cei mai minunaţi sâni pe care-i văzuse vreodată, iar sfârcurile ei erau păcătos de sensibile la atingerile lui, şi tocmai de aceea le acorda o atenţie specială la fiecare întâlnire, mângâindu-le şi sugându-le până când ea se uda şi începea să-i strige numele.

Era extrem de nerăbdător, aşa că încetă să se mai chinuiască cu nasturii. O apucă de fund, o ridică, o poziţionă astfel încât să se lipească de el şi să simtă cât de tare se excitase aşteptând-o. Se împinse în ea prin fuste şi câştigă un chicotit din partea ei când Elizabeth simţi că era într-adevăr extrem de excitat. Brusc, o aşeză la loc jos şi se îndepărtă. Luă un pahar de vin în timp ce se îndrepta spre canapea, apoi se aşeză acolo.

— Vreau să te dezbraci pentru mine. Foarte încet. În timp ce eu privesc. Apoi vreau să te desenez goală.

— O idee excelentă.

— Mă gândeam eu.

— Apropo… zise ea şi îi făcu cu ochiul obraznică. Să ştii că şi mie mi-a fost dor de tine.

Îi desfăcuse rochia suficient de mult încât să se poată dezbrăca şi fără ajutor. O studie lacom, în timp ce îi îndeplinea veselă porunca indecentă. Accentuând fiecare mişcare a încheieturii şi fiecare pocnitură din deget, Elizabeth îşi slăbi corsajul rochiei şi apoi îl lăsă să-i alunece tremurând peste şolduri şi peste coapse. Urmară legăturile furoului şi panglicile corsetului. Ea zăbovi şi se mişcă languros, răsucindu-se şi întorcându-se, astfel încât el să aibă parte de cea mai provocatoare privelişte. Îl tachina şi îl şicana ca o expertă, aproape că ar fi putut zice că era o curtezană de elită… El îşi trecu apoi piciorul paharului peste vintre, apăsând erecţia de proporţii pe care ea i-o stârnise.

Lenjeria ei căzu pe podea. Avea cămăşuţa trasă peste cap. În momentul acela, nu purta nimic altceva cu excepţia ciorapilor şi a pantofilor. Aşeză intenţionat scaunul în faţa lui – ca să-l aţâţe – şi îşi aşeză piciorul în echilibru pe scaun. Degetele ei subţiri şi agile începură să se joace cu jartiera, desfăcând-o şi apoi rulând uşor ciorapul în jos, dezvăluind

pielea aceea netedă.

Se aplecă apoi uşor. Sânii ei mari şi rotunjiţi se legănau în mod încântător. Avea deja sfârcurile întărite, şi asta îi produse o plăcere şi mai mare. Păsărică ei era absolut ispititoare, iar pelvisul ei era poziţionat astfel încât locul secret dintre picioarele ei îl ademenea printre fire de păr feminin. Când termină de dat jos şi al doilea ciorap, Gabriel abia dacă mai putea sta aşezat. Întregul lui corp cerea eliberare şi-l implora să meargă mai departe, dar el nu făcu nimic în acest sens, lăsă tensiunea să se acumuleze şi dorinţa să crească la cote inumane.

— Eşti excitat? îl întrebă ea, aruncându-şi ciorapul pe podea.

Deja nu mai era nevoie să întrebe. Îl durea tot corpul şi îi era foame de ea, iar umflătura din pantaloni stătea ca o dovadă de necontestat a stării în care se găsea.

— Ştii bine că sunt.

— Dacă ai putea să-mi ceri să fac orice pentru tine, ce ţi-ar plăcea cel mai mult?

— Să-ţi simt gura…

— Ce idee minunată!

Elizabeth afişă un zâmbet larg şi obraznic şi se aşeză pe canapea, cu şoldul lipit de al lui, apoi începu să-i desfacă nasturii de la pantaloni. Acţiona cu atâta hotărâre, încât Gabriel simţi că era pe punctul de a exploda în clipa în care îşi strecură mâna în interior şi-i cuprinse mădularul fierbinte şi tare.

Îl atinse cu limba şi-l linse cu mişcări scurte şi uşoare, care-l înnebuneau, apoi se aplecă peste vârful bărbăţiei lui, cuprinse cu gura mai întâi coroana, apoi continuă uşor, până îl cuprinse cu totul. Şi, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când îl amăgea astfel, el îşi pierdu controlul. Avea nevoie disperată de satisfacere, dar refuza să lase totul să se termine atât de repede.

Se retrase, apoi o trase deasupra lui. Îi desfăcu coapsele şi se poziţionă la intrarea în ea. O pătrunse atât de repede, încât i se tăie răsuflarea din cauza invaziei lui. Elizabeth se foia, încercând să se obişnuiască cu

dimensiunea lui imensă, dar el era concentrat asupra sânilor ei – mângâindu-i şi masându-i. O trase apoi mai în faţă, pentru ca sfârcurile ei să atârne deasupra gurii lui. Supse unul şi se jucă cu el, stimulând-o să urce pe culmile plăcerii, dar ţinând-o să nu ajungă încă la orgasm…

O mângâie apoi şi în locul pe care-l deschidea cu falusul. Era alunecoasă, şi din miezul ei se revărsau lichidele sexuale.

— Eşti foarte pregătită… Se jucă apoi cu clitorisul ei, făcând-o să se încordeze şi să se tensioneze. Vrei să te las să termini?

— Da… te rog.

Încercă apoi să se arcuiască, să iniţieze mişcarea care avea să o ducă la extaz, dar el nu vru să consimtă… îi fixă coapsele şi o ţinu pe loc.

— Încă nu.

— Gabriel! Rugămintea ei sună în acelaşi timp ca o poruncă. El se îndepărtă uşor, iar mădularul lui ieşi din miezul feminităţii ei saturate, făcând-o să se bosumfle şi să se încrunte. Zise apoi enervată: Urăsc când începi cu jocurile astea!

— Şi mie îmi place la nebunie să te văd atât de tulburată. O rostogoli pe o parte, apoi se ridică şi o lăsă singură şi întinsă pe canapea. Eşti foarte drăguţă când eşti nervoasă.

— Doar n-ai de gând să mă laşi aşa!

— Doar câteva minute, curviştina mea mică!

— Bestie!

Aranjă pernele din spatele ei şi chicoti când ea mârâi şi se plânse de pornirile sale condamnabile, dar existau o strălucire în ochii ei şi o reţinere în anatomia ei pe care nu le mai observase până atunci. Nu o ilustrase niciodată când se afla atât de aproape de culmile extazului şi nu o desenase niciodată nici când el era atât de chinuit de pasiune. Starea lui surescitată urma să ofere creativităţii sale o profunzime şi o intensitate pe care le atinsese doar foarte rar în trecut.

Începu să o aranjeze. Arăta atât de apetisantă, atât

de ispititoare… îşi mângâie uşor mădularul expus, apoi îşi trase pantalonii pe el, în timp ce ea îl privea lacomă.

— Nu vrei să mă ocup de treaba aia pentru tine?

Ea îşi umezi buzele, amintindu-i ceea ce tocmai făcuse şi cum îl adusese în situaţia aceea atât de ingrată.

— La un moment dat. El îi răspunse relaxat, în ciuda faptului că deja era extrem de tentat să o arunce pe spate pe vulpiţa aceea şi să termine ce începuse. Bagă-ţi degetul în gură.

— Aşa?

— Da. Acum trece-ţi degetul peste sfârcuri.

Erau foarte excitate, dar excesul de umezeală le făcu să se întărească şi mai mult, iar nivelul dorinţei lui atinse punctul culminant când o văzu mângâindu-se singură. Nu îi cerea asta prea des, pentru că era ceva ce o făcea să nu se simtă în largul ei, dar îl tulbura aşa tare durata finită a relaţiei lor, încât voia să o împingă cât putea de departe.

— Strânge-te de sfârc!

Elizabeth se încruntă şi se gândi să refuze, dar apoi făcu întocmai după cum îi ceru. Era atât de excitată, încât gestul acela avu un efect instantaneu asupra ei. Gemu şi se împinse cu spatele în pernă, arcuindu-şi pelvisul.

— Te atingi aşa noaptea, când eşti singură?

— Nu.

— Vreau s-o faci. În seara asta. Când eşti în pat, pe întuneric, cuibărită sub pături, mângâie-ţi sânii şi gândeşte-te la mine.

— Şi tu? îl întrebă ea cu sarcasm. O să te atingi şi tu pe întuneric, gândindu-te la mine?

— Aşa cum fac în fiecare noapte.

Ea îl privi cu scepticism.

— De ce ai face asta?

— Ca să ating plăcerea carnală chiar şi când tu nu eşti cu mine. Dorinţa pe care o simt pentru tine nu dispare niciodată, aşa că, în absenţa ta, închid ochii şi-mi imaginez cum mă sugi şi termin în mână.

— Şi te ajută să te eliberezi de aceste… impulsuri fizice teribile?

— Pentru moment. Dar îmi mai domoleşte pofta până când pot să fiu iar cu tine. Îi făcu apoi un semn din cap înspre pieptul ei. Atinge-te din nou! Ea se supuse de bunăvoie, dar el îi porunci apoi: Nu te mişca!

Se aşeză pe scaunul său, luă caietul de schiţe şi începu. Avea capul înclinat pe spate, iar părul i se revărsa peste umeri. Avea picioarele desfăcute şi îi putea distinge crăpătura printre buclele negre. Îşi ţinea sânul în mână, îl avea cuibărit în palmă, iar sfârcul ei era îndreptat spre el, ca şi cum i s-ar fi oferit. Era o nimfă fermecată, un spirit erotic, o sirenă încântătoare, al cărei cântec îl chema spre pierzanie.

Dorindu-şi o privelişte şi mai obraznică, abandonă apoi scaunul şi se aşeză între picioarele ei, astfel încât să îi poată vedea clar păsărică, coapsele interioare, burta şi decolteul. O ilustră din unghiul acela indecent, şi poziţionarea ei decadentă îl ispitea la maximum. Dar se chinuia să realizeze o cronică a acelei părţi a ei pe care n-o văzuse nimeni altcineva cu excepţia lui.

Era disperat să surprindă acea modificare dramatică pe care o instigase în personalitatea ei, şi mâna îi zbura pe foaia de hârtie.

— Gata, şopti în cele din urmă, mai mult pentru sine decât pentru ea.

Îşi studie atent creaţia. Privirea lui critică alunecă peste schiţă, şi apoi un zâmbet îi apăru pe chip. Era extraordinar. Reuşise să captureze întocmai sentimentul ei de exaltare şi aşteptare. Era absolut fermecătoare, excitată şi pregătită să fie iubită.

Reprezentarea aceea era senzaţională şi extrem de senzuală. Iar în momentul acela îşi dori să nu fi avut scrupule, ca să o poată vinde pe piaţa artelor lascive. Ar fi putut-o transforma într-un tablou adevărat şi ar fi câştigat o afurisită de avere de pe urma ei…

Dar nu avea să facă aşa ceva. Avea multe defecte, dar o asemenea depravare nu îi stătea în caracter.

— Lasă-mă să văd, zise ea şi întinse mâna, însă el lăsă schiţa să cadă pe podea. Era al naibii de seducătoare

şi nu-i mai putea rezista. Dă-mi-o! ceru ea, dar Gabriel îi întrerupse protestul în clipa în care se aplecă în faţă şi o deschise.

Inspiră adânc şi îi inhală mirosul, îi studie miezul feminităţii, apoi o linse şi o pătrunse cu limba, desfătându-se cu gustul ei. Se mută apoi la clitorisul ei şi îl dezmierdă cu limba, şi în câteva clipe ea atinse punctul culminant şi începu să se zbată sub el. O apucă de sfârcuri şi le frământă febril, în timp ce ea se apropia de orgasm.

Iniţial, avusese intenţia să o lase să se liniştească, dar îl condusese mult dincolo de limita oricărei amânări. Nu putu face altceva decât să-şi urmeze propriul scop.

În timp ce ea era încă în chinurile orgasmului, o răsuci pe burtă. O trase spre el şi o pătrunse pe la spate, iniţiind o împreunare sălbatică. Continuă pasional, în timp ce fundul ei frumos proporţionat se lovea de pelvisul lui. Se obligase să încalce orice limită a suportabilităţii, şi, în consecinţă, corpul lui fu cuprins de spasme, şi sămânţa începu să i se reverse din mădular.

Încercă frenetic să se împingă în ea, să se îndepărteze şi să se verse pe spatele ei… dar era foarte strâmtă şi poziţionarea era ciudată, aşa că nu se putu retrage la timp. În plus, ea îl presa în jos, şoldurile ei fiind lipite de vintrea lui. Încercă să se oprească, dar nu reuşi.

Termină în ea cu o revărsare feroce, plantându-şi esenţa în trupul ei. Nu-şi amintea să se fi revărsat vreodată în interiorul trupului unei femei. Deşi iubitele lui îl duseseră adesea până la capăt cu ajutorul gurii, nu fusese niciodată atât de nesăbuit încât să ejaculeze între picioarele lor, nici măcar atunci când ele îl imploraseră s-o facă. Pericolul de a concepe un copil i se păruse întotdeauna prea mare.

Indiscreţia gestului său era extremă, dar totuşi se simţea în delir. Nici măcar perspectiva că imprudenţa lui ar fi putut da naştere unui prunc nu avea niciun efect asupra exaltării lui. Pentru că, în momentul acela, o făcuse a lui în toate modurile posibile.

Urma să fie destul timp mai târziu pentru regrete şi învinovăţire, dar, cu mădularul încă tare ca piatra şi cu

muşchii ei interni încă strânşi în jurul lui, era prea copleşit de situaţie ca să-şi mai facă griji despre unele circumstanţe care puteau trece – sau nu – la fel de repede cum apăruseră.

Efectele trepidante se diminuară treptat, şi el continuă să o ţină aproape – îşi schimbă poziţia şi o luă şi pe ea cu el, astfel încât să ajungă să stea amândoi în genunchi pe canapea. Era încă tare în ea… Spatele ei era cuibărit în faţa lui, iar ea se întinse alene.

— N-ai mai terminat niciodată în mine, zise ea într-o doară. E posibil să…

— Nu, o întrerupse el brusc. Nu dacă se întâmplă o singură dată.

Deşi ştia că afirmaţia lui era falsă, refuza să speculeze cu privire la acea posibilitate interzisă când era atât de mulţumit… şi se forţă să înăbuşe cuvintele de bucurie care-i veniră în minte pentru a descrie cât de minunată fusese experienţa aceea. N-ar fi putut să recunoască asta. La ce bun?

Ea se răsuci şi se uită la el peste umăr.

— Mi-a plăcut. Foarte mult.

— Şi mie.

Îl studia într-un mod ciudat – de parcă şi ea ar fi fost emoţionată de ceea ce tocmai se întâmplase –, dar tăcerea ei era la fel de apăsătoare ca a lui. Se ridică din poala lui şi se întoarse astfel încât să stea faţă în faţă, apoi îşi înfăşură braţele în jurul lui şi iniţie un sărut prelung – care părea să nu se mai termine niciodată. Dar el nici măcar nu-i putu întâlni privirea când li se despărţiră buzele. Se simţea copleşit de un val puternic de melancolie, care aproape că îi adusese lacrimi în ochi.

— Ai finalizat portretul meu? întrebă ea.

— Nu. Dar va fi gata în curând.

Cu încăpăţânare, ea încercă să-l facă să o privească, dar el nu voia să o lase să vadă cât de tulburat era.

— Îţi doreşti vreodată să…

Elizabeth se opri în mijlocul propoziţiei, lăsându-l să se perpelească cu privire la ce ar fi putut să spună, aşa că

Gabriel o întrebă:

— Ce să-mi doresc?

Găsi în el curajul de a privi stăruitor, dar îşi mască atent emoţiile tumultuoase. Ea clătină din cap, de parcă nu intenţionase să rostească de fapt acea întrebare.

— Nimic, şopti ea, suspinând. Absolut nimic. Ai idee când o să termini?

— Nu, deşi trebuie să mărturisesc că tata mi-a cerut să termin de îndată, ca o favoare pentru noua mea mamă.

— Pentru Mary?

— Da. În ziua nunţii lor, ea l-a rugat să intervină şi să mă convingă să încetez.

— Ştiu amândoi ce se întâmplă între noi?

— Da.

— Şi tatăl tău cum a…

— El a ştiut dintotdeauna, Bella, zise el cu blândeţe, sperând ca ea să nu întrebe mai multe şi temându-se că ar putea fi nevoit să-i explice că la început fusese pentru el doar una dintr-un şir lung de cliente.

Ea se înroşi în obraji drăgălaş.

— Şi el i-a spus şi lui Mary?

— Nu. Şi-a dat seama singură.

— Şi o să faci aşa cum te-au rugat ei?

— Le-am spus că o să mă gândesc la asta. Îi ridică apoi mâna şi îi sărută palma. Dar nu mă grăbesc deloc.

— Dar cum rămâne cu celelalte contracte de pictură ale tale? Se înroşi apoi şi mai tare. O să le întrerupi şi pe acelea ca să-i faci pe plac lui Mary? Sau al meu e singurul care trebuie să se încheie?

Gabriel nu era sigur de ce Elizabeth presupusese că în clipa aceea existau şi alte femei cu care se întreţinea, dar, pe de altă parte, fusese mereu perspicace. Şi, pentru prima dată, se simţi uşurat să recunoască:

— Acum nu mai am şi alte contracte. N-am mai lucrat la niciun alt portret de când te-am cunoscut pe tine.

— Jură-mi, îl rugă ea cu ardoare.

— Îţi jur.

După ce auzi jurământul, ea se ghemui în braţele sale

şi-şi îngropă nasul în părul lui de pe piept.

— Mă bucur.

— I-am promis lui Mary că tu vei fi ultima. O sărută apoi pe frunte. E foarte hotărâtă să-mi găsească un mod profitabil de a-mi câştiga existenţa. Dar pentru moment… O lăsă pe spate şi o urmă în jos, întinzându-se ca să-i acopere trupul gol cu al lui. Nu e nicio grabă. Avem tot timpul din lume.

Capitolul 18

Charlotte bătu pentru a treia oară la uşă, folosind mânerul de metal. Era nerăbdătoare să audă paşi venind spre uşă. Dar niciun servitor nu venea alergând ca să-i deschidă. Elizabeth susţinuse să Gabriel Cristofore era un bărbat destul de înstărit, şi, după cum arătau conacul şi cartierul în care era situat, bănuia că aşa trebuia să fie. Deşi reşedinţa lui nu era aşezată pe cea mai importantă stradă a Londrei, nu era nici la periferie, ceea ce însemna că trebuia să aibă venituri decente.

Cu siguranţă un artist atât de faimos nu locuia singur – şi trebuia să aibă un număr adecvat de angajaţi!

Simţise nevoia să călătorească incognito, aşa că nu o luase cu ea pe menajera ei. Se zbârli iritată când câteva picături de ploaie îi căzură pe borul pălăriei şi-i umeziră umerii.

„Domnul acesta afurisit chiar nu are servitori?” gândi pentru sine.

Studie ferestrele dinspre stradă, sperând să descopere vreun soi de activitate, măcar o perdea care se mişca, dar nu părea să fie nimeni acasă. Şi totuşi, Elizabeth trebuia să fie înăuntru. Trăsura ei era parcată în josul străzii, iar vizitiul ei îşi neglija serios îndatoririle lâncezind la un colţ de stradă şi flirtând cu o fată frumoasă care tocmai trecuse pe lângă el. Omul era atât de preocupat de treburile sale obraznice, încât nici nu observase trăsura de

închiriat care se oprise în spatele său.

Mai încercă să bată pentru a patra oară, după care se retrase de pe verandă. Bătu din picior nemulţumită. Curtea interioară era protejată de trecători de un gard mare de fier, şi începu să-şi pună întrebări cu privire la bărbatul care locuia acolo, dar şi despre ataşamentul pe care Elizabeth îl manifesta faţă de el. De când îl cunoscuse pe domnul Cristofore, Elizabeth devenise o persoană cu totul nouă, iar Charlotte nu se putea opri din a specula ce rol jucase acest om în schimbările survenite. Elizabeth susţinea că singurul scop al vizitelor ei era realizarea unui portret, dar Charlotte avea îndoieli în această privinţă.

Ca un artist să producă astfel de transformări majore doar prin simpla atingere a pensulei pe pânză, trebuia să fie nici mai mult, nici mai puţin decât un vrăjitor.

Fără îndoială, nu ar fi trebuit s-o urmărească pe Elizabeth, nu ar fi trebuit să alerge după ea ca un căţel de companie, dar era enervant de curioasă cu privire la comportamentul femeii.

În plus, toate afirmaţiile ei cum că întâlnise un artist genial i se păruseră false. Dispoziţia ei se schimbase prea mult, iar atitudinea ei era mult prea diferită faţă de cum fusese în perioada în care o întâlnise prima dată Charlotte – şi, implicit, era convină că Elizabeth punea ceva la cale.

Chiar şi dacă avea să descopere că Elizabeth spunea adevărul cu privire la plecările ei, Charlotte tot urma să simtă că realizase ceva în acea zi. În mod jalnic, nu putea să lase lucrurile aşa cum erau până când nu afla ce se întâmpla cu adevărat.

Detesta faptul că Elizabeth păstra secrete şi că era ocupată cu tot felul de evenimente care nu aveau nicio legătură cu ea. Elizabeth părea atât de fericită în perioada aceea – ca şi când nu ar fi fost deloc treaba lui Charlotte ce făcea ea. Era extrem de geloasă şi curioasă de motivele pentru care Elizabeth se schimbase atât de radical şi o enerva la culme faptul că încetase să mai exercite vreun fel de control în viaţa ei.

Elizabeth fusese extrem de supărată când se

căsătorise cu contele şi i se plânsese des tatălui ei că ea nu mai avea nimic de făcut dacă Charlotte conducea gospodăria. Şi totuşi, în momentul acela, era total nepăsătoare faţă de grijile care o preocupaseră până atunci.

De unde înainte detestase faptul că Charlotte îi uzurpase poziţia, brusc lui Elizabeth nu-i mai păsa deloc. Nu o mai interesa casa lor sufocantă sau viaţa de familie oribilă pe care o duceau şi abia dacă observa felul în care Charlotte îi trata pe servitori. Nu-i stătea deloc în caracter un astfel de comportament! Oare de ce?

În mod evident, nu era nimeni disponibil să deschidă uşa, şi înţelese că ar fi trebuit să plece, dar totuşi nu putea să se retragă pur şi simplu până nu descoperea măcar câteva informaţii concrete. I se părea destul de ciudat că Elizabeth venea acolo atât de des, mai ales din moment ce ea încercase fără succes să intre.

Se uită în jur, căutând un soi de explicaţie, şi observă cărarea din grădină care ducea în spatele casei. Aşa că porni pe alee şi dispăru în grădina din dos – fără să cugete măcar o clipă asupra faptului că se plimba neinvitată pe proprietatea altcuiva sau să se întrebe cum ar fi fost perceput faptul că ea, contesa de Norwich, putea fi prinsă vârându-şi nasul unde nu-i fierbea oala.

În mod surprinzător, în fundul grădinii era aşezată o căsuţă micuţă, şi, după fumul care ieşea unduindu-se din horn, deduse că trebuia să fie cineva înăuntru. Se uită peste umăr înapoi spre casa principală, dar nu văzu pe nimeni privind-o sau grăbindu-se să vină s-o întrebe ce căuta acolo, aşa că îşi continuă nestingherită drumul până la micuţa casă şi trase cu ochiul pe fereastră.

Inspiră uimită când văzu scena dezgustătoare care se desfăşura în interior.

Elizabeth stătea în genunchi pe canapea şi era goală ca în ziua în care se născuse! Un bărbat incredibil de frumos – care trebuia să fie Gabriel Cristofore! — stătea ghemuit în spatele ei. Şi el era gol. Una din mâinile lui mari îi cuprinsese un sân, în timp ce cealaltă se întindea mai jos

de trunchiul ei şi o atingea… acolo!… între picioare.

Din felul în care erau aşezate trupurile lor, Charlotte era sigură că ticălosul acela îşi înfipsese toiagul masculin în ea şi că Elizabeth era desfăcută larg, ca el să se poată bucura de o plăcere dezgustătoare pe seama ei.

Prima reacţie a lui Charlotte fu de groază. Oare artistul o siluise pe Elizabeth? Oare o viola chiar în clipa aceea, sub privirea ei? Atunci de ce nu ţipa alarmată? De ce nu striga după ajutor?

În ciuda faptului că Charlotte nu o plăcea deloc pe Elizabeth, era pregătită să acţioneze şi să dărâme uşa grăbită ca să o salveze pe femeie, eliberând-o de cea mai mare umilinţă imaginabilă. Dar, chiar când era pe punctul să dea buzna înăuntru, ca să o salveze pe Elizabeth, o văzu pe aceasta arcuindu-şi corpul, apoi surprinse un zâmbet viclean care îşi făcu loc pe buzele ei.

O, Doamne! Elizabeth participa de bunăvoie!

Charlotte se cutremură imediat dezgustată. Curva aceea chiar nu avea pic de etică? Nu avea principii morale după care să-şi regleze comportamentul? Ce fel de femeie nobilă s-ar fi supus de bunăvoie unei acţiuni atât de oribile şi îngrozitoare? Cum îi putea permite să-şi ia asemenea libertăţi odioase?

Ce scandal! Ce ruşine! Elizabeth nu era cu nimic mai presus de o curvă!

Miji ochii şi studie toate aspectele spectacolului aceluia scandalos. În timp ce îi ciugulea gâtul lui Elizabeth, Cristofore se apropie mai mult, şoptindu-i ceva la ureche. Murmură şi ea ceva ca răspuns, apoi se întoarse în braţele lui. Întoarcerea ei îi permise lui Charlotte să vadă pentru o clipită falusul bărbatului. Era tare ca un stâlp, umed şi alunecos după ce fusese înfipt în Elizabeth.

Elizabeth iniţie apoi cu neruşinare un sărut prelung şi pasional, iar Cristofore îi răspunse pătimaş – limba lui era afundată în gura ei, iar erecţia lui – lipită de burta ei. Mâinile lui erau peste tot pe corpul ei, o atingeau pe sâni, pe fund… Charlotte îi spiona pe ascuns. Inima începu să îi bată tare când cei doi iubiţi îşi încheiară sărutul pasional. I

se părea ceva obscen să îi vadă împreună aşa, dar, în acelaşi timp, era de-a dreptul vrăjită de ceea ce se întâmpla. Acţiunile lor fizice erau revoltătoare, dar totodată fascinante, iar gesturile lui aveau o eleganţă ciudată – iar asta o nedumerea, dar o şi atrăgea.

Se simţea fermecată de domnul acela, cu fizicul său zvelt şi cu toată atenţia concentrată asupra lui Elizabeth. Charlotte era transfigurată şi uimită să vadă că acel lucru îngrozitor se putea întâmpla cu atâta tandreţe. Şi era absolut consternată de felul în care corpul ei răspundea acelei imagini oribile.

Nu ştiuse niciodată că anatomia unui bărbat putea fi atât de splendidă sau că vederea ei putea avea un efect atât de incitant asupra instinctelor femeieşti primare. Oricât de mult se împotrivea să recunoască, sfârcurile ei răspundeau la acţiunile lui. Începu să se fâstâcească, simţindu-se stânjenită de acea reacţie corporală şi de starea ei de spirit.

Cei doi stăteau de vorbă, aşa că Charlotte se apropie şi mai mult de fereastră, dorindu-şi să poată descifra ce-şi spuneau, dar nu putea auzi nici măcar un singur cuvânt. Aşa că le studie, în schimb, comportamentul, înclinarea capetelor, atingerea mâinilor şi privirile pătrunzătoare.

Era evident că erau cufundaţi într-o discuţie serioasă şi importantă, indiferent de subiect. Devotamentul şi afecţiunea lor reciprocă i se păreau provocatoare, dar şi enervante. Charlotte era uimită că descoperise secretul delicios şi decadent al lui Elizabeth.

Cristofore o aşează apoi pe spate pe Elizabeth, îi desfăcu picioarele şi, fără să ţină cont de starea în care se afla, o pătrunse brutal cu toiagul său dezgustător. Elizabeth era o curvă atât de mare, încât nici măcar nu tresări. Ba dimpotrivă, chiar se deschise şi mai mult, permiţându-i să o pătrundă mai adânc. Începu apoi să se împingă scârbos în ea, căutând să ajungă la finalul dezgustător, aşa că Charlotte se întoarse cu spatele. Nu se mai putea uita la aşa ceva.

Scârbită şi excitată inexplicabil, se grăbi apoi spre

trăsura ei închiriată, fără să-i pese dacă îi vedea cineva fuga deplasată şi pripită. Vizitiul o ajută să urce, dar era atât de tulburată, încât nu putu vorbi nici măcar cât să dea comanda scurtă de plecare.

În mintea ei era un haos total şi se uita orbeşte la străzile pe lângă care trecea. Se rugase de nenumărate ori să găsească o cale de a se răzbuna pe Elizabeth pentru toate insultele şi suferinţele pe care i le provocase de când se căsătorise cu tatăl ei. Şi, în aceeaşi măsură, tânjea să-i demonstreze soţului ei bătrân, arogant şi crud că era o forţă de temut. Că nu era doar un copil – după cum o descrisese el cu neruşinare concubinei sale –, ci o femeie adultă pe care o subestimase.

Simţea în continuare afirmaţiile acelea pe care soţul său le rostise către Mary Smith ca pe un pumnal înfipt în inimă. Ura pe o stârnise în ea prin trădarea lui intra în putrefacţie, ca o rană infectată. Nu avea să-l ierte niciodată şi voia să-l rănească şi ea la fel de mult cum o rănise el, dar bărbatul părea dur şi atotputernic, iar ea era atât de neimportantă pentru el, încât nu reuşise să conceapă nici măcar o singură modalitate de răzbunare care să-l afecteze cât de puţin.

În mod evident, ruinarea lui Elizabeth îi oferea lui Charlotte instrumentele necesare să facă ravagii. Contele considera că fiica lui era perfectă şi o ridica pe un piedestal, ca pe un model spre care Charlotte trebuia să aspire. Nu avea să fie oare zdrobit să afle cât de mult se înşelase în privinţa ei?

Multe scenarii i se păreau fezabile şi numeroase acţiuni – justificate. Dar care dintre acelea era cel mai benefic pentru ea? Şi cum le putea pune în aplicare?

Contele trebuia să afle ce femeie stricată crescuse. Dar care era cel mai bun mod de a folosi ceea ce descoperise? Care ar fi fost cel mai abrupt final? Cum putea face să obţină cel mai mare avantaj?

Trăsura se opri zgomotos la mică distanţă de conacul Norwich, dar Charlotte era doar vag conştientă de faptul că ajunsese la destinaţie. Vizitiul o ajută din nou să coboare

scările, iar ea bâjbâi ceva, după care se îndreptă orbeşte spre casă şi urcă scările care duceau spre camera ei. Odată ajunsă acolo, încuie uşa, ca să poată cugeta în intimitate la următoarea ei mişcare.

*

Findley Harcourt stătea în capul mesei de familie, rotind paharul în care se afla ultima picătură de vin. Privea farfuria, dar nu era prea sigur ce era mâncarea care tocmai îi fusese servită. Era extrem de bucuros că la masă se aflau doar ei trei – el, Elizabeth şi Charlotte – şi că nu aveau oaspeţi cărora să le prezinte ospăţul îngrozitor.

După al doilea fel servit, binevoi să o întrebe pe Charlotte despre mâncare, iar ea îi răspunse că bucătarul lor – al optulea de când avusese loc căsătoria – plecase nervos şi fără niciun motiv, a doua zi după plecarea lui Mary. Charlotte pretindea că începuse seria de interviuri pentru a găsi un altul, dar că, aparent, volumul ei de muncă crescuse considerabil din cauza faptului că trebuia să mai găsească şi o altă slujitoare în locul lui Mary.

Deja clocotea de nervi când îşi aminti de respingerea brutală a lui Mary. Era cea mai neloială, perfidă şi trădătoare femeie!

Cum îndrăznea să-l părăsească? Şi încă pentru ticălosul acela de John Preston! Spre ce se îndrepta lumea?

După tot ce făcuse pentru ea, femeia îl recompensase prin a pleca pur şi simplu, abia luându-şi bun-rămas. Dacă ar fi fost încă în funcţia aceea unde îi era locul, n-ar mai fi murit de foame la propria lui masă! Se simţea mizerabil fără ea! Era complet nefericit!

De parcă Charlotte ar fi putut găsi pe cineva care s-o înlocuiască! Fetiţa aceea nu ar fi recunoscut o servitoare adecvată nici dacă cea mai bună candidată venea şi o muşca de fund.

Pufni în pahar, şi ambele femei îl priviră – iar asta îl făcu să înţeleagă că probabil băuse prea mult. Dar nu era nicio surpriza! Pentru că sigur nu-şi umpluse burta cu

mâncare! Vinul roşu trebuia să fie de-ajuns!

Critică aspru calitatea proastă a mâncării, dar nu dori să afle mai multe despre acel fiasco. Charlotte ar fi jurat că nimic din tot ce se întâmpla nu era vina ei, că nu avea cum să controleze toate acele greşeli şi că fiecare membru al personalului era un imbecil. Nu mai putea îndura să-i asculte justificările. În afară de a-i produce un moştenitor, fata avea o singură îndatorire şi numai una: să supervizeze casa. O mustrase de suficient de multe ori, dar, cu acel ultim dezastru culinar, era mult prea nervos ca să mai vorbească civilizat despre situaţia aceea care se repeta. Poate că vinul băut în exces îl făcea mai irascibil decât de obicei, dar ce motive mai avea un bărbat să se întoarcă acasă după o zi lungă în care lucrase în comerţ şi politică dacă nu să se bucure de o masă bună şi apetisantă?

Înainte de a se logodi cu ea, o interogase mult pe mama ei cu privire la instruirea şi pregătirea pe care le primise Charlotte pentru a-şi putea asuma rolul complex şi dificil de contesă. Mama ei insistase că fata primise cea mai bună instruire din ţinut, dar în timp ce o privea peste marginea paharului, se simţea obligat să recunoască că toate asigurările mamei ei cu privire la pregătirea fiicei nu fuseseră nimic altceva decât nişte minciuni sfruntate, menite să o căsătorească pe fată cu primul bărbat care se dovedea îndeajuns de prost încât să-i ceară mâna.

Ei bine, nu putea să nu recunoască faptul că el însuşi era singurul vinovat. După ce se hotărâse să se căsătorească, se aruncase cu capul înainte. Iar după ce pusese ochii pe Charlotte, i se păruse o alegere uşoară. Fusese atât de grăbit să încheie treaba, iar părinţii ei păruseră atât de uşor de convins, încât nici nu se mai obosise să se intereseze de educaţia sau de obiceiurile ei.

În mod evident, ar fi trebuit să fie mai chibzuit şi mai circumspect, dar cine şi-ar fi închipuit vreodată că o mână de fată ca ea putea produce o asemenea discordie?

Avusese obârşia corespunzătoare – chiar dacă titlul ei nu fusese atât de înalt pe cât şi-ar fi dorit. În plus, era cea mai frumoasă fată care debutase în acel sezon, şi cu

siguranţă asta îi înlesnise hotărârea şi făcuse să i se pară cu atât mai delicioasă ideea de a face sex cu ea. De puţinele ori în care se bucuraseră unul de compania altuia înainte de nuntă, fusese respectuoasă şi politicoasă, iar asta îi crease impresia falsă că urma să fie şi o soţie ascultătoare, conştiincioasă şi supusă.

În realitate, nu era niciodată docilă şi foarte rar agreabilă. În plus, nu înţelegea deloc faptul că trebuia să îşi ia foarte în serios îndatoririle.

El o examină pe furiş, încercând să-şi amintească motivul pentru care i se păruse vreodată atrăgătoare şi, în schimb, se trezi gândindu-se la comportamentul ei ciudat din ultima vreme. Devenise furioasă, morocănoasă şi greu de mulţumit. Se prefăcea că nu îl auzea când vorbea cu ea şi se purta de parcă nici nu observa când intra el în cameră. Deşi fusese mereu agitată şi acră, încăpăţânarea ei întrecuse orice limite în ultima vreme.

Odată, când o vizitase în dormitorul ei, chiar avusese îndrăzneala să-i refuze serviciile sexuale! Dar o pusese imediat la respect cu un dos de palmă, şi de atunci nu mai auzise nicio prostie din partea ei.

Ce motive ar fi avut fata aia afurisită să fie atât de abătută?

Crezuse că ar fi trebuit să fie mulţumită, dar Charlotte devenise şi mai acră ca înainte. Comentase luni întregi pe seama lui Mary şi ceruse ca femeia să fie concediată şi aruncată în stradă... iar în clipa aceea Mary nu mai lucra pentru ei.

Dar era Charlotte fericită? Nu, nu era!

Pur şi simplu nu reuşea să înţeleagă femeile! Sau ce voiau. Ce aveau nevoie... Nici înainte nu avusese nici cea mai vagă idee, dar devenea tot mai evident că tot nu reuşise să dezlege misterul nici la cei cincizeci de ani ai săi. Se găsea în imposibilitatea de a-şi înţelege soţia, aşa că îşi mută atenţia asupra fiicei sale, dar constată pe dată că nu înţelegea nimic nici din ce se întâmpla cu ea. Suferise transformări semnificative. Avea o anumită strălucire, o scânteie, o fericire şi o energie debordante pe care nu le

mai observase până atunci. Se îmbrăca des în haine îndrăzneţe şi în culori vii, perfect croite pentru a-i sublinia silueta fermecătoare şi calităţile fizice.

Dacă înainte fusese liniştită şi mohorâtă, în clipa aceea era lipsită de griji, veselă şi bucuroasă. De fapt, cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că transformarea lui Elizabeth într-o persoană vivace era în directă legătură cu intrarea lui Charlotte într-o perioadă de acalmie.

Foarte ciudat!

Întinse paharul, şi o slujnică îl umplu imediat cu vin. Având la dispoziţia sa curaj în formă lichidă, era pregătit să-şi spună părerea despre mâncare şi despre rolul pe care-l jucase Charlotte în acel nou dezastru, dar, chiar când deschise gura să vorbească, soţia lui umplu tăcerea şi porni o conversaţie.

— Cum a fost după-amiaza ta, Elizabeth?

Charlotte părea inexplicabil de ranchiunoasă, iar întrebarea ei – suspicioasă şi răutăcioasă.

— După-amiaza mea? Elizabeth era preocupată, aşa că o surprinse foarte tare faptul că Charlotte i se adresă. A fost minunată!

— Serios? Unde ai fost?

— Am pozat pentru portretul meu. Elizabeth era vizibil exasperată de acel interogatoriu. Charlotte, ţi-am explicat de o mie de ori unde mă duc. De ce insişti să te preocupi de asta?

Findley se uita de la una la alta. Era evident că exista un substrat al conversaţiei pe care el nu-l înţelegea. Ambele femei erau extrem de volatile – dar, în timp ce Charlotte era certăreaţă şi ostilă, Elizabeth părea exuberantă şi plină de viaţă.

— Şi cum merge cu portretul tău?

Charlotte sorbi din vin, folosindu-se de asta ca să-şi mascheze un mârâit.

— Extrem de bine.

— Deci e aproape gata?

— Aproape.

— Păcat, zise Charlotte cu ipocrizie. În curând vei

rămâne fără motive să-l vizitezi pe distinsul tău prieten.

— Da, e mare păcat. S-a purtat minunat cu mine şi am învăţat foarte multe lucruri despre procesul de creaţie. Mi-aş dori să fi avut bani pentru a deveni o protectoare a artiştilor. Aş lua sub patronaj cât de mulţi artişti aş putea.

— Protectoare! Pentru zeci de artişti! Charlotte înăbuşi un sunet sugrumat, apăsându-şi buzele de marginea paharului de vin. Dar ce rezistenţă ai!

— Poftim? o întrebă Elizabeth nedumerită.

Charlotte se întoarse brusc spre conte, însufleţită de un soi bizar de venin.

— Milord, aş vrea să vorbesc cu tine în particular după ce îţi termini cina.

Luat prin surprindere de expresia ei răuvoitoare, contele îşi drese glasul şi se îndreptă în scaun.

— Ba eu aş vrea să discut cu tine chiar acum. Mânia lui crescu direct proporţional cu a ei. Vinul băut în exces îl făcea să-şi piardă cumpătul pentru lucruri de care altfel nu i-ar fi păsat. Mâncarea asta e oribilă.

— Dar ţi-am explicat de ce…

— Gata cu pălăvrăgeala! Lovi apoi cu pumnul în masă şi făcu tacâmurile de argint să se cutremure – şi la fel şi pe cele două femei. Ai o săptămână la dispoziţie să-ţi corectezi neajunsurile în ceea ce priveşte administrarea casei. Dacă vinerea viitoare voi îndura ceva asemănător la cină, te scutesc de toate îndatoririle. Se aplecă apoi spre ea, şi dimensiunea lui impunătoare îi aminti că era la mila lui. Şi las responsabilitatea asta pe seama lui Elizabeth. „Poftim! N-are decât să se sufoce de ciudă!” gândi el. Mândria lui Charlotte era una dintre cele mai importante calităţi ale ei, şi nu exista nicio insultă mai groaznică pe care să şi-o poată imagina. Într-adevăr, deposedarea de responsabilităţile casei era cel mai înjositor lucru la care se putuse gândi. Nu voi mai tolera deficienţele şi lipsurile tale. Am fost suficient de clar? Dacă nu dai dovadă de îmbunătăţiri serioase, nu o să am de ales: Elizabeth se va ocupa de administrarea casei.

— De fapt, tată… Elizabeth afişă cel mai enervant

zâmbet. Nu prea îmi convine ca treburile casnice să-mi fie aruncate iarăşi în cârcă. Aşa cum m-ai sfătuit, m-am implicat în diverse alte activităţi, şi asta mi-ar ocupa tot timpul. Sunt mult prea ocupată ca să mai supraveghez casa sau personalul. Chiar nu mă interesează să reluăm aranjamentul din urmă cu ceva vreme.

O studie cu mare atenţie, gândindu-se că fiica sa se transformase într-o persoană pe care nu o cunoştea deloc. Nu voia să supravegheze casa? Era prea… prea… ocupată?

Protestase încontinuu luni de zile cum că mariajul lui şi felul pripit în care acesta avusese loc crease un gol imens în viaţa ei! Oare femeia asta afurisită o luase razna?

— Dacă am să-ţi poruncesc, decretă el imperios, te vei ocupa de treburile astea pentru mine. Şi nu vreau să aud nicio obiecţie. Vreau să fie ordine în casa mea! Se ridică furtunos şi aruncă violent şerveţelul. Şi acum, scuzaţi-mă…

— Pot să vorbesc cu tine, milord? Charlotte îşi repetă solicitarea, ţâşnind în picioare şi blocându-i ieşirea – părea foarte hotărâtă să-i comunice acea dilemă minoră care nu-i dădea pace.

— Nu, nu poţi.

O prinse apoi de antebraţe, o luă pe sus şi o dădu la o parte din calea sa, după care ieşi furios. Porni furtunos pe hol, îndreptându-se spre biblioteca sa – singurul sanctuar pe care îl mai avea în mijlocul acelei case plină cu femei nebune.

Când trecu pe lângă majordom, îi porunci tăios:

— Nu vreau să fiu deranjat! De nimeni!

Intră în bibliotecă şi trânti uşa în urma sa. Îşi turnă apoi un pahar de whisky sec şi dădu pe gât conţinutul. Nu mâncase cina, dar băuse mult vin, iar lichidul de chihlimbar îl arse pe gât şi-i pişcă stomacul gol. Se aşeză greoi în scaunul din spatele biroului şi-şi frecă stomacul sensibil şi gălăgios, în timp ce o blestema în gând pe Mary. Şi pe Charlotte. Şi pe Elizabeth.

Era obosit şi furios, aşa că închise ochii şi savură liniştea. Deodată, spre şocul şi consternarea sa, uşa se auzi

scârţâind. Noroc cu balamalele acelea zgomotoase care îl informau de apropierea unui interlocutor.

Deja clocotea de nervi. Oare chiar nu mai avea pic de autoritate în propria casă? Oare nu mai era nimeni care să ţină cont de spusele lui? Cine îndrăznea să-i ignore cerinţa pentru intimitate? Deschise ochii imediat şi, spre uimirea şi furia sa, descoperi că oaspetele nedorit era chiar soţia sa, Charlotte. Îndrăznise să vină să-l înfrunte! În ciuda stării proaste în care se afla! Chiar nu mai putea suporta alte plângeri feminine banale!

— Să adaug acum şi sfidarea pe lista defectelor tale, Charlotte? Când se ridică, trupul lui era ca o stâncă formată din muşchi încordaţi şi furie. Aş fi putut să jur că tocmai ţi-am spus că n-am niciun chef să mă ocup de indiferent ce problemă ai vrea să mi-o împărtăşeşti. Pleacă! Imediat!

— Dar, milord…

— Dispari! urlă el, întrerupând-o. Lasă-mă în pace!

— Dar e ceva ce nu suportă amânare.

— Nu-mi pasă!

— Are legătură cu Elizabeth, zise şi intră, ignorându-i ordinul.

Se aşeză apoi vizavi de el, într-unul dintre fotoliile lui preferate.

— Ce-i cu Elizabeth? Avea maxilarul încleştat atât de tare, încât se temea că era posibil să-şi spargă un dinte.

— Aş vrea să discutăm despre artistul la care merge.

Întrucât fata aproape că strălucea cu duşmănie, Findley avu pentru o clipă senzaţia că punea la cale ceva rău. Ea înflorea cu necazurile şi răutatea era punctul ei forte, aşa că deveni brusc precaut.

— Ce-i cu el?

— Numele lui e Gabriel Cristofore.

Elizabeth îl menţionase sporadic.

— Şi…?

— Nu o pictează.

Charlotte începu dintr-odată să roşească – obrajii ei deveniră atât de roşii, încât contele se rugă o clipă ca ea să izbucnească în flăcări şi să le curme suferinţa.

— Atunci ce face, Charlotte? Dacă ai ceva de spus, spune odată şi pleacă!

— El... el... Se chinui să rostească. Întreţine relaţii maritale cu ea.

Findley studie un moment calmul fetei, în timp ce calcula impactul afirmaţiei pe care tocmai o rostise.

— Susţii că Elizabeth şi acest artist fac...

— Da, zise şi încuviinţă apoi din cap cu nerăbdare, considerând că nu trebuia să clarifice situaţia mai departe.

— În mijlocul după-amiezii, în atelierul său, unde ar putea intra oricine peste ei. I se activă imediat un tic nervos şi începu să speculeze dacă acuzaţia ei putea fi autentică sau dacă doar încerca să creeze necazuri. Se dezbracă şi... şi... şi-o trag! Asta susţii că se întâmplă?

Bravada ei începu să se diminueze când îl auzi folosind o expresie atât de nedelicată. Privirea ei coborî spre pământ. Studie o clipă podeaua, în timp ce degetele ei agitate se jucau cu fusta.

— Da, Lord Norwich.

— Şi tu ştii asta pentru că...?

— I-am văzut.

— Azi?

— Da. De asta au fost probleme cu cina. Am fost atât de înnebunită de durere, că nu am mai putut superviza ce se întâmplă la bucătărie!

— Nu, sigur că nu. Findley începu să se joace cu lanţul ceasului său. Şi cum s-a întâmplat de ai dat peste ei?

— Ei bine, Elizabeth părea atât de fermecată de talentul domnului Cristofore, că mi-am propus să îl vizitez şi eu, ca să-i solicit să-mi facă şi mie un portret, dar, când am ajuns, eu... eu...

Nu-şi putu termina propoziţia, ci rămase cu ochii aţintiţi în podea. Ori îi era prea ruşine să menţioneze ce anume văzuse, ori nu putea inventa pe loc o minciună suficient de bună. Nu-şi putea da seama care din cele două probleme o tulbura atât de tare, aşa că o îndemnă:

— Ai intrat şi...?

— Ei bine, nu părea să fie nimeni acasă, chiar dacă

trăsura lui Elizabeth era parcată în faţă, aşa că am aruncat o privire pe fereastră.

— Contesa mea spiona de pe verandă, ca o persoană care se uită pe gaura cheii?

— Nu, nu a fost aşa, afirmă ea precaută.

— Atunci, cum a fost? Era extrem de nerăbdător să afle totul, aşa că întrebă grosolan: Se coţăiau ca două fiare din pădure? Şi-o trăgeau ca doi câini în călduri?

— Ea era... Ea era în genunchi, şi el o poseda violent pe la spate.

— Şi şi-a vărsat sămânţa în ea?

— Da! A urmat un sărut prelung, apoi au luat-o de la capăt. Elizabeth stătea pe spate, şi artistul deasupra ei.

Doamne, Dumnezeule! Putea să fie adevărat? În ciuda faptului că cele două femei se detestau reciproc, nu-şi putea închipui ca Charlotte să fi inventat o poveste atât de oribilă. Nici măcar Charlotte nu s-ar înjosi într-atât. Sau ar face-o? Şi cum rămânea cu Elizabeth? Comportamentul ei fusese mereu atât de cuviincios, atât de demn de încredere. Oare chiar ar fi putut avea o purtare atât de condamnabilă?

O speranţă ciudată îi lumină apoi ochii şi o întrebă:

— E posibil să te fi înşelat? Şi să o fi siluit?

— Nu. A participat de bunăvoie.

În mod evident, femeia aia deplorabilă îi spionase suficient de mult cât să-şi fi dat seama! Deşi avea nevoie de timp şi de singurătate ca să asimileze vestea aceea îngrozitoare, o întrebă totuşi, în mod inutil:

— Şi de ce ai venit să-mi spui asta?

— Am simţit că trebuie să ştii.

— Ca să fac ce? Nu era cu adevărat interesat să primească vreun sfat de la ea, ci era pur şi simplu curios să vadă ce idei egoiste avea cu privire la modul în care ar fi trebuit să rezolve el situaţia.

— Ei bine, părerea mea iniţială a fost aceea că trebuie să-i găsim un soţ, dar după aceea... Charlotte se simţea în sfârşit în elementul ei şi începu să-l privească cu tenacitate, de parcă erau parteneri într-o conspiraţie. Mi-am dat seama

că s-a ruinat singură. Păi… e posibil chiar să fi rămas grea. Nu o s-o mai vrea niciun domn.

Lui Findley nu-i scăpă acea ironie a sorţii: era posibil ca fiicei lui necăsătorite şi celibatare să-i crească burta în mod păcătos şi ruşinos, în timp ce soţia lui tânără şi sănătoasă îşi arăta în mod constant – lună după lună – incapacitatea de a concepe un copil.

„Ce mai urmează?” se jeli în sinea lui. Cum altfel aveau să-l mai chinuiască femeile din viaţa lui?

— Dacă nu căsătorie, atunci ce sugerezi? întrebă el într-un final.

— Ar trebui să fie trimisă la Norwich, ca să stea retrasă acolo şi să nu mai dea ochii cu oameni cumsecade.

— Aşa, ca tine?

— Absolut. Charlotte nu sesiză sarcasmul din vocea lui. Eu n-ar trebui să fiu mânjită cu prezenţa ei odioasă.

— Şi după aceea?

— Ar trebui închisă în casă, în camerele ei. Şi să nu mai fie lăsată să iasă. Niciodată. Nici să socializeze, nici să se asocieze cu alţi oameni, nici să meargă la cumpărături, nici să se plimbe prin oraş, nici să participe la evenimentele ei caritabile sau la spectacolele de teatru şi operetă care-i plac aşa mult.

— Şi cine ar face-o pe temnicerul ei? Tu?

— Dacă mi-ai cere-o… Charlotte încercă să pară modestă şi miloasă, aşa că plecă uşor capul. Te-aş ajuta cu plăcere.

Femeia era entuziasmată de ideea că ar fi putut-o izola sau încarcera pe Elizabeth. O înveselea gândul unei astfel de detenţii şi ce-ar fi însemnat asta. Soţia lui era o enigmă, un mister nedesluşit, un amalgam de uneltiri şi de planuri prefăcute. Dacă s-ar fi implicat pe jumătate la fel de mult în a-şi rezolva propriile defecte – în loc să-şi bage nasul în treburile altora –, putea ajunge în cele din urmă la un soi de mulţumire.

Dar, la cum stăteau lucrurile în acel moment, nu putea prezice ce avea să se aleagă de ea. Sau de el. Cum avea să-şi trăiască restul anilor alături de ea? Gândul acela

i se părea atât de deprimant, că nu putea suporta să cugete asupra lui în acel moment.

— Poţi să te duci în camera ta acum.

— Dar cum rămâne cu…

— Voi cerceta acuzaţiile făcute de tine. Îi făcu apoi semn spre hol, indicându-i că întâlnirea lor se încheiase şi că – slavă Domnului – trebuia să plece. Voi descoperi ce se întâmplă, şi ar trebui să te rogi ca tot ceea ce mi-ai dezvăluit să fie adevărul şi numai adevărul.

— Este. Vei vedea.

Vehemenţa ei îl convinse că fusese sinceră, şi simţi cum i se face inima cât un purice. Şi totuşi, se simţi obligat să adauge:

— Dacă mă minţi, îmi voi pogorî mânia asupra ta. Şi nu va mai exista nicio cale de salvare pentru tine!

— Da, domnule.

— O bătaie teribilă va fi doar prima dintre pedepse.

— Nu mi-e teamă.

Într-adevăr, cu cât afirmaţiile ei erau mai ferme, cu atât era mai mulţumit de sinceritatea ei.

— O să mă ocup de asta. Şi, între timp, tu să nu rosteşti nimănui un singur cuvânt despre ce am discutat aici.

— Dar ar trebui să fiu în măsură să…

— Să nu spui nimic nimănui! Mai ales nu lui Elizabeth. Nici măcar să nu deschizi subiectul acesta cu ea. Fără comentarii răutăcioase. Fără afirmaţii insinuante. Furia lui îi închise imediat gura. Şi nici noi doi nu vom mai discuta vreodată despre asta.

— Dar nu e corect, zise ea, răzvrătită. Eu sunt cea care a descoperit decăderea ei. Ar trebui să am voie să…

— Nu vei mai pomeni din nou despre asta! Contele ieşi apoi din spatele biroului său, deschise uşa violent şi îi făcu semn să iasă. Poţi pleca!

Charlotte ezită, ca şi cum voia să argumenteze sau să instige la dispută, dar, când văzu cât era de determinat, hotărî că nu ar fi fost înţelept din partea ei să urmeze acel curs de acţiune. Aşa că îşi ridică fustele într-un acces de

furie şi plecă supărată.

După ieşirea ei, Findley se duse la bufet şi îşi mai turnă un pahar de whisky, după care se afundă obosit într-un scaun.

Oare ce era de făcut? Ce era de făcut?

Capitolul 19

John nu era sigur că auzea bine în clipa în care lacheul pronunţă numele vizitatorului lor.

— Findley Harcourt? întrebă el uimit. Contele de Norwich. Sigur ai înţeles bine numele?

Servitorul nu aprecie deloc faptul că abilităţile îi erau puse la îndoială, dar îşi ascunse indignarea şi îi întinse cartea de vizită a contelui.

— Ca să vezi... să fiu al naibii, şopti John şi îi dădu apoi cartea de vizită lui Mary. Ce mama naibii ar putea să vrea?

— Numai Dumnezeu ştie, mormăi Mary.

Se ridică şi-şi aranjă fusta şi părul, apoi se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci?

— Mă ocup eu de asta.

— Ba n-ai să faci una ca asta.

— În mod evident, a venit să vorbească cu tine. Despre mine.

— Şi eşti sigură de asta, nu?

Iritarea ei creştea vizibil, iar lui John aproape i se făcu milă de Findley.

— Nu-ţi bate capul, draga mea! O să-l trimit la plimbare.

— De fapt, doamnă Preston... îi întrerupse lacheul, înainte ca Mary să se grăbească jos şi să-l ia la rost pe Findley, nu a venit să vă vadă nici pe dumneavoastră, nici pe domnul Preston. A întrebat de domnul Cristofore.

— De Gabriel? Mary se opri brusc şi se răsuci,

privindu-l pe John. A zis ce treabă are cu el?

— Nu, doamnă, răspunse servitorul. A cerut o întrevedere privată, dar a specificat şi că este o chestiune destul de gravă care nu suportă amânare.

— Doamne, ce mai urmează? John oftă, îngrozit de faptul că fusese atras într-un adevărat dezastru.

Se ridică apoi şi se duse lângă Mary. Femeia îi aruncă o privire nimicitoare, prin care, în mod evident, îi zicea: „Ţi-am zis eu”. John văzu cât de încruntată era, aşa că zâmbi larg şi întrebă:

— Doar nu crezi că treaba asta are de-a face cu Elizabeth, nu?

— Bineînţeles că are de-a face cu Elizabeth, după cum ştii şi tu foarte bine.

— Nu-mi place să mă bag aşa orbeşte. Ce crezi că o să vrea?

— Purtarea neadecvată a fiului tău l-a ajuns în sfârşit din urmă. Cred că suntem pe cale să câştigăm o fiică.

Afirmaţia ei îl făcu să încremenească.

— Crezi că Findley va insista ca ei doi să se căsătorească?

— Păi, tu nu crezi?

— Nu m-am gândit prea serios la întreaga situaţie.

— Ce altă soluţie are?

— Nu-mi pot închipui că Findley s-ar înjosi într-atât. Gabriel nu are tocmai rangul pe care şi l-ar dori de la ginerele său.

— Crede-mă, Gabriel e pe cale să devină soţ. Îl înţeleg pe Findley mai bine decât oricine altcineva. Nu va lăsa ca această jignire să treacă fără repercusiuni. Se apropie o nuntă.

— Nu m-aş baza pe asta.

— De ce? Nu-ţi place de Elizabeth? întrebă ea şi se încruntă la el. E o femeie pe cinste, să ştii.

— Poate că aşa e, chere, dar Gabriel nu se va căsători niciodată cu ea.

— Păi, cum ar putea refuza? E întru totul responsabil de ruinarea ei.

Mary era suficient de furioasă încât să trosnească pe oricine se afla prea aproape de ea.

— Nu zic că nu-i aşa, aprobă el în grabă. Vreau doar să clarific lucrurile. În ciuda a ceea ce a făcut, nu va consimţi niciodată să se căsătorească. Mai ales dacă îi porunceşte asta un nemernic precum Findley Harcourt. Zâmbi apoi, încercând să mai liniştească puţin lucrurile. E foarte încăpăţânat.

— La fel şi Findley.

— Nu o să se termine bine.

— Nu, nu cred.

— Crezi că o să urmeze multe ţipete şi urlete?

— Sunt absolut sigură.

— Şi Findley va fi total absurd?

— Da. La fel şi fiul tău.

John oftă adânc, întrebându-se cum reuşiseră el şi Gabriel să persevereze atât de mulţi ani fără ca acest gen de dezastre să aibă loc zilnic. Dar, pe de altă parte, Gabriel nu mai sedusese niciodată fete inocente şi caste – ci căutase mereu văduve sau soţii nefericite, tocmai ca să nu-l aştepte după colţ vreun tată furios.

— Detest scenele emoţionale.

— Şi eu, dar nu-ţi face griji, zise şi îşi strecură mâna într-a lui. Vom trece împreună peste asta.

— Ba bine că nu! Noi doi nu vom face nimic!

— Nu fi ridicol! Bineînţeles că te voi însoţi.

John îi cercetă poziţia corporală ce i trăda hotărârea şi poziţionarea rigidă a umerilor. Deşi îl dispreţuia din tot sufletul pe Findley – iar el abuzase de ea în mod îngrozitor –, Mary era gata să se arunce în luptă, fără să se gândească vreo secundă să-l abandoneze când avea nevoie de ea.

Era un bărbat extrem de norocos! În fiecare dimineaţă în care se trezea şi ea dormea cu el în pat, cuibărită la pieptul său, John se felicita pentru că fusese suficient de inteligent cât s-o ia de nevastă.

Uitase cât de bine era să existe o femeie în casă. Chiar dacă îi plăcuse să locuiască doar cu Gabriel, în casa lor de burlaci, trebuia să recunoască faptul că nu fusese la

fel de bine ca în acel moment. Era minunat să fie răsfăţat, cocoloşit şi chiar şi mustrat din când în când, să aibă pe cineva care să-i acorde o atenţie deosebită, pe cineva care să se îngrijoreze dacă nu dormea suficient sau dacă ieşea afară în frig fără pălărie.

Toate acele griji modeste scoteau la iveală ce era mai bun din Mary. Îi stătea în fire să-şi facă prea multe griji, şi asta o făcea o persoană băgăreaţă care întâmpina tot felul de dificultăţi – pe care le rezolva însă mereu fără probleme. Şi, de când se căsătoriseră, luase taurul de coarne cu toată puterea şi frâiele în mână şi începuse să se ocupe de tot ce era nevoie – inclusiv de el şi de fiul său încăpăţânat.

Dumnezeule, cât de mult o iubea! „La bine şi la rău”, aşa ziceau jurămintele… şi în mod evident reuşise să obţină ce era mai bine pentru el.

Îşi petrecu braţele în jurul taliei ei şi o sărută tandru, savurându-şi norocul.

Când buzele lor se despărţiră, Mary îl ţintui cu privirea.

— Sper că n-ai de gând să încerci să mă convingi cu binişorul să nu mai vin cu tine!

— Nici nu mă gândesc.

— John, ştiu foarte bine cum gândeşte Findley. Lasă-mă să vin cu tine!

— Te rog, chere, zise el, rămâi aici! Fă-o pentru mine.

— Dar…

— Mai mult ca sigur vor exista comentarii jignitoare pe care ni le vom spune unul altuia, şi nu vreau să le auzi.

— Nu sunt un copil. N-o să leşin dacă aud câteva insulte.

— Îmi dau seama de asta, zise el, chicotind. Dar e vorba despre mai mult decât nişte cuvinte. Elizabeth este prietena ta. Şi ea o să fie principalul subiect de discuţie, iar dacă se încing spiritele, nu o să fie plăcut.

— Tocmai de aceea vreau să fiu prezentă.

— Ca să-i aperi onoarea?

— Da, cineva trebuie s-o facă.

— O să-i apăr eu onoarea lui Elizabeth în locul tău,

zise şi o strânse şi mai tare în braţe. Mary, spiritele o să fie foarte încinse, şi nu vreau să-i ofer lui Findley nicio ocazie să te rănească.

— Nu mi-e frică de Findley Harcourt.

— Înţeleg asta, zise şi o mai sărută o dată, dar, dacă ar avea un comportament mojic faţă de tine, m-aş vedea obligat să comit o crimă.

— Şi atunci ai fi judecat şi găsit vinovat.

— Chiar spânzurat, aş crede.

— Şi eu as rămâne văduvă.

— Exact.

— Ah, bărbaţii! se plânse Mary, când el se duse în pragul uşii… fără ea. Vrei să îi transmiţi fiului tău un mesaj din partea mea?

— Ce mesaj?

— Că, dacă nu face lucrul onorabil pentru ea, nu mai poate locui cu noi.

— Dar asta e casa lui, zise John.

— Atunci, o să ne mutăm noi.

— O să-i transmit, dar nu garantez că va avea vreun efect asupra lui.

John îşi dori să se înşele. Pentru că, pe măsură ce înainta în vârstă, ideea unei vieţi de familie stabile i se părea tot mai atractivă. În plus, i se părea extrem de încântătoare şi ideea de a auzi paşii unor nepoţei care tropăiau prin casă, dar – deşi îşi dorea în secret ca Gabriel să se căsătorească cu Elizabeth – era destul de sigur că asta nu avea să se întâmple niciodată.

Dacă ar fi avut autoritatea necesară ca să-i poată impune lui Gabriel să se căsătorească! Pe de altă parte, John ştia că nu era tocmai în măsură să sfătuiască pe altcineva în probleme amoroase. Nu fusese niciodată un expert în idile romantice, aşa că nu putea începe să facă recomandări despre cum ar trebui să procedeze alţii. Mai ales că – până în acel punct – şi propriile lui alegeri se dovediseră dezastruoase.

Porni pe coridor, murmurând pentru sine:

— De ce nu a putut Gabriel să se facă vânzător? Sau

fermier? Sau un bancher plictisitor şi anost…

În spatele lui, se auzi râsul colorat al lui Mary, iar asta îl mai binedispuse puţin, în timp ce cobora scările, pregătindu-se pentru scandalul iminent. Se gândi că poate ar fi fost bine să vorbească cu Gabriel înainte – ca să-l avertizeze de cele întâmplate şi să vadă ce părere avea şi el –, dar până la urmă se hotărî să n-o facă. Nu prea avea ce să-i spună fiului său despre cum ar fi trebuit să se comporte. Oricum tânărul nu ar fi dat ascultare sfaturilor lui. Gabriel era cel mai încăpăţânat şi mai îndărătnic om pe care-l cunoscuse vreodată. Şi, al naibii de sigur, fiul său urma să procedeze după bunul-plac, fără a conta cine punea presiuni asupra lui sau că un om cu statutul contelui de Norwich cerea să-i fie adus capul pe o tavă de argint.

Dar în acea clipă tardivă John nu putea face altceva decât să-şi susţină fiul, să accepte orice soluţie şi poate să intervină dacă Findley se dovedea exagerat de dificil. Contele de Norwich putea fi neobosit şi de nestăpânit. Dar, pe de altă parte, la fel era şi fiul său. Poate că Findley îşi găsise în sfârşit naşul!

Lacheul care anunţase sosirea lui Findley îl urmase jos, iar, când ajunseră în foaier, John îi şopti să îl cheme pe Gabriel din atelierul său, să-i arate cartea de vizită a lui Findley şi să-l informeze că era aşteptat de conte.

— Asigură-te că ştie că sunt şi eu aici, adăugă John, şi spune-i că, dacă nu vine în cincisprezece minute, vin eu şi-l iau cu forţa.

Slujitorul de obicei impasibil zâmbi când plecă. Angajaţii lor erau conştienţi de escapadele nocturne ale lui Gabriel şi de obiceiurile lui ciudate de pe timpul zilei. Aceştia admirau talentul şi geniul fiului lui John, aşa că făceau tot ce puteau ca să-i susţină creativitatea şi îi respectau cu stricteţe instrucţiunile cu privire la singurătate atunci când lucra – adică în cea mai mare parte a timpului. Când îl apuca febra creaţiei, Gabriel dispărea adesea zile întregi în atelierul său. Iar servitorii trebuiau să-i lase discret tăvile cu mâncare pe veranda căsuţei. Şi atunci când voia puţin aer şi ieşea să se plimbe, o servitoare se

grăbea imediat să intre şi să facă curăţenie, astfel încât casa să fie încuiată şi totul să fie gata când el voia să se închidă din nou acolo.

Şi, dacă o nouă creaţie îi acaparase atenţia lui Gabriel, probabil n-avea chef să vină şi să discute cu Findley, aşa că avea să ignore chemările... Dar John nu putea permite una ca asta. Toată încurcătura aceea trebuia rezolvată.

Intră în salon şi descoperi că Findley îi auzise paşii pe hol. Se răsucise cu faţa spre uşă anticipând sosirea lui Gabriel şi începu să clipească, apoi mai clipi o dată. Era furios şi se chinuia să înţeleagă cine era omul care apăruse în faţa lui.

John putea înţelege uimirea lui Findley. În fond, trecuseră peste douăzeci şi cinci de ani de când nu se mai văzuseră, iar John fusese un fel de pustnic de când revenise în Anglia, şi foarte puţini din foştii lui cunoscuţi ştiau că era acolo. John îşi studie duşmanul redutabil şi descoperi că încărunţise şi se îngrăşase foarte mult... Dar continua să fie la fel de arogant şi de dispreţuitor – de parcă ar fi fost darul lui Dumnezeu pe pământ. Recunoscu în sinea lui că tot nu îl putea suferi. O singură privire fusese de ajuns, şi era deja mânios.

— Preston...?

Când îl recunoscu într-un sfârşit, Findley îl privi pe John atât de dezgustat, încât acesta din urmă înţelese imediat că antipatia era reciprocă.

— În carne şi oase.

— Ce naiba cauţi tu aici?

— Aici locuiesc.

— Dar am venit să-l văd pe... pictorul Cristofore.

Rosti cuvântul „pictor” de parcă ar fi fost cea mai mare jignire.

— O să ni se alăture şi el în curând.

— Şi mai exact ce legătură ai tu cu el...?

— Asta nu te priveşte.

Lui John nu-i păsa deloc dacă Findley afla că el şi Gabriel erau tată şi fiu, dar, dintr-un motiv copilăresc, îi

plăcea ca înfumuratul acela arogant să nu ştie nimic.

— Aşadar, îl ajuţi să-şi ducă la bun sfârşit diversele escrocherii, pufni Findley batjocoritor. Ar fi trebuit să ghicesc! Treaba asta e exact genul tău.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

John se duse la bufet şi îşi turnă un pahar de whisky, dar în mod nepoliticos nu-i oferi unul şi lui Findley. Nu avea de gând să bea cu mitocanul acela de parcă ar fi fost prieteni. Pentru că nu erau.

— Ai fost mereu un ticălos. Findley se încruntă la John, apoi îi făcu semn spre o servietă care stătea aşezată pe masă. Am pus să fie cercetat Cristofore. Am descoperit mai multe dintre escrocheriile sale deplorabile. Sunt sigur că vă înţelegeţi minunat, ca doi nemernici ce sunteţi.

— Şi, mai exact, ce grozăvii aşa mari a comis domnul Cristofore ca tu, care eşti un munte renumit de virtute, să fii atât de răzvrătit?

— Profită de femei naive. Îşi umflă imediat pieptul şi ridică nasul în aer. Ce ticălos încrezut! E un maestru în a le seduce şi apoi a le fura banii.

— Serios? John zâmbi răutăcios. Aşadar, fură şi inimile, şi vistieriile femeilor, ei?

— E un tâlhar incontestabil.

— Şi ce legătură are cu tine această… presupusă exploatare?

— Ei bine, eu… eu…

Findley roşi imediat plin de furie, nedorind să dezvăluie motivul vizitei sale sau să o implice pe Elizabeth.

Lui John îi plăcea să-l vadă chinuindu-se. Findley se bâlbâi şi se împotmoli, dar nu reuşi să găsească niciun motiv valid pentru faptul că venise să-l vadă pe Gabriel, aşa că schimbă subiectul:

— Unde e Mary?

Întrebarea aceea îl surprinse pe John, deşi ar fi trebuit să se aştepte la ea…

— E sus, unde nu va trebui să-ţi vadă faţa aia infamă.

— Nu-mi vine să cred că a plecat de sub protecţia mea ca să sfârşească în acest bârlog al imoralităţii

masculine. Se uită apoi în jur scârbit, de parcă ar fi riscat să calce în vreo împuţiciune şi ar fi trebuit să se şteargă pe picioare.

— S-a căsătorit cu mine pentru că o iubesc.

— Iubire… Pfui! Findley nu ezită nicio clipă să-l ridiculizeze. De parcă tu ai înţelege definiţia termenului.

— Trebuie să am o idee cât de vagă, îi dădu peste nas John, de vreme ce m-a ales pe mine, nu pe tine.

— De parcă eu aş fi cerut-o! îl batjocori Findley. Ai decăzut destul de mult în înalta societate, nu-i aşa? Ai fost unul dintre cei mai obraznici crai care au trăit vreodată – irezistibilul John Preston –, şi totuşi ai ajuns să fii însurat cu menajera mea! Ha! Abia aştept să împrăştii vestea asta la clubul meu! Se aplecă spre John şi îl privi cu superioritate. Eu sunt încă membru. Tu eşti? Decăderea ta va reprezenta motiv de râs săptămâni întregi.

— Cel puţin eu am fost suficient de domn încât să mă căsătoresc cu ea, zise John încet.

Schimbul de replici ajunsese pe un teren periculos. Una era ca Findley să-l denigreze pe Gabriel – mai ales că nu ştia de legătura de rudenie dintre ei doi –, dar cu totul altceva era să o ponegrească pe Mary. Poate că nobilul acela dispreţuitor chiar avea să fie un om mort până la trecerea amiezii – chiar dacă mai devreme o spusese doar în glumă.

— Eu nu sunt ca alţi ticăloşi… nu se putu abţine să nu sublinieze, deşi n-ar fi fost niciodată atât de bădăran încât să facă referire directă la aventura pe care o avusese Mary cu Findley. Cunoşti genul de oameni la care mă refer, nu-i aşa, Norwich? Genul acela de nemernici care ar comite un act atât de îngrozitor împotriva unei doamne respectabile fără să-şi ceară scuze şi fără să plătească pentru ce-au făcut?

Findley încremeni. Dacă se întrebase vreodată dacă Mary şi-ar fi mărturisit indiscreţiile, în clipa aceea ar fi avut un răspuns. Dar fu îndeajuns de înţelept să nu mai continue pe acel subiect. Se mută în schimb pe un teren mai sigur: să îl denigreze pe John.

— Ia spune-mi, Mary cunoaşte trecutul tău scandalos?

— Care parte din el? ceru să ştie John, cu impertinenţă.

— Când eram mai tineri, erai cel mai mare ticălos din oraş. Soţia nici unui bărbat nu era în siguranţă când se afla în compania ta.

— Îndeosebi a ta.

John nu se putu abţine să nu se umfle în pene, în ciuda faptului că aventura lui cu Pamela Harcourt nu implicase niciodată nimic mai mult decât s-o lase pe femeie să plângă pe umărul lui.

Findley afişă o grimasă de dezgust. Vrajba lor veche revenise la viaţă în forţă.

— Şi acum, că te-ai căsătorit, îţi vei ţine în frâu pornirile licenţioase? Sau ai de gând să continui cu împreunările ilicite cu fiecare femeie uşoară care-ţi place? Deşi, ţinând cont de înclinaţiile lui Mary, poate că n-o să se…

John nu aşteptă să mai audă şi restul. Îşi trânti paharul pe bufet, apoi se repezi prin cameră şi-l apucă pe Findley de reverele hainei.

— Ultima oară când te-am bătut măr, aveam douăzeci şi unu de ani. Îl ridică pe Findley – atât de tare că picioarele ticălosului nici nu mai atingeau podeaua, iar cusăturile sacoului său începură să pocnească. Poate că am cincizeci de ani acum, dar tot aş savura ocazia de a vedea dacă mai am puterea să repet performanţa.

— Bastard libidinos! scuipă Findley, plin de venin.

— Nu te-ai schimbat deloc, canalie arogantă, dacă eşti în stare să vii în casa mea şi să-mi jigneşti nevasta. Îl strânse apoi şi mai tare şi îl scutură zdravăn. Dacă mai rosteşti vreodată numele lui Mary… din orice motiv… te omor!

Findley tocmai deschisese gura ca să-i răspundă, când John se încordă, peste măsură de entuziasmat de orice comentariu cretin pe care l-ar fi putut acesta rosti. Trecuseră mulţi ani de când nu se mai avântase într-o încăierare straşnică, aşa că era dornic să pornească o

bătaie nestăpânită… Dar Gabriel alese tocmai acel moment pentru a-şi face apariţia.

— Ia te uită, dar ce avem noi aici? întrebă sarcastic din spatele lor şi apoi intră cu neruşinare. Haide, tată, aşa te porţi tu cu invitaţii? Dă-i drumul omului!

John se uită la Gabriel peste umăr, uşurat că binevoise să-şi pună nişte haine – dar, chiar şi aşa, ţinuta lui era cu totul diferită de ceea ce s-ar fi aşteptat Findley să poarte pentru acea întâlnire de rău augur.

Gabriel venise direct din atelierul său. Pictase fără încetare în ziua aia şi în noaptea precedentă – aşa că arată ca un blestemat de ţigan cu şalvarii săi largi şi o cămaşă lălâie, pe jumătate descheiată la nasturi, care îi mai şi atârna peste pantaloni. Avea părul dat pe spate şi ciufulit, de la cât îşi trecuse mâinile prin el în timp ce se concentra. Obrazul şi degetele lui erau murdare de mai multe pete de vopsea şi mirosea de la terebentina pe care o folosea să-şi cureţe pensulele.

John era obişnuit cu aspectul neglijent al lui Gabriel – pentru că aşa arăta de obicei fiul său după o sesiune lungă de lucru febril, dar cu siguranţă acesta se întrecuse pe sine pentru o ocazie atât de neobişnuită. Oare ce părere avea Findley despre neglijenţa sa? Ţinând cont de scopul vizitei lui, mai mult ca sigur considera că Gabriel era nebun. În ochii lui Gabriel exista o scânteie aparte, un fel de sclipire maniacală pe care John o recunoştea, pentru că apărea în urma a multe ore fără somn şi cu muncă asiduă. Era irascibil, agitat şi nervos şi cu siguranţă nu avea niciun chef de prostii. Nu era genul care să-şi piardă timpul cu idioţii – Findley fiind un exemplu de primă mână în acest sens – şi nici nu avea răbdare pentru tâmpenii sau baliverne. Iar, în starea de surescitare din acel moment, era şi mai puţin dispus să îndure stilul pretenţios al lui Findley.

Conflictul nici măcar nu începuse, dar deja se anunţa o catastrofă totală. Toate iluziile lui John – cum că Gabriel se va căsători, se va aşeza la casa lui şi îi va oferi o gospodărie plină de nepoţi – se mistuiră imediat. Şi tot ce putea face pentru a atenua confruntarea era să se asigure

că nu escalada într-o altercaţie de proporţii catastrofale.

Îl mai scutură o dată serios pe Findley – ca să se asigure că era de-ajuns cât să-l ţină la respect apoi îl eliberă din strânsoare. Omul se împletici când îi dădu drumul, se chinui să-şi recapete echilibrul şi apoi se întoarse ca să-l studieze încruntat pe Gabriel. Deşi nu se făcuseră prezentările, contele nu avea nicio îndoială cine era.

— Ţi-a spus… tată! zise Findley acuzator, şi furia lui se mută încă o dată spre John. Era înspăimântat şi îngrozit, dar, cu toate acestea, îşi aranjă hainele şi apoi îndreptă acuzator un deget spre el. Tu eşti tatăl acestui om?

— Da. Drăguţ, nu-i aşa?

— Ai plănuit toată treaba asta!

— Ce anume?

— De ce ai făcut asta? Ca să te răzbuni pe mine? Ca să faci dreptate? Sau doar din pură răutate? De ce-ar mai conta asta pentru tine după ce a trecut atât de mult timp? Chipul lui Findley devenise roşu de furie, şi îşi îndepărtă privirea de la John ca să-l înfrunte pe Gabriel. Începu prin a-l examina ca şi când ar fi fost un specimen interesant de insectă. Domnul Gabriel Cristofore? întrebă apoi, extrem de formal.

— *Si, signore,* răspunse Gabriel, exagerându-şi accentul.

Findley pufni.

— Ce fel de progenitură mai eşti şi tu? Atât de puţin respect ai pentru tatăl tău că nici măcar nu i-ai luat numele?

John se cutremură exasperat. Gabriel era sensibil cu privire la apelative şi nu avea să îndure cu amabilitate ca aristocratul acela dominant să-l interogheze despre decizia sa personală. Deşi Gabriel era în mod legal un Preston, acesta onora amintirea mamei sale folosind numele de Cristofore – iar John nu se simţise niciodată lezat din cauza asta. În plus, numele acela italienesc era mult mai bombastic – la fel ca Gabriel, de altfel –, şi amândoi erau de părere că atrăgea mai mulţi clienţi.

— Ai vreo obiecţie la adresa numelui meu?

Avea un aer ameninţător când se apropie de Findley. Gabriel era cu câţiva centimetri mai înalt decât el, şi înaintă până ajun seră nas în nas. Nu era deloc intimidat de statura impunătoare a bărbatului, aşa că îl studie fără pic de delicateţe pe Findley, refuzând să bată în retragere în faţa duşmăniei făţişe a contelui.

Gabriel se legăna înainte şi înapoi pe perniţele picioarelor – anii în care luase lecţii de scrimă îi sporiseră agilitatea – şi risca să explodeze la cea mai mică provocare. Mânia lui putea fi stârnită cu uşurinţă – iar Findley era exact genul de nebun care să-i exacerbeze furia. În trecut, John intervenise în multe încăierări care ar fi putut aduce prejudicii mâinilor preţioase ale lui Gabriel, aşa că privea agitat, pregătit oricând să sară dacă i se părea că atmosfera se înfierbânta exagerat de mult.

— De ce ai venit? întrebă Gabriel cu asprime după ce-l cercetă din cap până-n picioare pe conte. Probabil era pe deplin conştient de motivul pentru care venise Findley, dar, cu toate acestea, părea extrem de calm.

În mod uimitor, Findley fu cel tulburat de abordarea îngâmfată a lui Gabriel. Se depărtă şi puse o distanţă mai mare între ei.

— Aş vrea să discutăm între patru ochi. Pe un subiect cu caracter presant.

— Orice ai avea de zis poţi să o spui de faţă cu tatăl meu.

— Aş prefera să nu.

— Atunci, pleacă, zise Gabriel, ridicând din umeri. Pentru mine nu contează. Se duse apoi la bufet şi îşi turnă un pahar de whisky, după care se întinse confortabil pe canapea, dând dovadă de lipsă de respect faţă de vizitator. Sorbi din băutură, apoi se uită din nou la Findley, de parcă ar fi fost nedumerit să descopere că era încă acolo. Am terminat? Dacă da, aş vrea să mă întorc la lucru.

La rândul său, Findley îl privea de parcă era un sălbatic needucat.

— Ai idee cine sunt?

— Da, Lord Norwich. Şi sunt foarte ocupat. Mă faci să-mi pierd timpul.

— Aş putea să te frâng uite-aşa! zise Findley şi pocni tare din degete.

— Au încercat asta bărbaţi mult mai buni decât tine. Gabriel îi făcu apoi un semn lui John. Închide uşa, tată. Contele vrea să ne spună ce are pe inimă.

— Ia ascultă, aici bast...

— Ah, Norwich! îi reproşă Gabriel, întrerupându-l. Dacă ai de gând să mă discreditezi... pe mine sau pe mama mea... o să-mi pun lacheii să te arunce afară. Cu forţa.

— N-ai îndrăzni, pufni Findley.

— Pune-mă la încercare!

Findley era în pragul unei crize de nervi. Nimeni nu riscase niciodată să-l supere purtându-se cu atâta impertinenţă. Puternicul nobil fusese răsfăţat din naştere, i se făcuse mereu pe plac şi, oriunde se ducea, oamenii se grăbeau imediat să-i intre în graţii. Nu mai pomenise niciodată să se confrunte cu o asemenea neruşinare şi lipsă de politeţe.

Pentru o clipă scurtă, John se temu că poate Gabriel îl împinsese prea departe pe Findley, dar apoi îşi aminti că fiul său trăise toată viaţa sa printre oameni de teapa contelui. Îi cunoştea foarte bine, şi tocmai de aceea îi şi dispreţuia.

— Findley, zise John, aplanând situaţia tensionată, poţi să vorbeşti deschis. Eu sunt aici în calitate de secretar al lui Gabriel.

— De ce nu mă miră? Sunt sigur că l-ai învăţat tot ce ştie.

— Nu chiar tot, interveni Gabriel cu neruşinare. Unele lucruri le-am învăţat fără niciun pic de ajutor din partea lui.

John se străduia să joace rol de arbitru între cei doi.

— Eu şi Gabriel nu avem secrete. Trecu pe lângă Findley şi închise uşa, apoi se întoarse lângă el şi îi făcu semn spre un scaun. Ce-ar fi să ne aşezăm şi să ne spui ce s-a întâmplat.

— Nu vreau să mă aşez cu haimanaua asta.

— Bine, atunci. O să stăm toţi în picioare. John îi aruncă apoi o privire ameninţătoare lui Gabriel, însă fără vreun efect. Fiul său rămase întins pe canapea, în mod nepoliticos, aşa că John se întoarse spre Norwich şi continuă: De ce eşti aşa furios?

Findley rămase tăcut, nevoind să împărtăşească nimic – dar privirea îi era îndeajuns de înfierbântată încât să ardă o gaură în draperii. Gabriel îi întâlni privirea, fără teamă şi fără să bată în retragere, ci doar cu o îndârjire fără seamăn.

Tăcerea deveni extrem de apăsătoare. Dintr-odată, Findley înjură, după care mormăi:

— Ştie foarte bine de ce sunt aici. Miji ochii. Nu mai e nevoie să spunem de ce, nu-i aşa, Cristofore?

— Nu, chiar nu. Gabriel zâmbi apoi înnebunitor, şi John îşi dori să-l poată strânge de gât.

— Nu are niciun ban, zise Findley brusc. E la fel de săracă lipită pământului.

— Aşa am fost informat. Încă de la bun început.

— Atunci, de ce insişti?

— De ce nu? Gabriel sorbi din băutură, indiferent faţă de afrontul lui Findley. E destul de frumoasă.

Findley fu atât de revoltat, încât nu îi putu răspunde, fiind probabil şi un pic dezorientat de comportamentul său. Era furios în numele fiicei sale dezonorate şi pătruns de un profund sentiment patern de indignare justificată, dar, cu toate acestea, nu putea obţine nici cea mai mică tresărire de remuşcare din partea ticălosului care o ruinase.

Lui John i se făcu milă de el. Chiar dacă Findley era un bufon, Elizabeth era o fată încântătoare şi demnă de pornirea unei ofensive paterne.

— Findley, vorbim cumva despre fiica ta Elizabeth? John spera că, simulând neştiinţa, avea să poată imprima un dram de raţionalitate discuţiei, înainte ca totul să explodeze într-o tiradă emoţională. I se face portretul, şi eu…

— Taci din gură! şuieră Findley plin de venin.

— Vrei să sugerezi că odoarele noastre au o relaţie fizică?

— Nu vreau să sugerez nimic, declară Findley. Îl acuz deschis pe fiul tău de pângărirea ei irevocabilă. Findley se întoarse apoi spre John, şocându-l cu profunzimea furiei sale. Fiul tău e un depravat, un violator neruşinat de femei şi un libertin de cea mai joasă speţă.

— Astea sunt acuzaţii grave. Înainte să continuăm, vreau să aud cu urechile mele ce are de spus în apărarea lui. John îl provocă astfel pe Gabriel. Cum răspunzi acestor acuzaţii?

— Nu am nimic de adăugat.

— Aşadar, afirmaţiile contelui sunt adevărate? insistă John în zadar.

— De la prima până la ultima, recunoscu Gabriel, fără să se căiască.

— Ai ceva de spus în apărarea ta?

— Da. Nu îmi cer iertare şi nu ofer nicio explicaţie.

— Gunoi împuţit, clocoti Findley printre dinţii încleştaţi. O să am grijă să fii spânzurat pentru asta!

— Findley! Speriat, John îi atrase imediat atenţia că întrecuse măsura. Omul era un membru omnipotent al nobilimii – un conte important, care îşi putea exploata autoritatea şi rangul pentru a asigura deznodământul pe care şi-l dorea. Nu vei face aşa ceva!

Dar Gabriel începuse deja să vorbească şi să agraveze lucrurile:

— Dar atunci ar trebui să recunoşti ce s-a întâmplat, zise el. Cum s-a dezonorat de bunăvoie fiica ta. Bijuteria ta preţioasă ar fi umilită în public, ridiculizată, batjocorită şi dispreţuită. Iar familia ta – făcută de ocară. Începu apoi să învârtă conţinutul paharului, scoţându-l din sărite pe conte. Asta vrei?

— Findley, calmează-te, interveni John. Acceptăm soluţia adecvată pentru comportamentul lui Gabriel. Tu ocupă-te să primim aprobările necesare, şi eu şi Mary vom începe imediat să plănuim ceremonia.

— Escrocul ăsta… zise Findley cu o vehemenţă înspăimântătoare, nu se va căsători niciodată cu Elizabeth. O să-l omor cu mâinile mele înainte să permit aşa ceva.

— Nu vrei ca ei doi să se căsătorească?

— Niciodată, repetă Findley.

John era nedumerit. Norwich nu era genul de om care să lase lucrurile în voia sorţii şi să-şi plângă de milă – ci genul care tânjea după acţiune şi rezultate.

— Atunci, de ce ai venit?

Findley făcu un semn din cap spre Gabriel.

— Asta poate să-ţi spună fiul tău.

— Da, cred că da.

— Poftim? John era uluit. Cei doi combatanţi păreau să se înţeleagă într-un limbaj străin, total necunoscut lui.

— Contele e pregătit să-mi ofere bani ca să rup relaţia cu ea. Gabriel imită cu condescendenţă expresia tăioasă a lui Findley. Sunt pe aproape?

— Întocmai.

Auzind răspunsul lui Findley, John aruncă braţele în sus şi se afundă într-un scaun.

— Cu ce ar fi o astfel de înţelegere în beneficiul lui Lady Elizabeth? Ea este cea care a suferit prejudicii, dar totuşi niciunul din voi nu ia în calcul bunăstarea ei.

— Mă gândesc numai la ea, susţinu Findley. Vreau să o scot din ghearele lui ticăloase.

Luă apoi servieta pe care o adusese, scoase din ea nişte hârtii şi le împrăştie pe masa din faţa lui Gabriel. Era un contract. Gabriel îl ridică şi studie cu mare grijă termenii, apoi se uită în sus la Findley şi afişă un zâmbet răutăcios, care îl făcu pe John să intre în panică.

— Doar atât valorează reputaţia ei pentru tine? Gabriel ridică dintr-o sprânceană. Ei bine… e o sumă mizeră.

— Nu o să-ţi dau niciun bănuţ în plus.

Gabriel aruncă deoparte hârtiile.

— Atunci, sunt pe cale să devin ginerele tău. Îşi bătu cu un deget peste buze, cu un aer gânditor. Îţi dai seama, desigur, că aş putea s-o conving să se căsătorească cu mine… fără mari eforturi. Şi tu ar trebui să ne întreţii, de vreme ce nici eu, nici ea nu avem venituri personale. Cel mai probabil va trebui să ne mutăm în conacul Norwich.

Chicoti apoi cu duşmănie. Instrumentele mele de pictură sunt exagerat de scumpe. Întreabă-l pe John, că el îmi ţine registrele. Ar fi o mare risipă a resurselor tale să trebuiască să mă întreţii constant.

— N-ai îndrăzni! pufni Findley, gâtuit.

— Nu?

— O sută în plus.

— Ar trebui să plec. Gabriel se ridică. Am o întâlnire cu croitorul meu, trebuie să-mi ia măsurile pentru hainele de nuntă.

— Cinci sute.

Gabriel porni agale spre uşă.

— O mie!

Gabriel îl studie, calculând ceva în minte.

— Încă zece mii. Nu accept cu nicio liră mai puţin.

— Şi o să dispari?

— Pentru totdeauna.

— Fără întâlniri amoroase în miez de noapte? Fără mesaje transmise prin intermediul menajerei ei? Fără scrisori de amor clandestine care s-o facă să viseze la tine? Fără niciun alt contact, de niciun fel?

— Fără.

— Jură-mi!

— Îţi jur!

Ridică mâna dreaptă de parcă ar fi depus un jurământ.

— De parcă ţi-ai respecta jurământul! Findley rânji batjocoritor. Probabil mă crezi prost! Vei semna un contract legal.

— Fireşte. Gabriel făcu semn spre documentul care zăcea pe masă. Adaugă acolo zece mii şi nimeni din familia ta nu va mai auzi niciodată de mine.

— În niciun caz! exclamă John şi sări în picioare. E o sumă scandaloasă! Nu voi permite aşa ceva!

Dar amândoi îl ignorară cu desăvârşire.

— Din după-amiaza asta? îl întrebă Findley pe Gabriel.

— Îmi fac bagajele imediat ce terminăm.

— Bani bine cheltuiţi, mormăi Findley.

— Gabriel! zise John rugător, încercând să insufle discuţiei un dram de judecată sănătoasă. Nu face asta. Nu-ţi face asta ţie şi nici lui Lady Elizabeth. O să-ţi pară rău pentru totdeauna.

— Mă îndoiesc de asta.

— Ascultă ce spui! Pe John îl surprindea cruzimea de care dădea dovadă fiul său. Chiar dacă Gabriel se putea comporta ca un şarlatan, în adâncul fiinţei avea un suflet bun. Înţelegea diferenţele dintre bine şi rău. Oare ce îl apucase? Încercă atunci să adopte o altă tactică. Există pe lume lucruri mult mai rele decât să te căsătoreşti cu cineva care ţine la tine.

— Nu-mi vine în minte niciunul.

— Nu accepta banii lui mânjiţi cu sânge.

— De ce să nu îi accept? Reprezintă o avere. Mai mult decât aş putea câştiga din pictură în decursul a mai multor vieţi. Aş fi un idiot să refuz o asemenea ofertă.

— Bravo, băiete! zise Findley cu superioritate.

— Taci din gură, Findley! John încerca înnebunit să-l descurajeze pe Gabriel şi se străduia din răsputeri să găsească un argument cu care să-i poată anihila conduita neînduplecată. Dacă află Lady Elizabeth ce-ai făcut? O să fie îngrozitor de rănită.

— Nu va afla niciodată, nu-i aşa, Norwich?

— Doar peste cadavrul meu.

— Dar dacă află? îl presă John. Ultimele ei amintiri cu tine vor fi legate de această trădare! Credeam că îţi place de ea… măcar un pic…

— A fost doar sex, tată. Ştii foarte bine că mă însoţesc cu ele doar pentru bogăţiile pe care le pot acumula de pe urma lor, şi, cum ea nu are bunuri băneşti, i-am luat singurul lucru de valoare pe care-l avea. Dar acum, că voi fi remunerat pentru deranj…

— Pentru deranj? zise John gâtuit, absolut îngrozit de ceea ce auzea.

— …Nu mai am de ce să continui, adăugă sec Gabriel.

— Nu mai ştiu cine eşti.

John era scârbit şi deznădăjduit după acest episod

respingător. Cum avea să-i explice vreodată asta lui Mary?

— Ia, poftim, Preston! Findley radia, înăbuşind toate eforturile lui John de a schimba decizia fiului său. Tranzacţia a fost executată spre satisfacţia noastră reciprocă.

Findley cercetă imediat încăperea şi localiză o călimară şi un stilou pe biroul de scris aşezat în colţ. Se grăbi să le ia. Modifică în grabă varianta iniţială a documentului, îl semnă în partea de jos, apoi i-l întinse lui Gabriel ca să-l semneze şi el.

Gabriel studie acurateţea modificărilor, apoi îşi mâzgăli şi el semnătura, cu o înfloriturâ. Findley luă din nou stiloul, trasă o linie, apoi i-l întinse lui John.

— Semnează ca martor.

— Nu, ripostă John. Sunteţi nebuni amândoi.

— Chiar dacă nu vrei să validezi tranzacţia noastră, îmi rezerv dreptul să te chem ca martor. Fiul tău a jurat să respecte termenii contractului. Nu vă voi lăsa pe niciunul din voi să negaţi asta.

— De parcă eu aş lua parte la această… la această mârşăvie!

— Vom vedea. Scoase apoi o foaie albă din servietă şi îi porunci lui Gabriel: Scrie-i un bilet!

— În care să-i spun ce?

— Rămas-bun. Ce altceva credeai?

John privi cu uimire cum Gabriel făcea întocmai cum i se poruncise. Se duse la birou, şi acolo ezită o clipă, organizându-şi mental motivele înainte de a le aşterne pe hârtie. Şi îşi pecetlui astfel soarta, cu câteva mâzgălituri. Şi pe a lui Elizabeth.

Presără nisip pe scrisoare, apoi dădu să o împăturească, dar Findley se repezi spre el.

— Nu am încredere în tine. Dă-mi să citesc!

— E suficient atât?

Gabriel îi prezentă scrisoarea, iar Findley începu să analizeze cuvintele lui de adieu.

— Succint. Concis. Da, e foarte bine.

Strecură apoi bileţelul în servieta sa. Îndoiala lui John spori şi mai mult.

— Dar n-o să-i arăţi mizeria aia lipsită de sensibilitate, nu?

— Doar dacă sunt nevoit s-o fac.

— Nu eşti îngrijorat pentru sentimentele lui Elizabeth?

— Dar mă gândesc la Elizabeth, susţinu Norwich. La ea şi numai la ea.

— Şi dacă există un copil? întrebă el.

— Nu există, îl asigură Gabriel.

Din păcate, era mult mai puţin încrezător decât şi-ar fi dorit John, aşa că simţi cum i se strânge inima. Posibilitatea ca Gabriel să aibă un copil, dar ca ei să nu-l vadă niciodată crescând i se părea de neimaginat. Se întoarse apoi spre Findley şi-l rugă:

— Dacă există vreun copil, promite-mi că îl vei aduce aici, ca eu şi Mary să îl putem creşte. Înţeleg că nu-ţi pasă deloc de mine, dar cândva ai avut o oarecare afecţiune pentru ea. Te rog, promite-mi că o s-o faci, ca o favoare pentru Mary.

Findley tresări, de parcă acea rugăminte l-ar fi făcut să se cutremure până în măduva oaselor, dar îşi reveni repede.

— Dacă se întâmplă ce e mai rău şi există un copil, mai degrabă l-aş lăsa pe treptele unei biserici decât să ţi-l aduc ţie.

John rămase perplex. Dacă ar fi existat, pruncul acela ar fi fost singurul nepot al lui şi al lui Findley! Oare chiar s-ar fi putut debarasa de el cu atâta uşurinţă?

— Nu poţi vorbi serios.

— O, ba da, zise el, îndepărtând nemulţumirile lui John cu o simplă fluturare a mâinii. Încep să nu mai am răbdare cu detaliile. Hai să terminăm mai repede!

După aceea mai scoase ceva din servieta sa: un contract bancar, întocmit în avans pe numele lui Gabriel. Findley fusese extrem de sigur de caracterul lui Gabriel! Findley completă apoi suma corespunzătoare şi i-l arătă lui Gabriel, care studie cifrele cu o bucurie mult mai mare decât s-ar fi cuvenit în acea situaţie cumplită. După ce ajunse la rezultatul dorit, Findley îşi îndesă cu îngâmfare în

servietă documentele înfiorătoare şi se pregăti de plecare.

— În după-amiaza asta, da, Cristofore?

— De îndată ce o să am banii.

— Mergi imediat la bancherul meu. Are ordin să se ocupe de tine.

— Minunat! Aştept cu nerăbdare.

— O să ies singur. Nu te obosi să te ridici, îi zise apoi lui John, după care plecă.

John se încruntă la fiul său ingrat, pe care nu-l mai înţelegea. O tăcere apăsătoare se instală în încăpere, în timp ce ascultau amândoi cum Findley îşi închidea servieta cu documente. Norwich plecă fluierând încântat. În mod evident, se gândea că lucrurile se încheiaseră cu succes în cele din urmă.

În clipa în care se auzi uşa închizându-se, John explodă de furie.

— Eşti mândru de tine?

— Nu chiar.

— Ei bine, am una şi mai bună de atât: Mi-e îngrozitor de ruşine cu tine.

— Am făcut ce am considerat că e cel mai bine.

— Serios? pufni John ironic. O să-i spun asta lui Lady Elizabeth data viitoare când voi da ochii cu ea.

John se simţea peste măsură de îmbătrânit. Se retrase apoi, părăsind încăperea, înainte ca Gabriel să îi poată răspunde cu vreo scuză penibilă. Urcă scările descurajat şi disperat... Pe de altă parte, era extrem de fericit că Mary îl aştepta sus.

Capitolul 20

Elizabeth se grăbi să coboare scările. Fustele rochiei ei roz fluturau în urma sa şi panglicile pălăriei i se încolăceau printre degete. Medalionul lui Gabriel îi atârna pe un lanţ în jurul gâtului, ca o completare simplă şi frumoasă a ţinutei sale vesele. Îl atingea absentă cu

buricele degetelor. Îi plăcea faptul că atingerea medalionului o făcea să se simtă şi mai aproape de el.

Trei zile! Trecuseră trei zile lungi, mizerabile şi fără de sfârşit de când nu îl mai vizitase! Ultima lor întâlnire de vineri părea să fi avut loc cu secole în urmă, iar acum şedinţa lor de luni se apropia cu paşi repezi! Şi abia dacă mai rezista. Aşteptarea se încheiase în sfârşit! În scurt timp, urma să fie în atelierul lui Gabriel, în braţele lui, în patul lui – şi deja se cutremura de plăcere.

Oare de ce însemna atât de mult pentru ea ticălosul acela? Devenise totul… soarele şi luna, stelele de pe cer, aerul, apa şi însăşi viaţa. Dumnezeule, era o femeie extrem de nesăbuită pentru că cedase farmecelor şi manipulărilor lui. Fiecare fărâmă din fiinţa sa era conştientă de nebunia ei, dar, cu toate acestea, nu se putea opri.

Era un chin pentru ea să îndure o oră – sau chiar şi un singur minut! — fără el! Gabriel îi oferise o direcţie şi un scop în viaţă şi o obligase să-şi evalueze prezentul şi viitorul. Dusese o viaţă atât de tristă şi de nefericită, iar apoi apăruse el în lumea ei anostă, precum o cometă în flăcări spintecând cerul, şi de atunci nimic nu mai fusese la fel.

Grijile zilnice legate de Charlotte, temerile irelevante cu privire la pierderea statutului său, plictiseala şi apatia… nimic nu mai conta. Exista un singur lucru pe care-l ştia cu certitudine şi care era cel mai important: că îl iubea pe Gabriel! Din tot sufletul ei! Restul lucrurilor nu erau nimic altceva decât o mică distragere a atenţiei. Şi nu mai contau deloc în faţa pasiunii mistuitoare pe care o simţea pentru acel ticălos îndrăzneţ.

Ţopăi prin casă, zglobie, gândindu-se cât de glorioasă fusese întâlnirea lor precedentă. Făcuseră dragoste iar şi iar. Dur şi obscen, uşor şi tandru, îi arătase cât de mult o dorea, dar îşi exprimase şi devotamentul faţă de ea. Cu confesiuni blânde şi vorbe dulci… Gabriel îi arătase că inima lui era complet implicată în relaţie – chiar dacă în acelaşi timp continua să pretindă că nu exista niciun soi de afecţiune pe termen lung.

După modul afectuos în care îşi luaseră rămas-bun, Elizabeth nu avea să creadă vreodată afirmaţiile lui cum că nu le era sortit să fie împreună. Stătuse în pragul uşii atelierului său, dorindu-şi să nu mai fie niciodată nevoită să plece. Amândoi fuseseră răvăşiţi şi satisfăcuţi, şi zăbovise îndelung când o sărutase de rămas-bun – fiind incapabil să se despartă de ea până în clipa în care sunase ceasul, anunţând în mod ingrat încheierea şedinţei lor. Iar după aceea ea fugise – precum Cenuşăreasa de la bal –, dar nu înainte ca el s-o strângă în braţe şi să-i şoptească vorbe de amor în italiană, nu înainte să îi atingă părul şi faţa, de parcă ar fi încercat să le înveţe pe dinafară – ca şi când ar fi fost ultima lui ocazie să facă asta.

„Nu dacă am şi eu un cuvânt de spus în treaba asta!” îşi jurase sieşi.

Chiar dacă el susţinea că aventura lor era pe cale să ia sfârşit, Elizabeth nu era dispusă să renunţe atât de uşor. Trebuia să existe o cale prin care să-l poată convinge că erau meniţi să fie împreună.

Nu-şi mai amintea exact când i se arătase soluţia evidentă, dar ceea ce conta era că apăruse, şi nu putea să nu se mai gândească la ea, pentru că i se părea lucrul corect de făcut: voia ca Gabriel să fie soţul ei şi nu se putea mulţumi cu nimic mai puţin.

Evitaseră subiectul acela de câteva ori. O dată, Gabriel chiar încercase în mod intenţionat să o sperie. O întrebase rece şi detaşat dacă era dispusă să înfrunte furtuna care s-ar fi iscat dacă s-ar fi căsătorit. Şi, oricât de ruşine îi era să recunoască, planul său funcţionase. O speriase pentru moment, făcând-o să deplângă toate lucrurile la care ar fi renunţat dacă s-ar fi căsătorit cu el şi să se fâstâcească, prea timidă să mai deschidă subiectul din nou.

Dar de atunci cugetase îndelung la acea posibilitate, perpelindu-se cu privire la capcanele şi la pericolele pe care le-ar fi avut de înfruntat dacă ar fi rămas cu el, şi îşi dăduse seama… Dacă se căsătoreau, nu trebuia să renunţe la nimic din tot ce era important pentru ea.

De ce i-ar fi păsat ei dacă alţii o dispreţuiau pentru cel pe care-l alesese ca soţ? De ce să o preocupe părerile altora? La ce ar fi renunţat cu adevărat dacă se avânta cu capul înainte? La câţiva prieteni care oricum nu-i fuseseră niciodată prea apropiaţi. La un tată pe care nu-l interesase niciodată fericirea ei. Şi la o situaţie domestică îngrozitoare, care se deteriora constant şi care nu era pe cale să se îmbunătăţească.

Când alternativa era să aibă o viaţă şi o familie cu Gabriel, alegerea i se părea atât de simplă, că nu avea cum să nu fie cea corectă.

Da, el făcuse în trecut lucruri de care nu era deloc mândru. Avusese o copilărie dificilă. Iar ca adult îşi câştigase existenţa făcând tot feluri de lucruri îndoielnice. Poate că unii oameni l-ar fi numit escroc, trădător sau şarlatan, şi cu siguranţă era şi ea conştientă de înclinaţiile lui libertine, dar pur şi simplu nu putea scăpa de senzaţia aceea ciudată că ar fi fost dispus să se schimbe – numai şi numai pentru ea.

Avuseseră multe discuţii intime, şi Elizabeth era convinsă că Gabriel se simţea singur, că îl obosise existenţa sa precară şi că era dornic să o ia de la început. Dacă îi ignora trecutul sau înclinaţiile de până atunci, era un tip sincer, blând şi de încredere, iar ea era sigură că nu putea lua altă decizie mai bună cu privire la cine să fie soţul ei.

Nu-i mai rămânea decât să-l convingă pe nerodul acela încăpăţânat să fie de acord!

Zâmbi larg în clipa când ajunse în foaier – închipuindu-şi toate modalităţile obraznice şi depravate în care avea să-l convingă. Ba, mai mult de atât, ştia exact cum să obţină ceea ce-şi dorea. Gabriel nu putea rezista jocurilor sexuale şi, aşa cum observase încă de timpuriu, atunci când era excitat, devenea precum plastilina în mâinile sale. Era iubire. Dar era şi un război. Şi intenţiona să câştige fiecare bătălie.

Era nevoie de toată priceperea ei carnală, trebuia să pună în aplicare toate tehnicile indecente pe care le învăţase de la el, dar ştia că îl putea face să cedeze. Era

hotărâtă să reuşească şi râse veselă – nu se putea abţine să nu arate măcar o mică parte din fericirea efervescentă pe care o simţea. Gabriel Cristofore nu cunoscuse niciodată această parte a ei! Avea să-l facă pe nemernic s-o aştepte la altar, înainte să-şi dea seama ce se întâmpla cu el!

Apăru o servitoare, care îi aduse şalul. În timp ce femeia i-l punea pe umeri, Elizabeth privi pe fereastră, ca să se asigure că trăsura era gata. Se întoarse să plece, când – spre consternarea ei – o văzu pe Charlotte venind agale pe coridor, iar asta o făcu să mârâie în sinea ei. În clipa aceea nu avea răbdarea necesară să îndure încă o conversaţie bizară cu fata aia îngrozitoare!

Elizabeth nu reuşea să-şi dea seama ce se întâmplase cu Charlotte. Fusese mereu o persoană dificilă, dar de ceva vreme se purta de-a dreptul ciudat, pândind pe la colţuri şi făcând tot felul de aluzii ciudate. Părea invidioasă sau plină de resentimente faţă de noile ei distracţii – ba, mai mult, părea chiar suspicioasă şi vigilentă în privinţa comportamentului ei, iar Elizabeth nu putea înţelege de ce. În mod normal, Charlotte era atât de absorbită de sine, încât abia dacă dădea atenţie evenimentelor – sau persoanelor – care nu o afectau în mod direct. Şi, înainte, aproape că nici nu observase nimic care avea legătură cu Elizabeth.

— Ieşi în oraş? o întrebă cu ipocrizie.

— Da, zise Elizabeth, fără să-i ofere absolut nicio explicaţie suplimentară.

Charlotte studie cu atenţie rochia pe care o purta Elizabeth, apoi zise:

— Te duci să-l vizitezi pe… artistul ăla al tău?

— Ai vreo problemă cu faptul că îmi fac un portret?

— Eu? întrebă ea şi afişă dintr-odată o expresie inocentă, dar în acelaşi timp mortală. De ce ai crede asta?

— Eşti foarte deranjată de activităţile mele. Elizabeth îşi puse mănuşile şi termină cu o mişcare bruscă, pentru a sublinia afirmaţia. Dacă te preocupă ceva, spune ce anume şi termină odată cu asta.

— Nu am nimic să-ţi spun, deşi… Avea o sclipire

ciudată în ochi şi gura ei luase forma unui zâmbet sălbatic. A sosit contele, şi s-ar putea să aibă el să-ţi spună ceva.

Minunat! Exact ce-i lipsea: o întrevedere cu contele! Nu-l mai văzuse pe tatăl ei de zile întregi. Fusese absent cu desăvârşire – nici măcar nu mai ajunsese la cină, cum făcea de obicei, iar acum, că apăruse, Elizabeth nu voia să fie deranjată cu orice problemă minoră care nu-i dădea lui pace.

Charlotte n-avea decât să se ocupe ea! În fond, de aceea o şi luase de soţie!

— Ei bine, va trebui să mai aştepte. Plec.

Din păcate, tatăl ei alese tocmai acel moment ca să apară din partea din spate a casei, iar Elizabeth clocotea deja de frustrare, ştiind că nu mai putea scăpa!

— Elizabeth, trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu pot, tată. Am un angajament.

Sperând să evite orice conflict, se duse apoi la uşă – comportându-se cu îndrăzneală, de parcă el i-ar fi dat permisiunea să plece.

Contele îi studie hainele, cu o expresie îndurerată pe chip.

— Te duci să pozezi pentru portret?

— Da. În mod normal, tatăl ei nu acorda vreo atenţie planurilor ei, aşa că fu uimită să vadă că îşi amintea.

— Nu vei putea participa.

Charlotte chicoti cu răutate, dar Elizabeth o ignoră.

— Dar sunt aşteptată.

— Va trebui să anulezi întâlnirea. Mă tem că asta nu poate aştepta.

— Ţi-am zis eu, repetă Charlotte copilăreşte.

Contele se încruntă la ea – de parcă abia atunci observa pentru prima oară că era şi soţia lui de faţă. Elizabeth clocotea de nervi. De ce? De ce se căsătorise cu ea în mod nesăbuit dacă – şapte luni mai târziu – fata era aproape invizibilă pentru el?

— Du-te în camera ta, Charlotte, ordonă contele.

— Dar eu…

— Du-te! îi porunci încă o dată cu atâta fermitate,

încât fata se îndepărtă şi începu să urce scările.

Înainte să dispară la etaj, Charlotte se uită cu aroganţă peste balustradă, la Elizabeth.

— Bucuraţi-vă de discuţie!

Contele aşteptă până când sunetul paşilor lui Charlotte se stinse complet, apoi plecă şi el. Elizabeth porni după el, şi brusc i se păru că tatăl ei arăta dintr-odată îmbătrânit. Părea tras la faţă şi mai puţin puternic – îşi pierduse şi alura aceea impunătoare –, iar Elizabeth se gândi imediat că poate tatăl ei era bolnav. Gândul acela o neliniştea, pentru că fusese mereu un om puternic şi impunător şi aproape ajunsese să-l vadă ca fiind invincibil.

Intrară în biblioteca lui, unde el se duse imediat şi se aşeză la birou.

— Închide uşa, te rog!

Ea se supuse, apoi păşi prin cameră şi-şi trase un scaun. Tatăl ei se juca cu nişte hârtii, scotocind neatent printre ele şi părând incapabil să înceapă discuţia. Elizabeth decise să-i facă mai uşoară tranziţia spre ceea ce urma să fie – în mod evident – o destăinuire dificilă.

— Nu te simţi bine, tată?

— Sunt bine, zise el şi se încruntă, neobişnuit de nesigur. Ba, de fapt, nu sunt bine. Trebuie să discut cu tine o problemă foarte delicată, dar şi extrem de importantă, şi nu ştiu de unde să încep.

— Poţi să-mi spui orice. Ştii asta!

O cercetă apoi nedumerit, într-un mod tulburător.

— Am fost mereu sinceri unul cu celălalt, nu-i aşa?

— Da. Neliniştea îi acceleră bătăile inimii. Oare era pe moarte? Ce s-a întâmplat?

— Am primit o scrisoare în weekend. Mi-a fost dată mie din greşeală, şi am deschis-o fără să-mi dau seama că era pentru tine.

— O scrisoare?

Mintea începu să-i alerge frenetic în toate direcţiile. Dar cine i-ar fi scris ei? Şi care putea să fie conţinutul scrisorii de îl adusese pe tatăl ei într-o stare atât de îngrozitoare?

— Da. Îmi pare rău că am citit-o. Nu am vrut.

Scoase din sertar scrisoarea misterioasă şi i-o dădu. Dar ea rămase pur şi simplu încremenită, holbându-se la ea. Îi era teamă să o atingă – ceea ce era o prostie. Totuşi, se simţea copleşită de o senzaţie ciudată că viaţa ei avea să se schimbe radical după ce avea să citească acele rânduri.

Îndepărtă o asemenea idee absurdă, ridică scrisoarea şi… simţi cum i se taie răsuflarea. Recunoscu imediat scrisul de mână cu înfloriturile al lui Gabriel. Parcurse conţinutul concis cu o viteză ce se învecina cu nebunia.

— Nu se poate… Rămase apoi fără cuvinte. Avea senzaţia că încăperea se întuneca în jurul ei şi nu mai era deloc conştientă de prezenţa tatălui ei sau de locul în care se afla.

Gabriel nu voia să o mai vadă niciodată! Avea o altă iubită! Susţinea că avusese şansa să întâlnească o văduvă cu fonduri nelimitate şi că nu putea rata ocazia de a o cunoaşte mai bine. Îi cerea în mod brutal să nu îndrăznească să mai treacă pe la el, pentru că nu se ştia peste ce ar fi putut da acolo, şi îi spunea că nu voia ca ea să sufere.

Chiar putea să fie atât de crud? Atât de nemilos? Oare ea însemnase chiar atât de puţin pentru el?

În timp ce ea considerase că erau doi iubiţi nefericiţi care aveau nevoie de timp ca să ajungă la un numitor comun, el ieşise în oraş şi cutreierase foaierele teatrelor – căutând o altă femeie nevinovată pe care s-o jefuiască!

Cum era posibil să se fi înşelat atât de mult în privinţa lui?

Întrebarea aceasta umilitoare îi răsuna în minte şi o aduse înapoi la realitate. Gabriel o iubea! Chiar o iubea! Nicio astfel de scrisoare ridicolă nu o putea face să se îndoiască de acest fapt. Corespondenţa aceea inexplicabilă nu avea niciun sens. De fapt, toată povestea cu scrisoarea părea cam ciudată. Apariţia scrisorii şi faptul că îşi lua adio de la ea într-un mod atât de abrupt o nedumereau şi o determinau să conteste veridicitatea acelui mesaj.

Nu credea că el ar fi respins-o aşa! Dar, în acelaşi timp, o voce îi răsuna în minte: Ce ştia de fapt despre Gabriel? Oare chiar era posibil s-o părăsească fără nicio remuşcare? Iar dacă acest mesaj era autentic, ce însemna asta pentru ea?

— Am făcut nişte cercetări, Elizabeth. Vocea tatălui ei îi străpunse disperarea şi o atrase înapoi în discuţia pe care el părea hotărât s-o ducă la bun sfârşit. Şi am aflat totul despre domnul Cristofore şi înclinaţiile lui imorale. Aşa că trebuie să te întreb…

— Ce anume?

Începu să clipească de parcă tocmai ieşise dintr-o încăpere întunecată drept în lumina strălucitoare a soarelui.

— Ai avut o aventură sexuală cu el? Când ea refuză să-i ofere un răspuns, el o îndemnă: Aş vrea să aud asta de la tine, fata mea.

Ea îl ţintui cu privirea, cu mare îndrăzneală. Nu putea vorbi despre idila ei romantică fantastică. Nu pentru că era ruşinată sau jenată, ci pentru că întâlnirile secrete de la căsuţa lui Gabriel se numărau printre puţinele ei amintiri frumoase, şi nu dorea să le împărtăşească cu nimeni.

— De unde ai aflat? ripostă Elizabeth.

— Aşadar, recunoşti?

— Spune-mi cum ai aflat!

— Nu contează.

— Contează pentru mine. Se priveau unul pe altul fără să spună vreun cuvânt, când, deodată, Elizabeth înţelese cum se aflase despre aventura ei. A fost Charlotte, nu-i aşa? Tu ai îndemnat-o să se strecoare şi să mă spioneze? Sau a făcut-o din proprie iniţiativă?

— Nu da vina pe Charlotte că ai fost prinsă comiţând un păcat care a fost numai vina ta.

„Adevărat!” se gândi ea cu amărăciune.

— Nu-i de mirare că s-a comportat aşa ciudat. Probabil nu-şi mai încape în piele de bucurie.

Fără niciun avertisment, ochii i se umplură de lacrimi – nu din cauza ipocriziei lui Charlotte sau a cenzurii tatălui ei, ci pentru că fu copleşită de un sentiment îngrozitor de

pierdere, care se născu în clipa în care îşi dădu seama că era foarte probabil să nu-l mai vadă niciodată pe Gabriel.

Cum ar mai fi putut continua să trăiască aşa?

— Şi acum? întrebă ea.

— Nu există nicio modalitate uşoară de a deschide acest subiect. Agitat, contele începu să bată cu mâna în birou. E posibil să existe un copil?

— Nu ştiu… ăăă… Cum aş putea şti asta?

— Deci există posibilitatea?

Întrebările lui o făcură să coboare privirea în pământ. Era mult prea mâhnită ca să mai menţină contactul vizual, aşa că se uită la covor. Atunci când fusese prinsă în mrejele pasiunii cu Gabriel, orice rezultat capricios i se păruse bun – chiar şi să poarte un copil –, dar acum, când tatăl ei evalua cu sânge-rece situaţia în liniştea biroului său – şi dezamăgirea, şi nemulţumirea lui erau mai mult decât evidente –, nu se mai simţea altfel decât nechibzuită şi imatură, ca o femeie care se avântase cu neatenţie şi imprudenţă într-o aventură amoroasă, fără să ţină câtuşi de puţin cont de consecinţe.

Aparent, sosise clipa în care trebuia să înfrunte consecinţele acţiunilor sale, şi – după cum sublinia cu îndârjire tatăl ei – ea era singura vinovată de faptele ei. Urma să culeagă roadele păcatului său şi trebuia să accepte orice pedeapsă pe care binevoia contele să o arunce asupra ei.

— Ei bine, draga mea, o alină contele, vom avea un răspuns în câteva săptămâni.

Elizabeth nu se putu concentra decât asupra acelei dovezi de afecţiune. În douăzeci şi şapte de ani, tatăl ei nu îi spusese niciodată „draga mea”, iar asta aprinse în ea o scânteie de speranţă că poate lucrurile nu aveau să se termine chiar atât de rău.

— Te trimit la Norwich, zise el. Dacă situaţia ia o întorsătură rea… Elizabeth presupuse că prin asta se referea la o potenţială sarcină. Atunci vom reevalua problema.

— De ce?

— Pentru că atunci vom avea nevoie de un alt loc în care să stai izolată. Un loc retras şi privat, ca nimeni să nu afle niciodată despre ruşinea ta.

Contele considera dragostea ei pentru Gabriel ca fiind nimic mai mult decât o umilinţă care trebuia ascunsă de ochii lumii. Ba, mai mult, respingea posibilitatea ca ea să fi avut orice fel de sentimente reale pentru el! Lacrimile începură să-i curgă şuvoaie pe obraji, dar Elizabeth le îndepărtă imediat fără milă.

Cum era posibil ca marea ei iubire şi pasiune să se termine astfel?

— Bun, continuă apoi contele, dând dovadă de mai multă înţelegere decât îl considerase vreodată capabil. O să-ţi faci bagajele şi o să pleci chiar astăzi la Norwich. Vei sta plecată cel puţin o lună. Poate două. Ieşi apoi din spatele biroului şi veni să o bată pe umăr. Vrem să-i dăm domnului Cristofore suficient timp să părăsească împrejurimile, astfel încât să nu ne mai deranjeze niciodată.

Îşi ţinea în continuare privirea în pământ şi deodată înţelese ce însemna afirmaţia tatălui său. Se îndreptă apoi imediat.

— Ai fost să-l vezi, îl acuză ea. Ai vorbit cu el, zise şi sări imediat în picioare.

Surprins de vehemenţa ei, contele se îndepărtă, căutând încă o dată siguranţa locului din spatele biroului său.

— Nu fi ridicolă! De parcă eu m-aş asocia vreodată cu un ticălos fără conştiinţă ca el.

— Minţi. Elizabeth era dintr-odată extrem de furioasă, aşa că îşi aşeză palmele pe birou şi se aplecă spre el. Tată, ce-ai făcut?

— Nimic. Vorbeşti prostii.

Se îndepărtă violent, mustrându-se că se lăsase atât de uşor convinsă să se îndoiască de Gabriel.

— Nu cred nimic din ce ai spus.

— Trebuie să mă crezi, Elizabeth.

— L-ai constrâns să scrie scrisoarea asta, nu-i aşa? Panicată şi alarmată, începuse deja să-şi imagineze

comportamentul mişelesc al tatălui ei. Trebuie să vorbesc cu el.

— Nu te pot lăsa să faci asta.

Se răsuci apoi să plece, dar era atât de tulburată de cele întâmplate, încât nu putea zări uşa care se afla chiar în faţa ei. Înainte să se poată aduna şi să fugă, contele se afla deja în dreptul ei şi îi puse o mână pe braţ pentru a o opri.

— Elizabeth, ascultă-mă! Bărbatul ăla nu este cine crezi tu că e.

— Nu încerca să mă convingi de cum e el de fapt! replică ea, aproape strigând. Nu ştii nimic despre el.

— Ştiu mai multe decât aş vrea, zise ţinând-o strâns de mână, ca să nu-i poată scăpa. O împinse înspre biroul său şi ridică hârtiile – care erau aşezate într-un teanc ordonat –, vârându-i-le sub nas. Uită-te ce am aici! Haide, uită-te! Atât de puţin îi pasă de tine!

Copleşită de durere, Elizabeth nu reuşi iniţial să se concentreze îndeajuns cât să distingă scrisul, dar apoi, treptat, începu să descifreze cuvintele – şi erau devastator de dure.

Eu, Gabriel Cristofore, recunosc şi afirm că am avut relaţii sexuale ilicite cu Lady Elizabeth Harcourt, fiică a contelui de Norwich...

Începu să citească înnebunită fragmente din ceea ce scria.

... Relaţia a avut loc în totalitate la îndemnul şi instigarea mea, şi sunt pe deplin responsabil de orice prejudicii, inclusiv de pierderea virginităţii ei...

Nu citea suficient de repede, aşa că tatăl ei îi smulse foile din mână şi dădu la ultima pagină.

— Aici. Citeşte asta!

Drept compensaţie pentru acordul meu de a nu o mai contacta niciodată pe Lady Elizabeth, sunt de acord să

primesc suma oferită de...

Atenţia ei se mută imediat la linia din josul paginii, unde propria lui semnătură îl condamna.

Dar, cu toate că semnătura era acolo – clar vizibilă –, lui Elizabeth tot nu-i venea să creadă.

— Este un fals. Trebuie să fie. La fel şi scrisoarea. Tu le-ai falsificat!

— Nu! Sunt la fel de reale ca mine şi ca tine.

— Sunt neadevăruri pe care le-ai inventat! Ca să mă bulversezi. Să mă descurajezi.

— El s-a oferit voluntar să scrie blestemata asta de scrisoare şi abia aştepta să semneze contractul.

— Ai pus cumva presiune asupra lui ca s-o facă.

— Da, mărturisesc! Asta am făcut! Folosind bani! Şi el a negociat preţul pentru care ar fi de acord să te lase în pace.

— Nu, nu, se tângui ea. Gabriel nu mi-ar face niciodată aşa ceva.

— Ai fi surprinsă ce păcate poate fi convins să comită un om dacă i se flutură îndeajuns de mulţi bani pe sub nas.

— Deci susţii că totul a fost ideea lui? Că asta şi-a dorit? Era peste măsură de furioasă şi de neîncrezătoare.

— Eu i-am oferit, şi el a profitat de ocazie uite-aşa!

Contele pocni din degete.

— O, tată, cum ai putut? Se eliberă din strânsoarea mâinii lui. El era singurul lucru care conta pentru mine. Singurul de care îmi păsa. Începură să i se reverse lacrimi pe obraji şi înghiţi ca să-şi îndepărteze nodul din gât. Singurul lucru care îmi mai aducea un pic de bucurie.

— Nu te-a meritat niciodată! afirmă cu severitate contele. N-a meritat nici loialitatea, nici dragostea ta şi cu siguranţă nu le merită nici acum! Nu după această... după această trădare! O prinse apoi de umeri şi o scuturâ bine. Nu înţelegi? Ai fost doar o ţintă, un premiu pe care să-l scoată la vânzare la momentul potrivit. S-a purtat ca un blestemat de tâlhar!

— Nu a fost aşa! El nu e aşa! Elizabeth făcu un pas ca

să se îndepărteze de tatăl ei, apoi încă unul. N-o să te iert niciodată!

Se răsuci apoi şi fugi cât putu de repede.

— Elizabeth! urlă după ea.

Contele se opri exasperat o perioadă lungă de timp, iar întârzierea lui îi oferi fetei un avantaj. Apoi se grăbi după ea pe hol, cu paşi greoi şi autoritari, dar furia şi neliniştea o făceau să alerge mult prea repede ca să o mai poată ajunge din urmă.

Trebuia să se întâlnească cu Gabriel… faţă în faţă. Trebuia să-l privească în ochi şi să-l întrebe dacă tot ce susţinea tatăl ei era adevărat. Dacă avea să stea în faţa lui, n-avea să o poată minţi, să o evite sau să se sustragă. Trebuia să afle adevărul, chiar cu riscul de-a se alege cu inima frântă. Trebuia să afle cum se ajunsese la acea confruntare, cum decursese întâlnirea… şi cum se finalizase afacerea.

Oare Gabriel o trădase? Sau tatăl ei? Sau poate că amândoi complotaseră împotriva ei şi niciunul dintre ei nu simţea niciun pic de compasiune autentică sau de afecţiune pentru ea?

Ieşi afară furtunos. Era extrem de agitată, şi sări imediat în trăsură. Strigă către vizitiu adresa lui Gabriel, care o aşteptase răbdător să vină. Simţind că era profund tulburată, omul dădu tare din bici, astfel încât caii să gonească pe alee şi să iasă în stradă. Trăsura dispăru în galopul cailor, cu mult înainte să ajungă afară contele, care încă striga numele fiicei lui.

*

Charlotte părăsi colţişorul ei secret de lângă hornul de la etaj, apoi ieşi tiptil pe coridor şi cercetă împrejurimile. Nu trecea niciun servitor pe acolo, aşa că se îndreptă liniştită spre dormitorul ei. Un zâmbet răuvoitor i se instală pe chip când reproduse în minte cearta delicioasă la care tocmai trăsese cu urechea.

Răzbunarea era extrem de dulce!

Când ajunse în camera ei, descoperi că una dintre servitoare făcea curăţenie.

— Hei, tu! Pune să mi se pregătească trăsura, porunci ea. E o zi minunată. Am să merg la cumpărături. Am chef să-mi cumpăr o rochie nouă. Şi poate şi o pălărie.

Servitoarea inaptă dispăru într-o clipită, iar Charlotte zăbovi în faţa oglinzii, aranjându-şi buclele şi aşteptând să fie anunţată că trăsura era gata.

Capitolul 21

Gabriel aruncă vreo câteva haine în geamantanul său, apoi se îndreptă spre scări. Trecuse mult timp de când nu-şi mai făcuse bagajele şi nu mai fugise aşa, dintr-un impuls de moment. El şi John scăpaseră astfel din multe locuri de-a lungul anilor copilăriei lui – urmăriţi fiind de rude demente, de colectori de datorii sau de soţi furioşi care se săturaseră de obiceiurile libidinoase ale tatălui său.

Tânăr fiind, lui Gabriel îi plăcuseră plecările lor grăbite, considerându-le adevărate distracţii. Dar când reflectase asupra lor ca adult, înţelesese că erau cu mult mai înfricoşătoare decât bănuise el vreodată. Cu toate acestea, John se comportase întotdeauna de parcă porneau într-o nouă aventură şi ascunsese cu grijă nivelul pericolului.

Era obişnuit să umble cu traista în spinare, să se descurce cum putea şi să trăiască de pe o zi pe alta. Totuşi, pe măsură ce se apropia de foaier, recunoscu în sinea lui că nu-i fusese deloc dor de vremurile acelea. La urma urmei, stabilitatea avea avantajele ei, la fel şi statornicia şi echilibrul, şi, deşi spera ca plecarea lui să fie ceva temporar, regreta din tot sufletul că se vedea obligat să facă acest pas. Dar nu mai putea rămâne acolo. Elizabeth urma să-l caute, era sigur de asta. Norwich avea să o reţină acasă, pentru moment, ca să o împiedice să-l viziteze – ori cu vorba bună, ori aplicând nişte măsuri mai drastice, dar,

orice ar fi făcut, ea urma să reuşească să fugă de acasă în cele din urmă. N-avea să se lase până nu afla ce anume îl făcuse pe Gabriel să rupă din nou relaţia cu ea.

În fond, nu făcuse la fel şi ultima data? Atunci când încercase să rupă orice legătură dintre ei, ea se grăbise să vină la el ca să-i ceară răspunsuri. Şi asta se întâmplase înainte ca ei doi să devină iubiţi!

Urma să insiste să-i dea o explicaţie, şi, la cât de laş era, pur şi simplu nu putea să dea ochii cu ea. Nu putea găsi nicio justificare pentru ceea ce făcuse. Nu putea face altceva decât să fugă şi să se ascundă. În fond, acesta era artificiul la care excelase aproape toată viaţa lui.

Trebuia să ţină totuşi cont şi de ceea ce gândea John în acel moment. Şi, cum tatăl lui era cu adevărat supărat, cel mai bun curs de acţiune era să dispară. Erau amândoi extrem de încăpăţânaţi şi avuseseră multe divergenţe, certuri şi ciorovăieli de-a lungul timpului, dar nu existase totuşi niciodată vreo ostilitate persistentă între ei. Erau mult prea apropiaţi şi trecuseră prin prea multe împreună ca să rămână certaţi. Dar, cu toate acestea, în momentul acela, John era mai supărat şi mai furios decât îl văzuse vreodată Gabriel – şi, în mod evident, nu era dispus să-l ierte, ca de obicei. Era prima dată când Gabriel îl împinsese dincolo de orice limite. Dar la starea pe care o avea, nici el nu era dispus să se ducă să-şi ceară iertare.

El fusese cel nevoit să îndure insultele şi abuzurile lui Norwich. El fusese cel care trebuise să-şi muşte limba şi să tacă în timp ce nemernicul acela încrezut spumega în salonul lor. El fusese cel care văzuse în asta ocazia perfectă de îmbogăţise şi profitase de ea. Dar îl mulţumise asta pe John?

Nu. Iar Gabriel era furios din această pricină.

Norwich plecase cu nasul pe sus, crezând în mod arogant şi prostesc că ieşise victorios, când, de fapt, era mult prea prost să înţeleagă că Gabriel îl storsese de zece mii de lire sterline… fără nici cel mai mic efort!

Contele îl plătise exagerat de mult pe Gabriel ca să-l convingă să facă lucrul pentru care el se pregătise de fapt

dintotdeauna – să pună capăt acelei relaţii pe care o avea cu Elizabeth. Dar John nici măcar nu-l felicitase pe Gabriel pentru gândirea sa rapidă sau pentru soluţia inteligentă pe o găsise pentru a ieşi din impas. Nu spusese nici măcar un cuvânt prin care să îl felicite. Sau vreo laudă. Nu existase niciun toast prin care să sărbătorească succesul lor.

În schimb, John afirmase că lui Elizabeth i se făcuse un mare rău, când, de fapt, nimic nu era mai departe de adevăr.

John şi Norwich erau duşmani înverşunaţi, iar Gabriel îl condusese abil pe acel mitocan înfumurat spre cea mai simplă înşelăciune în care fusese vreodată implicat. Cu toate acestea, tatăl lui nu se obosise să arate nici cel mai mic semn de recunoştinţă. Gabriel era îndreptăţit să fie furios şi nici nu ştia când – sau dacă – avea să se mai liniştească.

Aventura lui cu Elizabeth începuse să dea semne că se apropia de sfârşit, dar el nu fusese suficient de puternic încât să-i pună capăt şi nici ea nu avusese tăria să-şi ia rămas-bun definitiv. Aşa că îşi continuaseră idila, până când ajunseseră în punctul în care riscaseră să fie descoperiţi în orice clipă. Şi, din cauza nebuniei lor, se întâmplase ce era mai rău. Tatăl ei le aflase păcatul, iar din cauza asta se văzuseră nevoiţi să-şi ia rămas-bun mai devreme decât era de aşteptat şi într-un mod mult mai abrupt decât ar fi crezut oricare dintre ei. Pe de altă parte însă, despărţirea aceea definitivă se dovedea un deznodământ potrivit.

În ciuda protestelor lui John, planul lui Gabriel – de a-l păcăli pe Norwich şi de a-l uşura de nişte bani – era o soluţie fantastică, la care acesta din urmă nu se gândise nicio clipă înainte de apariţia nepoftită a contelui. Era absolut extaziat de faptul că fusese suficient de iscusit încât să reacţioneze în mod abil şi că reuşise să obţină un profit minunat în urma acelui calvar.

Norwich era un om alunecos şi viclean. Urma să se ocupe cu precauţie de Elizabeth, aşa că nu exista nicio şansă ca ea să afle despre acordul pe care-l semnaseră. Cu siguranţă urma să fie supărată o vreme şi pentru că

fuseseră descoperiţi, şi pentru felul în care el o părăsise – fără măcar a-şi lua personal bun-rămas. Dar supărarea ei avea să dispară în cele din urmă, iar idila lor urma să se termine şi pentru ea, aşa cum se aşteptaseră de la bun început.

Şi-atunci, ce era atât de rău în asta?

Se străduise să-i explice acest lucru şi lui John, dar tatăl lui refuzase să-l asculte, şi Gabriel se săturase să încerce să-şi justifice decizia. Aşa că avea să plece – şi nu ştia când urma să se întoarcă. Asta dacă urma să se mai întoarcă vreodată…

Cu durere în suflet, dar motivat de o furie imensă, îşi aruncă geamantanul pe jos şi se duse să-şi ia haina din cuierul de lângă uşă. Chiar în clipa în care se îmbrăca, Mary ieşi din salonul din josul holului. Gabriel mârâi. Chiar dacă îi plăcea de femeie şi considera că John făcuse o alegere bună când se căsătorise cu ea, el nu o cunoştea cu adevărat şi nu se simţea în largul lui să discute cu ea despre cele întâmplate. Nu se aflau într-o poziţie care să le permită să-şi facă confidenţe unul altuia. În plus, era prietena lui Elizabeth! Şi John o informase, fără îndoială, despre detaliile ruşinoase ale comportamentului său mizerabil!

Ar mai fi putut spune în apărarea lui ceva care să nu sune îngrozitor?

Până în momentul acela, Mary evitase în mod înţelept să se amestece în toată situaţia aceea, probabil considerând că – fiind nou-venită în casa lor – nu era cazul să-şi expună opiniile, iar Gabriel nu era prea încântat de perspectiva ca ea să le expună în acel moment tardiv. La starea în care se afla, Gabriel ştia că nu avea calmul necesar să se comporte civilizat sau să îndulcească realitatea ca să nu-i jignească sensibilităţile feminine. Era al naibii de furios şi nu îi ardea să stea la discuţii.

— Aveai de gând să-ţi iei rămas-bun?

— Nu.

— Nici măcar de la John?

— Cu atât mai puţin de la el.

Femeia chicoti.

— Mda, cred că n-ar strica să vă liniştiţi un pic amândoi.

Gabriel ridică din umeri – nu era dispus să-şi împărtăşească gândurile pe acel subiect.

— Ai idee când o să te întorci?

Era atât că sigură că avea să se întoarcă!

— Nu ştiu.

— Unde te duci?

— E primăvară, şi îmi place plaja. Aşa că poate la Brighton. Încă nu m-am hotărât.

— Poţi să pictezi peisaje marine pe care să le vinzi apoi călătorilor bogaţi care sunt acolo în vacanţă. Clătină uşor din cap, cugetând. Nu e deloc o idee rea.

Era foarte ciudat că îi intuise intenţiile, când nici măcar el nu se hotărâse încă foarte clar ce strategie să adopte! Ştia doar că trebuia să plece. Nu se hotărâse în privinţa detaliilor. În plus, femeia era foarte sigură că avea să picteze odată ce îşi stabilea destinaţia! Şi avea dreptate. În perioadele de suferinţă sau de necazuri, picta mai înverşunat decât oricând – deoarece creativitatea era o modalitate care îi oferea alinare şi mulţumire.

— Poate o să fac asta, zise el vag. Poate nu.

— Cât eşti plecat, aş vrea să arăt o parte dintre tablourile tale unei cunoştinţe de-ale mele. Sunt absolut sigură că ne va ajuta să-ţi găsim un susţinător.

Femeia nu putea sta liniştită, era clar, aşa că el zâmbi, în ciuda stării proaste pe care o avea.

— Orice te face fericită, Mary. Nu am nicio obiecţie în acest sens.

— Minunat.

În mod surprinzător, ea se întinse după haină şi-l ajută să se îmbrace. Gestul ei i se păru înduioşător. Ce ciudat! Se simţi ca şi cum l-ar fi ajutat mama lui, iar gândul acela prostesc îl făcu să resimtă din nou – în mod dureros – pierderea timpurie a mamei sale şi să se întrebe cât de mult pierduse din cauza faptului că nu se putuse bucura de compania Selenei.

Oare ar fi fost alt om dacă ea ar fi trăit? Oare ar fi fost mai bun?

— Ai grijă de John pentru mine.

— Aşa voi face.

Mary îi zâmbea atât de cald, încât se simţi din nou ca la opt ani şi simţi şi că avea nevoie disperată de iubirea şi de înţelegerea unei mame. Nu voia să plece! Începu să tânjească să rămână acasă cu Mary, să se împrietenească, să îndrepte lucrurile între el şi John şi să ajungă la o reconciliere rapidă.

„Vino-ţi în fire!” se mustră el în tăcere.

Se strădui apoi să adopte o tonalitate calmă a vocii.

— Mă bucur că eşti aici pentru el.

— Şi eu mă bucur că e el aici pentru mine! Se ridică apoi pe vârfuri şi-l sărută pe obraz. Trimite-ne o scrisoare când ai ocazia. Doar ca să ştim unde te afli şi că eşti bine.

Gabriel o studie atent, gândindu-se cât de norocos era John că o întâlnise, după care izbucni, ca un idiot impulsiv:

— Eram sigur că intenţionezi să mă certi.

— Pentru ce?

— Ei bine…

Se îmbujoră imediat, găsindu-se în imposibilitatea de a-şi rosti cu glas tare păcatele.

— Ar fi servit la ceva o muştruluială serioasă?

— Nu.

— Aşa mă gândeam şi eu. Mary era o persoană prudentă şi raţională, aşa că râse înţelegătoare. O iubesc pe Elizabeth ca pe o fiică şi-mi doresc ce e mai bine pentru ea – şi nu cred că tu eşti ce e mai bun pentru ea. Pentru că, dacă ai fi, nu ai fugi.

— Dar nu fug.

— Nu?

Începu să-şi dorească să se explice şi să se disculpe în faţa acelei femei care, bănuia el, ar fi înţeles măcar o parte din confuzia şi din suferinţa sa. Tânjea să-i povestească despre Elizabeth şi despre tot ce se întâmplase între ei, să îi spună că o iubea, că mai bine şi-ar fi tăiat braţul drept decât să o rănească, dar nu exista niciun motiv întemeiat

să o facă.

Nu avea rost să-şi piardă timpul cu justificări. Îi oferise lui Elizabeth şansa de a-şi uni destinul cu al lui, iar ea îl refuzase. Şi, la rândul ei, îl ispitise adesea cu numeroase perspective care îi dădeau de înţeles că îşi imagina că aveau un viitor împreună, dar insinuările ei nu fuseseră nimic mai mult decât nişte reverii capricioase. În clipa în care se săturase să audă invenţiile ei, Gabriel îi subliniase toate obstacolele cu care ar fi trebuit să se confrunte dacă îşi dorea cu adevărat să-l ia de soţ. Îi enumerase fiecare obstacol pe care ar fi trebuit să îl depăşească, iar, ca răspuns, el fusese cel care primise o doză rapidă şi sobră de realitate: nu doar că dăduse înapoi în faţa impedimentelor menţionate, dar nici nu avea să mai aducă vreodată vorba despre căsătorie.

Elizabeth nu s-ar fi înjosit niciodată într-atât. El se obişnuise deja cu cruda realitate. Nu îi convenea, dar nici nu putea face nimic să o schimbe.

— Şi eu vreau ce e mai bine pentru Elizabeth, zise el. O să vină pe aici, să mă caute.

— Da, aşa e.

— Ar fi mai bine să nu mă găsească aici.

— Sunt de acord, zise Mary şi deschise uşa. Du-te direct la bancă şi ia-ţi banii. Îl bătu apoi uşor peste buzunarul în care se ascundea plicul în care era contractul bancar jignitor al lui Norwich. Îl cunosc foarte bine pe Findley Harcourt. Să nu ai încredere în el.

— Nu am.

— Atunci, eşti un om înţelept.

— Cu bine, Mary!

— Nu „cu bine”, replică ea. Ce-ai zice de „Pe curând”?

— Ce să mai zic?

Trăsura lui era gata, iar bunurile fuseseră deja încărcate, aşa că păşi agale afară, în acea după-amiază însorită. Nu mai ieşise soarele de săptămâni întregi. Cum de îndrăznea să lumineze cerul tocmai în acea zi oribilă?

Era pe cale să-şi arunce geamantanul în trăsură, când auzi zgomot de copite galopând pe strada lor. Spre

disperarea lui, recunoscu una din trăsurile Norwich şi se simţi copleşit de frustrare. Nu trecuseră nici două ore de la plecarea lui Norwich, iar Gabriel îşi făcuse bagajele cât putuse de repede – aparent, nu suficient de rapid.

Ce naiba avea contele? Chiar nu putuse stăpâni impetuozitatea fiicei lui nici pentru câteva minute? Ce ar fi trebuit să facă Gabriel în acel moment?

Nu putea vorbi cu ea! Nu se putea disculpa şi nu putea să îi explice fapta sa. Şi nici nu putea îndura să asiste la agonia ei! Doamne, dacă avea să-l implore să se răzgândească? Nu i-ar putea ignora rugăminţile. Cum să rămână ferm pe poziţii dacă o vedea suferind?

Şi, după tot ce se întâmplase până atunci, pur şi simplu nu mai putea îndura încă o scenă emoţională. Zidul lui de răbdare se sfărâmase, şi se simţea copleşit de un val de furie neobişnuită. Era furios pe Elizabeth. Pe tatăl ei. Pe el însuşi. Singura lui motivaţie fusese dorinţa de a face ce trebuia, de a acţiona în mod corect – pentru ea. Astfel încât să fie apărată şi protejată de mânia exagerată a contelui.

Dar cum îşi putea atinge scopurile dacă ea se azvârlea cu capul înainte, împotrivindu-se deciziei lui?

Unde era blestematul de taică-său? Nimic din tot eşecul acela nu reprezenta o povară pe care s-o poarte el pe umeri? De ce trebuia să fie Gabriel cel care să-i frângă toate speranţele? Toată lumea ar fi fost de acord că deja făcuse mai mult decât de-ajuns!

Trăsura se opri în spatele alei lui. Fu apoi extrem de uşurat să îl vadă pe Norwich – cu un călăreţ de-a dreapta sa – gonind călare din josul străzii, în urmărirea ei. Plecase în aşa mare grabă din casă, încât uitase să-şi ia o pălărie.

Gabriel încremeni şi se rugă să existe vreun soi de întârziere înainte să coboare Elizabeth şi îşi dori ca tatăl ei să ajungă la timp pentru a se ocupa de acel dezastru, înainte ca picioruşul ei minunat să păşească pe caldarâm. Dar Elizabeth era mult prea tulburată ca măcar să-l mai aştepte pe lacheu. De îndată ce fu tras zăvorul, ţâşni afară – iar slujitorul fu nevoit s-o prindă ca să nu cadă şi să se lovească. Lacheul o stabiliză, apoi se îndepărtă, pe deplin

conştient de neliniştea stăpânei lui. În mod evident, nu-şi dorea să ia parte la altercaţia care se anunţa.

Elizabeth purta rochia aceea roz, iar medalionul mamei lui îi atârna între sânii ei superbi. Avea părul desfăcut, iar fustele rochiei pluteau şi i se încolăceau în jurul picioarelor. Evident, era pregătită să vină la întâlnirea cu el, când Norwich îi spusese că nu putea să participe. Plânsese... avea nasul roşu şi obrajii umeziţi de lacrimi. Când o văzu aşa, Gabriel simţi un junghi în inimă, dar se forţă să rămână ferm pe poziţii.

Trebuia să reuşească să treacă peste asta!

— Elizabeth! strigă tatăl ei din josul străzii, dar ea nu-i acordă niciun pic de atenţie.

Privirea ei tăioasă era aţintită asupra lui Gabriel şi asupra geamantanului de la picioarele lui, asupra trăsurii lui şi asupra celorlalte bagaje dinăuntru.

— Chiar pleci, zise ea.

— *Si.*

— Nu l-am crezut, spuse şi apoi înghiţi apăsat. Cum poţi să pleci aşa?

— Există vreun motiv pentru care ar fi trebuit să rămân?

Întrebarea era aspră şi formulată brutal, dar nu ştia cum altfel să se comporte.

Contele îşi struni calul şi descălecă, chiar în clipa în care Mary observă furtuna care era pe cale să se dezlănţuie şi alese să intervină. Ea şi contele se apropiară amândoi de Elizabeth, dar Norwich o prinse primul de braţ.

— Vino cu mine, Elizabeth, zise tatăl ei cu glas aspru, dar în acelaşi timp plin de compasiune.

Ea se scutură însă şi se eliberă din strânsoarea lui, refuzând cu încăpăţânare să se clintească. Îl ţintui cu privirea pe Gabriel şi ceru să ştie:

— Spune-mi un singur lucru.

— Dacă pot.

Gabriel îşi împreună mâinile la spate şi-şi strânse tare degetele unele de altele, pentru a se abţine să nu întindă mâna s-o atingă sau să-l îndepărteze pe Norwich.

— Ai simţit vreodată ceva pentru mine în afară de dorinţă carnală?

Mânia lui atinse cote alarmante. Cum îi putea contesta astfel afecţiunea? Şi mai ales în faţa tatălui ei! Nu-l putea suporta pe înfumuratul ăla!

— Eşti o femeie minunată.

— Asta e tot ce poţi să spui?

Se simţi imediat copleşit de resentimente.

— Ce vrei să auzi de la mine?

— Adevărul.

Aaa… Adevărul… ce noţiune interesantă.

— Şi ce adevăr ar fi acela?

— Tata recunoaşte că ţi-a făcut o propunere. Că a insistat să rupi relaţia cu mine.

— Am discutat despre asta, da.

— Susţine că s-a oferit să te plătească.

— Da, aşa e.

— Dar jură că tu ai negociat preţul. Că de-abia aşteptai s-o faci.

În mod evident, Elizabeth crezuse povestea pe care o inventase contele, aşa că nu intenţiona s-o contrazică.

— Da, aşa e.

— Susţine şi că aventura ta cu mine n-a fost altceva decât o escrocherie, de la un capăt la altul. Că nu ţi-a păsat niciodată câtuşi de puţin de mine.

Gabriel ridică dintr-o sprânceană, dar nu îi oferi niciun răspuns. Avea extrem de puţină încredere în el! În afecţiunea şi în devotamentul lui! Îl durea faptul că nu avea încredere în el.

Mary interveni, apropiindu-se de ei şi subliniind:

— Oamenii de pe stradă se holbează la noi. Ce-ar fi să intrăm?

Elizabeth însă nici măcar nu se uită în direcţia ei.

— Tata nu minţea, nu-i aşa?

— Nu.

— Te-ai prefăcut mereu. În fiecare clipă. Clătină apoi din cap, în bătaie de joc, cu evidentă amărăciune. Probabil mă crezi o mare proastă.

„Nu, nu…”, îşi dori din tot sufletul să-i strige. Dar nu spuse nimic. Şi nici nu făcu nimic.

— Şi văduva aia a ta… O căutai în timp ce mă seduceai pe mine? Când el nu-i răspunse, adăugă: Sigur că da. E o prostie din partea mea să mai întreb.

Dispreţul ei îl durea la fel de mult ca un cuţit implântat în inimă, în zonele lui vulnerabile, în mândria lui, aşa că nu se putu abţine să nu spună:

— Un om trebuie să-şi şi câştige existenţa.

— Bastardule! îl jigni ea, rănindu-l cu termenul folosit, dar şi cu vehemenţa cu care îl rostise.

— Elizabeth!

Mary şi contele exclamară în acelaşi timp, la fel de şocaţi ca Gabriel de patima cu care îl înjurase. În ciuda faptului că înţelegea că Elizabeth era la fel de furioasă ca el şi că nu folosise acel cuvânt cu sensul propriu-zis, nu era o insultă pe care să o treacă cu vederea cu una, cu două. Dacă ar fi fost bărbat, i-ar fi tras o mamă de bătaie îngrozitoare chiar atunci şi acolo sau poate ar fi provocat-o la duel. Dar, la cum stăteau lucrurile, nu credea că avea să o poată ierta vreodată pentru afirmaţia făcută.

— Unii dintre noi ne-am născut să fim slavii instinctelor primare, zise el nepăsător, refuzând să o lase să vadă cât de mult îl rănise jignirea aceea. Şi pur şi simplu nu ne putem abţine.

— Dintre toate femeile din lume… de ce m-ai ales pe mine?

Deşi era ceva extrem de meschin, în clipa aceea Gabriel îşi dori să o rănească şi el la fel de tare cum îl rănise ea… să o jignească… şi să o facă nefericită. Aşa că ridică din umeri şi zise:

— Pentru că te simţeai singură. Şi pentru că erai o pradă uşoară.

Lui Mary i se tăie respiraţia când auzi afirmaţia aceea îngrozitoare. Reacţia lui Elizabeth însă fu şi mai violentă. Îl plesni peste faţă cât de tare putu, simţind că o ustura palma de la lovitura puternică. Capul lui se răsuci într-o parte, dar, în afară de acea reacţie fizică involuntară,

Gabriel nu se clinti, lăsând-o să-şi răzbune întreaga umilinţă.

Elizabeth apucă apoi lanţul firav pe care stătea medalionul mamei lui, şi-l smulse de la gât şi îl aruncă în el. Gabriel nu făcu niciun gest să-l prindă, astfel că aceasta se lovi de pieptul lui şi apoi alunecă pe caldarâm.

Elizabeth se răsuci apoi furioasă şi urcă furtunos în trăsură. Lacheul care observase întreaga scenă de la o distanţă politicoasă se grăbi să o ajute să urce, trânti portiera, şi vizitiul puse caii în mişcare, ducând-o departe de acolo.

Ca un tablou ciudat, Gabriel rămase locului cu Mary şi contele. Erau ca un trio paralizat, şi nu se mişcară deloc până când trăsura ei nu dispăru după colţ. Norwich îi trezi apoi pe toţi la realitate când se întoarse spre Gabriel şi zise:

— Scuzele mele. Apoi îşi drese glasul, aranjându-şi lavaliera strâmbă. Asta a fost destul de neplăcut.

Gabriel nu avea de gând să stea la discuţii cu ticălosul pe care-l considera responsabil pentru întregul incident.

— Pe viitor, domnule, ţi-aş sugera să exerciţi măcar un pic de control asupra fiicei dumitale. Ai grijă să nu mai fiu deranjat niciodată… nici de ea, nici de dumneata.

Se răsuci apoi să plece, însă Norwich îl apucă strâns de braţ, împiedicându-l să se retragă. Gabriel se încruntă spre locul unde îl atingea Norwich, apoi îi aruncă o privire nimicitoare, care îl făcu pe conte să îşi retragă imediat mâna.

— O să te ţii de înţelegea noastră, nu-i aşa? îl întrebă Norwich. O să iei banii şi o să pleci. În ciuda acestor… acestor circumstanţe nefericite?

— Findley! îl mustră Mary. Pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu poate da înapoi acum, se plânse Norwich. Nu-l voi lăsa.

— N-ai de ce să-ţi faci griji pentru înţelegerea noastră preţioasă, îl asigură Gabriel, scârbit până-n măduva oaselor de acea treabă blestemată. Chiar în clipa asta sunt în drum spre bancherul tău. Şi acum… Se îndepărtă apoi, simţind

nevoia să pună o mare distanţă între el şi ticălosul acela josnic. Pleacă naibii din curtea mea!

Norwich îşi drese glasul. Jenat şi dezorientat, făcu apoi o plecăciune stângace în faţa lui Mary, încălecă şi se îndepărtă la galop.

În timp ce contele dispărea din raza vizuală, Gabriel se dezumflă de parcă tot aerul îi fusese stors din trup. Îşi simţea membrele moi, şi picioarele sale erau incapabile să-i mai susţină greutatea. Spectacolul acela demn se dispreţ fusese extrem de greu de îndurat. Era furios, epuizat, stors de vlagă, şi îl ustura obrazul de la lovitura lui Elizabeth – iar încrederea şi stima lui de sine fuseseră complet spulberate. Se simţea extrem de slăbit şi tânjea să aibă parte de singurătate, ca să-şi recapete aplombul şi calmul, însă Mary rămăsese acolo, studiindu-l. Privirea ei perspicace absorbea fiecare nuanţă a stării deplorabile în care se găsea. Gabriel detesta faptul că femeia putea înţelege atât de multe şi că putea vedea că inima i se frângea chiar sub ochii ei.

Nu putea oferi nicio interpretare viabilă declaraţiilor pline de ură pe care le făcuse Elizabeth sau celor făcute de el. Singura explicaţie era că o iubea, că o iubea cu patimă, fapt ce îl împingea dincolo de orice raţiune sau judecată sănătoasă.

Fără niciun cuvânt, se aplecă şi ridică medalionul deteriorat, apoi îşi aruncă geamantanul în trăsură. Se ţinea strâns de portieră şi era punctul de a urca şi el în vehicul, când Mary veni din spatele lui. Îşi odihni reconfortant mâna pe spatele lui şi-l mângâie liniştitor. Gestul ei îl făcu să tresară, de teamă ca nu cumva să se relaxeze sub dezmierdarea ei blândă.

— Vino în casă.

— Nu, mulţumesc.

— Nu poţi pleca în starea în care te afli. Nu voi permite aşa ceva.

— Ai uitat? o întrebă el, privind drept în faţă, pentru că nu voia să se uite la ea peste umăr. Trebuie să merg să mă întâlnesc cu bancherul lui Norwich ca să iau blestemaţii ăia de bani.

— Dă-i naibii de bani! Oricum nu-ţi pasă de ei.

— Nu, nu-mi pasă.

Gabriel oftă apoi – era obosit şi epuizat de evenimentele care avuseseră loc. Îşi dorea să poată da ceasul înainte, ca să sară peste acea zi dezgustătoare şi peste acea experienţă oribilă! După o perioadă lungă de timp, ranchiuna şi amărăciunea care-l copleşiseră în urma acelui dezastru îngrozitor aveau să dispară, dar, pentru moment, nu putea face nimic altceva decât să se gândească, să fie furios… şi să fugă.

— Te rog, nu pleca, încercă Mary încă o dată. Nu astfel.

— Lasă lucrurile aşa, Mary. Apoi o îndepărtă, urcă în trăsură şi îi închise uşa în nas, astfel încât să fie singur în întuneric, după care repetă: Lasă lucrurile aşa.

Trăsura se zgudui şi se clătină, şi Gabriel plecă în sfârşit. Se sprijini de perna banchetei şi se uită afară la strada aglomerată… dar nu vedea nimic în jur.

Capitolul 22

Elizabeth se plimba pe cărarea şerpuită, privind fără să vadă grădinile vaste. Era mereu frumos la Norwich în luna iunie – florile erau înflorite, gardurile vii şi arbuştii fuseseră tăiaţi meticulos. Dar melancolia în care se afundase o împiedica să observe frumuseţile naturii.

Coti pe alee şi, înainte să aibă timp să reflecteze asupra locului în care se afla, ajunse în faţa foişorului. Privelişte a aceea îi aminti de ce nu se plimba niciodată prin grădina din spatele conacului. Reuşea să uite lungi perioade de timp că foişorul era situat în centrul grădinii de vară, dar apoi venea câte un moment – exact ca acela – în care ieşea să se plimbe şi dădea peste el. Şi, de fiecare dată, prezenţa lui acolo o surprindea şi o lua pe nepregătite.

Pentru prima dată, nu se îndepărtă în grabă, ci

rămase acolo, privind foişorul, înfruntându-l, studiindu-l cu detaşare, iar faptul că putea face asta i se păru reconfortant, pentru că însemna că starea ei se îmbunătăţea.

Fusese într-o stare deplorabilă din acea după-amiază îngrozitoare de martie din Londra – când îl înfruntase pe Gabriel. Orice tentativă de retrospecţie o împinsese spre o deznădejde devastatoare, aşa că nu putuse analiza evenimentele din acea zi. Cu toate acestea, în ultimele două săptămâni reuşise să se vindece într-atât încât să-şi amintească întregul episod fără să fie copleşită de disperarea istovitoare care însoţea de obicei amintirea. Ca urmare a acestui fapt, analizase în detaliu incidentul, şi era surprinsă să descopere de fiecare dată nuanţe din cele mai diferite.

Îi spusese multe lucruri oribile lui Gabriel, şi erau multe vorbe pe care şi-ar fi dorit să le poată retrage. Şi, desigur, şi el făcuse câteva afirmaţii absolut hidoase. Însă timpul şi distanţa o făcuseră să înţeleagă că el nu credea cu adevărat nimic din ceea ce spusese. Pur şi simplu fusese la fel de supărat şi de furios ca ea. Îl cunoştea bine pe tatăl ei, aşa că nu putea să nu recunoască faptul că era foarte posibil ca – înainte de sosirea ei bruscă – Gabriel să fi fost obligat să îndure un tratament oribil din partea lui Findley Harcourt, după care venise ea furioasă şi se comportase de-a dreptul jignitor.

Oricât ar fi încercat să-şi justifice acţiunile, comportamentul ei nu avea nicio scuză. Dar se simţise profund rănită de tot ce făcuse Gabriel – şi de tot ce nu făcuse. Iar acele sentimente de indignare şi trădare o conduseseră spre un moment de nebunie temporară.

Ei bine, fusese atât de tulburată, încât îl şi pălmuise! Pe Gabriel! Pe omul pe care îl iubea mai presus de orice! Din moment ce nu mai reacţionase niciodată violent împotriva unei alte persoane, nu avusese habar că sălăşluiau în ea astfel de înclinaţii pătimaşe şi agresive. Din păcate, îşi putea aminti fiecare fracţiune a acelei clipe îngrozitoare în care mâna ei se lipise de obrazul lui şi capul

lui zvâcnise într-o parte. Fusese atât de furioasă în momentul acela, încât, dacă ar fi avut un pistol la îndemână, probabil l-ar fi împuşcat pe ticălos fix în mijlocul inimii lui negre.

Deşi trecuseră multe luni de la incident, încă putea resimţi aceea senzaţie, de parcă tocmai îi aplicase lovitura. Îşi simţea degetele fierbinţi şi usturătoare şi trebuia să reziste dorinţei de a-şi masa palma.

Ce faptă monstruoasă!

Din când în când, se trezea întrebându-se dacă el avea cea mai vagă idee despre cât de rău îi părea, despre cât de mult o chinuiau vinovăţia şi remuşcările. Dar probabil că el nu se mai gândea deloc la ea şi nu era pentru el nimic mai mult decât un detaliu enervant şi obositor dintr-o viaţă altfel plină. Probabil că nici măcar nu-i mai ştia numele sau nu îşi mai amintea cum arăta.

Foişorul stătea acolo ameninţător, aşa că se apropie, refuzând să urmeze cărarea care ocolea construcţia decorativă.

Era mai curajoasă în ultima vreme, aşa că se duse cu îndrăzneală la foişor şi puse piciorul pe treapta inferioară. Era un obiect neînsufleţit – confecţionat din lemn şi vopsea – care nu avea puterea de a provoca răni emoţionale permanente, dar cu siguranţă avea capacitatea de a-i stârni multe amintiri dureroase.

Amintiri despre o rochie roz de petrecere, despre o pălărie de paie cu o panglică ondulată, despre o femeie fermecătoare şi fericită, care zâmbea şi râdea în timp ce un artist îi făcea portretul lângă un spalier de trandafiri.

Uneori, când era extrem de posomorâtă, specula cu privire la ce se întâmplase cu tabloul. Oare Gabriel îl terminase? Sau, poate, după scena pe care ea o făcuse, se dusese la căsuţă şi-l arsese în sobă – bucată cu bucată?

Iar atunci când era într-adevăr hotărâtă să se tortureze singură, se gândea că poate avea să dea peste tablou, cândva, în viitorul îndepărtat, agăţat în vreo galerie. Cu siguranţă Gabriel urma să ajungă faimos, aşa că poate portretul ei avea să stea afişat undeva, ca o mărturie a

stilului său timpuriu de pictură.

Oare cum ar fi intitulat tabloul? Femeie în rochie roz. Sau poate Femeie în grădină. Sau poate simplu Foişor – fără nicio referire la ea.

De cele mai multe ori se gândea însă la zecile şi zecile de schiţe pe care i le făcuse – unele inofensive, altele sugestive, iar altele de-a dreptul erotice.

Aventura ei senzuală fusese de-a dreptul ispititoare, şi se bucura că fusese îndeajuns de nesăbuită încât să recurgă la un comportament atât de îndrăzneţ. Dar, odată ce escapada ei carnală fusese dezvăluită şi încheiată, Elizabeth nu putea să nu se gândească obsesiv la acele desene. Oare ce făcuse Gabriel cu ele? Nu credea că le-ar fi arătat altcuiva sau că – Doamne fereşte! — le-ar fi vândut. Dar cu siguranţă ar fi dormit mai liniştită dacă ar fi ştiut ce se alesese de ele. Nu erau genul de lucruri pe care să le vrea circulând prin înalta societate.

Se gândi apoi cu dispreţ la tatăl ei. Probabil ar fi murit de umilinţă dacă ar fi fost informat despre existenţa lor!

Ea nu discutase niciodată cu el despre desene, la fel cum nu discutase cu el nici despre Gabriel. Acesta din urmă îi fusese mult prea drag, iar tatăl ei era mult prea mârşav. Nu merita explicaţii. În plus, fusese atât de supărată din cauza comportamentului său, încât era tentată să divulge existenţa schiţelor numai ca să vadă cât de mare ar fi fost indignarea lui.

Supărată şi bântuită de gândurile ei, se întoarse şi se duse spre veranda casei. Apoi, dintr-odată, îşi dădu seama că o plictisea teribil să stea la ţară. Plictiseala ei crescândă era un semn clar că îşi revenise aproape în totalitate, dar, chiar şi aşa, recuperarea nu reprezenta neapărat o binecuvântare.

Ce avea să facă dacă începea să se simtă din ce în ce mai mult ca ea cea din trecut? Ideea de a călători înapoi la Londra şi de a împărţi o casă cu Charlotte şi cu tatăl ei i se părea atât de îngrozitoare, că nici nu voia să se gândească la acea posibilitate.

Până în acel moment fusese cruţată de grozăvia de a

trebui să stea de vorbă cu oricare din cei doi. Când se întorsese după incidentul deplorabil din faţa casei lui Gabriel, Charlotte nu era de găsit – poate că o încuiase contele în camera ei – dar, oricare ar fi fost motivul absenţei ei, fuseseră cu toţii extrem de norocoşi că nu îi aşteptase acolo, ca să se umfle în pene şi să critice.

Pentru că, dacă ar fi fost acasă, Elizabeth era destul de sigură că în clipa aceea ar fi fost judecată pentru crimă. După ce îl pălmuise pe Gabriel, tendinţele ei violente ieşiseră în mod evident la suprafaţă, aşa că nu ar fi avut nicio ezitare să o strângă de gât pe Charlotte. Şi, dată fiind starea mentală a lui Elizabeth din timpul acelor ore blestemate, probabil nu ar fi avut nicio remuşcare după crimă – ba, mai mult, probabil ar fi fost convinsă că făcea lumii o favoare.

În ceea ce-l privea pe tatăl ei, era încă extrem de furioasă din pricina duplicităţii lui, aşa că orice conversaţie civilizată era de neconceput. Ştia că în cele din urmă aveau să ajungă să poată discuta civilizat, dar era perfect conştientă şi că asta nu urma să se întâmple prea curând.

Din fericire, nu mai fusese nevoită să stea de vorbă cu el după ce plecase din oraş. Contele nu avusese îndrăzneala să o viziteze la moşia de la Norwich, dar îi scrisese totuşi câteva scrisori. Întrebările lui indiscrete primiseră câteva răspunsuri concise, care sugerau că era bine, chiar dacă era de fapt o minciună. Iar după ce se convinsese că nu exista niciun copil, scrisorile lui ipocrite încetaseră. Aparent, odată ce fusese evitat scandalul, tatăl ei nu se mai deranjase să se intereseze de starea ei.

Singura modalitate prin care ar fi putut ajunge la el nişte informaţii atât de delicate era prin intermediul angajaţilor, aşa că probabil unul dintre servitori îi trimitea rapoarte personale, dar pe Elizabeth nu o interesa cu adevărat cum aflase vestea aceea. Era atât de tristă, încât nu o mai tulbura şi nu o mai interesa nimic altceva, nici măcar certitudinea că nişte servitori pe care-i cunoştea din copilărie o spionau, trăgeau cu urechea sau îi deschideau corespondenţa.

Singurul lucru care o mai tulbura în vreun fel era faptul că nu exista nicio sarcină. Iar pierderea aceea o răscolea extrem de mult.

Servitoarea ei clarificase situaţia într-o după-amiază liniştită, când îi adusese nişte tampoane curate, pentru folosinţă lunară. După discuţia lor privată, Elizabeth fusese neobişnuit şi inexplicabil de morocănoasă.

Ar fi fost binecuvântată dacă ar fi rămas însărcinată! Pentru că o parte din Gabriel ar fi fost a ei pentru totdeauna! Un prunc… 0 fetiţă care să aibă ochii lui albaştri şi talentul său artistic. Sau un băieţel care să fie înzestrat cu personalitatea lui debordantă şi charismatică. Când închidea ochii, putea vedea foarte clar un copilaş al lor.

Nu îi mai rămăsese nimic de la Gabriel. Nu un copil… şi cu siguranţă nici altceva mai puţin minunat. Nu avea amintiri speciale şi nici semne ale afecţiunii lui. În toiul aventurii lor, fusese prea timidă să ia ceva cu ea acasă, îi fusese teamă că orice fel de suvenir ar fi fost descoperit şi i-ar fi dat în vileag, aşa că nu păstrare nicio amintire. Nici măcar medalionul care ascundea portretul mamei lui.

Acela fusese singurul obiect de-al lui care se aflase vreodată în posesia ei. Dar chiar şi pe acela şi-l smulsese de la gât şi-l aruncase în acel acces de furie. Vai, cât ar fi însemnat pentru ea să-l aibă din nou! Ar fi fost o mică amintire a acelei perioade magice!

Aşa, nu-i mai rămăseseră decât amintirile, însă până şi acelea începeau să se piardă. Ce avea să îşi mai amintească în şase luni? Dar într-un an? Dar în zece?

Cugetă apoi asupra viitorului. O îngrozi gândul că poate avea să existe un moment în care urma a se îndoi că toate lucrurile acelea se întâmplaseră cu adevărat, că poate urma să vină o zi în care nu avea să mai fie sigură de autenticitatea întâmplărilor. Dacă ar fi fost îndeajuns de prevăzătoare să păstreze un lucru concret ca dovadă, nu ar mai fi avut niciodată îndoieli.

Oftă apoi şi intră în casă. Înăuntru aerul era înăbuşitor şi atmosfera – apăsătoare. Nu mai observase asta până atunci, aşa că zăbovi o clipă în foaier. Oare ar fi fost mai

bine să iasă din nou şi să-şi continue plimbarea fără ţintă? Sau să se ducă în dormitorul ei? Dar acolo n-ar fi făcut altceva decât să lâncezească plină de regret pe scaunul de la fereastră şi să se perpelească.

Ce variante triste!

Oare aşa urma să se scurgă tot restul vieţii ei? Avea să hoinărească mereu pe moşia Norwich ca o simplă umbră a femeii care fusese? Nu se mai putea întoarce la reşedinţa tatălui ei. Şi nici nu dispunea de fonduri ca să-şi poată cumpăra propria casă. Singura opţiune viabilă rămânea să-l roage pe tatăl ei să îi găsească un soţ – dar nu ar face niciodată una ca asta.

Şi atunci ce îi mai rămânea?

Oare va rămâne pentru totdeauna acolo, la ţară, fără nimic de făcut? Până când avea să devină o bătrână senilă?

Deja parcă putea auzi oftaturile vecinilor: „Ce trist, foarte tragic”.

Va ajunge de râsul lumii, subiectul principal de bârfă din casele londoneze, se va şuşoti despre ea şi va fi defăimată neîncetat – ca fiica adultă, dementă şi abia funcţională a lui Norwich, care fusese trimisă de acasă şi căreia nu avea să i se permită niciodată să reintre în înalta societate.

„Nebună de legat”, vor pretinde oamenii. „Instabilă, fluşturatică şi temperamentală.”

Îşi dorea mai mult pentru sine decât să fie proclamată fiica uşor nebună a contelui. Dacă mai demult îi convenise să ducă o existenţă supusă şi paşnică, în momentul acela perspectiva de a duce o viaţă tristă de fată bătrână şi oropsită i se părea un lucru extrem de îngrozitor şi de deprimant.

Porni pe coridor şi se îndreptă tristă spre camera ei. Apăru însă majordomul, cu anunţul neaşteptat că avea un vizitator. Mesajul acela îi făcu inima să-i bată cu putere. Cine ar fi putut fi?

„Gabriel!” Gândul acela îi apăru brusc în minte, înainte să-l poată opri. Venise în cele din urmă! Oare o iertase? Până la urmă, o iubea şi el? Venise să-i mai dea o

şansă?

O luase ameţeala de la atâtea gânduri, aşa că, în clipa în care majordomul îi oferi cartea de vizită a oaspetelui, fu nevoită să studieze iar şi iar scrisul, pentru a putea descifra tipărirea preţioasă.

— Dudley Umberton… Numele acela îi era total necunoscut, şi-l rosti cu voce tare, de parcă asta i-ar fi clarificat identitatea omului. Avocat şi… consilier judecătoresc de la înalta Curte de Justiţie?

Citi impresionantul său titlu ca pe o întrebare, aşa că majordomul ridică din umeri, în semn că nici el nu avea nici cea mai vagă idee de ce sosise acolo acel om ilustru.

De ce ar vizita-o pe ea un avocat? Nu-i venea în minte niciun motiv. Ce putea să vrea? Cu siguranţă nimic bun!

Se strădui să-şi recapete calmul. Îi mulţumi majordomului, apoi se grăbi pe hol, dar nu putu scăpa de el, în ciuda faptului că-i spusese că putea să plece. Mai mult, omul era chiar în urma sa, şi apoi păşi în faţa ei, ca să-i poată anunţa intrarea în salon, printr-o strigare grandioasă a titlului.

Domnul Umberton se ridică, apoi făcu o plecăciune graţioasă deasupra mâinii ei. Era un bărbat solid şi în vârstă – avea în jur de şaizeci de ani, o burtă mare şi rotundă, un început de chelie, perciuni stufoşi şi nişte ochi incredibil de buni.

— Te rog, ia loc, domnule, îl invită ea.

Când îl văzu, nu fu nici pe jumătate la fel de agitată precum îşi închipuise. Omul părea inofensiv – semăna mai degrabă cu un spiriduş vesel decât cu un funcţionar judecătoresc aspru.

În ciuda faptului că era nerăbdătoare şi teribil de intrigată, Elizabeth îşi ascunse neliniştea şi îşi asumă rolul de amfitrioană, îi oferi răcoritoare, însă el o refuză imediat – iar ea fu extrem de recunoscătoare pentru asta. Nu putea suporta să piardă timpul cu prostii amabile, când era pe cale să pornească un dialog atât de neobişnuit. La urma urmei, de câte ori va avea ocazia să discute în particular cu un avocat?

— Sunt sigur că dumneata eşti foarte curioasă cu privire la motivul pentru care am venit, începu el, iar Elizabeth aproape leşină de uşurare la auzul introducerii lui simple.

— Cred că e puţin spus.

— Am fost angajat de un domn din Londra. Cred că îl cunoşti. Elizabeth era într-o stare teribilă de nerăbdare şi îşi ţinu răsuflarea cât timp bărbatul scoase nişte hârtii din servieta sa şi le aşeză pe masă. Clientul meu este domnul Gabriel Cristofore Preston.

— Gabriel… şopti ea cu voce tare, savurând sunetul numelui său.

De când fugise din oraş în mod atât de ruşinos, nu mai rostise în faţa nimănui numele lui. Aproape că începuse să i se pară că nu era un om în carne şi oase, ci o persoană pe care o inventase într-un moment de avânt absurd al imaginaţiei.

Bărbatul o întrebă apoi, în mod straniu:

— Aşadar, ştii la cine mă refer?

Gabriel crezuse că ea avea să se prefacă a nu şti de el! De parcă ar fi putut! Probabil îi menţionase avocatului că era o posibilitate, iar conştientizarea acelui lucru o îndureră acum pe Elizabeth. Cum ar fi putut să presupună că era atât de indignată? Ticălosul o cunoştea mai bine de atât!

— A fost cel mai bun prieten al meu la un moment dat, recunoscu ea.

— Atunci, eşti o doamnă extrem de norocoasă, afirmă avocatul. Pare un om bun.

— Într-adevăr, este, aprobă ea. Am considerat mereu că e un om excepţional.

— Mă bucur să aud că spui asta. Domnul Cristofore şi-a exprimat un oarecare scepticism cu privire la părerea dumitale pe această temă. Înţeleg că a avut loc o rupere a relaţiei.

— A fost oribil, se trezi confirmând. Şi a fost numai vina mea. Eram supărată şi am spus nişte lucruri de-a dreptul îngrozitoare.

— Foarte amuzant, zise domnul Umberton şi chicoti. Şi domnul Cristofore a făcut exact aceeaşi afirmaţie când am discutat cu dânsul la Londra.

— Suntem doi oameni încăpăţânaţi.

— A precizat şi asta.

— Ce trebuia să-mi spui?

Nu voia să mai piardă timpul cu amabilităţi. Speranţele ei înviaseră din nou, şi se simţea din ce în ce mai încrezătoare. Oare Gabriel îşi dorea o împăcare? Altfel de ce l-ar fi trimis pe domnul Umberton, dacă nu pentru o reconciliere?

— Domnul Cristofore m-a însărcinat să vă aduc mai multe lucruri care vă aparţin.

— Poftim? întrebă ea confuză. Nu lăsase niciun bun personal la căsuţă.

Bărbatul făcu un semn spre dosul canapelei. Fusese foarte agitată, aşa că nici nu observase că, sprijinit de un scaun stătea un pachet mare, acoperit cu hârtie maro.

— Dumneata l-ai angajat pe domnul Cristofore să îţi facă un portret.

— Da.

Asta era tot? O tranzacţie de afaceri? Se întristă imediat. Se simţea de parcă avea o gaură în centrul fiinţei ei, prin care se scurgea pe podea toată rezerva ei de energie. Fusese atât de sigură că mesajul lui era unul de ispăşire şi de iertare! Abordarea asta rece şi indiferentă era mult prea chinuitoare pentru a fi adevărată.

— Mulţumesc mult, reuşi să mormăie, în cele din urmă.

— Îşi cere scuze că a durat atât de mult timp, dar a fost reţinut de nişte probleme personale. Speră că vei ierta întârzierea.

— Desigur.

Elizabeth abia dacă mai putea să-l urmărească, dar, fiind un om plin de tact, bărbatul se prefăcu să nu observe nefericirea care se instalase pe chipul ei. Continuă să vorbească, scotocind în servietă după un alt pachet. Şi acela era înfăşurat tot în hârtie maro, legat cu o sfoară şi

strâns cu câteva noduri complicate – ca o precauţie să nu tragă cineva cu ochiul înăuntru.

— Clientul meu a făcut mai multe schiţe pregătitoare în timpul şedinţelor cu dumneata. În mod normal, le păstrează după finalizarea contractului, dar de data aceasta s-a gândit că poate ai dori să le ai dumneata.

Îi dădu apoi pachetul, iar Elizabeth se uită la el curioasă, întrebându-se dacă bărbatul avea vreo bănuială cu privire la ceea ce fusese aşa de bine ascuns în spatele ambalajului inofensiv. Însă domnul Umberton îi întâlni privirea cu inocenţă. Şi dacă ar fi avut vreo bănuială, era – în mod evident – prea experimentat şi prea bine-crescut ca să trădeze ceva.

— Mulţumesc, încă o dată.

— Cu plăcere. Acum, că am terminat cu asta… Răsfoi apoi prin hârtiile sale, ca şi când ar fi făcut o ultimă verificare a sarcinilor pe care le avea. Am o propunere pentru dumneata.

— O propunere?

— Mă rog, poate că propunere nu este cel mai bun termen. Vezi dumneata, domnul Cristofore a intrat recent în posesia unei sume de bani substanţiale.

— Da?

Oare cum pusese Gabriel mâna pe o avere? Oare reuşise să-şi găsească un susţinător – după cum sugerase Mary? Dar un binefăcător nu i-ar fi oferit pur şi simplu bani nemunciţi. Aşa că prin ce altă metodă i-ar fi putut obţine? Se rugă cu ardoare să nu îi furat, să nu îi fi obţinut în urma vreunei escrocherii!

— Din ce sursă? întrebă ea temătoare.

— Domnul nu a dorit să mă informeze cu privire la… ăă… îşi drese glasul. La detaliile modului în care a obţinut aceste fonduri. Dar mi-a sugerat că dumneata cunoşti proveniența lor şi că nu e nevoie de alte explicaţii suplimentare.

Ezitarea lui şi felul în care pronunţase cuvântul detalii o făcură să presupună că bărbatul bănuia de unde veniseră acele fonduri sau că înţelesese că aveau o proveniență

îndoielnică şi nu putea recunoaşte asta – din cauza funcţiei sale, care presupunea confidenţialitate.

— Eu cunosc proveniența lor?

— Da, aşa susţine domnul Cristofore. Probabil, dumneata şi dumnealui aţi discutat asta în detaliu în timpul ultimului conflict.

Lui Elizabeth îi zbură prin minte fiecare aspect al acelei dispute decisive şi groteşti, dar singurul subiect financiar despre care discutaseră fusese mita pe care i-o oferise tatăl ei ca să…

Elizabeth încremeni. Domnul Umberton o studie în tăcere cu atenţie.

— Aşadar, îţi aminteşti la ce anume face aluzie clientul meu.

— Da, zise ea cu prudenţă. Se simţea de parcă ar fi mers tiptil pe marginea unei mlaştini şi, la cel mai mic pas greşit, ar fi riscat să cadă în mâlul noroios.

— Domnul Cristofore ţi-a transferat dumitale această avere.

— Mie?

— Da.

— Cât?

— Toată averea.

— Nu o vreau! Se simţea dezgustată, îndurerată şi furioasă. Oare nu era exact genul de gest grandios şi arogant care-l făcea pe ticălos să prospere? Era chiar lucrul la care excela! Ei bine, avea să-i arate ea acelui nemernic încrezut ce înseamnă mândria! Ce înseamnă dispreţul şi respectul de sine! Se adună, apoi continuă: Nu o să accept nici măcar un sfanţ! Aşa că poţi să te duci repede înapoi la Londra şi să-i spui ce am zis!

— Domnul Cristofore a menţionat că e posibil să aud un refuz din partea dumitale, clarifică avocatul, calm, ignorând izbucnirea.

— Deci aşa a făcut, ei? întrebă ea mânioasă.

— Dar banii sunt deja ai dumitale.

— Poftim? Cum se poate una ca asta?

— Au fost transferaţi într-un depozit bancar.

— Ei bine, nu sunt de acord cu asta!

Bărbatul răsuci documentele astfel încât ea să poată vedea titlul legal. Şi… într-adevăr! Era scris acolo negru pe alb: „Document bancar”.

— Domnul Cristofore a vrut ca acest lucru să fie rezolvat cât mai repede cu putinţă, aşa că mi-am luat libertatea de a-l numi curator pe un asociat de-al meu de la Banca din Londra.

Elizabeth se încruntă privind documentul şi-şi înfipse imediat unghiile în braţul fotoliului.

— Ai vrea să-mi explici ce înseamnă acest depozit bancar?

— Păi, înseamnă că dumneata ai devenit brusc o femeie foarte bogată.

Elizabeth îl privi neîncrezătoare.

— Cât de bogată?

Bărbatul îi indică o sumă jignitor de mare, din josul paginii, care o făcu să icnească.

— În clipa de faţă, ai un venit substanţial şi ai resursele necesare ca să mergi unde vrei şi să faci ce vrei. Dumneata nu vei avea acces direct la întregul capital, dar vei primi o indemnizaţie constantă, şi curatorul dumitale îţi va da voie să extragi atât cât vei avea nevoie pentru cheltuieli admise. O casă modestă, desigur. Haine. Mâncare. Câţiva servitori. Nimic la fel de strălucitor ca aici, zise şi făcu semn spre salonul elegant în care se aflau, dar cu siguranţă nimic de lepădat. Dacă îţi vei drămui cheltuielile, cu siguranţă vei avea mai mult decât suficient ca să duci o viaţă lungă şi confortabilă.

O casă a ei! O indemnizaţie! Fără griji cu privire la viitor sau la cum va supravieţui! Tot ce îşi dorise vreodată era în clipa aceea la îndemâna ei.

Să-l ia naiba pe Gabriel! Îi cunoştea cele mai secrete visuri şi, implicit, înţelegea cât de greu urma să-i fie să îi refuze generozitatea. Nu trebuia decât să spună cuvântul „da” şi era liberă! Eliberată de tatăl ei şi de Charlotte, de monotonia şi de plictiseala acestei închisori în care trăia.

Aparent, domnul Umberton era priceput în a citi

gânduri – sau poate că Gabriel îl informase despre punctele ei slabe –, pentru că bărbatul merse direct la ţintă.

— Lady Elizabeth, pot să fiu sincer cu dumneata?

— Da.

— Nu am fost informat despre ce anume s-a petrecut între dumneata şi domnul Cristofore ca să ducă la această… la această ruptură, dar mi se pare că au rămas ceva resentimente. Poate este şi mândria la mijloc. Şi poate şi un pic de ostilitate. Greşesc?

— Trebuie să recunosc că nu, zise ea bosumflată.

— Ei bine, milady, sunt un bătrân care a văzut multe la viaţa lui. Se lăsă apoi pe spate şi oftă. De-a lungul anilor, am considerat că e mai bine să nu mă implic în treburile personale ale oamenilor, şi de obicei îi las pe cei din jurul meu să se chinuiască să ajungă singuri la concluziile proprii, dar în acest caz simt că este necesar să îţi spun părerea mea.

Elizabeth întrebă îmbufnată:

— Ce anume ai vrea să-mi spui?

— Nu fi nesăbuită.

Elizabeth încremeni, simţindu-se insultată.

— Nu sunt nesăbuită. Doar că nu vreau nimic de la el. Minţea – şi-ar fi dorit să poată înţelege din asta că o iertase, că acel gest nu era doar o tranzacţie comercială, că însemna ceva mai mult decât că îşi făcea ordine la atelier. Mi-a trimis vreo scrisoare? Sau ceva, orice, prin care să-mi explice gestul său?

— Nu, nu a trimis. O văzu zdrobită, aşa că se întinse şi-o bătu pe mână în mod părintesc. Dar mama vitregă a dumnealui, doamna Preston, mi-a strecurat în servietă o scrisoare pentru dumneata.

Îi dădu apoi scrisoarea, iar acest fapt o făcu pe Elizabeth să realizeze cât de izolată fusese de când plecase din Londra, cât de nemângâiată şi retrasă…

O scrisoare de la Mary! În mod ciudat, se simţi ca şi cum naufragiase pe o insulă pustie, iar scrisoarea aceea ademenitoare ajunsese la ea plutind într-o sticlă! Ardea de nerăbdare să afle veşti, dar îşi ţinu sub control ardoarea şi

aşează scrisoarea în poală, păstrând-o ca să se bucure mai târziu de ea.

— Foarte drăguţ din partea ei, zise ea politicoasă. Şi ea ce părere a avut despre hotărârea domnului Cristofore?

— N-am apucat să vorbesc cu dânsa despre asta.

— Dar ştie ce intenţionează să facă?

— Nu ştiu.

— Probabil i-ar spune că e nebun.

— Fără îndoială, aprobă domnul Umberton, râzând. Trebuie să mărturisesc că nici eu, personal, nu am fost foarte entuziasmat în clipa în care mi-a dezvăluit planurile sale.

— Serios?

— Ca să fiu sincer, milady, am încercat să-l conving să n-o facă. Este o sumă enormă, şi m-am gândit că ar putea beneficia şi dânsul de pe urma ei, date fiind circumstanţele în care se află. Făcu apoi un gest dramatic şi adăugă: „Cel puţin păstrează şi dumneata o parte din sumă”, asta l-am sfătuit.

— Şi care a fost răspunsul lui?

— Mi-a spus… citez: „Lady Elizabeth are nevoie mai mare de ei decât aş avea eu vreodată”.

— Înţeleg.

Avea gânduri şi sentimente contradictorii. Cum era mai bine să procedeze? Oare să accepte oferta lui Gabriel? Sau să-i respingă cu îngâmfare generozitatea ca fiind de-a dreptul stupidă?

Confuzia ei era probabil evidentă, pentru că domnul Umberton interveni:

— Dumneata trebuie să-l separi pe dânsul… şi orice păcat ar fi comis… de această ofertă şi de rezultatul deciziei sale.

— Dar de ce face asta? Nu pot să înţeleg.

— Mai contează?

Oare chiar conta? Acel dar reprezenta oare o încheiere lipsită de sensibilitate a contractului lor? La urma urmei, povestea lor de amor se terminase de multe luni. La ce se aşteptase? Că absenţa ei avea să-l facă dintr-odată să

priceapă că o iubea? Că urma să-i fie atât de dor de ea încât avea să se grăbească să vină la Norwich ca să-i ceară iertare?

Gândul acela era ridicol! Ba chiar de-a dreptul comic! Acea fantezie sălbatică o făcu să roşească.

— Milady, e vorba despre o avere, zise avocatul cu ardoare. Nu lăsa aroganţa sau temperamentul să te împiedice să o accepţi. Moştenirea aceasta îţi va schimba viaţa pentru totdeauna.

— Dar întrebarea e dacă vreau ca viaţa mea să se schimbe astfel.

— Doar dumneata îţi poţi răspunde la această întrebare, afirmă el. Dar îmi permiţi să mai fac o ultimă sugestie?

— Ce anume?

— Dacă dumneata ai fi fiica mea… Se aplecă uşor spre ea şi adăugă conspirativ: Ţi-aş spune să o iei şi să fugi. Cât poţi de repede!

Elizabeth chicoti.

— Deci aşa ai face, nu?

— Absolut. Ar trebui să fii nebună să n-o accepţi.

— Cred că aşa e.

Fără să se mai gândească de două ori sau să mai discute pe marginea acelui subiect, Elizabeth îşi semnă numele pe linia de jos. El o informă apoi despre semnificaţia limbajului contractual, din care cea mai ciudată clauză era aceea că nu putea dezvălui nimănui sursa fondurilor sale. Acea interdicţie era singura prevedere crucială prevăzută în contract. În afară de asta – şi de faptul că un curator îi va supraveghea cheltuielile –, binecuvântarea aceea era a ei.

Domnul Umberton plecă la scurt timp după aceea, cu servieta ţinută bine sub braţ, în ciuda faptului că ea îl invitase să rămână peste noapte în conacul acela imens. Ar fi primit cu braţele deschise un invitat la cină, mai cu seamă că astfel ar fi avut ocazia să-l descoasă ca să afle detalii despre Gabriel. Unde era? Ce făcea cu viaţa lui? Care mai erau noutăţile despre Mary şi John Preston?

Invocând un program încărcat, avocatul nu-i oferise însă ocazia de a încerca să obţină informaţii pe care probabil el nu ar fi putut sau nu ar fi vrut să i le divulge, aşa că se hotărâse să evite orice neplăceri întorcându-se în oraş.

Salonul părea extrem de tăcut după plecarea lui.

Elizabeth studie documentele bancare, apoi le aruncă pe masă, surprinsă să descopere că nu-i ofereau niciun fel de bucurie sau entuziasm, cum ar fi fost de aşteptat după o astfel de moştenire. Ba, mai mult, putea spune că era mai îndurerată ca oricând.

Era o femeie independentă, care poseda mijloacele necesare să trăiască oricum şi-ar fi dorit.

Gândul acela i se părea profund deprimant!

I se îndeplinise dorinţa. Toate visurile ei deveniseră realitate. Ce şi-ar fi putut dori mai mult de atât? De ce altceva mai avea nevoie ca să fie cu adevărat şi pe deplin fericită?

„De Gabriel”, îi şopti uşor o voce.

La ce i-ar fi folosit o avere imensă dacă nu-i oferea nimic mai mult decât o casă goală, pe holurile pustii ale căreia să se plimbe? Oare destinul ei era să nu fie nimic mai mult decât o fată bătrână singură şi excentrică?

Cât de trist! Cât de descurajator!

Dorind să-şi găsească o ocupaţie, se duse la portret şi smulse hârtia care îl acoperea. Se simţi imediat copleşită de sentimente în clipa în care văzu produsul final. I se înmuiară picioarele şi se prăbuşi într-un scaun.

Tabloul era magnific! De la petalele trandafirilor la firele de iarbă, la caii care păşteau în depărtare… fiecare atingere a pensulei fusese aplicată meticulos. Iar efectul final combinat era atât de fermecător, că abia putea suporta să-l privească.

Ea era poziţionată chiar în mijlocul picturii… stătea pe scara foişorului, rezemată de balustradă. Avea un zâmbet vesel şi privea într-o parte, de parcă o persoană la care ţinea foarte mult tocmai o strigase dintr-un locaş secret din afara tabloului.

Ştiuse cum avea să o reprezinte – hainele, coafura, dar, chiar şi aşa, modul în care o percepea Gabriel o făcu să se simtă smerită şi în acelaşi timp uimită. Era fermecătoare, vibrantă şi foarte, foarte frumoasă. Nu exista niciun alt cuvânt care să poată descrie mai bine felul în care o portretizase – şi nu-şi putea lua ochii de la tablou.

Fusese plictisitoare şi convenţională înainte să-l cunoască pe Gabriel, dar totuşi el văzuse ceva în ea, ceva din adevărata femeie care se ascundea sub toate straturile acelea de haine monotone. Şi reuşise să o transforme în cine era cu adevărat.

În ciuda faptului că prezenţa lui adusese multe suferinţe în viaţa ei, lui Elizabeth îi plăcea cât de încrezătoare ajunsese să fie şi nu ar fi schimbat niciun minut din toată experienţa pe care o trăise – poate cu excepţia felului în care aceasta se încheiase. Dacă ar fi putut readuce la suprafaţă acea femeie dinamică şi interesantă!

Se întoarse şi-şi surprinse din întâmplare reflexia în oglindă. Şi, pentru prima dată în săptămâni întregi, se studie cu adevărat. Era palidă şi spălăcită, pielea ei îşi pierduse strălucirea, iar părul său era strâns într-o coafură plictisitoare şi fără viaţă. În plus, slăbise foarte mult! Oare când se întâmplase asta? Rochia îi atârna acolo unde ar fi trebui să fie strâmtă pe corp.

Jelea… Una dintre servitoare şuşotise asta odată, presupunând în mod greşit că Elizabeth moţăia. Slujnica spusese asta ca pentru a explica de ce era Elizabeth aşa îndurerată, iar evaluarea se dovedea corectă. Elizabeth nu putuse să doarmă sau să mănânce pentru o perioadă foarte lungă de timp. În unele dimineţi, fusese chiar prea obosită ca să se dea jos din pat, prea îndurerată ca să poată face faţă zilei care se întindea în faţa ei, iar în cele din urmă fusese nevoită să accepte că era în doliu… că jelea cu disperare pierderea lui Gabriel.

Dar el nu era mort! Şi nu era nevoie să se usuce pe picioare, de parcă nu avea să-l revadă niciodată! Dacă ar fi suficient de curajoasă, ar putea să îşi facă bagajul şi să

plece la Londra chiar în clipa aceea.

„Şi ce o să faci după ce ajungi acolo?” se întrebă, singură în camera aceea tăcută.

Ce capriciu! Ce nebunie! Oare nu avea să înveţe niciodată din greşelile ei? Era imposibil ca Gabriel să o mai vrea după toate cele întâmplate. În fond, nu-i aruncase în braţe toate amintirile rămase ca pe nişte gunoaie de care voia să scape?

Se mută pe canapea. Gândurile ei erau haotice. Pachetul care conţinea schiţele lui îi făcu cu ochiul, şi nu se putu abţine să nu rupă ambalajul. Desfăcu uşor hârtia şi se uită la primul desen din teanc, apoi la următorul, şi la următorul…

Pe la jumătatea teancului, dădu peste un desen care îl înfăţişa pe Gabriel, iar asta o uimi. Uitase că se desenase şi pe el în unele dintre schiţe. Stătea în spatele ei, parţial ascuns, şi abia dacă putea distinge un obraz, un umăr, un braţ… începu imediat să caute printre celelalte desene, vânându-le pe cele în care apărea şi el, apoi le împrăştie pe masă ca să le poată examina mai bine.

Desenele cele mai erotice lipseau. Şi i le trimisese doar pe acelea în care el se afla undeva pe fundal. Dar, chiar şi aşa, arăta extraordinar!

Îşi trecu apoi neatentă degetul peste desen, încercând să înţeleagă de ce i le trimisese. Oare voia să le aibă ea, ca suvenir?

Sau nu voia să le păstreze el? Şi, dacă era aşa, de ce păstrase doar o parte dintre ele, iar pe altele nu?

Pe un colţ de masă, zăcea nedeschisă scrisoarea de la Mary. O ridică şi desfăcu sigiliul. Deşi sperase la o scrisoare lungă – plină de bârfe şi pălăvrăgeli detaliate –, descoperi că scrisoarea era foarte concisă… de parcă ar fi scris-o în mare grabă.

Mi-e dor de tine şi am fost foarte îngrijorată. Te rog să-mi scrii să-mi povesteşti cum eşti. În caz că situaţia cu tatăl tău s-a deteriorat, eşti bine-venită să locuieşti cu mine. Oricât vrei tu.

Veştile acelea bune şi oferirea unui adăpost însemnau distrugerea hotărârii ei. În ultima perioadă, fusese atât de chinuită şi de absorbită de sine, încât nici măcar nu se gândise la cum îndurase Mary acel calvar detestabil sau cum reuşise să depăşească situaţia. Fusese cu ei acolo, pe alee, în ziua aceea blestemată, asistase la întregul conflict, iar apoi Elizabeth dispăruse realmente... aşa că probabil Mary îşi imaginase tot felul de scenarii îngrozitoare.

Sub semnătura ei era un post-scriptum.

Gabriel e bine. A venit acasă după o vacanţă prelungită petrecută la malul mării. John se simte uşurat.

Câtă viclenie pe ea! Să facă aluzie la Gabriel, aşa pur şi simplu! Cât de periculos din partea ei să-i precizeze unde se afla!

Acele cuvinte primejdioase îi produseră un val inexplicabil şi absurd de dor pentru ticălosul acela. O, cum ar fi fost să îl revadă! Să-i audă din nou glasul frumos! Câtă încântare îi adusese! Cât mister şi câtă bucurie!

Îi era foarte dor de el. Doamne, cât de dor îi era de el! Înveselită de noile perspective, se simţea mai animată decât fusese de săptămâni întregi, ba chiar de luni întregi! Sări în picioare şi începu să-şi facă bagajul.

Chiar dacă devenise o femeie bogată, chiar dacă din clipa aceea avea lumea la picioare, nu avea nimic fără Gabriel. În trecut, riscase totul şi se încumetase să încerce să obţină viitorul pe care şi-l dorea, doar că îl lăsase să îi alunece printre degete.

Unde dispăruse femeia aceea cutezătoare? Era încă acolo, nu-i aşa?

Cândva, căutase cu îndrăzneală să ia ceea ce-şi dorea inima ei. Oare să îndrăznească din nou să încerce?

Capitolul 23

Findley se uită peste masă la soţia şi la soacra lui. Nu-şi putea închipui să cunoască vreodată o pereche mai posacă şi mai dezagreabilă.

Cu doar puţin timp în urmă, împărţea masa cu Elizabeth cea interesantă şi amabilă, şi se întrebă confuz cum de ajunsese în situaţia aceea.

Mama lui Charlotte se stabilise la conac. În ciuda faptului că nu era sigur când sosise femeia aceea îngrozitoare, contele bănuia că se instalase acolo pentru o perioadă îndelungată. Cu toate acestea, nu se putea înjosi într-atât încât să îi ceară lui Charlotte o explicaţie, pentru că nu voia să lase impresia că era prea curios cu privire la treburile ei.

El şi Charlotte îşi vorbeau foarte rar. Din ziua în care îl informase plină de veselie despre ruşinea lui Elizabeth, Findley avusese mare grijă să fie absent cât mai mult – venea acasă noaptea târziu, cu unicul scop de a-şi îndeplini sarcina insuportabilă de a se ocupa de datoria lui conjugală.

Cine ar fi crezut că putea fi atât de neplăcut să aibă relaţii sexuale cu o femeie de o frumuseţe uimitoare, cum era soţia sa? Ideea de a se împreuna cu ea îi devenise atât de respingătoare, încât abia dacă îşi putea menţine erecţia suficient cât să termine treaba! El care avusese întotdeauna virilitatea unui taur!

Mama ei stătea prea ţeapănă în scaun, ca pentru a lua în stăpânire tot salonul – de parcă locul acela blestemat chiar ar fi fost proprietatea ei. Şi se uita la mobilier într-un fel care lui nu-i plăcea deloc – ori verificând diverse piese, ori evaluând valoarea diferitelor lucruri.

Masa era servită de doi lachei, iar femeia le lătra ordine la fiecare mişcare. Cei doi ajunseseră să tremure de frică şi să fie în pragul unei căderi nervoase. Oricând se apropiau, contele se dădea mai spate în scaun, absolut convins că mustrările ei neîncetate aveau să-l facă pe unul dintre ei să-i verse în braţe un polonic de sos sau poate nişte vin.

Sistemul digestiv al unui om nu putea funcţiona în

mod corespunzător cu atâta tensiune. Era pe punctul de a spune asta, când femeia aceea dezagreabilă rupse tăcerea apăsătoare:

— Milord, aş vrea să purtăm o discuţie după cină.

— Nu-mi vine în minte nici măcar un singur subiect pe seama căruia am avea de vorbit.

— Are legătură cu fiica dumitale.

Aşează lingura lângă farfurie şi se uită la ea atât de urât, încât femeia se făcu mică în scaun, pierzându-şi încrederea în sine de până atunci.

— Ce-i cu ea?

— Charlotte a auzit bârfe în rândul servitorilor cum că ar plănui să se întoarcă la Londra.

Informaţiile erau corecte. Primise şi el – chiar în acea după-amiază – o scrisoare de la majordomul de la Norwich, care îl informa în privinţa acelei posibilităţi. Deşi era destul de sigur că Elizabeth îşi revenise îndeajuns cât să se întoarcă la vechiul ei mod de viaţă, tot nu reuşise să-şi dea seama cum să o facă să-şi găsească iar locul în conacul de la Londra.

Era furios din cauza faptului că Charlotte – sau mama ei – ar fi presupus că subiectul era deschis pentru discuţie, aşa că întrebă enervat:

— Şi ce legătură are asta cu dumneata? Sau cu soţia mea?

— Ei bine, noi… adică… Păi… E de-a dreptul cumplit ca Charlotte să fie supusă influenţei nefaste a lui Lady Elizabeth.

— Voi două aveţi îndrăzneala să-mi vorbiţi mie despre Elizabeth? Îşi aruncă şervetul furios, apoi se ridică. Mişcarea bruscă îi făcu scaunul să se clatine şi să se aplece pe spate, iar unul dintre lachei fu nevoit să sară să-l prindă, înainte să se prăbuşească la podea. Ambele femei îl studiară cu teamă. Charlotte, mergi în camera ta.

— Nu vreau să plec, zise ea arţăgoasă.

Cum ajunsese să fie aşa lipsită de respect?

— Ţi-am cerut cumva părerea? Se îndreptă apoi spre ea, o apucă de braţ şi o ridică de pe scaun. Nu mă face să

repet. Du-te sus şi aranjează-te. O să urc şi eu în curând.

— Ce-ai de gând să-i spui mamei?

— Fii al naibii de sigură că nu-i deloc treaba ta! şuieră el, peste măsură de furios.

O apucă apoi de ceafă şi o împinse spre uşă, în timp ce mama fetei icnea şocată şi îngrozită. Bun! N-avea decât să fie martoră la scena aceea oribilă! Să vadă ce fată impertinentă şi obraznică crescuse! Trebuiau să se considere amândouă extrem de norocoase că nu punea biciul pe Charlotte, chiar atunci şi acolo.

Charlotte se încruntă la el. Contele detesta expresia aceea încăpăţânată, pentru că îi urâţea trăsăturile frumoase. Plecă apoi furioasă. El aşteptă ca sunetul paşilor ei să se stingă, apoi se întoarse ca să-şi confrunte actualul duşman. Femeia îl ţintui cu privirea sfidătoare – pe chipul ei instalase un rânjet dispreţuitor, care era copia fidelă a expresiei fiicei ei.

— Doamnă, începu el, neputând să-şi amintească numele ei… Presupun că ai venit aici pentru că te-a invitat fiica dumitale. Dar eu spun că nu mai eşti bine-venită.

— Poftim? Nu am voie să o vizitez pe Charlotte?

— Vei pleca mâine-dimineaţă. Dacă nu eşti plecată la ora zece, am să pun să ţi se facă bagajele şi să fii aruncată în stradă. Ne-am înţeles?

Femeia ezită. Îi stăteau pe vârful limbii sute de insulte pe care ar fi vrut să i le adreseze, dar se hotărî – în mod înţelept – să nu dea glas nici uneia.

— E, asta-i bună! pufni femeia şi plecă furtunos.

Contele rămase acolo o vreme – ca să se asigure că nu avea să mai dea nas în nas cu ea din greşeală pe coridor, apoi se duse spre scări. Urcă greoi. Îşi simţea picioarele ca pe nişte greutăţi de plumb. Îl împovăra gândul la fiica sa.

Îngrijorarea pentru Elizabeth şi tristeţea ei îl bântuiseră. Oare procedase corect? Luase deciziile cele mai bune?

Nu era convins că procedase corect, la cât de prost se terminase totul.

Unde era Mary când avea nevoie disperată de sfaturile şi de consilierea ei? Îl lăsase în voia sorţii, fără să-i pese câtuşi de puţin de faptul că avusese mereu nevoie de ea. Şi că încă avea.

De când îl părăsise pentru John Preston, nu o mai văzuse decât o singură dată, în ziua aceea blestemată când el o urmărise pe Elizabeth, care fugise cu înverşunare să-l interogheze pe Cristofore. Spectacolul rezultat fusese de-a dreptul îngrozitor, iar Elizabeth păruse atât de vijelioasă, încât nici măcar nu îi oferise tatălui ei ocazia să o salute pe Mary. Iar după aceea fusese mult prea mândru ca să o mai contacteze, aşa că nu putea şti cum o ducea în noile împrejurări.

Se mai gândea uneori la ea şi se întreba ce fel de viaţă ducea cu Preston. Oare era fericită cu felul în care se aranjaseră lucrurile pentru ea? Oare regreta vreodată că îl părăsise pentru altul?

Şi-ar fi dorit să fi fost acolo să-l liniştească, să-l convingă că procedase corect!

Din pricina plecării ei, fusese nevoit să-şi ia o amantă. Şi se supusese, bineînţeles, tendinţelor moderne, aşa că alesese o fată atrăgătoare şi plină de viaţă, care arăta mereu minunat la braţul lui în timpul evenimentelor mondene. Şi se dovedise că aceasta din urmă nu era cu mult mai în vârstă decât Charlotte.

Din păcate, se dovedise că şi aceasta avea înclinaţiile soţiei lui pentru pălăvrăgeli stupide şi pentru frivolitate. Chiar dacă o putea vizita mai târziu – după ce ducea la bun sfârşit corvoada de a se împreuna cu Charlotte –, perspectiva întâlnirii nu-i aducea niciun pic din uşurarea şi bucuria pe care le găsise mereu în braţele lui Mary. Nu găsea nicio consolare în braţele tinerei lui amante.

Contele intră în dormitorul său şi închise uşa. O putea auzi pe Charlotte învârtindu-se prin camera alătură, iar asta îl făcu să strâmbe din nas. Detesta să fie în apropierea ei, dar, cu toate acestea, nu putea evita să se împreuneze cu ea. Era imperios necesar să o lase grea.

Îşi turnă un pahar de whisky şi-l dădu imediat pe gât,

ca să prindă curaj, apoi se duse să i se alăture. Bătu o singură dată, apoi intră în vizuina ei feminină – fără să aştepte vreun răspuns. Se înfurie cumplit când descoperi că era pe deplin îmbrăcată şi aşezată în faţa oglinzii de la măsuţa ei de toaletă. Din moment ce insista ca împreunările acelea dezgustătoare să aibă loc cât mai repede cu putinţă, îi cerea soţiei lui să se dezbrace în prealabil şi să-l aştepte goală pe pat, astfel încât să nu fie nevoit să prelungească momentul mai mult decât era necesar.

— De ce nu eşti gata?

Femeia se încruntă la el peste umăr.

— Pentru ce?

— Să-ţi îndeplineşti obligaţiile maritale.

— Doar nu vorbeşti serios! Abia a trecut de ora opt.

— Plec în oraş cu treabă şi voi fi reţinut multe ore, aşa că vreau să te am acum.

— Ei bine, eu nu am chef acum.

Respingându-l în mod categoric, Charlotte ridică în aer nasul ei cârn, apoi continuă să se studieze în oglindă, aranjându-şi şi înfoindu-şi buclele blonde. Nu-i respectase niciodată autoritatea aşa cum se cuvenea, dar în ultima perioadă devenise de-a dreptul incorigibilă, aşa că el simţea nevoia să i se reamintească faptul că poziţia ei implica supunere.

— O să-mi faci pe plac.

— Cum îndrăzneşti să dai buzna aşa aici şi să-mi dai ordine? Furioasă, Charlotte se ridică de pe scaun şi se întoarse spre el. Mai ales după felul în care te-ai purtat cu mama! Şi vrei să mă mai şi obligi că locuiesc sub acelaşi acoperiş cu târfa de fiică-ta!

Findley îi trase o palmă cât putu de tare şi o reduse la tăcere. Charlotte căzu în genunchi, şi el se simţi triumfător văzând-o în halul ăla. Mădularul i se întări imediat şi era foarte entuziasmat că – pentru prima dată în mult timp – avea să poată la punctul culminant fără prea mari eforturi.

— Desfă-mi pantalonii.

— Nu vreau! zise ea, prelungind acea rebeliune.

Aşa că îi mai trase o palmă – iar asta o făcu să se smiorcăie şi să plângă. Ignoră cu desăvârşite scâncetele ei şi începu să-şi desfacă singur pantalonii, până când mădularul lui era expus în mod indecent. Charlotte era atât de supărată, încât nici nu mai observa ce făcea contele, aşa că o apucă de ceafă cu uşurinţă şi se înfipse în gura ei, exact în mijlocul bocetului.

Ea începu să se zbată şi să se lupte, chinuindu-se din răsputeri să-l dea la o parte, dar el refuză să-i ofere vreo clipă de răgaz. Se împinse tare în ea şi o propulsă spre perete. Fiecare împingere a şoldurilor o făcea să se lovească cu capul de perete. Riposta ei îl excita şi mai tare, iar rezistenţa sa îi făcea mădularul tot mai ferm, aşa că zăbovi în poziţia aceea mai mult decât ar fi rămas în mod normal, până când fu copleşit de un val de fierbinţeală şi termină în gâtul ei.

O ţinu locului până când fu obligată să înghită, apoi se retrase. Charlotte se prăbuşi la podea, inspirând cu greu. Lacrimi mari curgeau şuvoaie pe obrajii ei.

Ştia că soţia lui ura să îl sărute cu limba, dar, după cât de mult se chinuise să-i îndure toanele şi capriciile, Findley ajunsese să o deteste atât de mult încât nu era dispus să-i mai arate pic de bunăvoinţă. Nu exista nicio acţiune mai umilitoare la care ar fi putut s-o supună, dar, la starea pe care o avea în acel moment, contele savură insulta îngrozitoare pe care i-o adusese.

— De-acum încolo, oricând mai eşti obraznică cu mine, zise el mângâindu-şi languros zonele intime şi închizându-şi apoi pantalonii, mă vei satisface aşa. La cât de încăpăţânată eşti, îmi închipui că va trebui să mai treci prin asta de vreo câteva zeci de ori înainte să înveţi să-ţi ţii limba aia obraznică.

— Nemernicule… bombăni Charlotte.

Înfuriat, contele se aplecă asupra ei, o prinse de păr şi o scutură zdravăn.

— Dacă nu rămâi gravidă în şase luni, cer divorţ pe motiv că eşti infertilă. Date fiind încercările mele susţinute şi faptul că eşti aproape sigur stearpă, sunt sigur că

tovarăşii mei vor fi foarte înţelegători. O să anulez ruşinea asta de căsnicie, uite-aşa. După ce pocni tare din degete, contele plecă, mulţumit că îşi reconsolidase poziţia de stăpân al conacului.

În timp ce se spăla şi se pregătea să plece la întâlnirea cu amanta lui, o auzi pe Charlotte vomitându-i sămânţa. Nu avea voie să-şi golească stomacul după o partidă de sex, aşa că se gândi serios să o confrunte şi să-i tragă o mamă de bătaie pentru neruşinarea ei, dar mânia i se mai domolise după ce se descărcase, aşa că nu mai găsea în el entuziasmul necesar de a o disciplina în continuare.

Se simţea arogant, pentru că deţinea din nou controlul, aşa că ieşi pe coridor şi porni în jos pe scări.

*

Charlotte stătea ghemuită pe podea, transpirând şi plângând, în timp ce prin minte îi trecea fiecare cuvânt ireverenţios pe care-l ştia.

— Nemernicul! repetă ea cu ranchiună, apoi un zâmbet pervers i se instală pe chip.

Şoptise acelaşi cuvânt şi în prezenţa lui, şi era foarte mândră de ea că avusese curajul s-o facă.

Cum îndrăznea să o maltrateze astfel? Să abuzeze de ea într-un mod atât de barbar şi de grosolan?! Îl ura pentru asta!

Charlotte crezuse că, odată cu sosirea mamei ei, avea să găsească în sfârşit un umăr pe care să plângă, aşa că îi mărturisise acesteia o parte dintre actele oribile la care o supunea soţul ei. Doar că, în loc să fie înţelegătoare şi plină de compasiune, femeia declarase că Charlotte trebuia să se supună tuturor dorinţelor lui, pentru că, în clipa în care îi pusese inelul pe deget, ea fusese de acord să îi îndeplinească toate cererile – oricât de dezgustătoare ar fi fost.

Ei bine, la naiba şi cu părerea mamei ei! El nu avea dreptul!

Charlotte se cutremură, apoi se ridică cu greu, ajutându-se de scaun ca să-şi ţină echilibrul. Se grăbi la oglindă ca să-şi studieze aspectul. Părul îi era ciufulit şi avea ochii roşii. În plus, obrazul i se umflase, şi o durea foarte tare în locul unde o lovise. O mai pălmuise şi cu alte ocazii, ba din când în când chiar o mai şi bătuse cu cureaua, dar nu existase niciodată atâta înverşunare în spatele loviturii aplicate.

Şi toată indignarea aceea se răsfrânsese asupra ei doar pentru că îndrăznise că facă referire la preţioasa lui Elizabeth! Fiica lui perfectă, bine crescută, amabilă şi târfă! Charlotte nu avea să poată uita niciodată poziţiile acelea libidinoase şi depravate în care o văzuse pe Elizabeth alături de iubitul ei, un om de rând.

Iar Elizabeth chiar fugise din Londra, umilită! Reputaţia ei era ruinată cu adevărat! Ruşinea ei ar fi însemnat o umilire monumentală pentru Charlotte, dar, cu toate acestea, contele se comporta de parcă Elizabeth nu greşise cu nimic. Ce atitudine ruşinoasă! Se minţea pe sine – şi îi minţea şi pe ceilalţi – pretinzând că fiica lui contractase o boală gravă şi că se recupera treptat. Nu putea îndura să recunoască faptul că porumbiţa sa fără cusur fusese pângărită irevocabil!

Charlotte înţelese atunci că soţul ei o dispreţuia într-atât încât să îi ceară să socializeze şi să locuiască în aceeaşi casă cu uşuratica aia! Iar mama ei fusese cu o falcă în cer şi cu una în pământ când ea îi dezvăluise planurile lui mizerabile, însă nici măcar acea figură matriarhală intimidantă nu reuşise să-l convingă pe conte să nu-i mai permită lui Elizabeth să se întoarcă.

Până în momentul acela, Charlotte nu spusese nimănui nimic despre ruşinea lui Elizabeth, respectând porunca soţului ei de a rămâne tăcută. Afecţiunea lui pentru Elizabeth era atât de puternică, încât se temea de ce i-ar fi putut face contele dacă ar fi suflat vreo vorbă. Dacă se afla ceva despre escapadele carnale ale lui Elizabeth, el avea să deducă imediat că Charlotte fusese cea care divulgase secretul infam, aşa că se abţinuse. Dar

poate venise momentul să-şi reevalueze decizia. Întreaga lume trebuia să afle despre natura depravată a lui Elizabeth.

— Târfă ordinară! rosti ea cu voce tare, pentru că denigrarea acelei neruşinate o făcea să se simtă superioară. Apoi o mai zise o dată.

Contele ar fi fost furios dacă ea ar fi răspândit zvonuri despre ruinarea lui Elizabeth, dar, pe de altă parte, era mereu furios, aşa că nu îşi mai făcea griji cu privire la felul în care urma să reacţioneze. În plus, avea să simtă o mare satisfacţie provocându-i soţului ei o criză de nervi, şi, dacă reuşea să-l înfurie îndeajuns de tare pe nemernic, poate chiar urma să sufere un atac de apoplexie şi să moară.

Îşi lipi o mână de frunte, într-un gest dramatic. Ar fi o văduvă îndurerată minunată! Ar fi extrem de credibilă… şi ar atrage multă compasiune.

— Deci aşa, vrei să divorţezi de mine, ei? Ticălos josnic ce eşti!

Prostul acela nu o cunoştea deloc. Mai degrabă îl omora în somn decât să-l lase să iniţieze un proces atât de atroce! Îşi umezi buzele cu limba fără să vrea, iar gustul şi mirosul lui erau în continuare atât de puternice, încât se simţi invadată de esenţa lui respingătoare. Căută orbeşte paharul de vin şi, când îl găsi, înghiţi lichidul roşu pe nerăsuflate. Dar nici măcar asta nu-i înlătură greaţa.

Vinul i se învârtea în stomacul umflat, amestecându-se cu friptura grasă de oaie pe care o mâncase la cină. Începu să se plimbe prin cameră, încercând să ignore disconfortul crescând pe care îl simţea, să ignore ceea ce tocmai îi făcuse contele şi ce îi spusese. Totuşi, nu putu controla revolta pe care o simţea în interiorul ei şi nici pe cea care avea loc în stomacul ei.

Îşi acoperi gura cu mâna şi se grăbi spre oala de noapte, peste care se aplecă şi vomită iar şi iar, golindu-se de alcool, de mâncare şi de el.

*

— Gata cu îmbufnarea. Du-te şi vorbeşte cu el.

Vocea lui Mary îl făcu pe John să se întoarcă spre ea.

— Dar n-am nicio dorinţă de a vorbi cu el.

— Mincinosule! Arzi de nerăbdare.

În ciuda insistenţelor lui că nu avea nimic să-i spună lui Gabriel, John rămânea la fereastră, privind afară la căsuţa din spatele conacului, dornic să-l zărească măcar o clipă pe fiul său ticălos şi capricios. Fiind o zi călduroasă de iulie, nu mai ieşea fum pe horn, care să arate dacă era sau nu cineva înăuntru, dar conexiunea pe care o avea cu Gabriel era mai puternică decât oricând, astfel că John putea simţi că fiul lui se ascundea acolo.

De la sosirea neanunţată din urmă cu două săptămâni în urmă, Gabriel se izola în vizuina sa ori de câte ori ieşea John din casă. Servitoarea care îi ducea mâncare şi băutură raportase că uşa era încuiată, că tânărul nu răspunsese de cele câteva ori când bătuse şi că, atunci când trăsese cu coada ochiului pe fereastră, îl văzuse pictând, cufundat în febra creaţiei.

Nimeni nu putea şti când urma să iasă să ia o gură de aer, iar asta nu îl deranja pe John.

Trebuiau să se adapteze, inevitabil, la tot ce se întâmplase în ziua aceea îngrozitoare din urmă cu mult timp, dar John încă nu-şi putea da seama cum să facă să cadă la pace sau cum să-şi liniştească şi să-şi aline fiul dificil, astfel încât să restabilească relaţia caldă pe care o avuseseră înainte. Mai ales după ce Mary îl informase că Gabriel îşi transferase toţi banii în contul lui Elizabeth! Modul în care aflase ea asta era un mister pentru el. Dintr-un motiv sau altul, John simţea că era datoria lui de onoare să repare lucrurile cu fiul său.

Cum se putuse îndoi de motivele lui Gabriel? Doar îşi cunoştea foarte bine fiul şi ştia că era un om bun în adâncul sufletului. Ar fi trebuit să-l susţină în înşelătoria pe care o iniţiase împotriva lui Findley Harcourt. Şi ar fi trebuit să-l ajute, în loc să-l condamne automat. Ar fi trebuit să-şi dea seama de la bun început că Gabriel avea să facă în final lucrul corect.

Şi banii! Da, reuşise să-l păcălească pe înfumuratul de Findley să-i dea o sumă de bani aproape obscenă! Ce deznodământ fantastic şi incredibil!

John se simţea atât de mândru uneori, încât abia putea îndura să nu povestească în detaliu acea escrocherie monumentală înfăptuită de Gabriel – iar asta îl făcea să se simtă pe punctul de a exploda. Gabriel era singura persoană cu care putea savura detaliile delicioase, dar, de vreme ce erau certaţi, nu avusese cui să se laude şi nu avusese cu cine să râdă despre rezultatul fantastic al planului său.

Mary se apropie şi îl sărută. În clipa în care el o strânse mai tare în braţe, ea îl întrebă:

— E vreun semn de la Elizabeth?

— Eşti extrem de sigură că va apărea.

— Ai răbdare şi o să vezi, zise ea. Vom avea o fiică şi nişte nepoţi drăguţi şi inteligenţi – mai curând decât crezi.

John învăţase să nu se îndoiască de Mary. Femeia era o fină observatoare a comportamentului uman şi, practic, aproape o făcătoare de minuni. Când privi din nou pe fereastră, aproape că spera să o vadă acolo pe Elizabeth Harcourt. Apariţia ei i-ar fi oferit acel plus de curaj de care avea nevoie ca să-l abordeze pe Gabriel.

— Mă bucur mult că s-a întors acasă teafăr şi nevătămat.

— Da, ştiu.

— N-am mai fost niciodată despărţiţi până acum.

— Şi ţi-a fost greu.

— Da. Spre uimirea lui, ochii i se umplură de lacrimi, dar nu le ascunse de ea. Mary era stânca de care era ancorată în siguranţă viaţa sa. Crezi că mă va ierta vreodată?

— O, bărbat prostuţ. Cum să crezi că n-o să te ierte? Femeia chicoti la auzul afirmaţiei lui absurde, apoi îl întoarse cu faţa spre coridor şi-l înghionti uşor. Trebuie să stingi conflictul acesta stupid mai devreme sau mai târziu. Şi ar mai bine să fie mai devreme decât mai târziu.

Avea dreptate. John îi aruncă un zâmbet plin de

autoironie, apoi plecă să stea de vorbă cu fiul său mult iubit, pentru prima dată în aproape patru luni. Făcu totuşi un scurt ocol bine gândit prin salonul din faţă, de unde luă două pahare şi o sticlă din cel mai bun whisky.

Când ajunse pe veranda căsuţei, ascunse băutura sub braţ, se pregăti sufleteşte, apoi bătu la uşă vioi. După cum anticipase, nu primi niciun răspuns, aşa că încercă din nou şi auzi paşii enervaţi ai lui Gabriel apropiindu-se de uşă. Era furios că fusese întrerupt din febra creaţiei şi deschise uşa violent.

— Ce e? mârâi el, privind prin crăpătura uşii.

— Bună, zise John, studiindu-l şi bucurându-se să îl vadă după o absenţă atât de îndelungată.

Părea slăbit. Şi obosit.

— John?

Gabriel clipi neîncrezător. Ochii abia începeau să i se obişnuiască cu lumina puternică a soarelui de după-amiază.

— Sigur că sunt John, zise el şi intră. Cine te aşteptai să fie? Coşarul?

Gabriel zăbovi în pragul uşii, privindu-l pe John de parcă ar fi fost o himeră. Iar John era absolut încântat că fusese îndeajuns de hotărât încât să vină să facă pace.

— Nu te superi dacă intru, nu?

— Nu, nu.

Gabriel ezită, întrebându-se în mod evident dacă nu cumva urma să fie muştruluit din nou.

În timpul ultimei lor discuţii, înainte ca Gabriel să plece din Londra, John nu se abţinuse şi spusese tot ce gândea, aşa că probabil fiul său se pregătea sufleteşte să mai îndure o serie serioasă de mustrări. Doamne, ajunsese să-şi facă griji că John ar putea să-l arunce în stradă. Şi încă să-l dea afară din propria casă!

Iar dacă asta era într-adevăr ceea ce gândea, dăduse dovadă de curaj venind înapoi acasă! Iar lui John îi era incredibil de ruşine că-l făcuse să se simtă nepoftit!

În cele din urmă, curiozitatea lui Gabriel avu câştig de cauză, aşa că intră şi el, cercetându-l cu atenţie pe tatăl său.

— Ce voiai?

— Am venit să bem un pahar în cinstea reuşitei noastre.

— Să bem pentru ce?

— Ei, haide, doar n-ai fost plecat suficient de mult timp cât să fi uitat.

— Nu am uitat. Doar că am crezut că vrei să…

Gabriel nu-şi încheie propoziţia, dar John putea presupune restul: se întreba de ce şi-ar fi dat osteneala John, de vreme ce nu-şi rezolvaseră problemele.

John aşează sticla de whisky şi cele două pahare pe masa de lucru a fiului său, apoi le umplu ochi şi îi dădu unul lui Gabriel. Îl ridică apoi pe al lui într-un toast, zicând:

— În cinstea lui Findley Harcourt, pentru că este aşa un mare idiot!

Ritualul acela frivol era unul pe care-l practicaseră de nenumărate ori de-a lungul anilor. Închinau un pahar în cinstea unei ţinte – sau, mai bine spus, pentru naivitatea sa –, felicitându-se pentru o treabă bine făcută.

Gabriel îl studie prudent pe tatăl său – în mod evident, îi venea greu să creadă că John ar iniţia un asemenea gest. Căută orice urmă de echivoc sau de lipsă de sinceritate, dar nu găsi decât afecţiune autentică.

Un zâmbet slab îşi făcu loc pe buzele lui, şi apoi ridică şi el paharul.

— În cinstea lui Findley Harcourt. Pentru că e un dobitoc care nu acceptă compromisuri.

— Să bem pentru aroganţa lui.

— Şi pentru prostia lui.

— Şi pentru toţi banii lui minunaţi.

— Da, pentru toţi banii lui absolut minunaţi.

— *Pai il bravo!* John radia de bucurie. Bravo ţie!

— *Grazie.*

— *Alla tua salute.*

— *Salute!*

— *Come nuovo*, de la capăt, murmură John, zâmbindu-i fiului său, şi uite-aşa totul reveni la normal, şi era ca şi când n-ar fi fost niciodată despărţiţi.

*

Elizabeth inspiră adânc, îşi adună tot curajul, apoi bătu la uşa conacului lui Gabriel. Îi deschise o servitoare drăguţă, îmbrăcată într-o rochie cenuşie.

Elizabeth îi întinse cartea de vizită.

— Sunt Lady Elizabeth Harcourt. Aş putea să-l văd pe domnul Cristofore?

Fata făcu o reverenţă atentă, dar, când auzi identitatea lui Elizabeth, zâmbetul îi dispăru şi se foi agitată.

— Îmi cer iertare, milady, dar domnul Cristofore nu primeşte vizitatori.

— Pictează, nu-i aşa?

— Da, milady, răspunse ea cu un pic prea multă ardoare. Asta este. Este mult prea ocupat să socializeze.

— Şi când o să fie disponibil?

— N-aş putea spune. Poate în câteva săptămâni?

— I-aş putea scrie un bilet, sugeră Elizabeth severă, prin care să cer o audienţă cu domnia sa importantă.

Fata nu prinse ironia lui Elizabeth.

— S-ar putea să funcţioneze, zise ea, dorind să fie de ajutor.

Elizabeth o ţintui cu privirea, iar servitoarea se făcu roşie ca racul.

— Eşti o mincinoasă îngrozitoare, domnişoară.

— Da, ştiu.

— Ai primit ordine să nu mă laşi să intru, nu-i aşa?

Servitoarea plecă ochii în pământ şi începu să se joace cu fusta.

— Îmi pare rău.

Elizabeth nu se simţise niciodată mai jenată, aşa că se înroşi în obraji mai tare decât sărmana slujnică.

Ei bine, la ce s-ar fi aşteptat? Doar nu-şi închipuise nicio clipă că avea să fie uşor. Mândria era o licoare greu de înghiţit, şi oricum nu-i plăcuse niciodată gustul ei amar.

— Domnul şi doamna Preston sunt acasă?

— Sunt plecaţi astăzi.

Elizabeth oftă.

— Când se întorc acasă, informează-i că am venit în oraş.

— Aşa voi face.

— Spune-le că stau la hotelul Carlysle. Ţii minte?

— Absolut, milady.

Elizabeth nu mai avea nimic de adăugat şi niciun motiv să rămână, aşa că se întoarse să plece, dar chiar în clipa aceea Gabriel apăru pe coridor. Privirile li se întâlniră. Nu-şi putea da seama cine era mai uimit: el, ea sau slujnica.

— Ia uitaţi, milady, sublinie servitoarea prosteşte, se pare că domnul Cristofore şi-a terminat tabloul mai devreme.

— Da, aşa se pare.

Încremeniră toţi trei, şi se instală o linişte ciudată.

Elizabeth îşi închipuise de o mie de ori cum avea să decurgă acel moment, dar, cu toate acestea, realitatea tot depăşea orice imaginaţie.

În toate reveriile ei – unele blânde, altele sălbatice –, venea şi o lua în braţe, apoi o săruta pătimaş de mai multe ori, pentru că îi iertase păcatele şi puteau s-o ia de la început.

Doamne, cât de tare se înşelase!

Era rafinat şi fermecător – şi o cerceta cu răceală. Aparent, se grăbea să plece la o întâlnire – pentru că era spilcuit, aranjat la patru ace şi gata să impresioneze. Nu era deloc bucuros să o vadă. Ba, mai mult, părea aproape enervat de faptul că urma să întârzie, pentru că trebuia să se confrunte cu neplăcerile provocate de vizita ei neanunţată.

Se apropie şi îi spuse servitoarei că putea să plece, iar aceasta dispăru imediat pe coridor. Erau singuri, şi era atât de aproape de ea, încât putea simţi mirosul apretului din cămaşa lui şi al săpunului cu care se spălase.

— Bună ziua, Gabriel.

— Lady Elizabeth, zise el, chinuind-o cu o formalitate

rece.

— A trecut mult timp, zise ea neconvingătoare, făcând o încercare să spargă gheaţa, dar el nu-i oferi niciun răspuns, iar asta făcu întâlnirea lor şi mai stânjenitoare.

Gabriel se concentră asupra ei, nedumerit.

— Ce cauţi aici?

— Am venit să te văd.

— Eşti însărcinată? întrebă el îndrăzneţ, cercetându-i burta.

— Nu.

— Atunci de ce?

Îşi ascundea emoţiile, aşa că îi fu greu să-i descifreze gândurile sau sentimentele, dar, din felul în care o privea, deduse că avea aproximativ două secunde să spună ce avea de spus. Situaţia era mult mai cumplită decât crezuse!

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru bani.

— Cu plăcere.

— Îmi pare rău pentru… pentru ultima dată. Eram furioasă şi am…

— Te iert, interveni el înainte ca ea să continue.

O tulbură răspunsul lui brusc, dar îşi reveni repede.

— Probabil tata a făcut presiuni asupra ta, după ce a descoperit aventura noastră, aşa că îmi cer scuze şi pentru comportamentul său.

Gabriel nu acceptă şi acea ultimă expresie de regret. Findley Harcourt mai avea mult de aşteptat pentru a primi iertarea lui – asta dacă avea să se întâmple vreodată.

În cele din urmă, el o întrebă:

— Mai e şi altceva?

Elizabeth tânjea să-i mărturisească măcar o parte din explozia de sentimente pe o stârnise în sufletul ei primirea picturii lui minunate, dar comportamentul său nu trăda nicio emoţie, aşa că nu putea spune nimic care să treacă dincolo de faţada calmă. Orice exprimare a unui sentimentalism excesiv ar fi fost total inutilă, şi s-ar fi simţit ca şi când i-ar fi dezvăluit secrete confidenţiale unui străin.

Deznădăjduită, Elizabeth şopti:

— Nu cred.

— Bine, atunci, zise el şi făcu un semn, prin care îi indică politicos faptul că îi expirase timpul. Am întârziat deja la o întâlnire, aşa că nu vreau să te reţin.

Elizabeth trecu apoi pragul, descurajată de respingerea lui. Ce putea să mai spună? Ce-i mai rămânea de făcut? Se convinsese singură – în mod iraţional – că, în perioada în care fuseseră despărţiţi, şi lui îi fusese la fel de dor de ea cum îi fusese ei de el. Dar, ca de obicei, interpretase greşit lucrurile.

Îi cercetă apoi chipul rafinat şi puse, prosteşte, întrebarea pe care încercase să o rostească şi mai devreme, dar pe care fusese prea timidă să o ducă la bun sfârşit.

— Îţi doreşti vreodată să…

Dar i se puse un nod în gât şi nu putu termina propoziţia, aşa că, după o pauză ciudată şi de rău augur, o întrebă el:

— Ce să-mi doresc?

— Ca lucrurile să se fi terminat altfel între noi?

— Nu, nu-mi doresc. La revedere.

Cu siguranţă îi dăduse peste nas, nu-i aşa?

Gabriel închise apoi uşa, iar zăvorul scoase un sunet puternic, parcă pentru a o informa foarte clar că îi încălcase intimitatea în mod îngrozitor.

Elizabeth îşi trase nasul, rănită. Zăbovi puţin pe veranda casei lui, apoi se îndreptă greoi spre trăsură. Vizitiul o ajută să urce, dar, cu toate acestea, ea nu-i dădu semnalul să pornească din loc.

Era gânditoare şi descurajată. Se sprijini de banchetă şi privi pe fereastră, studiindu-i absentă casa, în timp ce se chinuia din răsputeri să născocească o strategie mai bună, una care să aibă şanse mai mari de reuşită. Probabil îl rănise îngrozitor! Supărarea lui se dovedea mult mai mare decât îşi imaginase vreodată.

— Cum aş putea rezolva asta? se întrebă pe sine.

Spre surprinderea ei, uşa conacului se deschise câteva minute mai târziu şi Gabriel ieşi. Fusese atât de absorbită de propria-i suferinţă, încât aproape uitase că se

pregătea să iasă în oraş. Şi se îndreptă, ca să îl poată spiona mai bine.

Din fericire, trăsura lui era oprită în direcţia opusă faţă de a ei, iar el era atât de concentrat pe destinaţia lui, încât coborî în josul aleii şi urcă imediat în vehicul, fără ca măcar să arunce o privire spre locul unde zăbovea ea, visând cu ochii deschişi la iubirea lor.

Rămase acolo mult timp după plecarea lui, întrebându-se cum să procedeze. În clipa aceea, Gabriel nu mai arăta niciun fel de emoţie faţă de ea, dar cândva afecţiunea lui fusese autentică, iar devotamentul său – convingător şi stăruitor. Nu se putea ca acele sentimente să fi dispărut complet. Oare ce putea face pentru a reînvia legătura dintre ei, ca să spargă zidul acela de reţinere pe care îl construise în jurul său şi să se poată iubi din nou?

În cele din urmă, începu să i se formeze în minte un plan. Era unul dur şi necinstit – ar fi putut merge chiar atât de departe încât să spună că era mârşav –, dar, ţinând cont de situaţia dificilă în care se afla, nu avea cum să strice un pic de şiretenie.

— Bietul Gabriel, zise ea cu drag.

Uita mereu cât de hotărâtă putea fi când îşi propunea ceva, dar era pe cale să-şi amintească.

Capitolul 24

Gabriel închise ochii, încercând să ignore zgomotul Londrei care se auzea în exteriorul trăsurii sale.

Interviul pe care i-l aranjase avocatul Umberton cu marchiza de Belmont mersese exact aşa cum prezisese Mary. În clipa aceea, era un bărbat întreţinut – dar nu în sensul în care mai fusese până atunci. Aristocrata bogată şi influentă fusese absolut fermecată de picturile lui, aşa că reuşise să obţină lucrul care era visul oricărui artist: un binefăcător.

El nu-şi dorise niciodată un protector băgăcios, care

să se amestece în treburile lui, nu îşi dorise niciodată să se încurce cu aristocraţii capricioşi, care provocaseră numai necazuri pentru el şi pentru John de-a lungul anilor. Ei bine, ce urma? Să înceapă să-şi bea ceaiul cu unchii lui? Asta era o idee cu adevărat detestabilă!

Cu toate acestea, Mary insistase, iar decizia lui de a-i onora cererea o făcuse atât de fericită, încât nu îl lăsase inima să o dezamăgească. Ea era cea care iniţiase contactul, aşa că fusese de acord numai ca să-i facă pe plac – dar nu-şi închipuise nicio clipă că eforturile ei aveau să fie încununate de succes.

Înţelegerea aceea urma să-i aducă un venit substanţial – mult mai mult decât îi era necesar pentru a putea avea grijă de John şi de Mary. O importanţă mai mare o avea însă poziţia pe care urma să o deţină datorită marchizei şi beneficiile pe care această asociere avea să i le aducă, prezentându-l tuturor cunoştinţelor sale de seamă. Şi, ţinând cont de nestatornicia membrilor înaltei societăţi, probabil în curând aveau să-şi dorească toţi să posede o operă de artă de-a lui.

Patronajul acordat de marchiză îi aducea, fără îndoială, o distincţie. Valoarea picturilor lui urma să crească, iar reputaţia lui avea să sporească, şi la fel şi profiturile sale, astfel încât nu avea să mai fie niciodată nevoit să se folosească de înşelăciune sau de escrocherii – sau de fraudă – ca să pună mâncare pe masă sau să asigure o casă pentru John şi Mary.

Urma să fie plătit – generos şi regulat – ca să facă ceea ce îi plăcea! Şi atunci de ce nu era mai fericit? De ce nu striga de bucurie şi nu dansa pe străzi?

Trăsura viră şi intră pe strada care ducea spre casa lor, iar Gabriel se uită pe geam la cartierul acela familiar, bucuros că era din nou în Londra. Detestase să fie departe şi în conflict cu tatăl său.

Vehiculul se opri brusc, dar el nu coborî. Zăbovi acolo, privind florile colorate din jardinieră şi viţa-de-vie care se căţăra pe faţada conacului. Priveliştea era elegantă, unică şi perfectă – ca scoasă din reviste. Dar şi singuratică.

Nu putea îndura gândul de a intra în casă şi de a sta singur în salon, savurând un pahar de băutură şi prefăcându-se că era în stare de euforie.

John şi Mary nu erau acasă şi aveau să sosească târziu, aşa că nu era nimeni acolo cu care să-şi poată sărbători reuşita. Nu avea cui să se laude. Nu era nimeni acolo care să-l bată pe umăr sau să ridice un pahar în cinstea victoriei lui.

Ieşi apoi din trăsură, agitat şi nerăbdător, coborî scările şi urcă treptele care duceau la uşa principală, când, dintr-odată, înţelese că, dacă intra, avea să ajungă chiar în locul unde o înfruntase pe Elizabeth cu câteva ore mai devreme.

Cine ar fi crezut că aceasta urma să apară cu doar câteva minute înainte ca el să participe la cea mai importantă întâlnire din viaţa lui?

Încă era tulburat.

Dacă ar fi avut şi cea mai vagă idee că urma să fie atât de îndrăzneaţă încât să vină acolo după ce trecuse atât de mult timp, s-ar fi ascuns, negreşit. Dar de unde era să ştie ce urma să facă ea? Femeia aceea era un mister pentru el, şi se simţea extrem de uşurat că avusese tăria de-a nu răspunde pornirilor ei. Făcuse un gest de împăcare vizitându-l, dar nu putea pricepe de ce se ostenise.

În ultimele luni, se convinsese pe sine că fusese serioasă în privinţa fiecărui cuvinţel pe care îl rostise în timpul certei lor îngrozitoare. Dar, chiar dacă se cufundase într-o mare de compătimire şi lamentări cât stătuse la Brighton, vindecându-se şi tămăduindu-şi rănile în aerul proaspăt de mare, acuzaţiile şi insultele ei îi răsunaseră în minte în mod repetat – şi nu reuşise să le uite. Ba chiar le lăsase să prindă rădăcini în fiinţa lui şi să crească. Dar, când se întorsese în oraş, îşi găsise atelierul plin cu schiţe cu ea, iar priveliştea aceea fusese foarte dureroasă pentru el. Se gândise să le distrugă pe toate, să le arunce în şemineu şi să adauge o mână de iască, pentru ca flăcările să le mistuie, dar artistul din el nu-şi putuse distruge propriile creaţii.

Unele erau de-a dreptul strălucite, nu le putea distruge într-un ghem de foc – mai ales portretul. Dar, în afară de Elizabeth, nu se putuse gândi la nimeni altcineva care să le vrea, aşa că i le trimisese ei – păstrând, desigur, pentru sine câteva dintre desenele lui preferate. Fusese absolut convins că avea să interpreteze acel gest ca pe o declaraţie a părerii pe care o avea despre ea. În mod prostesc, Gabriel presupusese că Elizabeth urma să considere că i le trimisese pentru că nu îl interesa câtuşi de puţin soarta lor, că îşi dorea pur şi simplu să scape de schiţe şi că nu făcea altceva decât să pună punct acelui angajament de afaceri dezastruos şi de nesuportat.

Ideea cu banii îi venise după aceea. Iniţial, când Findley Harcourt îi prezentase acea perspectivă minunată de îmbogăţire, acceptase banii cu intenţia de a i-i da ei. Dar, după afirmaţiile ei pline de ură, se hotărâse să îi păstreze. Să o ia naiba! Cu toate acestea, pe măsură ce furia i se domolise, se stinsese şi determinarea lui de a o pedepsi.

Chiar dacă era extrem de furios pe ea, ştia că Elizabeth avea nevoie disperată de bani. Nu-şi căuta scuze pentru faptul că o ruinase – şi nici nu regreta că o făcuse –, doar că Elizabeth nu mai era fecioară, nu se mai putea căsători şi, implicit, nu putea scăpa niciodată din ghearele tatălui ei.

De la ea şi din poveştile lui John, Gabriel aflase că Norwich era cu adevărat o brută, şi, după ce îl cunoscuse, era întru totul de acord. Dacă el nu ar fi intervenit, Elizabeth ar fi rămas pentru totdeauna în sfera de influenţă a tatălui ei şi s-ar fi aflat în imposibilitatea de a fugi sau de a se apăra. Şi, oricât ar fi fost de furios, nu ar fi suportat s-o lase în voia unei asemenea sorţi.

Totuşi, venirea ei acolo îl nedumerea. De ce venise? Ce voia? Fusese atât de rugătoare când îl întrebase dacă regreta cearta lor. Şi, pentru o clipă scurtă, i se păruse că îi părea sincer rău, că şi-ar fi dorit că cadă la pace şi să o ia de la capăt, iar faptul că el interpretase atât de greşit acel moment i se părea jalnic.

Nu aveau nimic în comun şi nu aveau ce să-şi spună unul altuia. Cea mai bună zi din viaţa lui fusese ziua în care o trimisese la plimbare! Şi nu avea de gând să-şi regrete decizia. Nu când fusese al naibii de corectă.

Cu toate acestea, nu putea intra în foaier de teamă că avea să retrăiască întreaga întâlnire odioasă. Coborî de pe verandă şi urmă aleea din grădină care ducea spre căsuţa lui. Şi acolo putea găsi în sfârşit singurătatea şi intimitatea de care avea nevoie. Poate că, după ce se mai liniştea un pic, putea să picteze, să deseneze sau… să doarmă. Da, de asta avea cu adevărat nevoie. De un somn bun. În perioada aceea nu reuşea să se mai relaxeze suficient cât să se odihnească cu adevărat. Nopţile i se păreau eterne şi visele lui erau haotice şi imprevizibile – despre mama lui, Elizabeth şi Mary. Se făcea că erau în pericol, şi identităţile lor se amestecau atât de mult, încât nu le mai putea distinge una de alta. Se trezea mereu transpirat şi nefericit, aşa că începuse să evite patul.

Da, multe ore neîntrerupte de somn erau o fericire pentru care ar fi omorât.

Căsuţa îi apăru în raza vizuală, aşa că zăbovi în grădină. Locul acela avusese mereu un strop de magie, dar era deosebit de încântător pe timp de vară, când toate florile erau înflorite. Se desfătă cu priveliştea aceea, apoi îşi continuă drumul. Intră, dar, din prima clipă în care atinse mânerul uşii, simţi că ceva nu era în regulă.

Se afla un intrus acolo.

Sigur nu era menajera… ea s-ar fi strecurat înăuntru imediat după plecare lui, ca să-şi îndeplinească sarcinile de curăţenie. Atunci cine? Cine ar fi avut curajul să pătrundă acolo neinvitat? Era furios. Deschise larg uşa, şi aceasta se trânti violent de perete.

Pe canapeaua cu spătar înalt din mijlocul camerei stătea aşezată Elizabeth Harcourt.

Gabriel nu-şi putea crede ochilor. Clipi – crezând că poate era o halucinaţie –, apoi mai clipi o dată, dar ea era tot acolo. În mod şocant, era îmbrăcată sumar, ca şi cum ar fi fost pregătită să se bucure de o după-amiază de plăcere –

exact ca acelea cu care se răsfăţaseră de nenumărate ori în trecut. Ţinuta ei era ispititoare şi concepută pentru a excita: un halat subţire, papucei şi ciorapi de dantela prinşi deasupra genunchiului cu jartiere cu volănaşe.

Sorbea dintr-un pahar de vin. Când se întoarse spre el şi privirile li se întâlniră, îşi linse cu îndrăzneală buza de sus.

— Bună ziua, Gabriel. Aproape că începusem să cred că n-o să mai vii.

— Ce cauţi aici?

Era complet dezorientat, aşa că se duse la ea – ceea ce se dovedi o greşeală. Deja putea simţi căldura şi mirosul de mosc al pielii ei… şi aproape că îi putea vedea sânii şi zona intimă. Dar zonele cele mai ispititoare ale corpului erau ascunse în mod tentant, de parcă şi-ar fi plănuit cu multă grijă ţinuta, gândindu-se la seducţie.

El făcu doi paşi în spate, într-o mişcare defensivă.

— Mi-a fost dor de tine, zise ea.

— Ei bine, mie nu.

— Prostii! exclamă ea, bosumflându-se. Îşi mută atenţia spre vintrea lui, unde se formase o umflătură jenantă, şi începu să se întindă şi să toarcă – la fel ca o pisică mulţumită. Doar nu mi-ai refuza şansa de… a-mi cere scuze, nu-i aşa?

— Nu mă mai ocup de afaceri frivole, zise el mândru, sunând ca un încrezut ipocrit.

— Serios? întrebă ea, încruntându-se. Şi cum rămâne cu văduva ta?

— Văduva mea?

— Sigur îţi aduci aminte de văduva ta. Ai pretins că trebuia să închei relaţia cu mine ca să o poţi stoarce de bani.

— S-o storc de bani?

Gabriel aproape se înecă pronunţând întrebarea. Cum se făcea că ştia atât de multe despre comportamentul său imoral? Şi de ce se întorsese dacă avea o părere atât de proastă – dar precisă – despre caracterul său?

— De-abia aşteptai să o seduci pe biata femeie. Aşa

scria în scrisoarea ta de adio.

— A, acea văduvă.

Scrisoarea aceea blestemată de adio! Norwich fusese extrem de grăbit atunci, aşa că Gabriel nu avusese timp să compună blestemăţia aia cu prudenţă. Ce naiba scrisese în ea? Abia dacă îşi mai putea aminti.

— Da, ea e... am fost... „Prea frustrat ca să găsesc o minciună inteligentă”, se gândi el şi se duse la uşă şi o deschise larg. Nu eşti bine-venită aici. Te rog să pleci.

Elizabeth îl ignoră de parcă ar fi pronunţat acea remarcă într-o limbă străină.

— Ei bine, mie nu-mi pasă deloc de prietena ta văduvă, zise ea. Dar ţie?

— Sigur că da, minţi el.

— Cu disperare?

— Da.

— Cu pasiune?

— Fără îndoială.

— Păcat, zise ea ridicând din umeri, apoi se întinse din nou. Atunci, bănuiesc că nu mai are sens să continui.

— Ce să continui?

— Încerc să îţi fac o propunere, dar nu sunt prea sigură cum face o doamnă o astfel de propunere unui bărbat.

— O doamnă nu face asta.

— Ca să vezi! Şi eu care eram convinsă că o să accepţi să-mi faci pe plac. Elizabeth îşi arcui apoi spatele, împingându-şi înainte şi înapoi sânii aceia magnifici. Doar nu m-ai obliga să mă umilesc întrebând pe altcineva dacă vrea, nu-i aşa? În mod evident, nu mă pricep deloc la asta.

Oare devenise suficient de îndrăzneaţă încât să abordeze pe altcineva? Gabriel văzu roşu în faţa ochilor!

În acele ultime luni, Gabriel se torturase singur încercând să se gândească şi să-şi dea seama ce soi de bărbat ar putea să-i placă ei pe viitor. Elizabeth avea o fire erotică pronunţată, aşa că nu avea să rămână celibatară odată ce fusese iniţiată în tainele păcatelor carnale.

Deci aşa... Se gândea la o aventură carnală? La alţi

iubiţi şi promiscuitate? Cum îndrăznea să-şi etaleze înclinaţiile licenţioase în faţa lui?! Cu fiecare bătaie a inimii, suferea tot mai mult pentru ce-ar fi putut să fie. Cum putea trece atât de uşor peste tot ce se întâmplase între ei?

Gabriel trânti imediat uşa şi se duse din nou lângă ea.

— N-o să te duci prin oraş să te oferi bărbaţilor, ca vreo târfă cu experienţă!

— Nu? întrebă ea şi-i făcu cu ochiul, obraznică. Cine spune că nu pot?

— Ce te-a apucat? Făcu un semn de sus în jos, arătând spre corpul ei expus cu neruşinare. Te comporţi ca o uşuratică.

— Ba nu. Pur şi simplu îmi îndeplinesc capriciile senzuale, după cum m-ai învăţat tu cu atâta sârguinţă. De parcă ar fi fost cea mai experimentată curtezană, îşi trecu apoi o mână peste sân şi peste abdomen, odihnind-o după acea în poală. Am învăţat de la un maestru, şi acum, când vreau să-mi folosesc abilităţile pentru beneficiul meu personal, pari aproape… gelos. Eşti gelos?

— Nu, zise el batjocoritor, refuzând să o lase să vadă chiar şi o frântură din starea lui adevărată.

— Foarte bine atunci, pentru că nu-mi pot imagina de ce ai fi!

Îşi mângâia abdomenul cu mişcări circulare, iar el urmă cu privirea traseul ispititor descris de mâna ei. Nu putea să-şi ia ochii de acolo. Comportamentul ei îl făcea să-şi aducă aminte de felul în care făcuseră dragoste la ultima lor întâlnire.

Şi de cât de frumos fusese!

Trupul lui nu avea nicio problemă să-şi amintească fiecare detaliu al acelui episod glorios de fericire senzuală. Fusese atât de spectaculos, încât de atunci nu îşi mai permisese să se răsfeţe în compania fizică a unei alte femei. Nu că nu ar fi avut ocazii din belşug.

Femeile i se ofereau în mod constant – poate pentru că era în parte italian sau poate pentru că era artist –, iar călătoria pe litoral îi oferise asemenea ocazii. Stârnise curiozitate în rândul femeilor, dar el nu le împărtăşise nicio

clipă interesul sexual. În mod absolut enervant, imaginea lui Elizabeth Harcourt îi apăruse în minte ori de câte ori se gândise la o astfel de distracţie. În plus, trăia cu sentimentul absurd că ar fi înşelat-o dacă ar fi acceptat propunerea vreunei femei.

Mâna ei alunecă mai jos şi degetele-i zăboviră pe acea parte a halatului care-i acoperea zona intimă. Gabriel simţi brusc o nevoie de ea soră cu nebunia… bărbăţia lui se mări şi deveni tare ca piatra, iar prohabul pantalonilor i se umflă şi mai tare. Cum nu voia s-o lase să-şi dea seama de efectul pe care îl avea asupra lui, se întoarse de la ea, dar prea încet. Elizabeth observase, desigur, ba chiar savura reacţia puternică pe care o vedea la el şi chicotea, înţelegându-i disconfortul.

La naiba cu poftele lui indisciplinate! Îşi împinse umflătura din pantaloni, căutând o oarecare alinare, dar nu exista niciuna. Vrăjitoarea aceea seducătoare şi fermecătoare trezea constant în el dorinţe carnale de nestăvilit – şi, aparent, separarea aceea nu îi diminuase deloc abilităţile imorale.

Obraznică şi mult prea dornică, Elizabeth întrebă apoi din spatele lui:

— Ai vrea să te ajut cu asta?

De ce făcea aşa ceva? Chiar nu-şi dădea seama că l-ar fi putut stârni să reînceapă o relaţie cu ea? Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să se bucure din nou de uniunile acelea splendide, delicioase şi excitante pe care le trăiseră înainte să fie descoperiţi. Cu toate acestea, nu putea lăsa garda jos, nici măcar pentru o secundă, pentru că altfel ar fi găsit o cale să-şi facă iar loc în viaţa lui – iar el se chinuise din răsputeri să se asigure că dispărea.

Nu numai că era aristocrată, dar era o nobilă care dispunea de fonduri independente, aşa că acum, mai mult ca oricând, era clar că nu aveau un viitor împreună. Era de-a dreptul crud şi răutăcios din partea ei să se etaleze în faţa lui ca un soi de premiu senzual. Chiar nu putea supravieţui încă unui episod la fel de tragic, nu putea îndura să urce din nou pe culmile extazului, ştiind că totul avea să se termine

– absolut sigur – cu ură şi scandal.

— Elizabeth, opreşte-te, zise el şi privi pe fereastră la verdeaţa luxuriantă din grădină.

— Din ce să mă opresc?

— Încetează cu jocurile astea.

După o scurtă pauză, ea spuse:

— Nu mă joc.

— Nu te mai preface! Nu ţi se potriveşte. Se răsuci apoi spre ea. Privirea lui era înfierbântată şi tulburată. Fusese, cândva, suficient de prost să se implice într-o aventură cu ea, dar suferise enorm din cauza asta. Câtă durere să mai poată îndura? Niciun om nu putea suporta la infinit suferinţa şi chinul. Şi, fără îndoială, el depăşise orice limită a suportabilităţii.

— Tot ce-am făcut a fost pentru tine, zise el sumbru.

— Am înţeles asta acum.

— Şi, cu toate astea, tu te joci cu mine, afişându-te aşa şi ispitindu-mă cu frânturi din ceva ce nu va putea fi niciodată.

— Nu de asta sunt aici.

— Nu? întrebă el, cercetând-o cu asprime. Uite-te la tine! Stai frumos acolo şi mă batjocoreşti şi mă ispiteşti, aproape implorându-mă să sar pe tine, când ştii foarte bine cum se va termina totul. De câte ori mai vrei să trec prin asta cu tine?

— De câte ori va fi nevoie.

— De câte ori va fi nevoie să ce? întrebă el, aproape strigând.

— Să-ţi intre în capul acela încăpăţânat de ce sunt aici.

— Şi de ce eşti aici? Ca să-mi mulţumeşti pentru bani? Mi-ai mulţumit deja. Să mă implori să fac sex cu tine? N-o s-o fac. Era deja de-a dreptul exasperat, aşa că îşi aruncă mâinile în aer şi strigă: Ce alt motiv ai putea avea pentru un astfel de comportament?

— Pentru că… te iubesc.

— Iubire! Da, sigur! El flutură din mână şi alungă declaraţia ei, de parcă ar fi fost un miros neplăcut. Nu

există aşa ceva.

— Şi eu credeam la fel… până când te-am cunoscut pe tine.

Se întinse apoi încrezătoare, dar şi precaută, implorându-l să o ia de mână. Braţul ei plutea acolo ca un colac de salvare. Elizabeth îl îndemna să se salveze, să o prindă de mână şi să obţină tot ce îşi dorise vreodată, dar el nu putea profita de destinul extraordinar care strălucea în vârful degetelor ei.

Se temea prea mult că propunerea ei nu era nimic altceva decât o iluzie, că, dacă încerca să găsească mulţumirea, învoiala ei avea să dispară ca prin farmec. Nu credea în visuri. Emoţiile puternice nu puteau dura. Nu era nimic altceva decât un substitut care ascundea alte sentimente autentice. Poate dorinţă – sau avariţie. Iubirea era doar o himeră, pe care poeţii o îmbrăţişau pentru a-i uimi şi a-i mistui pe cei cu înclinaţii romantice.

Rugămintea ei era doar un şiretlic menit să-l atragă înapoi în situaţia inimaginabilă în care se găsise nu demult. Cum ar fi putut fi ceva mai mult? Elizabeth avusese ocazia de a-şi uni destinul cu al lui şi nu îşi asumase riscul de-a o face. Ca o consecinţă a educaţiei primite, probabil nu avea să-şi asume niciodată un astfel de angajament serios, aşa că nici el nu putea risca totul, nu putea să-şi deschisă sufletul în faţa ei, doar ca apoi speranţele să îi fie spulberate. Din nou.

— Ia-mă de mână, Gabriel.

Se uita în sus la el cu afecţiune şi empatie, de parcă putea înţelege acea introspecţie contradictorie care-l paralizase.

— Nu pot.

— Ba poţi, susţinu ea, extrem de sigură de sine. Pentru că eu ştiu de ce ai nevoie. Nimeni altcineva nu ştie, ci eu… Şi numai eu!

— Şi de ce anume am nevoie? întrebă el, plin de dispreţ.

— Ai nevoie de o familie a ta. De o casă plină de copii.

Doamne, Dumnezeule… copii! Cum putea fi atât de

nemiloasă încât să menţioneze acea posibilitate? Ideea aceea i se părea atât de ademenitoare, încât mai că avea senzaţia că le putea auzi glăscioarele vesele şi tropăitul picioruşelor micuţe şi aproape îi putea vedea pe nebunaticii aceia mici jucându-se pe podea.

— Copii! pufni batjocoritor. De parcă aş avea cea mai vagă idee ce să fac cu ei.

— Ai fi un tată minunat. Nu am nicio îndoială în privinţa asta.

— Mai e şi altceva, Elizabeth?

Era din ce în ce mai ţâfnos cu fiecare secundă care trecea.

— Da, de fapt, da…

Făcu apoi o pauză… Gabriel era convins că făcea asta intenţionat, ca să-l ţină cu sufletul la gură cu privire la următoarea ei afirmaţie.

— Ei bine? mârâi el.

— Ai nevoie de o soţie care să te iubească. Care să te susţină în carieră şi să aibă grijă de tine pentru tot restul zilelor tale. Se ridică uşor de pe pernele canapelei, ca să poată întinde mâna şi mai aproape de el. Lasă-mă să fiu soţia ta, Gabriel.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? Era atât de uimit, încât i se înmuiară genunchii şi simţi că o să se prăbuşească, aşa că trase repede un scaun şi se aşeză.

— Sigur că da, prostuţule. Nu fi aşa surprins.

Era complet confuz. Se chinui să-şi stabilizeze respiraţia şi să-şi calmeze pulsul turbat.

— Nu vorbeşti serios, şopti în cele din urmă.

— Crezi că am obiceiul să mă umilesc astfel? Sau că îmi place să-i fac o asemenea propunere unui bădăran încăpăţânat care nu m-ar fi cerut niciodată în căsătorie din proprie iniţiativă? În mod evident, se referea la el. Mi-am dat seama de curând că aş avea foarte mult de aşteptat dacă aş fi atât de proastă încât să stau să lâncezesc undeva, sperând că în cele din urmă vei veni tu să mă ceri de soţie. Probabil aş fi aşteptat aşa până la bătrâneţe… sau chiar mai mult!

Gândurile lui erau într-un haos total, aşa că nu-i putu răspunde, iar ea se sătură să mai aştepte.

— Acum e momentul în care ar trebui să intervii tu, Gabriel. Chiar te rog…

El îşi frecă faţa cu mâinile, tulburat şi contrariat.

Oare era sinceră?

Elizabeth aşteptă… şi mai aşteptă un pic, sperând la orice mic gest sau comentariu care să-i dea de înţeles că gândeau la fel. Dar el nu îi putu oferi nicio asigurare. Era prea mare dezordine în gândurile lui, iar nedumerirea lui era dincolo de orice limită de înţelegere.

În cele din urmă, ea îşi retrase mâna, şi toată efervescenţa îi dispăru.

— Dacă nu cumva m-am înşelat, zise ea încet. Poate că nu intervii pentru că nu ai nimic de spus.

Aşteptase cu înfrigurare şi acum avea senzaţia că aşteptarea ei devenise un obiect palpabil pe care el îl zdrobise în pumnul lui… în mod înnebunitor, Gabriel rămânea tăcut. Dezamăgirea ei crescu şi umplu distanţa dintre ei, se revărsă apoi asupra lui şi îl făcu să-i fie ruşine.

Era un mare laş!

— Am crezut că… începu ea, dar se opri imediat şi oftă. Probabil nu mai contează.

Dădu apoi să se ridice de pe canapea. Teama că putea să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată alungă toate rezervele care-l ţinuseră imobilizat.

Se întinse frenetic, încercând orbeşte s-o prindă, şi apoi îi găsi mâna şi o strânse atât de tare, încât se temu să nu-i frângă vreun os. Exista o singură modalitate de a afla dacă propunerea ei era de bună-credinţă, o singură modalitate de o împinge într-un colţ din care nu mai aibă cum să dea înapoi. Şi urma să afle imediat dacă vorbea serios sau nu.

— Elizabeth Harcourt, vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da, vreau.

Şi, uite-aşa, fu de acord! Fără nicio ezitare. Fără timiditate. Fără nehotărâre.

— Mâine? o presă el.

— Sau poimâine, dacă nu primim autorizaţia specială până mâine-dimineaţă.

Încântat, dar în acelaşi timp precaut, îndrăzni să afişeze un zâmbet slab.

— Sunt un om dificil, sublinie el, cu vocea înăsprită de emoţie.

Elizabeth chicoti.

— Mi-am dat seama de asta.

— O să-ţi fie greu să mă suporţi.

— Nu chiar aşa greu. Se aplecă şi mai mult spre el şi glumi: Doar o să exersez în fiecare zi, nu?

— Sunt un om hotărât şi pasionat de munca mea. S-ar putea să nu mă vezi zile sau chiar nopţi întregi. Şi tun şi fulger când mă apucă. În plus, sunt răsfăţat şi am tabieturile mele.

— Ai absolută dreptate: eşti o bestie!

Gabriel avu sentimentul clar că râdea de el.

— Nu glumesc, Bella. Nu semăn cu niciun bărbat pe care l-ai întâlni vreodată. Sunt greu de tolerat, chiar şi când sunt în toane bune. Iar când pictez sau când sunt nervos… ei bine…

— O să încerc să nu uit excentricităţile tale.

— Cum rămâne cu tatăl tău?

— Ce-i cu el?

— Nu o să fie deloc fericit.

— Da, îmi imaginez că nu, zise ea, apoi chicoti misterios.

— Nu mă place deloc.

— Da, ei bine… Nu el se căsătoreşte cu tine, nu?

— O să te renege. Personal şi financiar. S-ar putea să nu mai vorbească niciodată cu tine.

— În cazul acesta, el are de pierdut, zise ea cu nepăsare, apoi îşi duse mâna la frunte, simulând o tristeţe ironică. Vai, şi n-o s-o mai văd niciodată pe Charlotte. O, vai mie!

— Spui asta acum, dar…

Elizabeth se răsuci cu totul spre el şi îl împunse cu degetul în piept.

— Dacă încerci să mă sperii, Gabriel Cristofore, să ştii că n-o să-ţi meargă. Aşa că nu te mai strădui.

El o studie plin de înţelegere, apoi încuviinţă din cap.

— Te iubesc.

— Sigur că da.

— Te-am iubit mereu.

— Nu mai eram acum aici dacă nu credeam asta.

Era extrem de încrezătoare, iar optimismul ei era contagios. Poate că era nesăbuit, poate că avea să sfârşească singur, trist şi cu inima zdrobită, dar exuberanţa ei îi dădea speranţă. Pur şi simplu îşi dorea prea mult ceea ce-i oferea ea. Gabriel mormăi apoi stingherit şi trist:

— Nu prea sunt cine ştie ce partidă bună.

Zâmbetul ei fermecător lumină atunci încăperea.

— Ei bine, eu sunt.

— Da, ştiu.

— Dar am şi multe alte calităţi, te avertizez.

— Cu siguranţă ai.

— Şi le completează pe ale tale.

— Aşa e.

— Sunt foarte paşnică în timp ce tu eşti efervescent, sunt liniştită şi tu charismatic, sunt netulburată şi tu eşti obsesiv.

— Eşti rezervată, iar eu impetuos.

— Senină, şi tu sălbatic.

— Nu uita că şi frumoasă, adăugă el. Şi sexy.

— Şi mai sunt şi putred de bogată, pe deasupra.

— Exact genul meu! Îi studie apoi silueta splendidă şi înfăţişarea rafinată, iar ea străluci sub cercetarea lui pătimaşă. Eşti tot ce mi-am dorit vreodată. Şi mult mai mult.

— Norocosule!

Elizabeth deschise apoi larg braţele şi îl primi acasă.

Sfârşit